CHRISTIAN JACQ

NEFER CEL TĂCUT

Seria Piatra Luminii
Volumul 1

CHRISTIAN JACQ

Seria
PIATRA LUMINII
(*La Pierre de Lumière*)

NEFER CEL TĂCUT

Original: *Nefer le Silencieux* (2000)

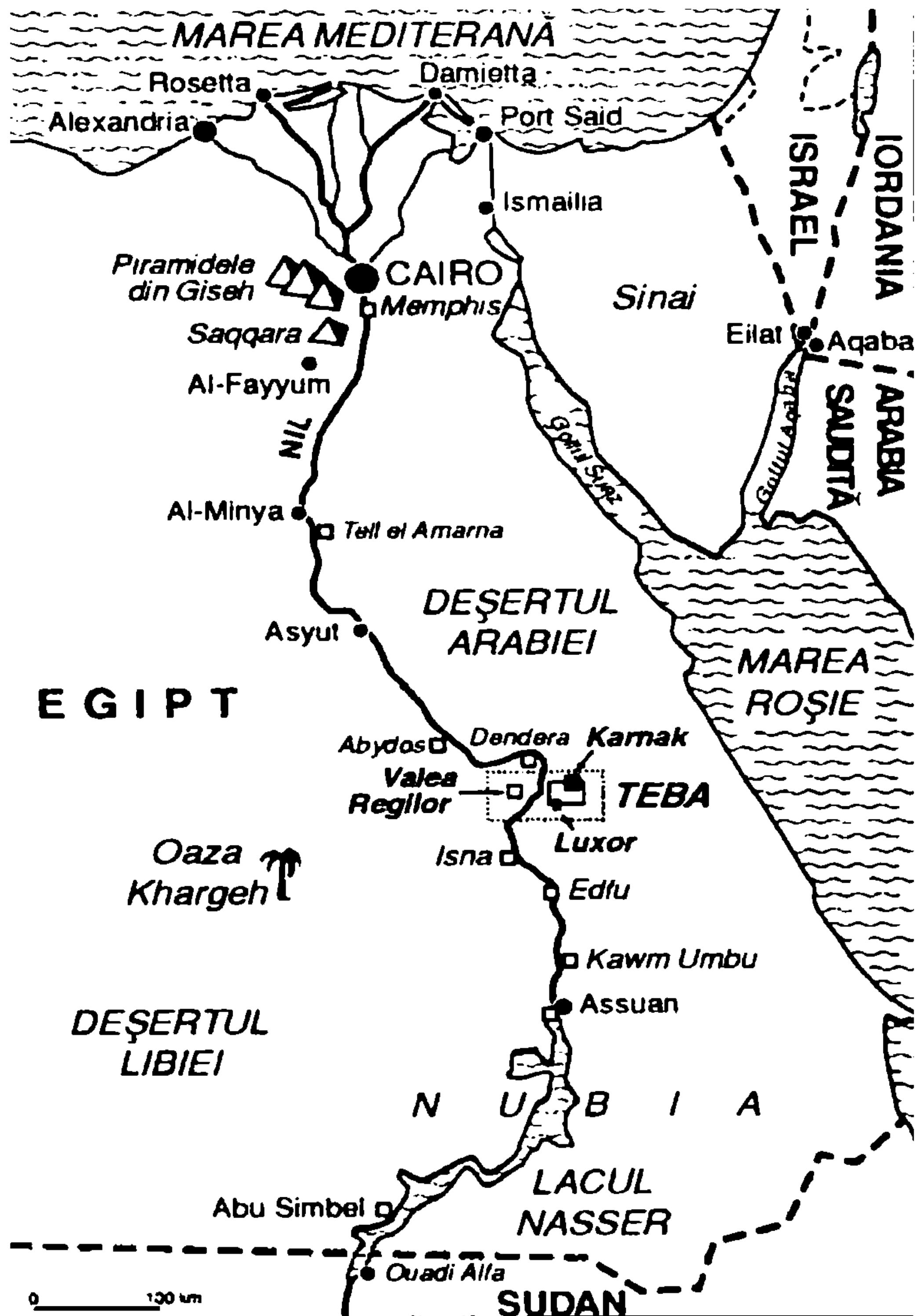
Traducere din limba franceză:
DOINA POPA SCURTU

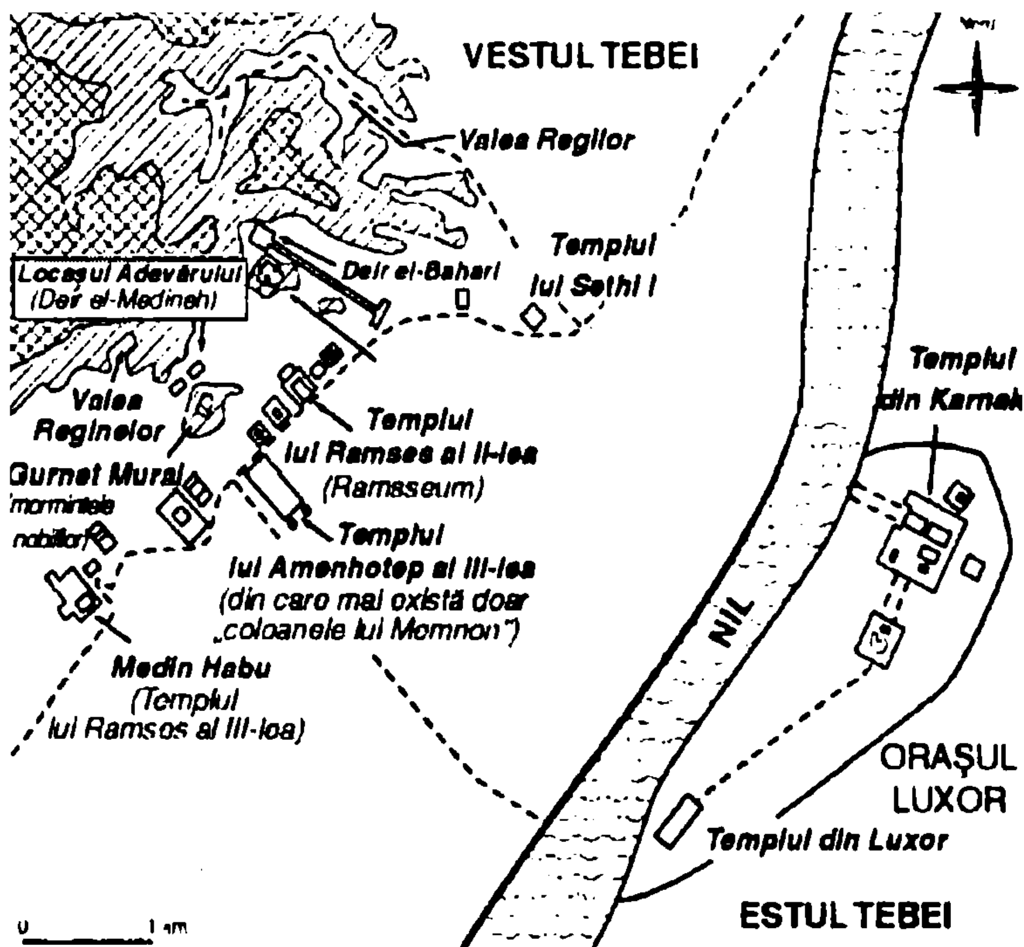

virtual-project.eu

2003

MAREA MEDITERANĂ
Rosetta
Damietta
Alexandria
Port Said
Ismailia
ISRAEL
IORDANIA
Piramidele din Giseh
CAIRO
Memphis
Sinai
Saqqara
Eilat
Aqaba
Al-Fayyum
NIL
Golful Suez
Golful Aqaba
ARABIA SAUDITĂ
Al-Minya
Tell el Amarna
DEŞERTUL ARABIEI
Asyut
MAREA ROŞIE
EGIPT
Abydos
Dendera
Karnak
Valea Regilor
TEBA
Luxor
Oaza Khargeh
Isna
Edfu
Kawm Umbu
Assuan
DEŞERTUL LIBIEI
N U B I A
LACUL NASSER
Abu Simbel
Ouadi Alfa
SUDAN

VESTUL TEBEI
Valea Regilor
Templul
lui Sethi I
Locaşul Adevărului
(Deir el-Medineh)
Deir el-Bahari
Valea
Reginelor
Templul
lui Ramses al II-lea
(Ramsseum)
Templul
din Karnak
Templul
lui Amenhotep al III-lea
(din care mai există doar
„coloanele lui Memnon")
Medin Habu
(Templul
lui Ramses al III-lea)
NIL
ORAŞUL
LUXOR
Templul din Luxor
ESTUL TEBEI

Fie ca acest roman să fie dedicat tuturor artizanilor din satul numit Locașul Adevărului, celor care au păstrat secretele, „Casei Aurului”, reușind totodată să le exprime prin operele lor.

• CUVÂNT ÎNAINTE

O lume întreagă admiră capodoperele artei egiptene, fie că este vorba de piramide, de temple, de morminte, de sculpturi sau de picturi. Dar oare cine a creat aceste minunății a căror forță spirituală și magică merge direct la inimă?

În niciun caz hoardele de sclavi sau de salahori exploatați, ci confreriile ai căror membri, în număr restrâns, erau în același timp preoți și artizani. Mâna și spiritul alcătuind un tot, ei formau o adevărată elită ce depindea direct de faraon.

Iată-ne privilegiați, fiind în posesia unei bogate documentații asupra uneia dintre aceste confrerii care, timp de cinci secole, între anii 1550 și 1070 î.Hr., a trăit în Egiptul de Sus, într-un sat interzis profanilor.

Acest sat purta un nume extraordinar: „Locașul Adevărului”, în limba egipteană *set Maat*, adică locul în care zeița Maat se dezvăluia în corectitudinea, justețea și armonia operei desăvârșite de generații de slujitori ai acestui loc.

Clădit în deșert, în apropierea terenurilor cultivate, satul era înconjurat de ziduri înalte, avea propriul tribunal, propriul templu și propria necropolă; aici își duceau viața artizanii, în sânul familiilor, beneficiind de un statut special, datorat importanței misiunii lor principale: crearea locurilor de veci ale faraonilor, în Valea Regilor.

Chiar și astăzi, dacă vizitezi, lângă Teba, ținutul Deir el-Medineh, pe malul stâng al Nilului, descoperi vestigiile acestui loc; partea de jos a caselor este intactă și poți străbate aceleași străduțe pe care și-au purtat pașii maeștrii capodoperelor din acea vreme, pictorii, sculptorii și preotesele zeiței Hathor. Sanctuare, clădiri ale confreriei, morminte admirabil decorate imprimau acestui loc un caracter sacru, satul având totodată rezerve de apă, poduri sub acoperișurile caselor, ateliere și chiar o școală.

Am încercat să-i readuc la viață pe acești oameni excepționali, cu întâmplările și viața lor de zi cu zi, dedicată frumuseții și spiritualității, într-o lume ce s-a dovedit a fi, în același timp, ostilă și plină de invidie. Nici salvarea existenței acestui Locaș al Adevărului n-a fost întotdeauna ușoară și

piedicile n-au lipsit, mai cu seamă cele din perioada tulbure în care se desfășoară istorisirea ce urmează.

• PROLOG

Către miezul nopții, nouă artizani, cu șeful de echipă în frunte, au ieșit din Locașul Adevărului și au început să urce un drumeag îngust în lumina lunii pline.

În vârful unui deal ce străjuia deșertul luase naștere satul unde locuiau constructorii faraonului, ale căror secrete erau ocrotite de ziduri de nepătruns. Ascuns în spatele unui bloc de calcar, Mehy abia își putu stăpâni un strigăt de bucurie.

Conducătorul carelor încerca de luni de zile să culeagă informații despre această confrerie menită să cioplească și să decoreze mormintele din Valea Regilor și a Reginelor.

Dar nimeni nu știa nimic, cu excepția lui Ramses cel Mare, protectorul locului în care maeștri în ale artei, cioplitori, sculptori și pictori erau inițiați în principalele lor îndeletniciri prin care asigurau supraviețuirea statului. Satul artizanilor avea propriul guvern, propria justiție și depindea direct de rege și de prim-ministrul său.

Mehy n-ar fi trebuit să se ocupe decât de cariera sa militară, care se anunța strălucită; dar cum ar fi putut să uite că, solicitând admiterea sa în confrerie, această candidatură îi fusese refuzată? Un nobil ca el nu putea fi înjosit astfel. Dezgustat, Mehy s-a orientat către o armată de elită, a carelor, în cadrul căreia talentul său făcuse minuni. Mai mult chiar, urma să primească un loc important în ierarhie.

În inima sa a luat naștere însă, crescând cu fiecare zi ce trecea, ura împotriva acestei confrerii blestemate, care îl umilise și a cărei existență îl împiedica să cunoască fericirea deplină.

Ofițerul din el a luat o hotărâre: ori să descopere toate secretele satului, pe care apoi să le folosească în avantajul său, ori să distrugă această insuliță aparent inaccesibilă și atât de mândră de privilegiile sale.

Pentru a-și atinge scopul, Mehy nu-și putea permite să facă vreo greșeală sau să trezească vreo bănuială. Dar în ultimele zile a îndrăznit. Acești slujitori ai Adevărului, după cum erau numiți oficial, nu erau oare niște simpli lăudăroși demni de dispreț, ale căror pretinse puteri erau doar iluzii? Prea bine

păzita Vale a Regilor păstra ea oare altceva decât trupurile monarhilor înțepenite în moarte?

Ascunzându-se printre dealurile din preajma satului interzis, Mehy sperase să surprindă riturile despre care nu vorbea nimeni; decepția i-a fost însă pe măsura eforturilor.

Dar iată că, în această noapte, visul i se împlinea!

Cei zece oameni urcau creasta dealului dinspre miazănoapte, unul în spatele celuilalt, mergând încet, de-a lungul falezei, până la colibele de piatră construite într-un loc ferit de privirile celor curioși, adăpost pentru anumite perioade ale anului. De acolo, nu le rămânea decât să urmeze drumul care cobora către Valea Regilor.

Emoționat la culme, conducătorul carelor și-a stăpânit nerăbdarea, pentru a evita rostogolirea pietrelor care i-ar fi trădat prezența. Mehy își risca totuși viața, conștient de existența posturilor de observație ale soldaților care păzeau valea interzisă, înarmați cu arcuri, cerberii aveau ordin să tragă fără somație.

La intrarea în acest loc sacru în care, încă de la începutul Regatului Nou, se odihneau mumiile faraonilor, gărzile s-au retras lăsându-i să treacă pe cei zece slujitori ai Adevărului.

Mehy urcă o pantă abruptă de unde putea vedea fără a fi văzut. Întins pe piatra netedă, urmărea cu sufletul la gură spectacolul incredibil la care asista.

Șeful grupului s-a desprins de ceilalți și a pus pe pământ, în fața intrării în mormântul lui Ramses cel Mare, povara pe care o purtase de la ieșirea din sat, apoi a tras voalul alb care o acoperea.

O piatră.

O simplă piatră tăiată în formă de cub. Un fulger țâșni din ea, atât de puternic, încât lumină poarta monumentală a locului de veci pregătit faraonului încă din viață. Soarele străluci în noapte și întunericul se risipi.

Cei zece artizani s-au recules îndelung în fața acestei minuni, apoi șeful de echipă a ridicat-o cu grijă, în timp ce doi dintre subalternii săi deschideau ușa mormântului. Intră primul, urmat de ceilalți artizani, și cortegiul se pierdu în adâncuri, luminat de piatra enigmatică.

Mehy rămase încremenit timp de mai multe minute. Nu, nu visase! Confreria stăpânea averi fabuloase, cunoștea secretul

luminii, doar văzuse piatra care o crea, piatră care nu era nici iluzie, nici legendă! Nu zeii fuseseră capabili s-o cioplească, ci ființe omenești care știau s-o și folosească... Și care era secretul munților de aur pe care-i obțineau în atelierele lor, după cum se vorbea fără încetare?

Orizonturi nebănuite se deschideau înaintea conducătorului carelor. Acum știa că originea prodigioasei averi a lui Ramses cel Mare se afla aici, în Locașul Adevărului. Iată de ce confreria trăia departe de lume, ascunsă în spatele zidurilor înalte.

— Ce faci aici, amice?

Mehy se întoarse fără grabă și dădu ochii cu un soldat nubian, înarmat cu o bâtă și cu un pumnal.

— M-am... m-am rătăcit.

— Ești într-o zonă interzisă, zise paznicul negru. Cum te cheamă?

— Fac parte din garda personală a regelui și sunt în misiune specială, răspunse Mehy cu îndrăzneală.

— Nu mi s-a spus nimic despre trecerea ta pe aici.

— E normal... Nimeni nu trebuia să știe.

— De ce?

— Pentru că datoria mea e să verific dacă ordinele legate de securitate sunt aplicate cu maximă rigoare, astfel încât niciun intrus să nu se poată strecura în Valea Regilor. Felicitări, soldat! Mi-ai dovedit că dispozitivul instalat este eficient.

Nubianul se arătă surprins:

— Șeful ar fi trebuit totuși să mă prevină.

— Nu înțelegi că era imposibil?

— Hai cu mine la șeful nostru! N-am dreptul să te las să pleci așa...

— Îți faci perfect datoria.

În bătaia lunii, zâmbetul pașnic al lui Mehy îl liniști pe nubian și-l făcu să-și pună bastonul la loc, în centură.

Cu iuțeala unei vipere a deșertului, conducătorul carelor se repezi cu capul înainte și-l izbi pe soldat drept în piept.

Nefericitul căzu pe spate rostogolindu-se pe pantă până la un platou ce domina Valea.

Cu riscul de a-și frânge gâtul, Mehy îl urmă și constată că, în ciuda unei răni profunde la tâmplă, soldatul încă mai trăia. Fără a lua în seamă privirea rugătoare a victimei sale, îi puse capăt zilelor cu o piatră ascuțită, sfărâmându-i capul.

Asasinul așteptă îndelung dând dovadă de sânge rece. Când a fost sigur că nu l-a văzut nimeni, Mehy a urcat din nou dealul, cu grijă să nu alunece. Tot mai atent, s-a îndepărtat de locul interzis.

În această noapte minunată, i s-a înfiripat în minte un singur gând: să pătrundă misterul Locașului Adevărului.

Dar cum s-o facă de unul singur? Din moment ce nu putea intra în sat, avea nevoie să obțină informații serioase.

Și ucigașul întrevăzu un viitor splendid: secretele și bogățiile confreriei i-ar putea aparține lui, și numai lui!

☥ Capitolul 1

Zelosul nu mai putea suporta monotonia vieții sale… Imediat după inundație, aratul. Apoi semănatul, seceratul și recoltatul, umplerea podurilor, teama de lăcuste, rozătoare și de hipopotami, devastatori ai culturilor, irigarea, întreținerea uneltelor, împletirea funiilor în timpul nopților fără somn, supravegherea turmelor și a atelajelor, grija continuă pentru pământ, calitatea grâului și sănătatea vacilor. Iată unicul orizont ce i se deschidea.

Așezat la umbra unui sicomor, acolo unde deșertul se desparte de terenurile cultivate, tânărul nu reușea să ațipească și să se bucure de o binemeritată odihnă, înainte de a-și duce boii pe pășunea familiei. La șaisprezece ani, Zelosul, un colos de un metru și nouăzeci, nu mai voia să rămână țăran ca tatăl, bunicul și străbunicul său.

Zi de zi se retrăgea în acest loc liniștit și, cu un lemn cioplit chiar de mâna lui, desena tot felul de animale pe nisip. Să deseneze… Iată ce i-ar plăcea să facă ore în șir, să pună apoi culoare și să dea viață unui măgar, unui câine și multor altor creaturi!

Zelosul știa să observe. Când o imagine îi pătrundea în inimă, aceasta făcea ca mâna să pornească, liberă, trasând contururi mai vii decât realitatea. I-ar fi trebuit papirus, un stil, pigmenți… Dar tatăl său era agricultor și îi râsese în nas când își exprimase aceste dorințe.

Într-un singur loc, unul singur, Zelosul ar fi putut obține ceea ce dorea: în Locașul Adevărului. Nu se cunoștea nimic din ce se

petrecea dincolo de ziduri, dar se știa că acolo se adunaseră cei mai mari pictori și desenatori din regat, cei care erau autorizați să decoreze mormântul faraonului.

În această confrerie fabuloasă, un fiu de țăran n-ar fi putut pătrunde. Dar tânărul continua să viseze la fericirea celor liberi, să se dedice cu totul vocației lor, uitând de meschinăriile vieții cotidiene.

— Hei, Zelosule, te odihnești?

Cel care i se adresase pe acest ton ironic era numit Mojicul și avea vreo douăzeci de ani. Înalt, atletic, nu purta decât o *perizoma* scurtă din stuf împletit. Lângă el, fratele lui mai mic, Marele Jaret, zâmbea tâmp. La cincisprezece ani, cântărea cu zece kilograme mai mult decât fratele său mai mare, din cauza cantității de prăjituri pe care le înfuleca în fiecare zi.

— Lăsați-mă în pace amândoi!

— Locul ăsta nu-ți aparține… Avem tot dreptul să-ți cerem socoteală.

— N-am chef să vă văd.

— Noi avem. Și va trebui să ne dai explicații.

— În legătură cu ce?

— Ca și când n-ai știi… Unde ai fost noaptea trecută?

— Te crezi soldățoi?

— Nati… Numele ăsta îți spune ceva?

Zelosul zâmbi:

— O amintire minunată.

Mojicul făcu un pas spre Zelos:

— Gunoi ce ești! Fata asta trebuie să se mărite cu mine… Iar tu, noaptea trecută, ai îndrăznit…

— Ea a venit să mă caute.

— Minți!

Zelosul se ridică:

— Să nu mă faci mincinos!

— Din cauza ta nu mă voi însura cu o fecioară.

— Și ce-i cu asta? Dacă are un pic de minte, Nati nu te va lua de bărbat.

Cei doi scoaseră la iveală un bici de piele. Arma era mică, dar de temut.

— Hai s-o lăsăm baltă, propuse Zelosul. Nati și cu mine am petrecut clipe minunate împreună, ce-i drept, dar asta e viața.

Pentru a vă face pe plac, accept să n-o mai revăd. Și, la drept vorbind, nu-mi va lipsi.

— O să-ți pocim mutra, decretă Mojicul. Cu figura pe care o s-o ai, nu vei mai seduce nicio fată.

— Nu mi-ar displăcea să-i învăț minte pe doi idioți ca voi, dar e prea cald și aș prefera să-mi termin siesta.

Marele Jaret își ridică brațul drept asupra Zelosului. Brusc, nu mai văzu ținta loviturii sale. Se simți ridicat, proiectat în aer și căzu în cap, lovindu-se de trunchiul sicomorului. Năucit, nici nu mai mișcă.

Uluit pentru o clipă, Mojicul se dezmetici, apoi lovi aerul cu biciul. Credea că-i va șfichiui obrazul Zelosului, dar brațul i-a fost oprit de cel al tânărului colos și un trosnet a pus capăt scurtei lupte. Cu umărul dislocat, Mojicul dădu drumul biciului și fugi urlând.

Pe fruntea Zelosului nu apăruse nici măcar o picătură de sudoare. Obișnuit să se bată de la vârsta de cinci ani, trecuse prin lupte zdravene înainte de a se iniția în loviturile imparabile. Sigur pe forțele sale, nu-i plăcea să provoace, dar nu dădea niciodată înapoi. Viața nu-i făcuse niciun cadou, dar nici el vieții.

Tânărul se simți îngrețoșat la gândul de a-și petrece după-amiaza la pășune și de a se reîntoarce, cuminte, acasă, cu lapte și vreascuri.

Ziua de mâine se anunța mai rea decât cea de astăzi, mai întunecată, mai plicticoasă și el simțea că-și pierde sufletul, ca și când sângele i s-ar scurge pe nesimțite. Ce-i păsa lui de micul domeniu agricol al familiei? Tatăl său visa la grâne coapte și la vaci cu lapte, vecinii îl invidiau pentru reușita sa, fetele vedeau deja în Zelos un moștenitor norocos care, datorită forței sale fizice, urma să-și dubleze producția și să devină bogat. Visau să se mărite cu un țăran înstărit, căruia numeroase odrasle îi vor asigura o bătrânețe fericită.

Mii de oameni ar fi fost mulțumiți cu o astfel de soartă, dar nu Zelosul. Acestuia, dimpotrivă, perspectiva i se părea mai sufocantă decât zidurile unei închisori. Dând uitare vitele care se puteau descurca și fără el, tânărul porni prin deșert, fără a slabi din ochi creasta muntelui ce veghea Teba, prea bogata cetate a zeului Amon, acolo unde fusese construit orașul sfânt Karnak, plin de sanctuare.

Pe malul stâng al Nilului se întindea, iată, Valea Regilor, a Reginelor și a nobililor care se îngrijeau de locurile de veci ale acestora, precum și templele faraonilor construite pentru mii de ani, printre care și cel al lui Ramses cel Mare. Aceste minunății erau create de artizanii din Locașul Adevărului... Nu degeaba se spunea că muncesc cot la cot cu zeii și sub protecția lor.

În lumea tainică a Karnak-ului, ca în cel mai modest paradis, divinitățile vorbeau, dar cine oare le înțelegea cu adevărat mesajul? Cât despre Zelos, acesta dezvăluia lumea desenând pe nisip, dar, lipsindu-i prea multe cunoștințe, nu putea progresa.

Nu accepta această nedreptate. De ce zeița ascunsă pe creasta de miazănoapte le vorbea artizanilor și de ce rămânea ea mută când o implora să-i răspundă la chemare? Tinerele sale iubite, dornice de plăceri, nu puteau să-i înțeleagă aspirațiile. Se simțea lăsat pradă singurătății în fața crestei mistuite de soare.

Pentru a se răzbuna, îi gravă contururile pe nisip cu toată precizia de care era în stare, apoi, cu piciorul, le șterse cu furie, ca și când și-ar fi spulberat astfel nemulțumirea, o dată cu această zeiță mută.

Dar creasta de miazănoapte rămase intactă, grandioasă și de nepătruns. Și, în ciuda forței sale fizice, Zelosul se simți inutil. Nu, asta nu mai putea dura.

Fie ce-o fi, tatăl său va trebui să-l asculte.

☥ Capitolul 2

Venit din îndepărtata Nubie, Sobek intrase în gardă la vârsta de șaptesprezece ani. Înalt, atletic, excelent mânuitor al bâtei, acest negru cu prestanță fusese apreciat de superiorii săi. Un stagiu printre străjerii deșertului îi dăduse ocazia să-și arate calitățile: arestase peste douăzeci de tâlhari beduini, dintre care trei deosebit de periculoși, care se ocupau mai ales cu prădarea caravanelor.

Înaintarea lui Sobek fusese rapidă: la douăzeci și trei de ani fusese numit conducător al soldaților destinați să păzească satul artizanilor. De fapt, postul său nu era de invidiat. Nubianul era copleșit de responsabilități și nu avea dreptul să greșească. Niciun profan nu trebuia să pătrundă în Valea Regilor, niciun curios nu trebuia să tulbure pacea satului artizanilor: Sobek

trebuia să evite orice incident, căci, în caz contrar, ar fi fost imediat pedepsit de prim-ministru.

Nubianul ocupa un mic spațiu într-unul dintre forturile care blocau pătrunderea în Locașul Adevărului. Deși știa să citească și să scrie, nu se simțea deloc atras de hârțoage și de clasarea rapoartelor, treabă pe care o lăsa în grija subalternilor săi. Mobila era sumară: o masă joasă și trei taburete. Atât îi oferise administrația și tot ea garanta văruirea și întreținerea incintei.

Sobek își petrecea mai tot timpul pe teren, străbătând dealurile din jurul locurilor interzise, chiar și la orele la care soarele ardea necruțător. Cunoștea fiecare potecă, fiecare creastă, fiecare pantă și le străbătea fără încetare. Cel care era surprins spionând era arestat și interogat fără formalități, apoi trimis pe malul stâng, unde tribunalul prim-ministrului pronunța o condamnare severă.

Începând cu ora șapte dimineața, nubianul îi primea pe pândarii din serviciul de noapte. La întrebarea: „Nimic de semnalat?”, ei răspundeau: „Nimic șefu” și se duceau la culcare. Dar, în acea dimineață, primul pândar nu-și putea ascunde stânjeneala.

— Avem o problemă, șefu’.

— Raportează.

— Ne-a murit un om azi-noapte.

— Un atac? se îngrijoră Sobek.

— Sigur nu… Altfel, am fi reperat vinovatul. Vreți să vedeți cadavrul?

Sobek ieși din birou pentru a examina leșul nefericitului.

— Craniu zdrobit, rană la tâmplă, constată el.

— După o astfel de cădere, nimic nu e de mirare, aprecie pândarul. Era prima lui noapte de gardă și nu cunoștea bine zona. A alunecat pe pietriș, apoi s-a rostogolit pe pantă. Nu se întâmplă prima oară și nu va fi ultimul accident de acest fel.

Sobek îi întrebă și pe ceilalți paznici: niciunul nu remarcase prezența vreunui intrus. Părea să fie doar un accident îngrozitor.

☥

— Ce-i cu tine aici, Zelosule? Nu trebuia să fii la pășune?

— Gata, tată!

— Adică?

— Nu te mai urmez în munca de fermier.

Așezat pe o rogojină, fermierul își pusese dinainte fâșiile de papirus din care își împletea o funie. Nedumerit, își ridică privirea către fiul său.

— Ai înnebunit?

— Viața de țăran mă plictisește.

— Ai mai spus-o, cred, de o sută de ori… Nu-ți poți petrece timpul distrându-te! Eu n-am avut niciodată idei ciudate ca tine și m-am mulțumit să muncesc din greu pentru a-mi hrăni familia. Pe mama ta am făcut-o fericită, am crescut patru copii, pe cele trei surori ale tale și pe tine, și am devenit proprietarul acestei ferme și al unui mare teren. Nu e o reușită demnă de laudă? După moartea mea, nu vei fi nevoiaș și îmi vei mulțumi toată viața. Știai că avem un an excelent și un cer favorabil? Recolta va fi bogată, dar noi nu vom plăti multe dări, pentru că autoritățile mi-au acordat scutiri. Doar nu ai intenția să distrugi totul?

— Vreau să-mi clădesc propria viața.

— Uită frazele pompoase! Crezi că vacilor le pasă de ele?

— Vor paște și fără mine, iar tu vei găsi ușor un înlocuitor.

Îngrijorat, fermierul vorbea cu voce tremurândă:

— Ce-ai pățit, Zelosule?

— Vreau să desenez și să pictez.

— Dar tu ești țăran, fiu de țăran! De ce cauți imposibilul?

— Fiindcă asta mi-e soarta.

— Ia seama, fiule: te mistuie un gând aducător de rău. Dacă nu-l stingi, te va nimici.

Zelosul zâmbi:

— Te înșeli, tată.

Fermierul începu să ronțăie o ceapă:

— Ce vrei, de fapt?

— Să intru în confreria din Locașul Adevărului.

— Ai înnebunit, Zelosule?

— Mă crezi în stare?

— Dacă te cred în stare… habar n-am! Dar este totuși o nebunie… Și nu știi nimic despre viața îngrozitoare a acestor artizani! Sunt supuși unui secret, lipsiți de libertate, obligați să asculte de superiori nemiloși… Cioplitorii în piatră au brațele frânte de oboseală, îi dor pulpele și spatele și mor de epuizare! Nu mai vorbesc despre sculptori: mânuirea dălții este mult mai istovitoare decât săparea pământului cu săpăliga. Noaptea

continuă să muncească la lumina lămpilor și nu se odihnesc niciodată!

— Pari bine informat despre Locașul Adevărului.

— Știu ce se spune… de ce n-aș crede?

— Pentru că zvonurile sunt întotdeauna mincinoase.

— Nu fiul meu e cel care trebuie să-mi dea lecții de morală! Ascultă-mi sfaturile și-ți va fi bine. Cum te vei supune tu unui regulament, când ai un caracter atât de imposibil? Te-ai revolta încă din prima secundă! Rămâi țăran, ca mine, ca strămoșii tăi și vei fi fericit. Cu vârsta, te vei potoli și-ți vei aminti râzând de tinerețea ta rebelă.

— Nu mă poți înțelege, tată! Degeaba mai continuăm discuția.

Fermierul luă ceapa și o aruncă:

— Gata, ajunge! Ești fiul meu și trebuie să-mi dai ascultare.

— Te las cu bine, tată.

Zelosul îi întoarse spatele tatălui său care, apucând coada unei unelte, îl lovi între umeri.

Tânărul se întoarse încet.

Ceea ce văzu fermierul în ochii tânărului colos îl înspăimântă și-l făcu să se retragă la perete.

O femeie mică și zbârcită țâșni din magazia în care se ascunsese și se atârnă cu disperare de brațul drept al fiului său.

— Nu-l lovi pe tatăl tău, te implor!

Zelosul o sărută pe frunte:

— Nici tu nu mă înțelegi, mamă, dar nu-ți port pică. Liniștește-te, plec și nu mă mai întorc.

— Dacă ieși din casa asta, te dezmoștenesc! îl preveni tatăl său.

— E dreptul tău s-o faci.

— Vei sfârși în mizerie!

— Nu-mi pasă!

Trecând pragul casei părintești, Zelosul știa că nu se va mai întoarce niciodată.

Pornind pe drumul ce trecea pe lângă lanul de grâu, respiră adânc. În fața lui se deschidea o lume nouă.

☥ Capitolul 3

Îndreptându-se către Locașul Adevărului, Zelosul ieși din zona cu pământ cultivat. Nici arsurile soarelui, nici asprimea deșertului nu-l speriau. Și tânărul voia să aibă inima ușoară: dacă bate la poarta satului, s-ar putea să i se deschidă.

În acel sfârșit de după amiază, nu era nici țipenie pe drumul bătătorit de copitele măgarilor care, zi de zi, aduceau confreriei apă, alimente și toate cele trebuincioase muncii săvârșite „departe de ochi și de urechi”.

Zelosul iubea deșertul. Îi gusta puterea neîndurătoare, îi simțea sufletul vibrând la unison cu al său și-l străbătea zile întregi fără odihnă, savurând senzația piciorului gol călcând pe nisipul arzător.

Dar, de data aceasta, tânărul nu a avut prea mult de mers. I-a tăiat calea primul dintre cele cinci forturi care asigurau protecția satului. Pândarii erau la post și nu-l slăbeau din ochi, așa că se îndreptă țintă spre ei. E mai bine să-i înfrunte pe paznici și să afle ce șanse ar putea avea.

Doi arcași ieșiră din fort. Zelosul continuă să avanseze, ținându-și brațele de-a lungul trupului, pentru a le arăta că nu este înarmat.

— Stai!

Tânărul se opri.

Cel mai în vârstă din cei doi arcași, un nubian, se apropie. Celălalt se dădu de-o parte și își încordă arcul îndreptându-l către intrus.

— Cine ești?

— Mă numesc Zelosul și doresc să bat la poarta confreriei Locașul Adevărului.

— Ai un permis de liberă trecere?

— Nu.

— Cine te recomandă?

— Nimeni.

— Îți bați joc de mine, băiete?

— Știu să desenez și vreau să muncesc în sat.

— Zona este interzisă, ar fi trebuit s-o știi.

— Vreau să întâlnesc un maestru artizan și să-i dovedesc calitățile mele.

— Eu am primit niște ordine. Dacă n-o ștergi imediat, te arestez pentru că te opui autorităților.

— N-am niciun gând rău… Dați-mi voie să-mi încerc norocul!

— Șterge-o!

Zelosul aruncă o privire spre dealurile din jur.

— Nu spera să te strecori pe acolo, îl avertiză arcașul nubian. Vei fi ucis.

Tânărul l-ar fi putut doborî pe paznic cu un singur pumn, s-ar fi putut arunca la pământ pentru a evita săgeata celuilalt, pentru ca apoi să încerce să forțeze trecerea. Dar câți arcași ar fi trebuit să elimine pentru a ajunge la porțile satului?

Înciudat, făcu cale-ntoarsă.

De îndată ce ieși din câmpul vizual al paznicilor se așeză pe o piatră, hotărât să observe ce se întâmplă pe drum. Îi va veni, cu siguranță, o idee pentru ca planul să-i reușească.

☥

De mai multe ore, mama Zelosului plângea, fără ca fiicele sale s-o poată consola. Tatăl fusese obligat să angajeze trei țărani pentru a-l înlocui pe tânărul plecat pentru totdeauna. Furios, neîncetând a-l socoti un fiu nedemn de iertare, se duse la scribul public pentru a-i dicta o scrisoare adresată prim-ministrului. Exprimându-și hotărârea în termeni implacabili și definitivi, fermierul a declarat, după cum îi permitea legea, că îl dezmoștenește pe Zelos și că toate bunurile îi revin soției sale, care le va folosi după bunul său plac. Dacă murea înaintea lui, cele trei fete urmau să împartă moștenirea în părți egale.

Dar acest testament nu-i era de ajuns fermierului, insultat și umilit. Dacă Zelosul înnebunise, trebuia să-l readucă pe calea cea dreaptă. Și nu exista o metodă mai bună decât constrângerea exercitată de o autoritate de necontestat.

Iată de ce tatăl rebelului se duse la cel care răspundea de corvoadă. Un scrib chițibușar, grosolan și acru. Titular al unui post pe cât de greu, pe atât de prost plătit, își folosea în zadar intriga pentru a obține un loc de muncă la oraș, pe malul drept al Nilului. Aici, în perioada de câteva luni dinaintea inundației, trebuia să angajeze personal pentru curățarea canalelor și repararea digurilor, fiind plătit cât se poate de prost. Voluntarii se ofereau din ce în ce mai rar, așa încât se impunea decretarea corvezii obligatorii și convingerea proprietarilor de domenii să-i cedeze un anumit număr de lucrători agricoli în schimbul

reducerii impozitelor. Discuțiile erau lungi, grele și obositoare. Iată de ce, atunci când scribul îl văzu pe tatăl Zelosului intrând în biroul său, se așteptă la un potop de văicăreli și de reclamații pe care era gata, ca de obicei, să le respingă.

— Nu vin să te plictisesc, începu fermierul, ci să-ți cer ajutorul.

— Nici să nu te gândești, îl respinse scribul. Legea e lege și nu-ți pot acorda niciun privilegiu, deși ne cunoaștem de mulți ani. Dacă un singur proprietar începe să nu fie de acord cu caracterul indispensabil al corvezii, binefacerile inundației se vor pierde și Egiptul va fi inundat!

— Nu contest nimic, doresc să-ți vorbesc despre fiul meu.

— Fiul tău? Dar el e scutit de corvezi!

— A părăsit ferma.

— Ca să plece unde?

— Habar n-am… Se crede desenator. Bietul de el, și-a pierdut mințile!

— Doar nu vrei să spui că nu se mai ocupă de fermă și de pășuni.

— Din păcate, așa este.

— De necrezut!

— Maică-sa și cu mine suntem disperați, dar nu l-am putut împiedica să plece.

— Câteva bastoane pe spinare și treaba s-ar fi rezolvat.

Fermierul lăsă ochii-n jos:

— Am încercat, dar Zelosul este un soi de colos… Și, nemernicul, a devenit violent! Am crezut că o să mă lovească.

— Un fiu care-și lovește tatăl! exclamă scribul. Trebuie să-l chemi în fața tribunalului și să-i ceri condamnarea.

— M-am gândit la altceva.

— Ascult.

— Pentru că nu mai e cu adevărat fiul meu și pentru că și-a părăsit casa părintească, de ce să mai fie scutit de corvezi?

— O să-l convoc, las’ pe mine.

— S-ar putea face chiar mai mult.

— Nu înțeleg.

Vorbind în șoaptă, fermierul adăugă:

— Banditul ăsta are nevoie de o lecție zdravănă, nu crezi? Dacă-l pedepsim cu asprime, asta îl va împiedica să mai facă

prostii. Dacă nu intervenim, putem fi considerați amândoi responsabili, și tu, și eu.

Scribul luă argumentul în serios:

— Ce propui?

— Să presupunem că l-ai convoca pe Zelos la corvoadă, dar el a refuzat să se prezinte… în acest caz ar putea fi considerat dezertor. L-ai putea băga la pârnaie împreună cu alți flăcăi turbulenți, care l-ar învăța minte dându-i o corecție salvatoare.

— Asta s-ar putea face… Dar ce-mi dai în schimb?

— O vacă cu lapte.

Scribul plescăi de plăcere. O mică avere în schimbul unei trebușoare lesne de făcut.

— Batem palma.

— Îți dau și câțiva saci cu boabe, desigur. Dar… nu-l nenoroci prea tare pe Zelos… Trebuie să se reîntoarcă la fermă.

☥ Capitolul 4

Un bot umed atinse fruntea Zelosului făcându-l să deschidă ochii.

O cățea cu blana de culoarea lutului îl adulmeca pe intrus cu blândețe. Soarele nu răsărise încă și un vânt răcoros mătura partea de vest a Tebei și drumul ce ducea la satul artizanilor.

Tânărul mângâie cățeaua până când zgomotul de copite o făcu să se îndepărteze. Având în frunte un măgăruș, vreo sută de alți măgari se îndreptau, încărcați cu provizii, către satul artizanilor. Cunoscând perfect drumul, șeful patrupedelor mergea cu pas sigur.

Zelosul îi privi trecând, plin de admirație. La fel ca el, animalele știau încotro se îndreaptă, numai că ele urmau să treacă de toate forturile.

Măgarii erau urmați, la mică distanță, de vreo cincizeci de apari. În mâna dreaptă, purtau un baston pentru a păstra ritmul mersului și pentru a îndepărta șerpii; iar pe umărul stâng, un ciomag lung și solid, la capătul căruia atârna un burduf mare cu mai mulți litri de apă.

Cățeaua cu blană gălbuie revenise lângă stăpânul său, un bătrân căruia îi era deja greu să meargă.

— Pot să te ajut?

— Asta e munca mea, băiete… Nu pentru multă vreme de acum încolo, dar mi-e de ajuns pentru a trăi înainte de a mă reîntoarce la mine, în deltă. Dacă mă ajuți, nu te voi putea plăti.

— Nu contează.

Pe umărul Zelosului, povara părea ușoară ca o pană de gâscă sacră a zeului Amon.

— E la fel în fiecare zi?

— Da, băiete. Artizanii nu trebuie să ducă lipsă de nimic și mai ales de apă! După livrarea de dimineață, care e cea mai importantă dintre toate, urmează altele, pe tot parcursul zilei. Dacă, dintr-un motiv sau altul nevoile cresc, crește și numărul cărăușilor. Nu suntem singurii care muncim pentru Locașul Adevărului; mai sunt și spălători, brutari, berari, măcelari, căldărari, tăietori de lemne, țesători, tăbăcari și mulți alții! Faraonul a cerut ca artizanii să se bucure de o desăvârșită bunăstare.

— Ai intrat vreodată în sat?

— Nu. Acceptat ca apar, pot merge să vărs conținutul burdufului meu în marele bazin din fața intrării de nord; mai este unul aproape de zidul din sud. Locuitorii satului vin aici să-și umple urcioarele.

— Cine poate trece de ziduri?

— Doar membrii confreriei. Lucrătorii auxiliari rămân afară. Dar de ce-mi pui toate întrebările astea?

— Pentru că vreau să intru în confrerie, ca să devin desenator.

— În cazul ăsta, căratul apei nu te va ajuta cu nimic!

— Trebuie să bat la poarta principală, să întâlnesc un artizan, să-i explic că…

— Nu te baza pe asta! Oamenii ăștia nu sunt nici vorbăreți, nici primitori. Îndrăzneala ta nu le va fi pe plac, să fii sigur de asta. Ba ai mai primi și câteva luni de închisoare. Și nu uita că paznicii îl cunosc pe fiecare cărător de apă…

— Ai vorbit vreodată cu un membru al confreriei?

— Din când în când, câteva vorbe, despre vreme sau despre familie.

— Nu ți-au vorbit despre munca lor?

— Oamenii ăștia au o viață tainică, băiete, și niciunul dintre ei nu-și calcă jurământul. Cel care ar vorbi mai mult decât trebuie, ar fi exclus imediat. Arătos cum ești, fetele te plac, fără doar și poate. Distrează-te câțiva ani, însoară-te cât ești tânăr, fă copii

frumoși și găsește-ți o meserie bună, mai puțin grea decât cea de apar.

— În sat nu sunt și femei?

— Ba da, și au și copii, dar ele sunt supuse legii confreriei, la fel ca bărbații. Și, ce-i de mirare, nu-s mai vorbărețe decât ei.

— Le-ai văzut vreodată?

— Uneori, pe unele dintre ele.

— Sunt frumoase?

— Sunt de toate genurile… Dar de ce te încăpățânezi?

— Deci au dreptul să iasă din sat?

— Toți locuitorii au acest drept. Circulă liber între sat și primul fort. Se pare chiar că se duc uneori pe malul drept, dar nu-i treaba mea…

— Deci… ar fi posibil să întâlnesc un artizan?

— Mai întâi, ar trebui să știi dacă aparține cu adevărat confreriei, căci de lăudăroși nu ducem lipsă. Și pe urmă nu va accepta niciodată să-ți vorbească.

— Câte forturi sunt?

— Cinci. Li se mai spune și „cele cinci ziduri”, adică tot atâtea posturi de gardă din care pândarii observă pe oricine se apropie de sat. Dispozitivul este eficient, crede-mă! Chiar și dealurile sunt supravegheate îndeaproape, mai ales de la venirea noului șef al paznicilor, Sobek. Este un nubian mai degrabă răzbunător și hotărât să-și dovedească valoarea. Majoritatea oamenilor care se supun ordinelor sale aparțin tribului său și îl ascultă fără să crâcnească. Cu alte cuvinte, e inutil să încerci să-i cumperi. Le e atât de frică de el, încât te-ar denunța cât ai zice pește.

Zelosul se hotărâse: va trebui să treacă cu orice preț de primul fort și să vorbească cu cineva dinăuntru.

— Dacă spui că ești bolnav și că eu sunt unul dintre verii tăi venit să te ajute la cărat apa, gărzile vor fi oare înțelegătoare?

— Am putea încerca, dar asta n-ar rezolva mare lucru.

Când îi zări pe paznicii primului fort, Zelosul presimți că soarta este de partea lui: se schimbase deja garda, nu mai erau aceiași arcași, deci nu risca să fie recunoscut.

— Nu pari să te simți bine, îi spuse paznicul negru aparului care mergea atârnat de brațul tânărului colos.

— Nu mai am niciun pic de vlagă… De-aia am cerut ajutorul acestui băiat, care a acceptat să mă-nsoțească.

— Ți-e rudă?

— Este unul dintre verii mei.

— Răspunzi pentru el?

— Munca mea va înceta în curând, iar el se oferă să mă înlocuiască.

— Puteți merge până la cel de al doilea post de control.

O primă victorie! Zelosul avusese dreptate să insiste. Dacă norocul va continua să-l urmărească, va vedea satul de aproape și va întâlni un artizan care să-i înțeleagă vocația.

Al doilea control era mai minuțios decât primul, iar al treilea și mai și, dar paznicii constatară că aparul nu simula slăbiciunea de care se plângea. Livrarea trebuia asigurată și niciun funcționar al gărzii n-ar fi acceptat să-și părăsească postul pentru a îndeplini această treabă anevoioasă. Așa că cei doi au fost lăsați să treacă.

Al patrulea control n-a fost decât o formalitate, dar iată că, în fața celui de al cincilea și cel din urmă fort, domnea o intensă animație. Oameni aparținând tagmei lucrători auxiliari descărcau marfa de pe măgari și triau coșurile și vasele pline cu legume, pește uscat, carne, fructe, ulei și alifii.

Se strigau, își reproșau încetineala, râdeau, glumeau… Un paznic făcu semn aparilor să se apropie și să verse conținutul burdufurilor într-un vas enorm care stârni admirația Zelosului. Cine fusese oare olarul care, cu atâta îndemânare, meșteșugise un recipient atât de uriaș?

Pentru tânărul nostru, acesta a fost primul miracol vizibil al Locașului Adevărului.

☥ Capitolul 5

Un om bine legat îl opri pe Zelos.

— Pari uimit, băiete.

— Cine a fabricat acest vas uriaș?

— Un olar din sat.

— Cum l-a făcut?

— Ești tare curios.

Zelosul se lumină. Fără nicio îndoială, avea înaintea lui pe unul dintre artizanii satului!

— Nu, nu e vorba de curiozitate! Vreau să devin desenator și să intru în confrerie.

— Ia te uită... Vino și spune-mi asta mai pe îndelete.

Omul îndesat îl trase pe Zelos dincolo de al cincilea bastion, care era și ultimul de altfel, în preajma unui șir de ateliere în care munceau curelari, țesători și căldărari. Îl invită să stea jos pe un bloc de piatră, la poalele unei coline stâncoase.

— Ce știi tu, băiete, despre locul acesta?

— Nimic sau prea puțin... Dar sunt sigur că aici trebuie să trăiesc.

— De ce?

— Singura mea pasiune este desenul. Vrei să-ți arăt?

— Ai putea să-mi faci portretul pe nisip?

Fără să-și piardă modelul din ochi, Zelosul luă un silex ascuțit și trasă cu rapiditate niște linii precise.

— Gata... Ce părere ai?

— Pari talentat. Unde ai învățat asta?

— Nicăieri! Sunt fiu de fermier și, de când mă știu, mi-am petrecut timpul desenând ceea ce vedeam. Dar mi-ar fi de folos unele secrete care se învață aici, sunt sigur de asta. Și vreau să pictez, să dau viață desenelor prin culoare!

— Nu-ți lipsesc nici ambiția, nici talentul... Dar s-ar putea ca asta să nu fie de ajuns pentru a intra în confrerie.

— Ce mi-ar mai trebui?

— Hai să te duc la cineva care ar putea să-ți rezolve toate problemele.

Zelosului nu-i venea să-și creadă urechilor. Ce bine a făcut că a îndrăznit! În doar câteva ore trecuse dintr-o lume în alta și urma să-și vadă visul cu ochii.

Mergând de-a lungul atelierelor din afara satului, ale căror ziduri înalte păreau de netrecut, tânărul observă că era vorba de construcții de lemn foarte ușoare, ce se puteau lesne monta și demonta.

Îndesatul îi surprinse privirea plină de interes:

— Unii dintre lucrătorii auxiliari nu sunt aici în fiecare zi... Nu vin decât când este nevoie.

— Tu ești unul dintre ei?

— Eu spăl rufele. O treabă nesuferită, crede-mă! Trebuie să mă ocup până și de rufele murdare ale femeilor. Că locuiesc în satul ăsta sau în altul, asta nu schimbă nimic.

Îndesatul mergea țintă către cel de-al cincilea fort.

Zelosul se opri:

— Stai… Unde mă duci?

— Doar nu credeai că vei pătrunde în sat fără a trece printr-un interogatoriu amănunțit? Urmează-mă, n-o să-ți pară rău!

Tânărul trecu pragul postului de gardă sub privirea șireată a unui arcaș nubian, parcurse un culoar întunecat și ajunse într-un birou în care trona un negru înalt, tot atât de atletic ca și el.

— Bună ziua, Sobek, spuse spălătorul de rufe. Îți aduc un spion care a reușit să treacă de cele cinci forturi dând o mână de ajutor unui apar. Sper că recompensa îmi va fi pe măsura serviciului făcut.

Zelosul se întoarse și încercă să fugă.

Doi arcași îl înșfăcară pe tânăr, dar acesta îi trase primului un cot în față și, cu genunchiul, îi lovi testiculele celui de al doilea. Ar fi putut să se facă nevăzut, dar preferă să-l ridice pe trădător luându-l de subsuori.

— M-ai înșelat și o să-ți pară rău!

— Nu mă ucide, n-am făcut decât să respect ordinele!

Zelosul simți vârful lamei unui pumnal gata să i se înfigă în spate.

— Ajunge, ordonă Sobek. Lasă-l și potolește-te, altfel îți vei lua adio de la viață.

Tânărul înțelese că nubianul nu glumea și-l lăsă jos pe spălător, care o luă la sănătoasa.

— Puneți-i cătușele de lemn, ceru șeful gărzii locale.

Cu cătușe la mâini, cu picioarele strâns legate, Zelosul a fost azvârlit într-un colț la încăperii. Capul i se izbi tare de perete, dar nu scoase niciun geamăt.

— Ești un dur, după câte văd, remarcă Sobek. Cine te-a trimis aici?

— Nimeni. Vreau să devin desenator și să intru în confrerie.

— Nostim… N-ai găsit ceva mai bun?

— Ăsta este adevărul!

— A, adevărul! Mulți cred că-l știu. Aici, în acest birou, mulți s-au răzgândit și au recunoscut că mințeau. Mi se pare corect… Nu crezi?

— Eu nu mint.

— Tu te-ai dovedit mai degrabă viclean, recunosc, iar oamenii mei, demni de plâns. Vor fi pedepsiți, iar tu îmi vei spune cine te plătește, de unde vii și de ce te afli aici.

— Sunt fiul unui fermier și doresc să vorbesc cu un artizan din sat.

— Ca să-i spui ce?

— Dorința mea de a mă face desenator.

— Da' încăpățânat mai ești… Asta nu-mi displace, dar n-ar trebui să te joci cu răbdarea mea.

— Din moment ce spun adevărul, nu vă pot spune nimic altceva!

Sobek își mângâie bărbia:

— Trebuie să mă înțelegi, băiete: rolul meu este acela de a asigura prin toate mijloacele securitatea absolută a acestui loc. Acolo sus, sunt apreciat ca fiind competent și serios. Or, țin mult la reputația mea.

— De ce mă opriți să vorbesc cu un artizan? întrebă Zelosul.

— Pentru că nu cred o iotă din ce-mi spui, băiete! Povestea ta e înduioșătoare, de acord, dar cu totul incredibilă. N-am văzut niciodată vreun candidat care să se prezinte așa, la poarta satului, pentru a cere să fie admis.

— N-am nicio relație, niciun protector, nu mă recomandă nimeni și nici nu-mi pasă, pentru că nu-mi cunosc decât propria dorință! Dați-mi voie să văd un desenator și o să-l conving.

Pentru o clipă, Sobek păru să ezite:

— Nu-ți lipsește îndrăzneala, dar în fața mea asta nu-ți folosește la nimic. Sunt o droaie de curioși care ar vrea să cunoască secretele artizanilor din acest loc tainic și sunt gata să plătească prețul pentru a reuși. Iar tu ești emisarul unuia dintre acești curioși… Un curios al cărui nume mi-l vei spune pe dată.

Indignat, Zelosul încercă să se ridice, dar legăturile erau solide.

— Vă înșelați, vă jur că vă înșelați!

— Pentru moment, nu-ți cer nici măcar numele tău, căci sunt sigur că vei minți. Ești cu adevărat un dur și misiunea ce ți-a fost încredințată trebuie să fie de primă importanță. Până în prezent, n-am prins decât peștișori fără valoare… Cu tine, totul devine serios. Dacă ai vorbi imediat, ai evita multe neplăceri.

— Să desenez, să pictez, să-i întâlnesc pe maeștri… N-am altă intenție.

— Felicitări, amice, nu pari să te temi. De obicei, nimeni nu-mi rezistă atât de multă vreme. Dar tu vei sfârși totuși prin a vorbi, chiar dacă ai pielea mai tăbăcită decât a unui sac de lux. M-aș

putea ocupa de tine imediat, dar cred că e mai bine să te îmblânzesc puțin pentru a-mi ușura treaba. După cincisprezece zile de carceră, vei fi probabil mult mai puțin încăpățânat și mult mai vorbăreț.

☥ Capitolul 6

Tăcutul revenea dintr-o lungă călătorie în Nubia, unde vizitase minele de aur, carierele și numeroasele sanctuare înălțate de Ramses cel Mare, printre care și cele două temple din Abu Simbel. Acestea celebrau lumina divină, pe zeița stelelor și iubirea sa eternă pentru marea soție regală Nefertari, dispărută prea curând. Tăcutul stătuse în oaze și petrecuse săptămâni întregi singur, în deșert, fără a se teme de vecinătatea animalelor sălbatice.

Moștenitor al unei dinastii familiale din Locașul Adevărului, Tăcutul, al cărui destin de sculptor părea cert, urma să dăltuiască statui ale divinităților, ale notabilităților și ale artizanilor confreriei sale, urmând astfel tradiția transmisă cu fidelitate încă din vremea piramidelor. Cu vârsta, i se vor da tot mai multe responsabilități, iar el, la rândul lui, își va transmite experiența succesorului său.

Dar mai rămânea o condiție care nu fusese încă îndeplinită: să audă chemarea. Nu era de ajuns să ai un tată artizan, nici să ai cunoștințe în tehnica de lucru pentru ca poarta confreriei să ți se deschidă; fiecare dintre membrii săi purta numele de „cel care a auzit chemarea”[1] și fiecare știa ce înseamnă asta, fără să o spună vreodată.

Tânărul știa că numai integritatea îi va permite să fie acceptat ca artizan, și el era incapabil să mintă: nu auzise încă acea chemare divină. El, pentru care rostirea cuvintelor era atât de rară, încât îi atrăsese porecla de Tăcutul, suferea de o muțenie nemaiîntâlnită.

Tatăl său și înalții șefi ai confreriei știau că numai hotărârea Tăcutului era singura soluție: să exploreze lumea exterioară și, dacă zeii aveau să fie de partea lui, să audă, în sfârșit, chemarea.

---

[1] În egipteană: *sedjem âsh* (n.a.).

Dar tânărul nu suporta să trăiască departe de sat, de acel loc unic în care văzuse lumina zilei, crescuse și fusese educat cu o rigoare pe care n-o regreta. Revenirea lui în acel loc fiind imposibilă, avea senzația dureroasă că se pierde treptat, pe măsură ce treceau zilele, și că nu e decât o umbră singuratică.

Tăcutul sperase că această călătorie și impresionantele frumuseți ale Nubiei îi vor crea condițiile necesare pentru ca vocea mult așteptată să răsune, în sfârșit; dar nimic nu se întâmplase și lui nu-i mai rămânea decât să rătăcească, trecând de la o slujbă neînsemnată la alta.

În Nubia, încercase să uite de satul natal și de maeștrii pe care îi venera; dar eforturile i se dovediseră zadarnice. Ba mai mult, revenise la Teba să se angajeze într-o echipă de constructori, care lucrau nu departe de templul din Karnak.

Șeful unei echipe de constructori, un bărbat de peste cincizeci de ani, șchiop în urma unei căzături de pe un acoperiș, era văduv și tată al unei fiice. Nu-i plăceau flecarii sau cei care veneau cu pretenții. Iată de ce comportarea Tăcutului îi depășea așteptările. Fără ostentație, tânărul era un model pentru tovarășii săi de muncă; aceștia însă îl priveau cu ochi răi: prea conștiincios, prea harnic, prea închis în el. Prin simpla lui prezență, le punea în lumină defectele, fără să vrea.

Datorită noului său lucrător, șeful constructorilor predase o casă cu două etaje cu o lună înainte de termen, atrăgându-și laudele cumpărătorului. Acesta, extrem de mulțumit, îi încredințase încă două șantiere.

După plecarea colegilor lui, Tăcutul rămânea să curețe uneltele tuturor, așa cum îl învățase un sculptor din satul său.

— Tocmai am primit un urcior cu bere rece, îi spuse patronul său. Hai să bei o bere cu mine!

— N-aș vrea să vă plictisesc.

— Nicidecum! Ești invitatul meu.

Patronul și angajatul său au intrat în coliba în care lucrătorii își făceau siesta și s-au așezat pe rogojini, la răcoare. Berea era excelentă.

— Nu semeni cu ceilalți, Tăcutule. De unde ești?

— De prin partea locului.

— Ai familie?

— Oarecum.

— N-ai chef să vorbești despre asta, după câte văd… Cum vrei. Câți ani ai?

— Douăzeci și șase.

— Ar cam fi timpul să te așezi la casa ta, nu crezi? Mă pricep la oameni: muncești ca nimeni altul și vei continua să te perfecționezi. Porți în tine o calitate rară: dragostea de meserie. Ea te face să uiți de toate și asta e o treabă înțeleaptă. Dar trebuie să te gândești la viitorul tău. Eu încep să îmbătrânesc, încheieturile mă dor și-mi trag piciorul tot mai greu. Înainte să apari tu, luasem hotărârea să angajez un maistru care, încetul cu încetul, să mă înlocuiască pe șantiere. Dar nimic nu e mai greu de găsit decât un om de încredere. Ai vrea să fii tu acela?

— Nu, stăpâne. Eu nu sunt făcut pentru a conduce.

— Te înșeli, Tăcutule! Ai fi un maistru strașnic, sunt sigur. Dar poate că te-am luat prea repede… Mai gândește-te la propunerea mea.

Tăcutul dădu din cap.

— Acum… ți-aș cere să-mi faci un serviciu. Fiica mea se ocupă de o grădină, la o oră de aici, pe malul Nilului, și are nevoie de niște ulcele pentru a-și proteja tinerele răsaduri. Ai putea să le încarci pe spinarea unui măgar și să i le duci?

— Desigur.

— O să-ți plătesc.

— Trebuie să mă duc chiar acum?

— Dacă nu te deranjează… Fiica mea se numește Clara[2]. Patronul îi explică pe îndelete pe unde trebuia să o ia. Tăcutul nu s-ar fi putut rătăci câtuși de puțin.

Măgarul se urni, înaintând cu pasul său liniștit și sigur. Tăcutul verifică greutatea, ca nu cumva să depășească puterile animalului, și porni pe lângă el. O luă pe niște ulițe, apoi pe o potecă, de-a lungul căscioarelor albe, despărțite prin grădini de legume.

Dinspre nord, un vânticel adia blând, anunțând o seară liniștită. Se apropia ora odihnei, când truditorii își povestesc micile întâmplări ale zilei sau ascultă vreun hâtru obișnuit să le descrețească frunțile și să le aducă noaptea vise plăcute.

Tăcutul se gândea la propunerea patronului său, știind dinainte că nu va accepta. Nu exista decât un singur loc în care i-ar fi plăcut să se stabilească, dar îi era imposibil s-o facă fără

---

[2] Traducerea numelui egiptean *Ubekhet*. (n.a.).

să fi auzit chemarea. Peste câteva săptămâni, va pleca spre nord și-și va continua viața de nomad.

Uneori, simțea nevoia să mintă, să alerge până în sat și să spună că a auzit, în sfârșit, chemarea care deschide porțile confreriei. Dar Locașul Adevărului nu purta întâmplător acest nume... Maat domnea asupra confreriei, legea sa era hrana cotidiană a inimilor și a spiritelor, iar minciuna sfârșea întotdeauna prin a fi dată în vileag. „Trebuie să urăști minciuna în orice împrejurare, căci ea distruge cuvântul”, așa i se spusese. „Ea este tot ce Zeii condamnă. Când minciuna o ia razna, se rătăcește, nu poate trece peste ape și n-are parte de bucurii în călătorie. Cel care navighează însoțit de minciună nu va ajunge la mal, iar corabia sa nu se va întoarce în port.”

Nu, Tăcutul nu va cădea la învoială. Chiar dacă nu va putea ajunge la cei din sat, cel puțin își va respecta angajamentul. Slabă consolare, desigur, dar poate că asta îi va permite să supraviețuiască.

Nilul, albastru ca bolta cerească, era învolburat de un curent amenințător. Nu se spune, oare, că cei care se îneacă în Nil sunt iertați pentru toate greșelile lor de către tribunalul lui Osiris și că învie în paradisul de pe lumea cealaltă?

Ar putea să alerge la mal, să se scufunde fără a mai înota și să întâmpine cu recunoștință moartea sosită degrabă, cea care l-ar face să uite o existență lipsită de speranță... Era singura chemare pe care o auzea Tăcutul. Dar un amănunt îl opri să se ofere Nilului: i se încredințase o sarcină și trebuia să se dovedească demn de încrederea acordată. Odată misiunea îndeplinită, va fi liber să profite de generozitatea fluviului, care îi va duce sufletul către lumea cealaltă.

Măgarul părăsi drumul principal, o luă la stânga, ocoli o fântână și se îndreptă către o grădină împrejmuită de un gard scund. Se vede treaba că patrupedul nu venea aici pentru prima oară și cunoștea bine drumul.

Un rodiu, un roșcov și un copac, pe care Tăcutul nu-l mai văzuse până atunci, răspândeau o umbră binefăcătoare asupra grădinii în care înfloreau țintaure, narcise și calendule. Dar frumusețea florilor pălea în fața tinerei îmbrăcate într-o rochie de un alb imaculat și care, așezată în genunchi, sădea plante.

Aproape blond, părul îi cădea pe umeri, liber, în valuri. Profilul său era perfect, precum cel al zeiței Hathor, așa cum Tăcutul o

văzuse sculptată de un artizan, iar trupul îi era la fel de mlădios ca o ramură de palmier în voia vântului.

Măgarul mesteca niște ciulini. Tânăra se întoarse și-l privi pe Tăcut cu ochii săi albaștri precum cerul de vară, făcându-l aproape să leșine.

☥ Capitolul 7

— Pe măgar îl recunosc, spuse ea zâmbind, dar pe dumneata te văd pentru prima dată.

— Vă… vă aduc ulcele din partea tatălui vostru.

Tăcutul era un bărbat zvelt și bine făcut, dar nu foarte înalt. Părul său castaniu descoperea o frunte lată, iar ochii gri-verzi dădeau viață unui chip luminos și totodată grav.

— Mulțumesc pentru amabilitate, dar… îmi păreți îngrijorat.

Tânărul se repezi către măgarul care continua să se înfrupte și, febril, începu să-l ușureze de povara pe care o purta.

Pentru nimic în lume n-ar fi îndrăznit s-o privească a doua oară. Prin ce magie putea o femeie să devină atât de frumoasă? Trăsăturile atât de pure, pielea abia bronzată, brațele fine și suple, lumina care emana din toată ființa sa făceau din ea o apariție, un vis prea învăluitor pentru a putea dura. Era atât de fragilă încât, prin simpla atingere, ar fi făcut-o să leșine sau să dispară.

— S-a spart vreo ulcică? întrebă ea.

Cât de magică îi era și vocea! Savuroasă, blândă, melodioasă, dar nu lipsită de energie, limpede și vie ca apa de izvor.

— Nu cred…

— Vreți să vă ajut?

— Nu, nu… Vă aduc vasele imediat.

În timp ce Tăcutul intra în grădină, un câine negru începu să latre, se înălță pe labele din spate, punându-și-le pe cele din față pe umerii nou-venitului, apoi îi linse îndelung ochii și urechile.

Având brațele încărcate, tânărul nu se putea împotrivi.

— Negruțu’ v-a adoptat, comentă Clara, încântată. E de mirare, căci de felul lui e mai degrabă temător și nu se poartă astfel decât cu vechii prieteni.

— În acest caz, sunt onorat.

— Dar cum vă numiți?
— Tăcutul.
— Ciudat nume…
— E o poveste fără importanță.
— Povestiți-mi-o totuși.
— Mă tem să nu vă plictisesc.
— Hai să ne așezăm în spatele grădinii.

Negruțu' acceptă să coboare pe pământ și Tăcutul răspunse invitației. Dar câinele nu se despărțea de noul său prieten. Avea un cap alungit și puternic, blana scurtă și mătăsoasă, coada lungă și stufoasă, ochii căprui, foarte vioi.

— Cu el lângă mine, spuse Clara, nu mă tem de nimic. Pe cât este de rapid, pe atât este de curajos.

Tăcutul puse oalele pe iarbă și se așeză lângă o tufă de flori a căror culoare semăna cu cea a aurului.

— N-am mai văzut niciodată asemenea flori, mărturisi el.

— Sunt crizanteme și nu le merge bine decât aici. Florile astea superbe nu au numai eleganță, ci sunt și foarte utile; datorită substanțelor pe care le conțin, servesc la îngrijirea inflamațiilor, a problemelor de circulație și a durerilor lombare.

— Sunteți medic?

— Nu, dar am avut norocul să fiu îngrijită de Neferet, o femeie și o tămăduitoare extraordinară. După moartea mamei mele, ea s-a ocupat de mine, deși responsabilitățile o copleșeau. Înainte să se retragă la Karnak împreună cu soțul său Pazair, fostul prim-ministru, mi-a transmis mare parte din ceea ce știa. Am ajuns să folosesc totul pentru a ușura suferințele celor ce-mi sunt aproape. Aici, în această grădină, îmi place să meditez și să vorbesc cu copacii. Mă veți crede poate nebună, dar eu cred că plantele au și ele limbajul lor. Ca să le poți auzi, trebuie să le respecți cu umilință.

— Tot așa gândesc și vrăjitorii din Nubia.

— Ați fost acolo?

— Da, doar pentru câteva luni. Cum se numește copacul acesta cu scoarța maronie și cu frunze ovale, verzi și albe?

— *Styrax*. Face un fruct cărnos și, mai ales, produce un balsam prețios, smirna, care, dacă faci o incizie în trunchiul copacului, se scurge ca un lichid vâscos și gălbui.

— Prefer roșcovul, cu frunzișul său des și gustul de miere al fructelor sale. Nu reprezintă el dulceața vieții, el care suportă atât de bine seceta și arșița adusă de vânturile fierbinți?

Negruțu’ se culcase pe picioarele tânărului, care nu se mișca pentru a nu-l deranja.

— Încă nu mi-ați spus de ce vă numiți *Tăcutul*.

— Respectând secretul, n-ar trebui să vă spun nimic.

— Este un secret atât de mare? întrebă Clara, apăsând în pământul reavăn un vas cu gura în jos, pentru a-și proteja răsadul. Altfel, la creșterea rădăcinilor, vasul s-ar fi spart și cioburile s-ar fi amestecat cu pământul.

Tăcutul n-ar fi dorit niciodată să se confeseze, dar puteai oare să-i reziști acestei fete?

— Am fost crescut în satul artizanilor, acolo unde tatăl meu era sculptor. La naștere, părinții mei mi-au dat un nume secret, care urma să-mi fie dezvăluit atunci când și eu, la rândul meu, voi fi devenit sculptor. Până atunci, trebuie să rămân tăcut, să observ, să ascult și să aud.

— Când va sosi acest măreț moment?

— Niciodată.

— … De ce?

— Pentru că nu voi deveni sculptor: destinul a hotărât altfel.

— Atunci… ce veți face?

— Nu știu.

Clara plămădi cu palmele o bordură de pământ umed în jurul roșcovului, pentru ca, atunci când va fi din nou udat, apa să fie reținută mai bine.

— Veți lucra multă vreme pentru tatăl meu?

— Mi-a cerut să devin maistrul său.

— I-ați vorbit despre satul artizanilor?

— Nu… Sunteți singura care îmi cunoaște trecutul. Dar acum acest trecut a murit pentru totdeauna. Nu cunosc niciunul dintre secretele confreriei și nu sunt decât un lucrător ca oricare altul.

— Suferiți, nu-i așa?

— Să nu mă credeți ambițios. Aș vrea doar… Dar nu contează. Este inutil să te revolți împotriva vieții, trebuie să știi să accepți tot ce-ți oferă.

— Nu sunteți prea tânăr să vorbiți astfel?

— Mă… tem că vă plictisesc.

— Și ce-i cu postul de maistru?

— Tatăl dumneavoastră s-a arătat foarte generos, dar eu nu mă simt în stare să-mi iau asemenea responsabilități și mi-ar părea tare rău să-l dezamăgesc.

— Sunt sigură că vă subestimați. De ce să nu încercați? Până una alta, dați-mi o mână de ajutor!

Tânăra își privi câinele: de îndată, acesta deschise ochii și se ridică în patru labe. Negruțu' simțea cea mai mică intenție a Clarei, care, de cele mai multe ori, nici n-avea nevoie să-i vorbească. Scăpat de mărturisirile sale, Tăcutul se ridică la rândul său, pentru a face pe grădinarul imitând gesturile Clarei. Trecuse multă vreme de când nu mai gustase o asemenea pace, departe de orice panică. Era atât de fericit s-o privească pe fată, încât uita de toate îndoielile și suferințele.

După ce primise suficiente mângâieri pe cap și pe gât, Negruțu' se întorsese la umbră, să se culce.

— În fiecare noapte, spuse Clara, întunericul încearcă să devoreze lumina. Dar aceasta luptă cu vitejie și reușește să-l învingă. Cel care privește răsăritul soarelui înspre muntele din est, distinge un salcâm de peruzea care anunță triumful luminii reînviate. Acest copac se dăruiește tuturor. Pentru a-i pătrunde frumusețea este de ajuns să știi să-l privești. Gândul ăsta m-a îmbărbătat atunci când am trecut prin mari încercări. Frumusețea vieții nu depinde de noi, dar ea stă în puterea noastră de a o înțelege.

Clara lucra fără grabă, dar cu gesturi sigure și grațioase, stârnind admirația Tăcutului.

Din păcate, munca în grădină urma să ia sfârșit, iar el trebuia să se reîntoarcă în oraș.

— Hai să ne spălăm pe mâini acolo, în canal, propuse fata.

Topografii statului, specialiștii în irigații și oamenii de corvoadă munciseră cu spor; culturile și grădinile erau străbătute de vene și de artere, prin care apa vieții circula în voie.

Îngenuncheat lângă Clara, Tăcutul îi respiră parfumul, amestec de iasomie și lotus. Și cum nu se putea minți pe el însuși, știa că se îndrăgostise până peste cap.

☥ Capitolul 8

Sobek ura petrecerile, dar era obligat să se ducă la sărbătoarea anuală a gărzii, pe malul stâng al Tebei, la care erau anunțate promovările, schimbările de încorporare și pensionările. De fiecare dată, se tăiau câțiva porci și se bea vin roșu oferit de prim-ministru.

Nubianul, a cărui statură nu trecea neobservată, era ținta atenției tuturor. Și dacă ești șeful gărzii Locașului Adevărului, stârnești cu atât mai mult curiozitatea. Numeroși colegi voiau să afle dacă descoperise câte ceva din secretele acelui loc. În mod fatal, îl ironizau, presupunând existența unor legături cu femeile din sat, care erau, fără îndoială, vrăjite de farmecul superbului negru.

Sobek bău, mâncă și-i lăsă să vorbească.

— Se pare că-ți place noua ta muncă, îi spuse în șoaptă scribul corvezii, un om acru, pe care Sobek îl detesta.

— Nu mă plâng.

— Se zvonește că ți-ai pierdut unul dintre oameni…

— Da, așa e! Un novice care s-a rostogolit pe panta dealului în timpul nopții. Cazul e deja închis.

— Bietul băiat… Nu va putea profita de plăcerile Tebei. Fiecare cu necazurile lui… Iată, eu nu reușesc să pun mâna pe un fiu de fermier care încearcă să scape de corvoadă.

— Bănuiesc că nu e un caz rar.

— Te înșeli, Sobek. Corvoada este o datorie acceptată de toți, iar penalitățile sunt grele pentru delincvenți. Ba, mai mult, ținând seama de statura individului, care nu are de altfel decât șaisprezece ani, prinderea sa riscă să fie complicată.

Scribul corvezii începu să-l descrie pe tânăr, imaginea acestuia corespunzând perfect cu cea a spionului încarcerat de Sobek.

— Băiatul ăsta a mai comis și alte delicte? întrebă nubianul.

— Zelosul s-a certat cu tatăl său și acesta vrea să-i dea o lecție pentru a-l face să revină la fermă. Partea proastă este că e vorba de un delict egal cu dezertarea. Probabil că tribunalul va hotărî să i se dea o pedeapsă severă.

— Frații săi nu ți-au dat nicio informație utilă?

— Zelosul nu are decât surori.

— Ciudat… Ca fiu unic al familiei, n-ar trebui să fie scutit de corvoadă?

— Așa e, ai dreptate, a trebuit să fac unele mici modificări în procedură pentru a-i da satisfacție tatălui, care îmi este vechi prieten. Totul s-a făcut de la o zi la alta.

☥

Cele câteva zile de carceră nu sufocaseră mândria Zelosului, care rămânea de neclintit în fața lui Sobek.

— Ei, băiete, te-ai hotărât să-mi spui adevărul?

— E același pe care-l știți.

— Printre cei încăpățânați, tu ești un fel de capodoperă! În mod normal, ar fi trebuit să te interoghez în felul meu, dar ai noroc, mult noroc.

— Îmi dați, în sfârșit, crezare?

— Am aflat adevărul despre tine: te numești Zelosul și ești un fugar care încearcă să scape de corvoadă.

— Dar… e imposibil! Tatăl meu e fermier, iar eu sunt unicul său fiu!

— Și asta știu. Ai necazuri, băiete, necazuri mari. Dar întâmplarea face că scribul corvezii nu-mi este prieten, iar cazul tău nu e de competența mea. N-am să-ți dau decât un singur sfat: părăsește ținutul cât mai repede posibil și lasă-i pe toți să te uite.

☥

Pe șantier, oamenii își făceau siesta, după dejun. Ca de obicei, Tăcutul se izolase, lăsând coliba la dispoziția celor patru tovarăși de muncă, un sirian și trei egipteni.

— Ați aflat vestea? întrebă sirianul.

— O să fim avansați? sugeră cel mai vârstnic dintre egipteni, un om de vreo cincizeci de ani, cu burta umflată de câtă bere tare băuse.

— Cel nou i-a dus vase de lut fiicei stăpânului.

— Glumești! De asta se ocupă doar stăpânul în persoană. Nimeni n-are dreptul să se apropie de fiica sa, o fată cu adevărat frumoasă. Are douăzeci și trei de ani și nu e încă măritată. Se spune că e puțin magiciană și cunoaște secretele plantelor.

— Nu glumesc deloc. Tânărul e cel care a dus oalele.

— Atunci, înseamnă că stăpânul ține mult la el.

— Tipul ăsta nu deschide gura, muncește mai repede și mai bine decât noi, câștigând încrederea stăpânului... O să-l avanseze maistru, o să vedeți!

Egipteanul pântecos se strâmbă:

— După vechime, postul ăsta mi se cuvine mie.

— În sfârșit, ai înțeles! Fățarnicul ăsta o să ți-l sufle de sub nas și tot el va ajunge să ne dea ordine.

— Vom fi obligați să muncim în ritmul lui... Dar ne va slei de puteri, e lucru sigur! Nu-l putem lăsa s-o facă. Ce propui, sirianule?

— Să scăpăm de el.

— În ce fel?

— O să-i vorbim pe limba lui, mâine, când va ieși din târg cu sacii de cumpărături.

☥

Tăcutul termină de modelat cele vreo sută de cărămizi mari, pe care urma să le așeze pe soclul de piatră al casei destinate familiei unui militar. Pentru fiul unui sculptor din satul secret, aceasta reprezenta începutul muncii artistice. În adolescență, Tăcutul se distrase făcând cărămizi de toate dimensiunile, ajungând chiar să fabrice el însuși formele în care erau turnate.

— Ai o tehnică excepțională, aprecie șeful constructorilor.

— Am doar îndemânare și răbdare.

— Cred că știi mult mai mult decât lași să se vadă!

— Să nu credeți asta.

— Hai s-o lăsăm baltă... Te-ai gândit la propunerea mea?

— Mi-ați mai putea da puțin răgaz?

— Bine, băiete. Sper că nu încearcă să te ademenească vreun alt constructor...

— Fiți pe pace!

— Am încredere în tine.

Tăcutul înțelesese strategia stăpânului său: îi înlesnise întâlnirea cu fiica sa pentru a fi sedus. Urma cererea în căsătorie, acceptarea postului de maistru și întemeierea unui cămin. Astfel, va trebui să preia conducerea afacerii familiale.

Stăpânul era om de treabă și gândea că astfel va sluji cel mai bine interesele fiicei sale. Tăcutul nu-i purta pică pentru acest plan. Totul se putea termina printr-o nereușită, dar problema era că tânărul se îndrăgostise nebunește de Clara. Chiar dacă

viitorul, așa cum și-l dorea stăpânul său, părea o închisoare în care nu voia să intre, nu mai concepea viața fără această fată.

Datorită ei, a chipului și a luminii din privirea sa, Tăcutul nu se mai aruncase în Nil pentru a pune capăt vieții de hoinar. Nimic însă nu dovedea că și ea îl place, iar el n-o putea obliga să-l ia de bărbat numai pentru a-i da satisfacție tatălui său.

Cum să-i destăinui unei femei o iubire atât de arzătoare, fără să riști s-o sperii? Tânărul își închipuise diferite moduri de-a o aborda, dar toate i se păruseră unul mai ridicol decât altul. Trebuia să fie realist: mai bine să-și ascundă pasiunea în adâncul inimii și să plece către nord, așa cum prevăzuse, visând la o fericire imposibilă.

În cămăruța în care îl găzduise stăpânul său, Tăcutul nu-și găsea somnul. Credea că alesese hotărârea cea bună, dar nu se simțea cu nimic mai liniștit. Satul, drumurile nesfârșite, ochii albaștri ai Clarei, fluviul… Totul i se amesteca în minte, de parcă ar fi fost beat.

Să trăiască pentru ea, să devină servitorul ei, să rămână veșnic lângă ea, fără să-i ceară mai mult… Poate că asta era soluția. Dar ea va obosi așteptând și va sfârși prin a se căsători. Și atunci, durerea despărțirii ar fi și mai sfâșietoare.

Nu avea de ales: a doua zi, dis-de-dimineață, își va termina lucrul, se va duce apoi la târg să cumpere provizii și va părăsi Teba pentru totdeauna.

☥ Capitolul 9

Zelosul luase bacul, considerând că e mai bine să se îndepărteze o vreme de malul stâng, dar gândul său rămăsese același: să-l convingă pe unul dintre artizani să-i fie îndrumător. După o săptămână petrecută pe malul drept, ar putea traversa Nilul înot și ar putea încerca să se apropie de sat, trecând peste dealurile cele mai înalte.

Bacul acostă pe malul fluviului unde se ținea târgul, acolo unde puteau fi cumpărate: carne, vin, ulei, legume, pâine, prăjituri, fructe, mirodenii, pește, haine și sandale. Cea mai mare parte dintre negustori erau femei, experte în arta de a mânui balanța, instalate confortabil pe scaune pliante, se

târguiau cu sârg și, când își simțeau gâtul prea uscat, beau cu paiul bere dulce.

Văzând atâtea alimente, Zelosului îi lăsă gura apă. Hrana pe care o primise în carceră nu-i potolise foamea și acum avea poftă să mestece niște ceapă crudă, carne uscată de vită și o prăjitură pufoasă. Dar cum să ajungă la ele? N-avea nimic să dea în schimb.

Nu-i rămânea decât să fure o pâine fără a fi văzut de brutăreasă și păcălind atenția babuinului paznic, care se arunca asupra hoților, mușcându-le pulpele pentru a-i împiedica să fugă.

O văduvă încerca să schimbe o bucată de stofă pentru un sac cu grâu, dar vânzătorul găsea țesătura lipsită de valoare; între ei se porni o discuție care nu părea să se termine curând. Ținându-și copilul strâns la piept, o tânără brună cerea un urcior mic în schimbul unui pește proaspăt, iar un vânzător de praz făcea reclamă legumelor sale minunate.

Zelosul se strecură în mulțime pentru a trece prin spatele tarabelor, profitând de un moment de neatenție al unei vânzătoare de prăjituri; dar zări un alt babuin paznic, stând pe coadă și privind spre cumpărătorii nehotărâți.

„Ești mulțumit, parfumierule, și eu!” exclamă intendentul unui nobil, care tocmai obținuse un vas conic plin cu mir. Zelosul se îndepărtă de maimuța cu fălci impresionante, prea atentă pentru a putea fi păcălită. Lihnit de foame părăsi piața în urma unui tânăr mai în vârstă ca el, dar mai puțin solid. Acesta ducea un sac plin de legume și fructe și o luă pe un drumeag străjuit de palmieri. Zelosul îl urmări cu privirea și văzu trei bărbați care-i tăiaseră calea și care se aruncară, toți deodată, asupra prăzii lor. Sirianul îl lovi pe Tăcut în rinichi, iar ceilalți doi îi blocară brațele și îl obligară să se culce la pământ cu fața în jos.

Sirianul puse piciorul pe ceafa victimei sale.

— O să-ți dăm o lecție zdravănă, băiete, apoi vei părăsi orașul. N-avem nevoie de tine aici.

Tăcutul încercă să se întoarcă pe o parte, dar un picior în coaste îi smulse un țipăt de durere.

— Dacă te aperi, lovim mai tare.

— Nu vreți să încercați cu mine, bandă de lași? întrebă Zelosul.

Sări asupra sirianului, îl apucă de gât și-l aruncă într-un zid. Ceilalți încercară să-l respingă pe tânărul atlet, dar acesta îl lovi pe primul cu capul, pară atacul celui de al doilea și îi înfipse cotul în burtă.

Tăcutul încercă să se ridice, dar văzu stele verzi[3] și căzu în genunchi, în timp ce Zelosul tocmai îl dobora pe sirian, lovindu-l cu pumnii. Ceilalți doi o luară la fugă, dar au fost prinși de gărzi și de un babuin care-și arătă dinții ascuțiți.

— Nu mișcă nimeni! ordonă unul dintre ei. Sunteți arestați cu toții.

Când Tăcutul își reveni, soarele răsărise de mult. Culcat pe burtă, cu brațele atârnând de o parte și de alta a unui pat îngust, simți pe spate o senzație plăcută, caldă. O mână blândă îi ungea cu balsam trupul lovit. Deodată, tânărul își dădu seama că era gol și că aceea care-l îngrijea era Clara.

— Nu mișcați! îi ceru ea. Pentru a avea efect, acest balsam trebuie să pătrundă bine pe suprafețele lovite.

— Unde mă aflu?

— La tatăl meu. Ați fost agresat de trei lucrători care v-au tăbăcit pielea, după care ați leșinat. Bandiții au fost arestați și ați fost adus aici. Ați dormit mai mult de douăzeci de ore, căci v-am dat să beți poțiuni calmante. Cât despre balsam, este făcut din măselariță, cucută și mir; rănile se vor vindeca repede.

— Mi-a sărit cineva în ajutor…

— Da, un tânăr care a fost, și el, arestat.

— Nu e drept! Și-a riscat viața pentru mine, a…

— Autoritățile spun că este căutat pentru o vină mai veche.

— Trebuie să mă ridic. Trebuie să depun mărturie în favoarea sa.

— Cazul va fi judecat începând cu ziua de mâine, la tribunalul prim-ministrului. Tatăl meu a depus plângere, care a fost acceptată imediat, dată fiind gravitatea faptei. Dar mai întâi trebuie să vă puneți pe picioare. Lăsați-vă, deci, îngrijit… Vă rog să vă întoarceți cu fața în sus.

— Dar…

— Nu mai avem vârsta falselor pudori.

Tăcutul închise ochii. Clara îi dădu cu balsam pe frunte, pe umărul stâng și pe genunchiul drept.

---

[3] În franceză, *trente-six chandelles*. Această veche expresie populară este de origine egipteană. (n.a.).

— Cei care m-au atacat voiau să părăsesc orașul.

— Nu vă faceți griji: vor fi condamnați la o pedeapsă grea, iar tatăl meu va angaja alți lucrători. Mai mult ca niciodată, dorește să acceptați postul de maistru.

— Mă tem că nu sunt prea popular…

— Tatăl meu este uimit de cât de bine munciți. Nu știe că ați fost educat în satul artizanilor, iar eu nu v-am trădat secretul.

— Mulțumesc, Clara.

— Vă cer o favoare… Atunci când veți lua o hotărâre, mi-ar plăcea s-o știu eu prima.

Îl acoperi pe rănit cu un cearșaf de in, înmiresmat precum aerul câmpiei din regiunea tebană.

Tăcutul se ridică:

— Clara, aș vrea să vă spun…

Ochii albaștri și luminoși îl priviră cu o blândețe infinită, dar el nu îndrăzni nici să apuce mâna tinerei, nici să-și exprime sentimentele.

— Am lucrat întotdeauna sub ordinele unei persoane mai calificate decât mine și sunt sigur că nu voi fi capabil să fac munca altuia… trebuie să mă înțelegeți.

— Asta înseamnă că refuzați?

— Deocamdată nu trebuie să mă gândesc decât la băiatul care mi-a sărit în ajutor. Fără el, poate că n-aș fi scăpat cu viață.

— Aveți dreptate, acceptă ea cu tristețe în glas. La el trebuie să vă gândiți și numai la el.

— Clara…

— Scuzați-mă, am multă treabă.

Fata ieși din cameră, ușoară ca o nălucă.

Tăcutul ar fi vrut s-o rețină, să-i explice că e un prost, incapabil să-și deschidă sufletul. Ușa care se închisese urma, fără îndoială, să nu se mai deschidă niciodată. Ar fi trebuit s-o ia pe Clara în brațe și s-o acopere de sărutări, dar ea îl emoționa prea mult.

Balsamul își făcea efectul; încetul cu încetul, durerile dispăreau. Dar tânărul regreta că cei trei nu-și putuseră duce până la capăt fapta sinistră. La ce bun să mai trăiască, dacă nu auzise chemarea și nu se va căsători cu femeia iubită?

Era hotărât: de îndată ce salvatorul său va fi declarat nevinovat, va dispărea în grabă, pentru totdeauna.

☥ Capitolul 10

Judecătorul numit de prim-ministru pentru audierea din acea zi era un om în puterea vârstei, cu o experiență bogată. Purta o tunică amplă, prinsă la ceafă cu două bride late. Drept podoabă, un colier de aur, de care atârna o figurină reprezentând-o pe zeița Maat, cea care ține în mână cheia vieții și, deasupra capului, pana directoare, pana zborului fără greș. Simbol al adevărului, dreptății și corectitudinii, Maat era adevărata patroană a tribunalului.

La picioarele judecătorului, pe o bucată de stofă roșie, fuseseră așezate patruzeci de bastoane de comandant, simbol al unui autentic stat de drept.

— Sub protecția lui Maat și în numele faraonului, audierea începe, declară judecătorul. Fie ca adevărul să fie suflul care dă viață bărbaților și fie ca el să gonească răul din trup. Îl voi judeca pe cel umil la fel ca pe cel puternic, îl voi proteja pe cel slab împotriva mâniei celui puternic și voi îndepărta de la fiecare mânia ființei rele. Să fie introduși făptașii încăierării care a avut loc ieri pe strădușa din târg.

Sirianul și cei doi complici se prezentară în fața judecătorului fără să nege faptele și implorând clemența tribunalului. Dar acesta, compus din patru scribi, o negustoreasă, o țesătoare, un ofițer în rezervă și un interpret, îi condamnă la cinci ani de munci în folosul obștii. În caz de recidivă, pedeapsa urma să fie triplată.

Cu capul sus, Zelosul apăru în fața magistratului. Nici ambianța austeră a tribunalului, nici chipul sobru al juraților nu păreau să-l impresioneze.

— Numele tău este Zelosul și pretinzi că ești salvatorul victimei.

— Este adevărat.

Paznicii au confirmat declarațiile Zelosului, apoi Tăcutul a declarat și cele întâmplate:

— Am fost lovit în spate și agresorii m-au forțat să mă întind la pământ, cu fața în jos. N-am putut opune decât o slabă rezistență și poate că aș fi fost ucis dacă acest băiat n-ar fi venit în apărarea mea. I-a trebuit un curaj extraordinar să se lupte cu cei trei oameni.

— Tribunalul admite depoziția, recunoscu judecătorul, dar iată că scribul corvezii, aici prezent, a depus plângere împotriva Zelosului pentru dezertare.

În rândul întâi, scribul zâmbi, satisfăcut.

— Vitejia Zelosului ar trebui să atragă indulgența tribunalului, pledă Tăcutul. Nu i se poate, oare, ierta această greșeală a tinereții?

— Legea e lege, iar corvoada este o datorie de primă importanță pentru bunăstarea colectivă.

Nubianul Sobek înaintă:

— Ca șef al gărzii Locașului Adevărului, împărtășesc părerea Tăcutului.

Magistratul se încruntă:

— Cum poți justifica această afirmație?

— Prin respectarea legii lui Maat, la care ținem cu toții. Fiind unicul fiu al unui fermier, Zelosul este, în mod legal, scutit de corvoadă.

— Raportul scribului nu precizează acest punct capital, observă judecătorul.

— Deci acest text este mincinos, iar falsificatorul trebuie biciuit cum se cuvine.

Scribul corvezii nu mai zâmbea.

Zelosul îl privea pe nubian cu uimire. N-ar fi crezut niciodată că un paznic i-ar putea sări în ajutor.

— Acest funcționar nedrept să fie arestat, ordonă judecătorul, iar Zelosul să fie eliberat imediat.

Tăcutul auzi hotărârea ca prin vis, căci, de la o vreme, ochii îi rămăseseră ațintiți pe figura zeiței Maat de pe pieptul judecătorului.

Locașul Adevărului era locul lui Maat, locul cel mai privilegiat, în care se exprima dreptatea, în care secretul său era propovăduit prin gest de către artizani inițiați în secretul Casei de Aur… Iată ce nu înțelesese Tăcutul până acum.

Privind-o fix pe zeiță, inima i se deschise.

Figurina crescu, deveni imensă, umplu sala tribunalului străpungându-i plafonul pentru a ajunge la cer. Maat era mai vastă decât întreaga lume, se întindea până la limitele universului și trăia din lumină.

Tăcutul revăzu casele satului, atelierele și templul. Îi auzi chemarea, vocea zeiței Maat care îi cerea să revină în satul natal și să-și desăvârșească opera căreia îi fusese destinat.

— O spun pentru ultima oară, zise judecătorul, iritat. Tăcutule, vă întreb dacă sunteți mulțumit. Mă auziți?

— Da, oh, da, am auzit!

Tăcutul ieși încet din tribunal, privind către creasta dinspre miazănoapte, protectoare a satului său natal.

☥

— Aș vrea să-ți vorbesc, îi spuse Zelosul, dar ai o privire cu adevărat ciudată.

Urmărit încă de chemarea ce-l învăluise, Tăcutului îi trebuiră câteva secunde pentru a-și recunoaște salvatorul…

— Iartă-mă, voiam să-ți mulțumesc. Dacă sunt încă în viață, asta ți se datorează ție.

— Fleacuri! Pentru mine a fost o distracție.

— Îți place să te bați, Zelosule?

— La țară, trebuie să știi să te aperi. Uneori, oamenii ajung să ridice tonul și se ceartă din nimic.

— Unde locuiești?

— Pe malul stâng, dar mi-am părăsit definitiv casa părintească. Mor de sete, tu nu?

— Să-ți ofer o bere rece este cel mai ușor lucru pe care pot să-l fac.

Cei doi prieteni se așezară pe mal, la umbra unui palmier, cu un urcior cu bere drept tovarăș.

— De ce ți-ai părăsit familia?

— Pentru că nu vreau să fiu fermier și să-l moștenesc pe tatăl meu.

— Și ce meserie ai să alegi?

— N-am decât o pasiune: desenul. Și nu există decât un singur loc în care mi-aș putea demonstra talentul și aș putea învăța ceea ce nu știu: Locașul Adevărului. Am încercat să mă apropii de sat, sperând să pot pătrunde dincolo de ziduri, dar se pare că e imposibil. Și totuși, nu voi renunța la proiectul meu… Este singura mea rațiune de a trăi!

— Ești foarte tânăr, Zelosule, te-ai putea răzgândi.

— Asta nu se va întâmpla, fii sigur! Încă din copilărie, observ natura, animalele, țăranii, scribii… Și-i desenez. Vrei să-ți arăt?

— Desigur.

Rupând capătul uscat al unei ramuri de palmier, Zelosul desenă pe pământ, cu o precizie remarcabilă, chipul judecătorului, colierul său și figurina reprezentând-o pe zeița Maat.

Dar pentru prima oară, era îngrijorat. El, care întotdeauna fusese sigur de talentul său și-și bătuse joc de critica celorlalți, aștepta acum, cu groază, părerea acestui tânăr atât de calm și atât de cumpătat.

Tăcutul privi desenul îndelung.

— Este mai degrabă reușit, aprecie el. Ai simțul proporțiilor și mâna ți-e sigură.

— Atunci... crezi că sunt, într-adevăr, talentat?

— Cred.

— Nemaipomenit! Sunt un om liber și știu să desenez!

— Mai ai încă mult de învățat.

— N-am nevoie de nimeni, decretă Zelosul. Până acum m-am descurcat singur și voi continua tot așa!

— În acest caz, de ce mai vrei să fii admis în confreria celor care slujesc Adevărul?

Logica Tăcutului îl izbi ca un bici pe artistul începător.

— Pentru că... Pentru că îmi va permite să desenez și să pictez din zori și până-n noapte fără să mai fac și altceva.

— Crezi că înalta confrerie are nevoie de tine?

— Îi voi dovedi că sunt cel mai bun!

— Vanitatea nu e, probabil, cel mai bun mijloc de a forța ușile.

— Nu e vorba de vanitate, ci de o plăcere mai arzătoare decât focul! Știu că trebuie să mă duc acolo și mă voi duce, în ciuda oricărui obstacol.

— Înflăcărarea ta nu va fi, poate, de ajuns.

Zelosul ridică privirea spre cer:

— Nu e numai înflăcărare, dar și chemarea pe care am auzit-o, o chemare atât de puternică, atât de imperioasă, încât abia aștept să-i răspund. Satul artizanilor este adevărata mea patrie, acolo trebuie să trăiesc și numai acolo. Dar tu nu poți înțelege.

— Ba cred că da.

Zelosul deschise ochii mari, cu uimire:

— Spui asta din simpatie, dar ești prea stăpân pe tine însuți și pe emoțiile tale ca să poți împărți cu mine această pasiune.

— Locașul Adevărului este satul meu natal, mărturisi Tăcutul.

☥ Capitolul 11

Zelosul îl luă pe Tăcut pe după umeri cu o asemenea vigoare, încât acesta se simți zdrobit.

— Nu-i adevărat, nu se poate… Râzi de mine!

— Când o să mă cunoști mai bine, vei ști că neseriozitatea nu-mi stă în fire.

— Bine, dar… în cazul ăsta… Știi cum să pătrunzi în sat!

— E încă mult mai greu decât îți închipui. Pentru angajarea unui nou artizan, este nevoie de acordul tuturor membrilor confreriei, al faraonului și al prim-ministrului. Și sunt preferați cei care sunt sculptori sau desenatori din tată în fiu.

— Nu este recrutat nimeni din exterior?

— Doar cei a căror muncă a fost urmărită timp de mai multă vreme, pe șantierele templelor, cum ar fi cele din Karnak.

— Încerci să-mi spui că n-am nicio șansă… Dar eu nu voi renunța.

— Pentru a te prezenta în fața tribunalului care aprobă intrarea în confrerie trebuie să nu ai datorii, să ai un sac de piele, un scaun pliant și lemn pentru a face un jilț.

— O mică avere!

— Salariul unui începător pe aproape șapte luni. Este dovada că știe să muncească.

— Eu sunt desenator, nu tâmplar!

— Locașul Adevărului are pretențiile sale și nu ești tu cel care le va schimba.

— Mai spune-mi ceva!

— Ce să-ți mai spun? Știi totul.

— Dar tu de ce ai părăsit satul?

— Fiecare este liber să-l părăsească atunci când o dorește… Eu nici măcar nu intrasem în confrerie cu adevărat.

— Ce vrei să spui?

— Am fost crescut acolo, am întâlnit oameni extraordinari și familia mea spera că voi deveni sculptor.

— Ai refuzat?

— Nu, răspunse Tăcutul, dar n-am trișat. Îndeplinisem condițiile necesare, doream să continuu să trăiesc acolo, dar îmi lipsea esențialul: nu auzisem chemarea. Iată de ce am hotărât

să călătoresc, nutrind speranța că urechile mele se vor deschide într-o bună zi.

— Și… s-au deschis?

— Chiar astăzi, la tribunal, după mulți ani de hoinăreală. Îți datorez mult, Zelosule, și nu știu cum să-ți mulțumesc. Fără intervenția ta, pe străduță, n-aș fi fost adus în fața judecătorului și n-aș fi auzit chemarea. Din păcate, nu te pot ajuta. Fiecare candidat trebuie să se descurce singur. Dacă a primit o mână de ajutor din partea cuiva, cererea sa e respinsă.

— Și tu… tu ești sigur că vei fi acceptat?

— Câtuși de puțin. Cei care mă cunosc vor pleda, poate, în favoarea mea, dar părerea lor nu va atârna greu în balanță.

— Spune-mi tot ce știi despre Locașul Adevărului, ceru Zelosul.

— Pentru mine n-a fost decât un sat ca toate satele. N-am fost inițiat în niciun secret.

— Când te vei întoarce acolo?

— Plec mâine.

— Dar… sacul, pliantul, lemnul?

— Mi-am dat banii câștigați unui paznic.

— Tu nu vei avea nevoie de permis de intrare!

— Este adevărat, voi fi lăsat să trec de cele cinci forturi și să mă prezint în fața tribunalului pentru a fi acceptat. Dar mai departe, poate că nu voi putea ajunge.

— Ești deja om matur, pari răbdător ca o piatră și liniștit ca un munte… Confreria trebuie să-i aprecieze pe candidații de felul tău și cu un caracter ca al tău.

— Esențialul este să fi auzit chemarea și să-i convingi de acest lucru pe artizanii aleși ca judecători în tribunalul care aprobă intrarea în confrerie.

— În acest caz, voi reuși.

Tăcutul își puse mâinile pe umerii Zelosului:

— Ți-o doresc din toată inima. Chiar dacă soarta ne desparte, nu-mi voi uita datoria față de tine.

☥

Cu ajutorul măgarului purtător de oale, Tăcutul regăsi drumul către grădina Clarei. Vântul dinspre sud se pornise, iar Nilul se agita în valuri mânioase. Nisipul se ridica în aer, căzând peste oameni și case.

Tăcutul puse măgărușul la adăpost într-un staul, alături de două vaci cu lapte, apoi continuă să meargă pe potecă, amețit și calm totodată. Calm, pentru că auzise chemarea și aceasta eliberase în el forțe pe care nu le bănuia; ca și Zelosul, avea toate motivele să treacă pragul Locașului Adevărului și să-i cunoască secretele. Se simțea amețit, căci, dacă ajungea să convingă tribunalul și era astfel admis, o pierdea pe femeia iubită.

Măturată de pale de vânt furioase, grădina era pustie. Tăcutul revăzu cu emoție ultimele plante sădite de Clara, retrăind momentele în care dăduse și el o mână de ajutor. I-ar fi plăcut să le vadă crescând alături de ea, să le îngrijească zi de zi, să îmbătrânească în ritmul înfloririi lor. Dar chemarea zeiței Maat și a slujitorilor Adevărului era atât de insistentă, încât nu avea de ales: dorea să-și regăsească patria pierdută și să-i pătrundă misterele.

S-au dus anii zadarnici, îndoielile au fost uitate… Ieșea parcă dintr-un somn profund, din care nu crezuse că se va putea trezi vreodată. Pe deasupra, nu trebuia să dea înapoi în pragul unei aventuri pe care o presimțea pline de roade.

— Nu v-am auzit sosind!

Clara se ivi, grijulie, purtând pe umeri un șal de lână.

— Mă adăpostisem într-o colibă, explică ea. Am sperat că o să veniți.

— Ați dorit să aflați prima răspunsul meu definitiv și vreau să mă țin de cuvânt.

— Refuzați postul de maistru, nu-i așa?

— Da, dar pentru un motiv atât de deosebit, încât doresc să vi-l destăinui.

Ochii albaștri ai tinerei erau triști:

— Nu-i nevoie…

— Ascultați-mă, vă implor!

Clara rămase pe loc, așteptând.

— Mi-ați putea da voie… să vă strâng în brațe?

Tăcerea Clarei îl încurajă. O luă în brațe cu dragoste, ca pe un obiect fragil, gata să se spargă. Îi simți inima bătându-i tot atât de năvalnic ca a lui.

— Vă iubesc cu toată ființa mea, Clara. Sunteți prima femeie din viața mea și nu va mai exista alta vreodată. Și pentru că vă iubesc atât de mult, îmi este interzis să vă fac nefericită.

Clara se lăsă purtată la pieptul său, savurând acest neașteptat moment de fericire.

— De ce m-aș teme de tine, Tăcutule?

— Am auzit chemarea și trebuie să răspund. Dacă îmi este refuzată intrarea în confrerie, voi fi un om distrus. Dar dacă sunt acceptat, viața mea se va desfășura în satul artizanilor, departe de această lume.

— Ești sigur că nu vei regreta?

— Am auzit chemarea, Clara, și ea e la fel de puternică, pe cât e de mare dragostea mea pentru tine. Dacă ar fi posibil s-o uit, aș face-o. Dar nu vreau să mint, nici să mă mint.

— Te vei însura cu o femeie din sat?

— Nu mă voi însura niciodată și voi rămâne celibatar, gândindu-mă la tine în fiecare zi.

— Vei rămâne închis acolo?

— Voi putea ieși din când în când pentru a te întâlni, dar asta n-ar însemna, oare, un chin?

— Mai bine sărută-mă!

Trupurile lor se contopiră cu ardoare. Înlănțuiți, se întinseră sub roșcovul cu frunza deasă, care îi proteja de vântul dinspre sud.

În timp ce se iubeau, scăldați în razele apusului de soare, Negruțu’ stătea de pază, veghindu-le acest moment de fericire.

☥ Capitolul 12

Zelosul avea doar trei soluții pentru a-și putea procura pliantul, lemnul și sacul din piele: prima era să le cumpere, dar n-avea ce să dea în schimb; a doua, să le ceară tatălui său, dar pe acest om, pentru care nu simțea nicio afecțiune, nu-l va mai revedea niciodată; a treia, să le fure, cu riscul de a fi prins. Dar dacă ar fi dus la închisoare, asta l-ar îndepărta definitiv de satul artizanilor. Ba mai mult, în timpul interogatoriului, i s-ar cere să spună care este proveniența celor trei obiecte, iar el va fi nevoit să mintă. Și dacă ar fi demascat, poarta satului i s-ar închide pe vecie.

Concluzia: trebuia să muncească pentru a-și procura cele absolut necesare. Șapte luni de muncă… Mult prea mult! Ar

renunța la somn pentru a scurta această perioadă și pentru a se prezenta cât mai devreme la confrerie.

Zelosul zări un bătrân care, stând pe un taburet, era gata să ațipească.

— Scuză-mă că te trezesc, moșneagule… Mi-ai putea arăta drumul care duce la cartierul tăbăcarilor?

— Ce treabă ai acolo, băiete?

— Caut de lucru.

— Nu e o meserie prea îmbietoare… Nu te-ai gândit la ceva mai bun?

— Asta e treaba mea.

— Cum vrei, băiete… Mergi către nord, ieși din oraș, lași în stânga mica plantație de palmieri, apoi mergi drept înainte și te conduci după miros.

Urmând indicațiile bătrânului, Zelosul găsi repede tăbăcăria. Din cuvele mari cu urină, băligar și tanin pentru înmuierea pieilor se degaja un miros greu de suportat. În magazii se strângeau piei de oaie, de capră, de vite, de gazele și de alte animale specifice deșertului. Pe niște mese erau expuse centuri, curele, sandale și burdufuri destinate vânzării la târg.

Privirea Zelosului se opri pe un superb sac de piele.

— Cauți ceva? îl întrebă un bărbos de vreo cincizeci de ani.

— Caut de lucru.

— Ai experiență?

— Am fost fermier.

— De ce ai părăsit munca la câmp?

— Asta e treaba mea.

— Hei, nu prea ești prietenos!

— Dumneavoastră sunteți stăpânul?

— S-ar putea… Și nu-mi place deloc felul în care tragi cu ochiul la sacul meu de piele. Știi ce cred eu? Că nu cauți de lucru, ci mai degrabă ai vrea să furi câte ceva de valoare.

Zelosul zâmbi:

— Vă înșelați… Din păcate, sunt obligat să devin angajatul dumneavoastră.

— O să-ți dau altceva mult mai folositor.

Tăbăcarul pocni din degete.

Doi lucrători ieșiră din atelierul în care înmuiau pieile cu sare și ulei. Aveau fruntea îngustă și pieptul lat.

— Ia dați-i o lecție mucosului ăstuia, băieți… Nu cred că se va duce să se plângă cuiva și nici nu va mai încerca să ne fure.

O expresie de satisfacție însufleți chipurile buhăite ale celor doi lucrători. Nici nu apucaseră să se privească bucuroși de distracția oferită de stăpân, că Zelosul sărise deja asupra unuia din ei și, cu un pumn în bărbie, îl trimise în lumea minunată a viselor, spre a trăi o viață mai bună. Uimit, colegul său încercase să reacționeze, dar fiind prea lent, pumnul său nimerise în gol. Cel al Zelosului, în schimb, lovi cu precizie ceafa adversarului său, doborându-l la pământ.

Palid, stăpânul tăbăcăriei se retrase până dădu cu spatele de o tarabă:

— Ia tot ce vrei și șterge-o!

— Nu vreau decât să muncesc pentru a-mi putea cumpăra un sac frumos de piele. După aceea, voi pleca.

— Cel care-ți place ție este un produs de lux… Îți propun altele mai puțin costisitoare.

— Eu prefer luxul. Și… o condiție, stăpâne: pentru mine nu va exista nicio zi de odihnă și nicio limită a orelor de muncă. N-am timp de pierdut. Îmi trebuie sacul ăsta cât mai repede. Unde mă pot instala?

— Urmează-mă…

Tăbăcarul a fost surprins de puterea de muncă a Zelosului. Niciodată obosit, se scula în zorii zilei. Nu se plângea de nimic și putea munci cât alții la un loc. Nu i-a trebuit mult timp pentru a-și căpăta îndemânarea și s-a dovedit cel mai bun la întinsul și înmuiatul pielii prinse pe o capră de lemn cu trei picioare.

Dată fiind ușurința cu care tânărul învăța meseria, stăpânul i-a arătat cum se procedează pentru a gresa și a unge cu ulei o piele de primă calitate, împiedicând-o să se usuce.

Într-o seară, după ce lucrătorii părăsiseră atelierul, stăpânul s-a apropiat de Zelos.

— Am băgat de seamă că nu prea comunici cu colegii tăi.

— Fiecare pentru el. Nu am intenția să-mi petrec viața aici și să-mi fac prieteni.

— S-ar putea să greșești… Meseria asta e mai puțin demnă de disprețuit decât îți închipui. Ia uite…

— Astea sunt păstăi de salcâm.

— Conțin foarte mult tanin. La fel și scoarța aceluiași copac. Acest produs permite realizarea unei adevărate tăbăciri, utile obiectelor de lux. Un superb sac de piele, de exemplu, sau chiar mai mult…

— Pe mine nu mă interesează decât sacul.

— Am primit o comandă de toc, în care un deținător al secretelor templului din Karnak își va pune papirusurile. O mică minunăție pe care o voi fabrica eu însumi… Dacă te interesează, aș mai putea face unul la fel, cu care ți-aș putea plăti munca.

— În afara sacului?

— Bineînțeles.

— De ce-mi propuneți asta?

— Dacă-ți dorești atât de mult sacul ăsta, înseamnă că-ți trebuie pentru a uimi pe cineva. Dacă-i mai adaugi și tocul, vei fi sigur de reușită. Și apoi, mă surprinzi. Până astăzi, n-am mai întâlnit pe cineva ca tine. Dacă fac din tine brațul meu drept, vei avea un viitor frumos. Nu am decât fete și aș avea mare nevoie de un succesor.

— Pe mine nu mă interesează decât sacul. Și tocul pe deasupra, nu zic nu. În ce privește restul, nu voi prinde rădăcini aici.

— Ai timp să te răzgândești.

— Nu-mi duceți mie grija!

— Om vedea, băiete, om vedea…

☥

Zelosul nu avea nevoie decât de trei-patru ore de somn pentru a-și reface forțele. Ajungea primul în tăbăcărie și pleca ultimul. Locuia într-o colibă de stuf ridicată de el însuși. Anotimpul cald se apropia și, cum stăpânul îi dăduse o cuvertură grosolană din in, tânărul suporta bine lipsa de confort.

Intră în coliba sa noaptea târziu și, de îndată, simți prezența cuiva.

— Cine e?

Cuvertura se mișcă.

Zelosul o ridică și descoperi dedesubt o fată goală, care încerca cu stângăcie să-și ascundă sexul și sânii. Nu era nici frumoasă, nici urâtă și părea să aibă vreo douăzeci de ani.

— Tu cine ești?

— Verișoara stăpânului… Te-am văzut la atelier. Îmi placi mult și n-am mai avut răbdare să aștept.

— Bine ai făcut, frumoaso.

Fata se culcă pe spate și întinse brațele către tânărul care își scoase *perizoma*.

— Începusem să duc lipsa acestei plăceri, mărturisi el. Sosești la timp.

Fata înlănțui trupul de atlet cu un mieunat de pisică în călduri.

O meserie bună, un viitor asigurat, un stăpân binevoitor, o iubită atentă și nu prea sperioasă... Ce și-ar fi putut dori mai mult acest tânăr norocos?

☥ Capitolul 13

Când Tăcutul l-a anunțat pe tatăl Clarei că avea de gând să plece, acesta din urmă a fost cuprins de furie și l-a amenințat că-l va da în judecată, dacă nu rămâne să termine construirea casei pentru care fusese angajat.

Recunoscându-și îndatoririle, Tăcutul a acceptat să nu părăsească Teba înainte de a-și îndeplini datoria morală.

Antreprenorul se calmă și-l invită să ia loc.

— M-am lăsat pradă mâniei, iartă-mă!

— Aveți dreptate: chiar dacă ar trebui să mă ocup singur de șantier, voi termina la termen ceea ce am început.

— De ce refuzi să devii maistrul meu și să-mi iei fiica de nevastă?

— Nu v-a spus?

— Nu, dar îi simt tristețea. Oare, nu e din cauza ta?

— Este adevărat, o iubesc pe fiica dumneavoastră.

— În cazul ăsta, nu mai înțeleg nimic! Dacă ea este cea care refuză, o voi convinge!

— O credeți atât de supusă?

— Va trebui să mă asculte!

— N-o mai tulburați, hotărârea mea e luată.

— De ce atâta încăpățânare?

— Pentru că am de gând să intru în confreria din Locașul Adevărului.

— Bine dar... e imposibil! Te ajută cineva?

— M-am născut și am crescut în satul artizanilor.

— Deci asta era... Iată de ce muncești altfel decât ceilalți! Bănuiesc că niciun argument nu-ți va clinti hotărârea.

— Niciunul, într-adevăr.

— Uite că m-am întristat și eu… Noi trei am fi putut trăi zile fericite împreună. Termină casa asta, Tăcutule, și apoi vei putea pleca.

☥

În mai puțin de cincisprezece zile, Zelosul lucrase cât în trei luni de muncă obișnuită. Niciun lucrător nu tăbăcea pieile mai bine decât el și ale sale se vindeau mai repede și la un preț mai bun. Conștiincios, făcea fiecare lucru cu grijă și, înaintea tăbăcirii, răzuia pielea cât de mult era necesar. Nefolosind uleiurile care puteau râncezi, tânărul se orientase în mod firesc către calitate. Tocmai terminase o pereche de sandale, pe care nu și le putea permite decât un proprietar de pământuri.

Cu un cuțit cu lamă semicirculară, Zelosul decupa într-o piele de capră curelușe suple, pe care urma să le împletească pentru conducătorul carelor, pe un scut consolidat cu margini de metal.

— Tu ești lucrătorul cel nou?

Vocea era tăioasă și autoritară. Zelosul nu se întoarse, rămânând concentrat asupra muncii sale.

— Cel ce-ți vorbește este locotenentul Mehy și nu-i place să i se întoarcă spatele.

— Nu eu mă ocup de clienți… Vorbiți cu stăpânul.

— Tu ești cel care mă interesează. Se pare că ești puternic ca un taur sălbatic și că ai doborât doi flăcăi zdraveni obișnuiți să se bată.

— Nu m-am obosit prea tare… S-au lovit unul de altul.

Mehy îl luă de braț pe Zelos și-l forță să se întoarcă.

— Nu suport ca vreunul să-și bată joc de mine, băiete!

— Dați-mi drumul imediat!

Era atâta violență în ochii cei negri ai tânărului atlet, încât Mehy îi dădu drumul la braț și făcu un pas înapoi.

Zelosul îl privi pe acest om scund, cu fața rotundă și cu părul foarte negru lipit de cap. Avea buze groase, mâinile și picioarele durdulii, torsul lat și puternic. Ofițerul părea sigur pe el, ochii săi căprui exprimând o mare trufie.

— Te pomenești că vrei să mă ataci?

— Nu vă cer decât să mă respectați.

— De acord, băiete. E gata scutul meu?

— Tocmai lucrez la el.

— Ia să văd.

Zelosul îi arătă lucrarea.

— Va trebui să-i mai adaugi cuie și plăci de metal. Doresc un scut atât de solid, încât să-i uimesc pe cei mai buni soldați.

— Voi face tot posibilul să fiți mulțumit.

— N-ai vrea să renunți la tăbăcărie în favoarea armatei? Cu o statură ca a ta, ai fi angajat imediat.

— Nu simt nicio atracție pentru viața militară.

— Te înșeli, ai avea multe avantaje.

— Cu atât mai bine pentru dumneavoastră. Pentru mine, nu înseamnă mare lucru.

— Ești tânăr și mult prea tumultuos, prietene! Dacă ai servi sub ordinele mele, ai învăța ce înseamnă supletea.

— *Supletea*, eu sunt cel care o dă pieii.

— Dacă între timp devii mai inteligent, du-te la cazarma principală din Teba și recomandă-te din partea locotenentului Mehy. Dar până atunci, aș vrea să-mi termini scutul cât mai repede. Mâine în zori, voi trimite un soldat să-l ia.

După plecarea ofițerului, stăpânul își făcu imediat apariția în atelier.

— Cum a fost Zelosule?

— Nu va face niciodată parte dintre prietenii mei.

— Acest Mehy este un om influent… este foarte ambițios și se zvonește că, în curând, va fi avansat într-un post important. Scutul e gata?

— Dacă așa doriți, va fi gata peste noapte.

— E mai bine să nu-l supărăm pe Mehy.

— Mâine seară, îmi voi putea plăti sacul de piele.

— Știu, știu… Mai vorbim.

☥

Când Zelosul se trezi, verișoara stăpânului dormea cu fața în jos. Îi admiră, timp de câteva minute, șoldurile superbe care îi oferiseră atâta plăcere, dar privirea i-a fost atrasă de primele raze ale soarelui. Străpungeau împrejmuirea de stuf și luminau două obiecte așezate pe pământ: un sac și un toc de piele.

Se ridică să le pipăie: erau de cea mai bună calitate.

— Îți plac? se auzi glasul subțirel al verișoarei, abia trezite din somn.

— Două mici minunății.

— Ca sânii mei?

— Dacă vrei.

— Stăpânul ți le dă în dar.
— Greșit, frumoaso: cea care mi le-a dăruit e munca mea.
— Când îți voi fi mireasă?
— Ți-ar plăcea?
— Mai întrebi? Tăbăcăria va fi a ta, nu?
Zelosul îi trase o palmă peste fese.
— Ziua începe bine!
— Du-te repede să-ți vezi stăpânul, dar întoarce-te și mai repede, îl imploră ea, plină de dorință.

☥

Tăcutul părăsise șantierul în zori, după ce terminase casa din Teba, casă ce urma să fie locuită de familia unui cofetar. Contractul fusese respectat. Acum putea să părăsească malul de est și să ia bacul pentru a porni spre Locașul Adevărului.
De sute de ori, inima îi dăduse ghes să se repeadă până la grădină, s-o revadă pe Clara pentru ultima oară. Dar asta n-ar fi răsucit, oare, cuțitul în rană și n-ar fi mărit durerea despărțirii?
Se dăruise muncii zi și noapte pentru a nu se mai gândi la ea, dar amintirea chipului său nu-i dădea pace. Renunțase să-i mai vorbească, dar aceasta fusese o încercare aproape imposibil de suportat. Era totuși momentul să părăsească orașul. Doar câteva zile în plus și poate că n-ar mai fi avut curajul să plece.
Briza dimineții era înmiresmată și amețitoare. Încărcat cu marfă, bacul traversa Nilul înaintând pe o parte, pentru a profita în același timp și de vânt, și de curent. Noaptea avea să se sfârșească pentru călătorii somnoroși.
Tăcutul sări primul pe mal, urcă panta scurtă și, deodată, se opri.
Clara era acolo, așezată sub un palmier.
Zbură spre ea într-o clipă și-i dădu mâna, ajutând-o să se ridice.
— Vin cu tine, îi spuse ea.

☥ Capitolul 14

Tăbăcarul tocmai mânca. Zărindu-l pe Zelos, lăsă jos bucata de pâine și fugi către el.
— Unde te duci?
— Am muncit bine, m-ai plătit, acum plec.

— N-are niciun rost! Nu-ți place verișoara mea?

— Are niște fese superbe și un creier de vrabie.

— Nu vrei să fii succesorul meu?

— La vârsta ta, ar trebui să ai urechi de auzit. Am obținut ceea ce doream și, așa cum am spus-o de la început, îmi continuu drumul.

— Gândește-te bine, Zelosule!

— Adio, stăpâne.

Uitând deja tăbăcăria, tânărul se gândea cum să facă rost de lemnul necesar pentru fabricarea unui jilț. L-ar fi putut obține dând în schimb frumosul toc din piele, dar nu-i venea să se despartă de el. N-ar putea fi, oare, un atu în plus pentru a trece pragul confreriei?

De-acum avea nevoie să găsească de lucru la un tâmplar. Nu-și mai putea pierde vremea la tăbăcărie.

Pe la mijlocul dimineții, tânărul ajunse la un atelier, în care vreo douăzeci de ucenici și tot atâția meseriași fabricau o mobilă simplă, dar solidă. Sexagenar, robust, cu mustăcioară, stăpânul tâmplăriei nu părea ușor de abordat.

— Numele?

— Zelosul.

— Experiența profesională?

— Fermier și tăbăcar.

— Ai fost concediat?

— Nu, am plecat singur.

— De ce?

— Asta e treaba mea.

— Așa-ți pot spune și eu, băiete: e treaba mea. Dacă refuzi să-mi răspunzi, du-te în altă parte.

Tonul agresiv al tâmplarului îi plăcu Zelosului; îi venea să se ia la bătaie.

— Tatăl meu e un om îngust la minte, iar tăbăcarul la care am muncit este un oportunist fără pereche. Aș fi putut fi succesorul ambilor, dar caut un stăpân mai bun.

Tâmplarul nu-și ascunse mirarea:

— Câți ani ai?

— Șaisprezece ani. Oamenii îmi dau mai mult din cauza staturii mele. Ori mă angajați, ori mă duc în altă parte.

— De fapt, ce dorești?

— Să adun cât mai repede numărul de zile de muncă pentru a-mi permite să fac rost de cantitatea de lemn necesară fabricării unui jilț și pentru a cumpăra un scaun pliant de lemn.

— Cunoști prețurile?

— Un leneș ar avea nevoie de cinci luni de muncă fără osteneală. Eu însă voi câștiga doar într-o lună banii de care am nevoie.

— Dar tu nu dormi niciodată?

— Cât mai puțin posibil, când am o treabă de terminat.

— Și apoi?

— Când am obținut ce doresc, plec.

— Nu te interesează să înveți meseria cu temeinicie?

— Ce am avut de spus, am spus. Acum, dumneavoastră hotărâți.

— Ești un tip ciudat… Aici, eu comand și nu-mi plac încăpățânații. Dacă accepți să fii ascultător, am putea încerca.

— Pot să încep imediat?

— Dacă ai nevoie de lemn, o să-l tai chiar tu. Pădurarul meu te va învăța să mânuiești toporul.

☥

Clara și Tăcutul înaintau încet în direcția satului artizanilor, pe lângă lanurile de grâu întrerupte de plantații de palmieri și de boschete de sicomori.

— Nu este un sat ca oricare, îi explică el. Mă tem că nu vei fi admisă.

— Voi fi, dacă vom locui sub același acoperiș ca soț și soție.

Se opri s-o ia în brațe:

— Chiar vrei… Vrei cu adevărat?

— Te mai îndoiești?

Niciodată aerul nu fusese atât de înviorător, cerul atât de curat, soarele atât de luminos. Dar Tăcutul știa că fericirea asta nu va dura.

— Celelalte femei îți vor face viața imposibilă și te vor forța să pleci. Eu voi încerca să le fac să te accepte, să le conving că nu ești doar soția mea și că nu ești străină de munca artizanilor, dar…

— Nu va mai fi nevoie.

Deci, Clara renunța. Înțelese că dorința sa era o utopie.

— Nu va mai fi nevoie, reluă ea, pe cât de liniștită, pe atât de hotărâtă, căci și eu am auzit chemarea.

— Cum așa?

— Privind spre creasta de miazănoapte unde sălășluiește zeița liniștii. Oare, nu apără ea văile interzise în care se află sufletele nemuritoare ale faraonilor și ale soțiilor lor, nu este ea patroana secretă a artizanilor din Locașul Adevărului? Vocea ei mi s-a strecurat în inimă o dată cu vântul, umplându-mi sufletul. De acum știu că scopul vieții mele este s-o descopăr, s-o cunosc și s-o slujesc. Și pentru a îndeplini acest destin nu există decât un singur loc.

— Te voi ajuta cât de mult voi putea, Clara, și nu voi trece pe poarta satului fără tine.

Mână în mână, privind spre culmea de miazănoapte, continuară să înainteze către sat. Dragostea care îi unea îi făcea de acum de nedespărțit. Voiau să trăiască același fel de viață, în toate dimensiunile sale, de la cea materială la cea spirituală. Oricare ar fi încercările prin care vor trebui să treacă, nici nu se vor plânge, nici nu vor regreta; și dacă va trebui să se confrunte cu eșecurile, nu vor da înapoi.

În sat se putea ajunge pe două căi. Prima pornea din apropierea lui, templul de mii de ani al lui Ramses cel Mare, dar era păzit în permanență de soldați, care nu-i lăsau să treacă decât pe artizani. A doua, era singura cale autorizată pentru cel care voia să încerce să intre în sat.

Clara și Tăcutul lăsară în dreapta templul lui Amenhotep, fiul lui Hapu, marele înțelept care-l servise cu credință pe faraonul Amenhotep al III-lea, al cărui templu se afla în apropiere. În stânga, apărea colina Djeme, unde erau înmormântați zeii primordiali. Părăsind zona terenurilor cultivate, au intrat în deșert.

Primul dintre cele cinci forturi marca limita domeniului sacru, evidențiind importanța „marelui și nobilului Mormânt de mii de ani, aflat la vest de Teba”. Numită pe scurt „Mormântul”, instituția era alcătuită din artizani veniți să sape, să cioplească și să decoreze locurile de veci ale faraonilor și ale soțiilor lor. Teritoriul său cuprindea, în afara satului însuși, Valea Regilor și a Reginelor.

Clara deveni conștientă că se aventura într-o altă lume, îndepărtată și apropiată totodată, o lume în care oamenii continuau să iubească, să sufere și să lupte cu problemele de zi

cu zi, dar în care munca consta în a sculpta în eternitate, ca într-un material.

De când auzise chemarea, Clara îl vedea pe Tăcut cu alți ochi. Simțea în propria ființă o dorință de creație care o fascina, îi lipseau doar uneltele pentru a-și concretiza pornirea.

Soldații nu păreau mai amabili ca de obicei.

— Permisele voastre.

— Nu avem.

— Atunci, faceți calea întoarsă.

— Eu sunt Tăcutul, fiul lui Neb cel Desăvârșit, șef de echipă în satul secret. Ar trebui să-l previi pe tatăl meu că mi s-a terminat călătoria și că doresc să mă reîntorc în sat împreună cu soția mea.

— Păi… trebuie să-l informez pe șef. Așteptați-mă aici.

Soldatul își trimise un coleg drept emisar la al doilea fort și aceeași scenă se repetă din fort în fort, până la biroul șefului Sobek. Acesta ceru să li se dea voie tinerilor să treacă „cele cinci ziduri” pentru a se prezenta înaintea lui.

După agresivitatea privirii sale, Clara și Tăcutul simțiră că partida era departe de a fi câștigată.

— Povestea voastră mi se pare dubioasă, declară Sobek cu un ton sec. Dacă m-ați mințit, o s-o plătiți scump.

☥ Capitolul 15

Șeful Sobek nu-i invită pe oaspeți să ia loc. Dormise prost, mâncarea de fasole nu prea îi picase bine, căldura îl irita la culme și nu suporta să fie contrazis.

— Îl cunoști bine pe șeful de echipă Neb cel Desăvârșit? întrebă calm Tăcutul.

— Mă iei drept un imbecil? Tu ești cel pe care nu-l cunosc! Și Neb cel Desăvârșit nu are niciun fiu.

— În sensul profan al cuvântului, este exact.

— Ce tot spui acolo…

— Părinții mei au murit, iar Neb cel Desăvârșit m-a adoptat și, astfel, artizanii din Locașul Adevărului mă consideră fiul lui. Dar cum cred că ocupați acest post de puțină vreme, n-ați mai auzit despre mine.

Sobek își lovi fruntea cu palma dreaptă.

— Atâtea povești, atâtea mistere… Cum aș putea să le verific? Că în sat nu am dreptul să pătrund!

— Lăsați-mă să-i vorbesc paznicului de la poarta principală, îl va preveni pe tatăl meu.

— Fie… Și ea cine e?

— Clara, soția mea.

— A cui fiică este?

— A unui antreprenor de pe malul drept.

— Deci… nu locuiește în sat!

— Nu încă, dar va locui împreună cu mine.

Sobek îndreptă un deget acuzator spre Tăcut.

— Cu ce-mi dovedești că sunteți căsătoriți?

— Știți bine că nu este necesar niciun document administrativ.

— Și mai știu că trebuie să locuiți sub același acoperiș. Unde e, acoperișul ăsta?

— Dacă ne lăsați să ne ducem în cartierul lucrătorilor auxiliari, o să vi-l arătăm.

— Haide!

☥

Câțiva artizani aparținând personalului auxiliar al confreriei fuseseră autorizați să-și construiască locuințe modeste, în afara zidurilor satului. Era cazul fierarului Obed, un sirian bărbos de vreo patruzeci de ani, cu brațe enorme și cu picioare scurte, care fabrica și repara unelte din metal.

De cum îl văzu pe Tăcut, Obed ieși din fierărie și se repezi la el să-l strângă în brațe, gata-gata să-l răstoarne.

— În sfârșit, te-ai întors! Eram convins că n-ai dispărut. Scribul Ramose e suferind, iar tatăl tău începuse să dispere.

Iritat, Sobek interveni:

— Îți râzi de mine! Casa asta e a lui Obed, nu e a ta.

Fierarul interveni:

— Care e problema, șefu’?

— Pretinde că e însurat cu această femeie, dar n-au casă.

Obed o privi pe Clara:

— Pe toți zeii cerului și ai pământului, ce frumoasă e! Dacă m-ar vrea pe mine de bărbat, n-aș ezita nicio clipă. Ești prost informat, șefu’. Tocmai am lăsat moștenire camera mea acestei perechi care va locui în ea în văzul și cu știința tuturor. Deci vor fi aici la ei acasă și tot aici își vor duce viața de familie.

Furios, Sobek încercă să protesteze:

— Și dacă fata asta nu e soția, ci sora lui, dacă…

— Ia-mă în brațe, îi ceru Clara Tăcutului care o luă pe sus pentru a o trece pragul casei.

— Vă felicit pentru conștiința profesională, șefule Sobek, declară fiul spiritual al lui Neb cel Desăvârșit. Clara și cu mine ne iubim, suntem soț și soție, și o vom venera pe Hathor, zeița dragostei, pentru fericirea pe care ne-o oferă.

— Sper că n-ai intenția să asiști la această scenă tandră întocmind un proces-verbal! îi spuse fierarul paznicului.

Urmărit de râsul lui Obed, Sobek se reîntoarse în biroul său. Voia să știe totul despre Tăcut, să descopere cea mai mică greșeală și, atunci, nu-l va cruța.

☥

Cât de blândă fusese această noapte de dragoste în patul vechi și șubred al noii cămăruțe! Trupurile se contopiseră ca într-un vis, cu gesturi ce purtau în ele magia dorinței și a tandreței.

— Ce clipe fericite, spuse Tăcutul când răsări soarele. Care dintre zeițe le-ar putea face eterne?

— Am dormit lângă tine, dragostea mea, mâna ta m-a acoperit și ți-am devenit soție. Să nu mai pleci de lângă mine și fie ca nimeni și nimic să nu ne despartă.

Tăcutul o cuprinse în brațe, dar un zgomot le întrerupse această clipă dulce.

— Dacă tinerii căsătoriți s-au trezit, anunță vocea groasă a fierarului, le aduc ceva de mâncare.

Lapte, plăcinte calde, brânză proaspătă, smochine… Un adevărat ospăț!

— Soția ta, Tăcutule, este la fel de frumoasă ca o zeiță și cred că are numeroase calități, dar… i-ai atras atenția că n-o aduci în paradis? Satul e o lume închisă, ostilă tuturor celor nou-veniți, mai ales când aceștia riscă să-i eclipseze pe ceilalți.

— Soțul meu nu mi-a ascuns nimic, preciză Clara.

— Zău… și nu ți-e frică?

— Am auzit și eu chemarea, nu numai el.

— În regulă… Atunci, degeaba vin eu cu sfaturi. În locul vostru, eu aș da uitării acest Locaș al Adevărului și aș pleca să mă instalez pe malul drept, profitând de viață. Să vă închideți în

satul ăsta, la vârsta voastră, fără niciun orizont decât o operă misterioasă… În sfârșit, fiecare cu destinul său…

După ce s-au spălat unul pe celălalt cu apa adusă în fiecare zi pentru sat și pentru personalul auxiliar, tinerii s-au îmbrăcat.

— *Perizoma* mi-e cam veche, spuse Tăcutul cu regret. Tu vei face impresie mai bună cu rochia ta cea nouă.

— Sper ca tribunalul să nu țină cont doar de aparențe.

— Sincer să fiu, nu-i știu criteriile și nici măcar nu știu care-i sunt membrii.

— Te pomenești că ești îngrijorat!

— Mă tem că voi da greș, că te voi dezamăgi, că nu mă voi dovedi demn de tatăl meu.

— Și eu sunt îngrijorată. Dar știu că nu vom avea de ales și că va trebui să fim sinceri și să ne dezvăluim așa cum suntem.

— Pe mine mă preocupă alt amănunt: eu am îndeplinit condițiile materiale pentru a mă prezenta, dar oare ce vor cere de la tine?

— Om vedea.

Fierarul mai avea ceva de spus:

— Iată ce mi-ai încredințat înaintea plecării tale, acum câțiva ani, spuse Obed, dându-i un sac de piele, bucăți de lemn de bună calitate pentru fabricarea unui jilț și un scaun pliant de lemn. Dar aș vrea să înțeleg… De ce nu te-ai prezentat în fața tribunalului atunci când îndeplineai condițiile impuse, tu, fiul spiritual al unui artizan renumit?

— Pentru că nu auzisem chemarea.

— Și-ai călătorit atât de mult în speranța că o vei auzi?

— Da și mi-am dat seama că era foarte aproape, atât de aproape, încât forța ei mă asurzise.

Fierarul oftă:

— Îți mulțumesc pentru sinceritate, dar nu înțeleg chiar nimic… În orice caz, îți urez noroc.

☥

Dimineața era superbă, dar căldura insuportabilă. Cei doi tineri ajunseră la postul principal al străjerilor, unde un Sobek mai bine dispus își savura micul dejun.

— N-am niciun motiv să vă arestez, regretă el. Afară… și prezentați-vă la poarta dinspre nord.

Tăcutul și Clara se supuseră. Zidurile împrejmuitoare ale satului păreau de netrecut.

La stânga porții închise, se afla unul din cei doi paznici, de strajă de la ora patru dimineața la ora patru după-amiaza. Purta în mână un baston și avea la dispoziție o colibă în care se adăpostea de soare. Dar nu avea permisiunea să treacă pragul, dincolo de ziduri. La fel ca tovarășul său, locuia în zona culturilor, departe de satul artizanilor.

Cap pătrat, umeri largi, cicatrice în urma tuturor felurilor de lupte, primea un salariu modest, completat cu prime, ori de câte ori era martor în tranzacțiile comerciale.

— Mă numesc Tăcutul și sunt fiul lui Neb cel Desăvârșit. Soția mea, Clara, a auzit chemarea, ca și mine. Te rugăm să deschizi poarta satului.

— Nu aveți autorizație să intrați.

☥ Capitolul 16

Tăietorul de lemne avea pielea tăbăcită și mesteca întruna frunze de lemn-câinesc. Rămăseseră, el și Zelosul, în urma unei turme de vreo zece capre având-o în frunte pe cea mai bătrână, ghidul lor de fiecare zi.

— Tăiem lemne sau păzim turmele? spuse Zelosul, iritat.

— Nu fi atât de nerăbdător, băiete; după câte văd, nu cunoști meseria. Datorită caprelor mele, câștig timp și energie.

Capra cea bătrână găsi un salcâm, la marginea deșertului, și începu să mănânce frunzele la care putea ajunge. Neputând rezista acestor delicatese, suratele sale se repeziră să ia copacul cu asalt.

— Hai să ne așezăm la umbra palmierului de acolo și să lăsăm caprele să muncească. Am adus cu mine pâine, ceapă și apă rece.

— N-am chef să mă odihnesc, ci să tai lemn, mult lemn.

— Ce să faci cu el?

— Să fabric un jilț.

— Îți mobilezi casa?

— Nu, dar de acest jilț am mare nevoie.

— Ai micile tale secrete și pe bună dreptate. Cu cât te destăinuiești mai puțin oamenilor, îți este mai bine. Eu am divorțat de două ori pentru că aveam prea multă încredere în

soțiile mele. Au sfârșit prin a mă aduce în sapă de lemn și-mi voi termina zilele ca tăietor de lemne, în slujba unui tâmplar.

— Când începem?

— Ar trebui să le fii recunoscător acestor animale cumsecade.

Înălțându-se pe picioarele din spate, caprele desfrunzeau copacul cu râvnă. Tăietorul de lemne le sări în ajutor: legă o frânghie de ramurile înalte și le trase în jos, pentru ca patrupedele să poată ajunge la ele, bucuroase de continuarea ospățului.

— Ei, băiete, acum admiră treaba pe care am făcut-o! Privește salcâmul: e curățat perfect! Abia acum e rândul nostru.

Zelosul primi un topor cu mâner de lemn și cu lama din bronz. Tăie ramurile de pe trunchi cu mici lovituri sigure, apoi, fără să-și tragă sufletul, îl reteză cu o forță care-l uimi pe tăietorul de lemne. Nu numai că acest tânăr părea să nu obosească niciodată, dar gesturile îi erau precise, ca și când ar fi fost un profesionist cu experiență.

— Cred că ești prea grăbit… În ritmul ăsta riști să-ți ratezi meseria.

— Fii pe pace, n-am intenția să-mi fac din asta o meserie. De îndată ce termin, o să-ți cer să le oferi caprelor tale un alt copac.

— Stăpânul a spus că…

— Eu folosesc toporul, nu stăpânul.

Tăietorul își spuse că era mai bine să evite neplăcerile de moment. Și pe urmă, caprele plecaseră deja în căutarea unui nou ospăț, în timp ce el își oferea o odihnă binemeritată, iar Zelosul ataca deja un al doilea salcâm.

☥

Trecuseră trei zile, dar Tăcutul și Clara continuau să aștepte cu nerăbdare. Fierarul Obed le aducea câte ceva de mâncare, fără să rostească vreun cuvânt, ca și când ar fi primit ordinul să se poarte astfel. Șeful Sobek trecea prin fața lor fără să le acorde nici cea mai mică atenție.

Asistau la sosirea cortegiului de măgari încărcați cu alimente și materiale, la descărcarea supravegheată de paznicul porții și la truda lucrătorilor auxiliari care asigurau confortul locuitorilor din Locașul Adevărului.

— Oare cât mai avem de așteptat? Procedura asta e normală? întrebă Clara.

— Habar n-am. Cei dinăuntru fac cum le trece prin cap.

— Mie îmi este place să aștept aici, lângă tine, iar locul ăsta este atât de magic, încât timpul pare să se scurgă blând, ca mierea.

Tăcutul împărtășea seninătatea soției sale. Cu ea și datorită ei, nu se mai temea de nicio lovitură a sorții. Dacă sfatul artizanilor credea că îi va putea face să cedeze prin panică și îngrijorare, se înșela. Oare nu era deja o fericire să se afle aici, în deșert, printre dealurile sălbatice dominate de maiestuoasa culme dinspre miazănoapte, aproape de locul în care oamenii munceau pentru eternitate trăind secretul materiei?

La sfârșitul celei de-a treia zile, când soarele dispărea dincolo de linia orizontului, paznicul veni în întâmpinarea lor.

— Tăcutule, încă mai ții la primirea ta în confrerie?

— Nu mi-am schimbat intențiile, câtuși de puțin.

— Și tu, Clara?

— Nici eu n-am renunțat.

— Bine. Atunci, uite ce doream să vă spunem: eu și colegul meu ducem scrisorile. Dacă doriți să trimiteți o scrisoare vreunui apropiat, înainte de a vă prezenta sfatului artizanilor, vă stau la dispoziție.

Tăcutul dădu negativ din cap, la fel și soția sa, nu fără a se gândi la tatăl său, cel care nu i-ar fi înțeles hotărârea.

— Atunci, urmați-mă.

Se înnopta repede. Lucrătorii auxiliari se retrăseseră să doarmă acasă, în câmpie, și ai fi putut jura că satul, cufundat în întuneric, fusese părăsit.

În ciuda hotărârii luate, inima Clarei se strânse. Dulcea magie a locurilor dispăruse o dată cu ultimele raze ale asfințitului și nu-i mai rămăsese în suflet decât o teamă difuză și apăsătoare.

Mergând în urma paznicului, cei doi ajunseră la un metru de poarta din nord, care asigura accesul principal în satul secret.

— Așteptați puțin aici.

Tăcutul își strânse soția de mână.

Paznicul se lăsă pe vine, aprinse o torță și nu-i mai băgă în seamă pe cei doi. Șoimi-pelerini dansau pe cerul pe care se stingeau ultimele licăriri portocalii.

Poarta se întredeschise.

Un om în vârstă se opri în prag, ținând în mâna dreaptă un baston noduros. Pe cap purta o perucă neagră și grea și era îmbrăcat cu o *perizoma* albă și lungă. Tăcutului i se păru că

seamănă cu un tăietor de lemne năzuros, pe care era bine să nu-l deranjezi.

— Cine sunteți voi, cei care îndrăzniți să tulburați pacea celor din Locașul Adevărului?

— Eu sunt Tăcutul, fiul lui Neb cel Desăvârșit, iar cea care mă însoțește e soția mea, Clara.

— Ați anunțat sfatul de sosirea voastră?

— Dorim să-i prezentăm cererea noastră.

— Și anume?

— Dorim să aparținem confreriei artizanilor și să trăim în acest loc.

— Îndeplinești condițiile cerute?

Tăcutul îi arătă sacul de piele, scaunul pliant și lemnul destinat confecționării jilțului. Omul le examină și tăcu, fără a face vreun comentariu.

— Și tu, Clara?

— Eu am auzit chemarea dinspre creasta de miazănoapte.

Omul cu baston reflectă îndelung, cântărindu-și, parcă, răspunsul:

— Jurați pe numele faraonului că nu veți dezvălui nimănui și în nicio împrejurare ceea ce veți vedea și auzi!

Cei doi depuseră jurământul.

— Dacă nu vă veți respecta cuvântul dat, fie ca demonii infernului să vă chinuie în veci! Urmați-mă!

Mergând după omul cu baston, cei doi soți se strecurată pe ușa întredeschisă. De partea cealaltă, se ghicea o străduță. De o parte și de alta, case, pe care le văzură doar în treacăt, străbătând acest univers misterios. Forțați s-o ia la stânga, se aflară de îndată în fața unei arcade, unde așteptau doi artizani.

Cuprinși de întuneric, nu puteau fi văzuți.

Unul din ei înaintă și o apucă pe Clara de mână. Tăcutul a fost cuprins de panică.

— Unde o duci?

— Dacă refuzi să te supui legilor noastre, părăsește imediat satul!

— Ai încredere în mine, spuse Clara.

Artizanul se îndepărta, ducând-o pe femeie cine știe unde.

Tăcutul se simți deodată singur și începu să se teamă de încercările ce urmau să vină. Sperase că nu vor fi despărțiți și

că, în fața judecătorilor, își vor uni forțele. Dar iată că acum trebuia să-i înfrunte singur.

— Este timpul, anunță omul cu baston.

☥ Capitolul 17

Patru salcâmi.

Zelosul tăiase în bucăți patru salcâmi. Și asta într-un timp record, uimindu-l pe tăietorul de lemne. Tâmplarul îl ascultase pe acesta din urmă bălmăjind un raport confuz, pe care era obligat să-l creadă văzând stiva de bușteni înălțată în fața atelierului său. Tânărul învățase să folosească un ferăstrău și știa să taie perfect în lungime cele mai desăvârșite bucăți, obținând scânduri pe care un profesionist foarte experimentat nu le-ar fi respins.

Indiferent la discuția dintre tăietorul de lemne și tâmplar, Zelosul privea cu interes obiectele expuse, gata să fie livrate: mânere de evantai, piepteni, creuzete și mici mobile, cufere și taburete.

Tâmplarul se apropie și spuse:

— Am dat ordine precise, de care tu n-ai vrut să ții seama. Știai că, pentru a doborî un copac, ai nevoie de o autorizație? Va trebui să-ți justific acest zel față de administrator!

— Asta e treaba dumneavoastră, stăpâne! Eu v-am dat în avans și, mai mult, economisiți, astfel, niște salarii. Câți copaci ar trebui să mai tai în bucăți pentru a obține cantitatea de lemn de care am nevoie?

— Experiența ta de tăietor de lemne a luat sfârșit.

— Mă concediați?

— Ar fi, desigur, cea mai bună soluție, dar trebuie să înveți să faci un jilț și un scaun pliant, dacă mi-aduc bine aminte.

— Ce-i drept, aveți o memorie bună.

— Nu intri într-un atelier precum un taur într-un țarc. Cu mulți ani în urmă, am angajat tehnicieni exigenți, iar ucenicii știu că trebuie să le dea ascultare și să se poarte corect. Mă tem că tu nu vei reuși să fii ca ei.

— Să încercăm, totuși.

— Te previn: la prima necuviință, va trebui să pleci.

Stăpânul și angajatul său bătură palma.

— Pot începe de pe acum?

— Așteaptă până mâine. Tu…

— N-am timp de pierdut.

Când tâmplarul îl prezentă pe Zelos lucrătorilor atelierului, atmosfera deveni glacială. Chipuri încruntate se întoarseră către noul sosit, dându-i de înțeles că nu se bucurau de prezența lui.

— Vă cer să-l acceptați pe Zelos ca ucenic, spuse stăpânul. Vă va ajuta să vă terminați lucrările cu care ați rămas în urmă și va fi la dispoziția celui care va avea nevoie de el.

— Ce știe să facă? întrebă meșterul-tâmplar, cel mai în vârstă dintre lucrătorii din atelier.

— Trebuie să învăț, răspunse tânărul. Cine vrea să mă instruiască?

— Ia asta!

Meșterul-tâmplar îi întinse Zelosului o teslă, o mică unealtă cu mânerul de lemn, cu partea din metal plată și ridicată aproape în unghi drept; o lamă de bronz era fixată de ea cu ajutorul unei curelușe de piele.

— Arată-ne ce poți face! îi ordonă el, ironic.

Zelosul examină lama, își trecu degetul pe tăiș, apoi cercetă îndelung atelierul, ca și când s-ar fi pregătit să devină stăpânul lui. Pentru câteva clipe, își fixă privirea asupra unui butuc, apoi alese o scândură și-i nivelă suprafața cu tesla.

— Cine te-a învățat? se miră meșterul.

— O unealtă este, în mod obligatoriu, adaptată la materialul pe care trebuie să-l prelucreze. Asta e făcută pentru a rabota, nu?

— Tu nu ești un novice…

— Până acum, n-am avut nevoie de nimeni și mă întreb dacă n-o s-o țin tot așa. Nu mai aveți și altceva să-mi arătați?

Stăpânul le făcu semn lucrătorilor să plece:

— Cine ești tu, de fapt, băiete?

— Cineva care dorește să fabrice un scaun pliant.

— Ai vrea, cumva, să-mi iei locul?

— În privința asta, stați liniștit! De îndată ce voi obține ceea ce-mi doresc, voi pleca.

— Bine… Privește-mă!

Tâmplarul se așeză pe o bancă, luă cu mâna dreaptă un mai și cu stânga o daltă pentru lemn. Își fixă între genunchi o scândură îngustă și scobi câteva caneluri, aliniate perfect.

— Acum e rândul tău.

Zelosul se așeză în locul patronului și îl imită fără ezitare.

— Nu pot crede că n-ai lucrat lemnul niciodată!

— Puteți crede ce doriți, dar hai să continuăm!

În atelier, erau mai multe feluri de topoare, de fierăstraie, de cuțite și de dălți. Zelosul le încercă pe toate, ezitând puțin. Mâna îi era sigură, gesturile precise.

Uluit, tâmplarul îi arătă cum se folosesc scândurile tăiate cu grijă, pe care le asambla în coadă de rândunică, consolidându-le cu dibluri și crampoane. Îi dezvălui tehnica realizării colțurilor acoperite; cea a cuielor de lemn, arta de a uni un cep cu un uluc, cea de a închide lădițele pentru a nu lăsa să se răstoarne conținutul, precum și metoda de ajustare perfectă, permițând fabricarea de cutii și de scaune.

Mâna Zelosului înțelegea totul și nu uita nimic. Se dovedea, uneori, mai abil decât profesorul său.

— Tu te-ai născut pentru a fi tâmplar, băiete, i se adresă meșterul, uimit. Nimic nu e greu pentru tine. Alege această meserie și vei face avere.

— Câte taburete trebuie să fac pentru a-mi câștiga scaunul pliant?

— O duzină vor fi de ajuns… Dar eu sunt sigur că vei îndrăgi această muncă!

— Arătați-mi cum se montează paiul pe un scaun.

— Asta vom face mâine.

— Sunteți obosit?

Iritat, patronul luă niște fibre vegetale împletite pentru a le monta pe un scăunel solid.

Noaptea trecu foarte repede, stăpânul testând tot mai mult calitățile surprinzătoare ale acestui elev, care lucra fără greșeală.

Când tâmplarul începu să ațipească, zdrobit de oboseală, Zelosul își termină primul taburet.

☥

Era zi liberă. Lucrătorii se odihneau, cu excepția maiului Zelosului, care muncea sub un sicomor. Îl distra mânuirea acestui ciocan de lemn și a dălții. Se bucura, păcălind capcanele pe care i le întindea lemnul. Cu o piatră șlefuită netezea perfect suprafața unui taburet. Cu oarecare experiență, ar fi reușit,

desigur, să finiseze o mobilă mică, pe cât de frumoasă, pe atât de solidă.

— Tu ești Zelosul? îl întrebă o tânără zveltă și înaltă, cu părul negru și scurt.

— Da, eu sunt.

— Pot să iau loc?

— N-ai decât.

Fata purta o cămășuță cu mâneci scurte și o fustă care se oprea deasupra genunchilor. Bronzată, cu ochi provocatori, sugea o tulpină de papirus dulce.

— Știi ce se spune, Zelosule? Murmurul frunzelor de sicomor seamănă cu parfumul mierii, frunzișul său e asemenea turcoazei, coaja e precum faianța, iar fructele îi sunt mai roșii decât jaspul. Umbra sa răcorește, dar mie mi-e cald, atât de cald… Mă ajuți să-mi scot bluza?

— Acum am treabă.

Neavând încotro, își scoase singură veșmântul fin, dând la iveală două mere pline de dragoste și se ghemui, lipindu-se de pulpa vânjoasă a tânărului atlet.

— Nu-ți place descrierea pe care am făcut-o sicomorului?

— Ce fel de rudă ești tu cu stăpânul?

Fetișoara fragedă se crispă:

— Sunt… sunt nepoata sa.

— Am început să mă obișnuiesc: de fiecare dată, stăpânii mei îmi trimit câte o fată frumoasă, să mă facă mai vorbăreț și să mă păstreze pe lângă ei.

— Te înșeli, eu…

— Lasă minciunile! I-ai putea aminti unchiului tău că i-am spus adevărul și că nu am nici cea mai mică intenție să devin tâmplar. Datorită lui, am progresat repede și, în curând, voi fi proprietarul unui frumos scaun pliant.

— Nu rămâi aici?

— Am ceva mai bun de făcut.

— Totuși, viitorul tău…

— Lasă-l în seama mea! Și viitorul meu imediat este o fată superbă, care simte dorința de a face dragoste.

☥ Capitolul 18

Întreaga Tebă vorbea cu înfrigurare despre marele eveniment: Ramses cel Mare urma să sosească din Pi-Ramses, capitala sa din Deltă, pentru a rămâne câteva săptămâni în palatul din Karnak. După unii oameni de la curte, era vorba de o simplă călătorie, o perioadă de odihnă în templul închis, după alții, bătrânul monarh dorea să anunțe celor din partea locului câteva hotărâri importante.

Ramses cel Mare domnea asupra Egiptului de cincizeci și șapte de ani și se apropia de vârsta de optzeci de ani. La douăzeci și unu de ani semnase un tratat de pace cu hitiții, pentru a deschide o eră de pace și de prosperitate, care să rămână în memoria umanității. Dar nenorocirile îl loviseră în mai multe rânduri, căci tatăl său Sethi, mama sa Tuya și soția sa adorată, măreața regină Nefertari plecaseră dintre cei vii, la fel ca mulți alți prieteni apropiați. Cu doi ani în urmă, Khay, fiul său literat și savant, cel care ar fi trebuit să-i urmeze la tron, ajunsese și el în lumea de dincolo, lăsând această sarcină grea pe seama celuilalt fiu, Merenptah.

Bătrân și chinuit de reumatism, Ramses îi lăsa deja lui Merenptah grija de a se ocupa de cele două Țări, Egiptul de Sus și Egiptul de Jos, dar tot el era cel care semna decretele regale redactate de fidelul său scrib Ameni, din ce în ce mai ursuz, dar la fel de harnic ca și până acum.

După spusele poporului egiptean, datorită faraonului, adevărul gonea minciuna, răufăcătorii cădeau pradă faptelor lor, inundația venea la vreme, întunericul ceda în fața luminii; nu avea, oare, regele milioane de urechi să audă vorbele tuturor, oriunde s-ar fi aflat aceștia, ascunși chiar în cele mai adânci peșteri, și ochii săi nu erau, oare, mai luminoși decât stelele? Canal de domolire a debitului fluviului, vastă sală în care fiecare își putea afla odihna, parapet cu ziduri de metal celest, apă rece pentru căldurile mari, adăpost uscat și cald în timpul iernii, faraonul era încoronat în inimile tuturor, căci el făcea ca Egiptul să fie mai verde și mai prosper decât Nilul cel Mare.

Ramses cel Mare sosi la palatul din Karnak într-o litieră. Era întâmpinat de marele preot al zeului Amon, de prim-ministru, de primarul Tebei și de alți câțiva oficiali emoționați la ideea că-l

vor vedea de aproape pe ilustrul monarh, a cărui reputație trecuse de mult frontierele Egiptului. Protecția sa era asigurată de locotenentul Mehy, care-și dăduse silința să-și facă remarcate bunele și cinstitele servicii.

În ciuda neajunsurilor vârstei, Ramses cel Mare rămânea la fel de impresionant ca în momentul încoronării sale. Nasul lung și puțin coroiat, urechile rotunde, conturate delicat, maxilarul autoritar și privirea pătrunzătoare compuneau chipul unui monarh obișnuit să comande.

Palatul era o adevărată încântare. Podeaua și zidurile sălii de recepție, cu coloane, erau ornate cu imagini reprezentând flori de lotus, papirus, pești și păsări, în armonie cu peisaje fermecătoare. Plasate în ovale ce simbolizau circuitul soarelui, numele lui Ramses fuseseră pictate cu albastru pe fond alb. Partea de sus a zidurilor era decorată cu frize de albăstrele și maci.

Îmbrăcat cu o robă de culoare albă și cu o *perizoma* cu motive aurii, purtând brățări de aur și sandale albe, faraonul se așeză pe un tron din lemn aurit. Fiecare dintre cei admiși la acest consiliu excepțional simțea că Ramses cel Mare rămăsese același cârmaci puternic ai navei statului.

— Maiestate, spuse primarul Tebei, cetatea zeului Amon e fericită să-i fiți oaspete. Datorită hotărârilor voastre ea trăiește în îndestulare, datorită vouă, tatăl și mama tuturor viețuitorilor. Fie ca vorbele voastre să continue să ne hrănească inimile! Sunteți stăpânul bucuriei, iar cel care se revoltă împotriva faraonului se distruge pe sine.

— În timpul călătoriei mele, am cercetat rapoartele privind gestiunea ta asupra iubitului meu oraș Teba. Ești un bun primar, dar trebuie să veghezi mai mult asupra bunăstării locuitorilor cartierului cel nou. Lucrările la unele dintre drumuri sunt mult rămase în urmă.

— Vom face după cum vă e voia, Maiestate, și această întârziere va fi recuperată. Mi-aș permite să vă propun intrarea în ordinul Colierului de Aur a locotenentului Mehy, cel care asigură protecția voastră la Teba și se remarcă în fruntea detașamentului său de elită?

Ramses aprobă cu un gest obosit. De multă vreme nu se mai interesa de acordarea decorațiilor și de jocul pueril al onorurilor în care își pierdeau sufletul atâția demnitari.

Pentru Mehy era începutul unei superbe cariere. Primind delicatul Colier de Aur din mâinile prim-ministrului, care-i recunoștea, astfel, meritele în numele faraonului, ofițerul urma nu numai să fie avansat la gradul de căpitan, dar și să aparțină înaltei administrații a bogatei cetăți tebane. Cu buzele-i groase strălucind de satisfacție, Mehy era totuși puțin decepționat, căci Ramses nu-i adresase nicio privire, iar ceremonia fusese prea scurtă.

— Am primit o scrisoare de la administratorul principal de pe malul stâng, anunță regele. Conținutul ei e adevăratul motiv al prezenței mele aici. Vreau ca autorul acestui document să-și expună plângerea în fața tuturor.

Plin de importanță și rotofei, înaltul funcționar Abry se prezentă dinaintea monarhului și se înclină.

— Maiestate, am ținut să vă aduc la cunoștință o situație anormală. Artizanii satului secret formează o comunitate aparte încă din timpul domniei gloriosului vostru străbun, Thutmosis I. Iată, au trecut trei secole de când există, cioplind locurile de veci din Valea Regilor... N-ar fi, oare, timpul să fie reformată această confrerie?

— Ai ceva să-i reproșezi?

Întrebarea, prea directă, îl puse pe scrib în încurcătură:

— Maiestate, nu e vorba neapărat de reproșuri. Această confrerie primește în fiecare zi provizii care ne secătuiesc bugetul. Mai este și plata personalului auxiliar, care face aprovizionarea. Și apoi, fiind sub pecetea tainei, este imposibil să li se controleze munca rezidenților și, în consecință, nu li se pot cere taxe. Mulți funcționari se întreabă care este rolul exact al acestei corporații care beneficiază de privilegii exagerate.

— Și ce propui, în acest caz?

Administratorul principal se simți încurajat să continue. În mod vizibil, monarhul apreciase argumentația sa.

— Propun ca locul acesta secret să fie desființat, iar artizanii să fie dispersați. Satul, care nu ocupă o suprafață prea mare, ar putea fi transformat în antrepozit. Am face, astfel, economii substanțiale, fără a mai pune la socoteală taxele de care familii și indivizi au fost scutiți până acum. Dispariția acestei instituții arhaice ar fi deci benefică pentru stat.

Lui Ramses nu-i mai rămânea decât să dea un decret, prin care să transforme acest proiect în realitate.

— Cunoști misiunea celor din Locașul Adevărului? întrebă monarhul.

Înaltul funcționar se crispă.

— Da, Maiestate… După cum am mai spus, construiesc locurile de veci ale faraonului în viață, ale soției regale și ale apropiaților lor.

— Mormântul meu a fost început în al doilea an al domniei mele și tu consideri, fără îndoială, că artizanii confreriei sunt inactivi pentru că, ținând cont de longevitatea mea, rolul lor a luat sfârșit de multă vreme.

— O, nu, Maiestate, știu bine că au alte activități și n-am vrut să spun că…

— Faraonul construiește pe pământ cetatea lui Dumnezeu, conform datoriei sale, și se arată binefăcător prin lucrările pe care le întreprinde pentru zei, înălțând templele lor și cioplind chipurile lor. La Bubastis, la Athribis, la Pi-Ramses, la Memphis, la Heliopolis, la Hermopolis, la Abydos, la Teba, la Edfu, la Elefantina, atât în Egiptul de Jos, cât și în cel de Sus, lucrarea se desăvârșește și se continuă sub forme multiple. În centrul acestei opere e locul de veci al faraonului, cel pe care-l făuresc artizanii din Locașul Adevărului. Iată de ce Sethi, tatăl meu, a decretat extinderea satului, căci misterul esențial din care se naște totul este înălțarea a ceea ce spiritele limitate, ca tine, consideră a fi un simplu mormânt și care, în realitate, este un focar de lumină. Artizanii robotesc în fiecare zi pentru a învinge moartea, construiesc pentru *Ka*, această energie imaterială care animă toate formele vii, fără ca, pentru asta, să se instaleze aici și să dispară o dată cu ea. Și pentru acest *Ka* regal, care trece de la faraon la faraon, fără a deveni vreodată proprietatea vreunuia dintre ei, acești oameni continuă să-mi desăvârșească locul de odihnă veșnică. Dar ce-ai putea tu să înțelegi din acest secret, tu, scrib cu inima închisă și cu inteligență îndoielnică? Trebuie să știi că sosirea mea la Teba nu are alt scop decât să înfrumusețeze satul constructorilor, să le ofere mai multe mijloace de acțiune și să le întărească stabilitatea. Și voi consacra acestui scop ultimii ani ai vieții mele terestre, căci nimic nu e mai important decât Locașul Adevărului, cel pe care tu vrei să-l spulberi și să-l dai uitării.

☥ Capitolul 19

Ramses cel Mare se odihnea în gradina palatului umbrit de palmieri, de arbori de jujuba, de cătină și de o salcie plantată pe malul heleșteului. Înviorate de gălbenele, de albăstrele și de maci, aleile acoperite cu nisip fuseseră aliniate cu grijă și bine întreținute tot timpul anului. Așezat într-un jilț confortabil, odihnindu-și capul pe o pernă, bătrânul suveran stătea într-un pavilion cu coloane fine din lemn vopsit în verde. Pe o masă joasă, lângă el, bere slabă, dar rece, struguri, smochine și mere. Regele era mângâiat de vântul blând care se pornise dinspre nord și se delecta privind pupeze și rândunici, ce se jucau în lumina domoală a apusului de soare.

Sosirea invitatului său îl smulse pe monarh din amintiri. Acest om care, sosind, se pleca în fața lui, fusese unul dintre demnitarii cei mai discreți, dar și cei mai importanți din lunga sa domnie, căci Ramose, fiul unui mesager regal, fusese desemnat „scrib al Mormântului și al Locașului Adevărului”, în al cincilea an de domnie al lui Ramses, a treia lună a inundației, ziua a zecea. Însuși regele îl alesese pe Ramose să ocupe această funcție importantă, după o carieră remarcabilă: primise o educație atentă în Casa Vieții și se formase ca asistent al unui scrib. Ocupase apoi un post de scrib-contabil pentru vitele templului lui Amon din Karnak, apoi fusese scrib al corespondenței, al arhivelor regale și al Tezaurului faraonului, ajungând, în cele din urmă, să devină un „om de interior”.

Suveranul îi dăduse mână liberă lui Ramose, care trebuia să-și schimbe, în mod radical, orientarea. După ce frecventase imensul Karnak și templele lui Thutmosis al IV-lea și ale înțeleptului Amenhotep, fiul lui Hapu, demnitarul trebuia să renunțe la viața sa ușoară și luxoasă, pentru a supraveghea, din interior, satul secret al artizanilor.

Ramose acceptase fără să stea prea mult pe gânduri. Aventura era de-a dreptul excepțională și merita să fie încercată. Încă de la numirea sa, le ceruse artizanilor, conform ordinelor regelui, să construiască o reședință pentru Ramses în domeniul rezervat acestuia și să mărească templul lui Hathor, protectoarea comunității, continuând totodată să se ocupe de locul de veci al suveranului.

În vârstă de optzeci și șapte de ani, Ramose ieșise la pensie, dar rămăsese în sat, fiind iubit de toată lumea. Fără avizul lui, nu era luată nicio hotărâre importantă.

Pentru a-și întâlni regele, Ramose își pusese haine de sărbătoare: cămașă cu mâneci lungi, plisate, șorț cu pliuri verticale și sandale de piele. Datorită lui Ramses, cunoscuse o existență fascinantă, veghind asupra prosperității locului secret. Era fericit că, înainte de a muri, îi putea mulțumi monarhului pentru această viață.

— Îți amintești, Ramose, de textul celebru pe care îți plăcea să-l citești ucenicilor scribi: „Imită-i pe părinții ce-au trăit înaintea ta. Nu vei reuși decât folosindu-ți capacitatea de cunoaștere, înțelepții și-au transmis învățătura prin scrierile lor: consultă-i, studiază-i, citește-i și recitește-i fără încetare”.

— În ciuda vederii mele slabe, Maiestate, continuu și acum să meditez asupra acestui precept.

— Dar îți mai amintești de marea sărbătoare a anului al șaptesprezecelea, pe care ai organizat-o împreună cu Paser, cel mai bun dintre prim-miniștri? Eram tineri pe atunci și energia noastră părea inepuizabilă. Acum, tu ești un bătrân, ca și mine, dar ești și omul cel mai venerat din satul artizanilor. Totodată, ești singurul demnitar autorizat să poarte titlul de „scrib al lui Maat”.

— Maiestatea voastră mi-ați dat posibilitatea s-o servesc pe Maat cât voi trăi, în sânul confreriei care trăiește prin ea însăși, zi de zi, dar momentul marii călătorii se apropie.

— Te-ai îngrijit de pregătirea celor trei morminte lângă sat, după cum ai hotărât?

— Da, Maiestate. În cel dintâi, aduc un omagiu divinităților și strămoșilor noștri, care au făcut atât de mult pentru confrerie, Amenhotep I, cu mama sa, Horemheb și Thutmosis al IV-lea; acolo am plasat stela în care sunteți reprezentat. În cel de al doilea, le evoc pe cele două vaci ale mele, Miazănoapte și Torentul cel Frumos, precum și pe bouarul care s-a ocupat de ele. În cel de-al treilea, sunt prezente ființele care mi-au fost mie cele mai dragi.[4]

— Tăcutul face și el parte dintre ele?

— El este cea mai mare bucurie a ultimelor mele zile, Maiestate. După cum știți, soția mea Mut și cu mine n-am putut

---

[4] Mormintele tebane 7,212 și 250 (n.a.).

avea copii, în ciuda statuilor, a stelelor și a altor ofrande închinate lui Hathor, lui Thoeris, mama preamărită, și chiar unor divinități străine. Am pregătit viața de dincolo cu grijă, fără să uit să-l formez pe succesorul meu, scribul Kenhir. Dar cel pentru care am cea mai mare stimă și dragoste este Tăcutul. Când a părăsit satul pentru a călători prin lume, m-am temut că voi muri înaintea reîntoarcerii sale, căci am crezut întotdeauna că va reveni. Din fericire, sfatul confreriei tocmai a aprobat primirea lui printre cei care au auzit chemarea. Iată că acum este slujitor în Locașul Adevărului și sunt sigur că acolo va avea un rol important, nu numai în calitatea de cioplitor în piatră, dar și ca sculptor.

— Ce nume de inițiere i-ați dat?

— Nefer-hotep, Maiestate.

— *Nefer* – „desăvârșirea, frumusețea, bunătatea” – și *hotep* – „pacea, plenitudinea, ofranda”… Îl îndrumați către un program aspru!

— Plenitudinea păcii interioare, *hotep*, nu-i va fi, poate, oferită decât la sfârșitul existenței sale, cu condiția să fie cu adevărat *Nefer* ca artizan. Trebuie să vă spun că Tăcutul nu s-a prezentat singur la poarta satului.

— Mai era însoțit de cineva?

— De soția sa, Clara, al cărei nume, *Ubekhet*, înseamnă și „luminoasă”. A impresionat sfatul prin hotărârea și strălucirea ei. E frumoasă, inteligentă, lipsită de ambiții și nici nu-și închipuie de câte fapte bune este în stare. Căsnicia lor e solidă. N-o vor distruge asprele încercări viitoare. Sfatul a păstrat numele Clara ca nume de inițiere al soției lui Nefer. Pentru mine, ei reprezintă speranța confreriei.

— De unde este tânăra?

— Este o tebană, fiica spirituală a lui Neferet, cea care a fost marea tămăduitoare a regatului.

— Neferet… M-a îngrijit cu mult devotament. Dacă soția lui Nefer i-a moștenit talentele lui Neferet, confreria se bucură de mult noroc. Dar, Ramose, spune-mi cinstit: te îndoiești de calitățile lui Kenhir, succesorul tău?

— Nu, Maiestate, deși nu are un caracter ușor de suportat și își îndeplinește funcția cu o fermitate uneori excesivă. Nu regret nici că l-am ales, nici că i-am încredințat mobilierul meu, biblioteca personală, câmpul și vacile mele. Și apoi, nu este

decât scribul Mormântului… Șefii de echipă, cioplitorii, sculptorii și pictorii nu valorează mai puțin decât el. Poate că n-a înțeles încă acest lucru, dar cu timpul…

— În ultimii ani, artizanii plecați n-au mai fost înlocuiți, aminti Ramses care, ca șef suprem al confreriei, îi urmărea cu atenție evoluția. Echipa completă ajunsese la patruzeci de membri, iar acum nu mai sunt decât treizeci.

— Treizeci și unu, Maiestate, dacă nu uităm de Nefer.

— Și crezi că este un număr potrivit pentru a duce la bun sfârșit toate lucrările?

— N-am de transmis decât o lecție: calitatea este mai importantă decât cantitatea. Cea mai importantă este, după cum bine știți, buna funcționare a Casei Aurului și capacitatea sa de creație. În această privință, nicio grijă. Sunt chiar convins că sosirea lui Nefer este semnul unui viitor luminos.

— Vorbele tale sunt ca un balsam, Ramose, căci ostilitatea față de artizani nu încetează să crească. Înalții funcționari nu se gândesc decât să se îmbogățească și formează o castă din ce în ce mai periculoasă, preocupată numai de viitorul lor, și nu de cel al țării. Pentru ei, confreria artizanilor este o anomalie administrativă, pe care ar dori s-o desființeze.

— Bine, dar cel care conduce sunteți Maiestatea Voastră!

— Atâta timp cât voi trăi, oamenii aceștia nu vor avea de ce să se teamă de invidioși și de calomniatori. Sper că fiul meu, Merenptah, îmi va călca pe urme și va înțelege că, fără activitatea acestei confrerii, marea lumină a Egiptului ar fi condamnată să pălească și apoi să se stingă. Dar oare cine poate prevedea comportamentul unui om, atunci când i se încredințează puterea supremă?

— Eu, unul, am încredere, Maiestate.

Ramses cel Mare știa că Ramose fusese întotdeauna întruchiparea generozității și că limpezimea sufletului său iluminase confreria. Dar mai știa și că aceasta din urmă era în pericol. Aducând pacea în întregul Orient Apropiat, monarhul nu stăvilise nici ura, nici ambițiile și era conștient de faptul că numai fragila zeiță Maat, încarnarea dreptății, putea opri specia umană să alunece spre corupție, nedreptate și distrugere.

Încă din vremea piramidelor, instituția faraonică se sprijinise pe o confrerie de artizani inițiați în misterele Casei Aurului, capabili să sape în piatră faptele, pentru eternitate. Când

fondatorii Regatului Nou înălțaseră Teba la rang de capitală, comunitatea Locașului Adevărului fusese cea care preluase făclia.

Și făclia aceasta era vitală pentru supraviețuirea civilizației.

— Am uitat să vă spun ceva amuzant, Maiestate. Tocmai am înregistrat o candidatură cu totul neașteptată, dar… parcă nu-mi vine să vă plictisesc cu acest fapt lipsit de importanță.

☥ Capitolul 20

— Te ascult, Ramose!

— Aproape toate cererile de admitere în confrerie sunt respinse, deși provin de la artizani cu experiență, care și-au dovedit calitățile. Dar iată că apare un tânăr colos de șaisprezece ani, fără nicio referință serioasă. Un fiu de țăran, trecut prin atelierele de tăbăcărie și tâmplărie… Dar atât de încăpățânat, încât Sobek, șeful paznicilor, a fost obligat să-l bage la închisoare pentru a doua oară!

— A îndeplinit condițiile necesare pentru a se prezenta în fața sfatului artizanilor?

— Da, Maiestate, dar…

— Mulți dintre cei care alcătuiesc astăzi confreria au venit din afară, începând cu tine, Ramose. Lasă-l pe băiat să-i înfrunte pe judecători.

Ramses cel Mare privea în depărtare.

Bătrânul scrib al Mormântului simți că trăia una dintre clipele privilegiate în care viziunea regelui o depășea pe cea a celorlalți oameni. Adeseori, de-a lungul existenței sale, Ramses avusese intuiții care străpungeau zidurile viitorului și îi permiteau să acționeze în afara potecilor bătătorite.

— Maiestate, credeți că acest băiat…

— Să se prezinte în fața artizanilor, iar aceștia să nu ia hotărâri pripite. Dacă reușește să triumfe în probele la care va fi supus, acest tânăr va juca, poate, un rol hotărâtor în istoria satului secret.

— Atunci, o să intervin pe lângă Sobek. Doriți să vă vedeți locul de veci, Maiestate?

— Desigur. Dar mi-a venit încă o idee: trebuie să mărim sanctuarul regescului *Ka*. Tu ești cel care a vegheat asupra

construirii sale, tot tu vei fi cel care va hotărî data lucrărilor și planul acestei opere de arhitectură.

Ramose simți o mare fericire:

— Este o onoare imensă pentru sat! Împreună cu femeia înțeleaptă, vom alege momentul potrivit pentru începerea lucrărilor.

Ramses își aminti că, și el, în tinerețe, auzise chemarea. I-ar fi plăcut să-și împartă existența cu acești oameni, a căror gândire se transforma în operă luminoasă, dar tatăl său, Sethi, îl alesese ca succesor, pentru a menține Egiptul pe drumul deschis de Maat și pentru a proteja tot ce leagă pământul de cer. Nu s-a putut sustrage îndatoririlor sale, nici măcar pentru o zi. Și a fost bine că nu s-a întâmplat altfel.

☥

Sobek deschise ușa celulei.

— Gata cu zgomotul?

— Intenționez să străpung zidul acestei închisori și voi reuși, răspunse Zelosul.

Doar cu forța pumnilor, tânărul deteriorase peretele de cărămidă.

— Dacă nu încetezi imediat, te pun în lanțuri!

— N-aveți niciun motiv să mă întemnițați, din moment ce am adus ceea ce e necesar pentru a mă prezenta la poarta satului.

— Cunoști legea mai bine decât mine?

— În acest caz, de bună seamă.

Șeful Sobek își scărpină cicatricea de sub ochiul stâng, amintire a unei lupte pe viață și pe moarte cu un leopard, în savana Nubiei.

— Ei, băiete, începi să mă enervezi de-a binelea. O să mă ocup eu însumi de cazul tău și-ți promit că nu vei mai avea chef să deschizi gura în fața unui paznic.

Zelosul îi ținu piept.

Era la fel de bine clădit ca Sobek, numai că acesta din urmă era puțin mai înalt și, mai ales, în mâna dreaptă avea un baston.

Un soldat sosi în goană, cu sufletul la gură:

— Șefu’, șefu’! Trebuie să vă vorbesc!

— N-am timp.

— E în legătură cu prizonierul.

Chipul răvășit al subalternului său îl convinse pe Sobek să asculte ce avea de zis. Plecă, trântind ușa celulei.

Zelosul se gândea la modul în care paznicul își putea folosi bastonul. Dacă l-ar ridica prea sus, el i-ar bloca brațul și i-ar zdrobi pieptul cu o lovitură de cap. Dar Sobek era un profesionist și nu avea să se bată ca un nepriceput. Tânărului nu i-ar fi ușor și poate că nici n-ar fi mai puternic, dar nubianul n-ar ieși nepedepsit din acest duel, căci Zelosul și-ar folosi toate forțele în luptă.

Ușa se deschise din nou.

— Ieși afară, ordonă Sobek, înarmat în continuare cu bastonul.

— Vreți să mă loviți pe la spate?

— Nu-mi lipsește această pornire, dar tocmai am primit ordine. Un soldat te va însoți până la poarta principală a satului.

Zelosul scoase pieptul înainte.

— Deci există o lege în țara asta.

— Ieși afară sau nu voi mai putea răspunde de nervii mei!

— Dacă vom mai avea ocazia să ne revedem, Sobek, ne vom măsura forțele, ca de la bărbat la bărbat.

— Șterge-o odată!

— Nu fără ceea ce îmi aparține.

Strângând din dinți, Sobek îi dădu înapoi Zelosului sacul său de piele, tocul pentru papirus, bucățile de lemn legate bine cu sfoară și scaunul pliant fabricat de ucenicul tâmplar. Echipat cu prețioasa zestre, ieși din fort cu capul sus, ca un general victorios pe pământul cucerit.

Nubianul care-l însoțea era un flăcău solid, dar, pe lângă Zelos, părea aproape sfrijit.

— N-ar trebui să ți-l faci dușman pe Sobek, îl sfătui el. E mai degrabă răzbunător și, cu prima ocazie, nu-i vei scăpa.

— Ar fi mai bine pentru el… Dacă nu, el va fi cel care nu-mi va scăpa.

— E șeful gărzii locale!

— Importantă e valoarea omului, și nu titlurile sale. Dacă acest Sobek mă caută, mă va găsi.

Soldatul nu mai încercă să-l sfătuiască pe Zelos, a cărui exaltare creștea pe măsură ce se apropia de poartă. De data aceasta, niciun paznic nu-l mai putea împiedica să treacă pragul satului interzis.

Nu știa cum vor evolua evenimentele, dar nu-i păsa. Știa cum să-i convingă pe judecători că a auzit chemarea și că, prin urmare, toate ușile ar trebui să i se deschidă.

Soarele strălucea cu generozitate și căldura lui îi dădea mai mult dinamism tânărului, care nu se temea de verile cele mai nemiloase. Pentru el, un sat situat în deșert era un atu în plus.

— Eu mă opresc aici, spuse soldatul. Mai departe mergi singur.

Zelosul nu ezită. Cu pas hotărât, străbătu spațiul dintre al cincilea și ultimul fort.

Dimineața se sfârșea, cei din personalul auxiliar părăsiseră atelierele, pentru a lua prânzul la umbra unui adăpost din pânză. Tânărul trecu și toți îl priviră curioși.

Paznicul de la poarta cea mare se ridică și îl opri:

— Unde vrei să mergi?

— Mă numesc Zelosul și doresc să intru în satul interzis. Am tot ce-mi trebuie pentru asta.

— Ești sigur?

— Absolut sigur.

— Dacă te înșeli, te-ai ars. În locul tău, n-aș risca și m-aș reîntoarce de unde am venit.

— Rămâi la locul tău și nu te mai ocupa de al meu.

— Să nu spui că nu te-am prevenit.

— Lasă vorba și deschide poarta satului.

Paznicul făcu acest lucru fără grabă.

Timp de câteva clipe, Zelosului i se tăie respirația. În sfârșit, își vedea visul cu ochii!

☥ Capitolul 21

Din sat ieșiră doi artizani. Unul veni în spatele Zelosului, altul i se opri în față.

— Urmează-mă! ordonă acesta din urmă.

— Păi, cum…? Nu intru?

— Dacă pui în continuare întrebări fără rost, nu te vom duce nici măcar în fața sfatului, pentru a fi admis.

Iritat, Zelosul reuși să se stăpânească. Nu cunoștea încă regulile jocului din acest loc misterios și trebuia să evite greșeala care l-ar condamna.

Cei trei întoarseră spatele porții principale a satului și se îndreptară către incinta templului celui mare din Locașul Adevărului, acolo unde se înălța o capelă închinată zeiței

Hathor. Clădirea era ascunsă de ziduri înalte, protejată împotriva privirilor vreunui intrus.

În fața intrării impunătoare, nouă oameni stăteau pe scaune de lemn, dispuse în semicerc. Nu purtau decât o simplă *perizoma*. Un singur bătrân era îmbrăcat cu o robă lungă și albă.

— Eu sunt scribul Ramose, iar tu te afli pe pământul sfânt al marelui și nobilului Mormânt de mii de ani, aflat la vest de Teba. Aici domnește zeița Maat, în luminosul ei ținut. Fii sincer, să nu minți și vorbește cu inima; dacă nu, ea te va îndepărta de acest loc secret.

Membrii sfatului artizanilor păreau prea amabili. Tânărul preferă să-l privească doar pe bătrânul scrib Ramose, al cărui chip exprima numai bunătate.

— Cine ești și ce dorești?

— Mă numesc Zelosul și vreau să-mi petrec viața desenând.

— Tatăl tău e artizan? întrebă unul dintre judecători.

— Nu. Fermier. Suntem certați pentru totdeauna.

— Ce meserii ai practicat până acum?

— Tăbăcăria și tâmplăria, pentru a vă satisface condițiile primirii în confrerie.

Fără să mai aștepte, Zelosul își expuse obiectele cerute.

— Iată sacul de piele, declară el cu mândrie. Adaug și un toc pentru papirus, așa cum rar poți vedea.

Cele două obiecte trecură din mână în mână.

Un judecător morocănos luă cuvântul:

— Noi cerusem un sac de piele, nu un toc ca acesta.

— Este, oare, o greșeală să faci mai mult decât ți s-a cerut?

— Da, este.

— Nu și în ceea ce mă privește! se revoltă Zelosul. Numai mediocrii și leneșii ascultă strict de ordine, pentru că se tem de ceilalți și de ei înșiși. Supunându-se și neavând vreo inițiativă, devin mai inerți decât pietrele.

— Tu, care vorbești atât de tare, de ce nu ne prezinți decât un scaun pliant, și nu jilțul care trebuie să-l însoțească? Dacă îți place să faci mai mult decât ți se spune, de ce te mulțumești să ne prezinți bucăți de lemn, în loc să ne aduci lucrarea terminată?

— Mi-ați întins o capcană, constată Zelosul, furios pe el și pe judecătorii săi. Iar eu n-am fost capabil s-o evit… Am dreptul la o a doua încercare?

— Așază-te pe scaunul pliant, ordonă artizanul cel morocănos.

De îndată ce se așeză pe scaun, Zelosul auzi niște trosnete ce nu prevesteau nimic bun. Fără nicio îndoială, pliantul nu-i putea suporta greutatea.

— Prefer să rămân în picioare.

— Așadar, nici măcar n-ai verificat calitatea acestui obiect. La aroganța ta, adaugi nepăsarea și incompetența.

— Ați cerut un scaun pliant. Ei bine, îl aveți!

— Jalnic răspuns, tinere! Oare nu ești decât un fanfaron și un laș?

Zelosul strânse pumnii:

— Vă înșelați! Am încercat să vă dau satisfacție, dar scopul meu nu e să fabric mobile. Știu să desenez și pot s-o dovedesc.

Un alt artizan îi puse în față un penel, o bucată de papirus folosită și un castronel cu cerneală neagră.

— Ei bine, dovedește-o!

Tânărul se așeză în genunchi. Fixându-l din ochi pe bătrânul scrib Ramose, îi făcu portretul. Mâna nu-i tremura, dar nu era obișnuit cu un asemenea material, a cărui folosire îi păru dintre cele mai delicate.

— Pot s-o fac mult mai bine, afirmă el, dar e pentru prima oară când folosesc un penel și când desenez cu cerneală pe papirus… De obicei, mă mulțumesc s-o fac pe nisip.

Nervos, dar și grăbit, Zelosul rată partea de sus a frunții și a urechilor. Portretul lui Ramose era îngrozitor.

— Dați-mi voie s-o iau de la început!

Desenul circulă fără niciun comentariu.

— Ce știi tu despre satul secret al artizanilor? întrebă Ramose.

— Știu că păstrează secretele desenului, pe care eu vreau să le cunosc.

— Și ce-o să faci cu ele?

— Voi descifra secretele vieții… și această călătorie nu va avea sfârșit.

— N-avem nevoie de gânditori, ci de specialiști, explodă un artizan.

— Învățați-mă să desenez și să pictez, insistă Zelosul, și veți vedea de ce sunt în stare.

— Ești logodit?

— Nu, dar am cunoscut deja câteva fete. Pentru mine, ele fac parte din plăcerile existenței și nimic mai mult.

— Nu intenționezi să te însori?
— În mod sigur, nu! N-am chef să mă complic cu o stăpână a casei și cu o droaie de țânci. De câte ori să vă mai spun că singurul meu scop este să creez desenând și pictând viața?
— Nu te deranjează cerința noastră de a păstra secretul?
— Vai de cei care nu reușesc să-l pătrundă!
— Știai că trebuie să te supui unei reguli foarte stricte?
— Dacă nu mă împiedică să progresez, voi încerca s-o suport. Dar nu mă voi supune unor ordine stupide.
— Vei fi oare destul de inteligent pentru a le considera astfel?
— Nimeni nu-mi va impune drumul pe care voi merge.
Judecătorul porni din nou la asalt, la fel de prost dispus:
— Cu asemenea pretenții, crezi că ești demn să aparții confreriei noastre?
— Voi sunteți cei care hotărâți… Mi-ați cerut să fiu sincer și iată că sunt.
— Ești răbdător?
— Nu și nici nu intenționez să devin.
— Crezi că ai un caracter atât de desăvârșit, încât niciuna dintre trăsăturile tale n-ar trebui modificate?
— Nici nu-mi pun această întrebare. Îți atingi scopurile prin dorință, și nu prin caracter. Este normal să ai dușmani: fie mă vor învinge pentru că sunt slab, fie eu sunt cel care îi va pune la pământ. În orice caz, va exista o luptă; de aceea sunt tot timpul gata să mă lupt.
— N-ai auzit spunându-se că acest loc secret este un loc al păcii, în care certurile nu pot fi acceptate?
— Din moment ce există bărbați și femei, acest lucru este imposibil. Pacea nu există nicăieri pe acest pământ.
— Ești sigur că ai nevoie de noi?
— Sunteți singurii care stăpâniți cunoștințele pe care nu le pot dobândi prin mine însumi.
— Ce-ai mai putea spune pentru a ne convinge? întrebă Ramose.
— Nimic.
— Atunci, vom delibera, iar tu vei aștepta verdictul nostru. Va fi irevocabil.
Bătrânul scrib făcu semn celor doi artizani să-l însoțească pe Zelos la poarta de nord a satului, acolo de unde îl luaseră.
— Voi avea mult de așteptat? întrebă el.

Nimeni nu-i răspunse.

☥ Capitolul 22

Ramose era încă șocat. Prezidase adeseori acest sfat, dar era pentru prima oară când avea de a face cu un asemenea candidat. Era clar că Zelosul nu le plăcuse deloc artizanilor și nici lui Kenhir cel Ursuz, succesorul lui Ramose și scrib al Mormântului.

Tot era bine că deliberarea nu urma să dureze multă vreme, nefiind animată de o dezbatere asemănătoare celei purtate în cazul audierii Tăcutului. Kenhir se arătase deosebit de agresiv: pretindea că tânărul, înzestrat cu numeroase calități, avea la îndemână atâtea meserii, încât satul interzis ar fi fost un spațiu prea strâmt pentru el. Părerea majorității artizanilor era însă alta, căci tânărul îi impresionase prin puternica lui personalitate.

Ramose își impusese întreaga autoritate pentru a-i convinge pe cei doi artizani să nu treacă de partea lui Kenhir și, astfel, să nu respingă cererea de admitere a fiului spiritual al lui Neb cel Desăvârșit. Era absolut necesar ca acceptarea să fie unanimă, Kenhir trecând și el de partea Tăcutului. Bătrânul scrib dusese, în acest scop, o luptă lungă și grea.

În privința Clarei, deliberarea fusese scurtă și favorabilă. Când tânăra evocase chemarea crestei de la miazănoapte, sfatul, compus din preotesele lui Hathor care locuiau în sat, trecuse printr-o emoție intensă. Președinta juriului, cea care era numită „femeia înțeleaptă”, o primise cu bucurie pe soția lui Nefer cel Tăcut.

— Dorește cineva să ia cuvântul? întrebă Ramose.

Un sculptor ridică mâna:

— Zelosul e vanitos, agresiv, lipsit de orice simț al diplomației, dar sunt convins că a auzit chemarea. Deci trebuie să ne pronunțăm numai asupra acestui punct.

— Nu sunt de acord cu tine, protestă unul dintre pictori. Că aspirantul a auzit chemarea, nimic de zis, dar de ce natură e aceasta? El dorește propria desăvârșire și nu o integrare totală în confreria noastră. Noi nu i-am oferi decât o tehnică, iar el nu ne-ar da nimic în schimb. Băiatul ăsta să-și vadă de drumul lui, drum care e foarte departe de al nostru.

Kenhir cel Ursuz interveni cu vehemență:

— Acest băiat e animat de un foc straniu și asta vă deranjează, căci vouă nu vă plac decât situațiile călduțe! Ehei, nu este un artizan obișnuit, supus maestrului său, incapabil să gândească și atât de șters, încât nu îl bagă în seamă! Dacă-l acceptăm printre noi, riscăm să vedem o furtună traversând satul și dând peste cap multe obiceiuri. Artizanii plăsmuitori de Adevăr au devenit, oare, atât de fricoși, încât să refuze un talent extraordinar? Căci, după cum ați văzut, el are în mod cert acest talent! Un desen ratat, e drept, din cauza lipsei sale de experiență, dar ce portret superb! Dați-mi un singur exemplu de desenator care, înainte de a fi primit instruirea necesară în arta sa, a făcut dovada unor asemenea aptitudini.

— Totuși, obiectă sculptorul, poți fi sigur că flăcăul ăsta va refuza să asculte de cineva și va încălca regulamentul nostru.

— Dacă se va întâmpla după cum spui, va fi exclus din sat; dar eu sunt convins că va ști să se supună, pentru a-și atinge scopul.

— Hai să vorbim despre scopul pe care-l urmărește! Nu este el, oare, doar un curios, dornic să afle secretele confreriei noastre?

— N-ar fi primul! Dar știți cu toții că astfel de curioși nu vor putea reuși niciodată să rămână printre noi.

Ramose era uimit de abilitatea cu care Kenhir respingea, una câte una, obiecțiile exprimate împotriva Zelosului. De obicei, scribul Mormântului nu lua apărarea cuiva cu atâta ardoare.

Cei mai ostili dintre artizani începeau să ezite.

— Avem nevoie de oameni echilibrați și liniștiți, așa cum e Nefer, continuă Kenhir, dar și de inimi înflăcărate, ca inima acestui viitor pictor. Dacă pătrunde bine sensul operei care se desăvârșește aici, ce chipuri splendide ar putea realiza pe pereții locurilor de veci! Credeți-mă, trebuie să încercăm această aventură!

Șeful de echipă Neb cel Desăvârșit interveni:

— Confreria noastră nu are drept vocație aventura, ci perpetuarea tradițiilor din Casa Aurului, precum și păstrarea secretelor confreriei. Acest băiat nu va îmbrățișa preocupările noastre și se va comporta ca un jefuitor.

Ramose simți că argumentele șefului de echipă erau pe cale de a convinge; era momentul să intervină:

— Am avut privilegiul să stau de vorbă cu Maiestatea Sa, anunță bătrânul scrib, și i-am evocat cazul acestui tânăr. Dacă am înțeles bine gândul lui Ramses cel Mare, Zelosul i se pare însuflețit de o energie deosebită, pe care n-ar trebui s-o neglijăm, în interesul cel mai important al confreriei.

— Este, oare, vorba de energia lui Seth? întrebă șeful echipei.

— Maiestatea Sa n-a precizat-o.

— Dar despre ea era vorba, nu?

Judecătorii se cutremurară. Asasin al lui Osiris, încarnat într-o creatură supranaturală pe care unii o comparau cu un câine și alții cu un *okapi*, zeul Seth deținea puterea cosmică pe care umanitatea o simțea, când binefăcătoare, când ostilă. Fără ea nu se poate lupta contra întunericului și lumina nu poate renaște în fiecare dimineață. Dar, ca să poți purta numele de Sethi, trebuia să fi fost un faraon așa cum fusese tatăl lui Ramses. Până la el, niciun monarh nu suportase o asemenea povară simbolică, care să-l poarte spre înălțarea, în Abydos, a celui mai vast și mai splendid dintre sanctuarele lui Osiris.

De obicei, ființele pătrunse de energia lui Seth erau stăpânite de excese și de violență, energie pe care n-o putea canaliza decât o societate solid întemeiată pe venerarea lui Maat. Dar un asemenea individ nu trebuia, oare, să fie exclus dintr-o comunitate de artizani destinată să creeze frumosul și armonia?

— Maiestatea Sa a dat vreun ordin în legătură cu Zelosul? îl întrebă șeful de echipă pe Ramose.

— Nu, dar face apel la clarviziunea noastră.

— Mai e nevoie să adăugăm ceva? preciză Kenhir. Trebuie să știm să interpretăm voința faraonului, cel care e stăpânul suprem al Locașului Adevărului.

Cei mai sceptici se lăsară convinși, dar Neb cel Desăvârșit nu se lăsă:

— Numirea mea ca șef de echipă a fost aprobată de faraon. Mă bucur de încrederea Maiestății Sale, chiar și în cazul primirii de noi membri în confrerie. Iată de ce, orice slăbiciune a mea ar fi de condamnat. De ce să cerem mai puțin de la acest băiat decât de la alți artizani?

— Tu ești singurul judecător care se opune admiterii Zelosului, constată Kenhir, dar noi avem nevoie de unanimitate. N-ar trebui, oare, să-ți reconsideri poziția?

— Confreria noastră nu trebuie să riște câtuși de puțin.

— Riscul face parte din viață. A da înapoi în fața lui ne-ar duce la lâncezeală, apoi la moarte.

Șeful de echipă, atât de calm de obicei, era pe punctul de a se mânia:

— Constat că Zelosul reușește să ne dezbine! Acest fapt n-ar trebui să ne dea de gândit?

— Nu exagera, Neb! Discuțiile noastre în legătură cu unii candidați au fost la fel de animate ca aceasta de față.

— Desigur, dar, de fiecare dată, am obținut unanimitatea.

— Trebuie să ieșim din această situație, hotărî Ramose. Accepți să te lași convins?

— Nu, răspunse Neb cel Desăvârșit. Mă tem ca acest tânăr să nu ne tulbure armonia satului și să ne afecteze munca.

— Și n-ai tu îndemânarea necesară pentru a împiedica un asemenea dezastru? întrebă Kenhir.

— Nu-mi supraestimez posibilitățile.

Ramose înțelese că discuțiile în contradictoriu nu vor putea duce la îmbunarea șefului de echipă.

— A te opune înseamnă a nu avea o atitudine constructivă, Neb. Ce propui pentru ieșirea din acest impas?

— Să-l încercăm mai mult pe Zelos. Dacă a auzit chemarea cu adevărat și dacă are forța necesară pentru a-și croi propriul drum, poarta i se va deschide.

Șeful de echipă își expuse planul.

Toți i se alăturară, inclusiv Kenhir, care, bombănind, afirmă totuși că se luau precauții inutile.

☥ Capitolul 23

— Mai durează mult? îl întrebă Zelosul pe unul din cei doi artizani care-l însoțeau.

— Habar n-am.

— Sper că nu vor delibera totuși mai multe zile!

— S-a mai întâmplat și altă dată.

— Și când durează, e semn bun sau rău?

— Depinde.

— Câți candidați sunt acceptați anual?

— Nu este un număr fix.

— Dar există un număr limită?

— Asta nu e treaba ta.
— Dar câți artizani sunt acum în confrerie?
— Asta întrebă-l pe faraon.
— Printre voi sunt și desenatori de seamă?
— Fiecare își face munca lui cât poate de bine.
Zelosul înțelese că degeaba îl descosea pe artizan; cât despre colegul său, aceasta nu scotea nicio vorbă. Parcă era mut. Cu toate astea, tânărul nu se descuraja. Dacă judecătorii pe care îi înfruntase erau oameni cinstiți, vor înțelege desigur intensitatea dorinței sale.
Cineva se ivi la capătul incintei. Zelosul îl recunoscu pe dată, se ridică și-l îmbrățișă.
— Tăcutule! Te-au admis?
— Din fericire, am avut noroc.
— Măcar tu îmi vei putea vorbi despre sat!
— Imposibil, Zelosule! Am jurat să păstrez taina și nimic nu e mai important decât cuvântul dat.
— Atunci, nu-mi mai ești prieten!
— Bineînțeles că-ți sunt! Și am convingerea că vei reuși.
— Le-ai putea vorbi în favoarea mea?
— Din păcate, nu. Doar sfatul poate lua o hotărâre decisivă.
— Mi-am închipuit eu, nu-mi mai ești prieten cu adevărat… Totuși, ți-am salvat viața.
— Asta n-o voi uita niciodată.
— Ai uitat-o deja, din moment ce aparții unei alte lumi… Și refuzi să mă ajuți.
— Dar nu pot, crede-mă! Trebuie să înfrunți singur încercarea asta.
— Mulțumesc pentru sfat, Tăcutule.
— Confreria mi-a dat un nou nume: Nefer. Și trebuie să-ți mai spun că m-am însurat.
— Hei… E frumoasă?
— Clara e o femeie admirabilă. Sfatul a hotărât să fie și ea primită printre cei din sat.
— Ești plin de noroc! Cred că cele șapte zâne ursitoare ale lui Hathor au fost prezente în jurul leagănului tău și nu s-au zgârcit în a-ți face daruri. Ce va trebui să faci în confrerie?
— Nici despre asta nu-ți pot vorbi.
— Da, tocmai uitasem… Pentru tine, nu mai exist.
— Măi, Zelosule…

— Șterge-o, Nefer cel Tăcut! Prefer să rămân singur cu paznicii mei. Nu sunt mai vorbăreți decât tine, dar măcar nu-mi sunt prieteni.

— Trebuie să fii încrezător. Din moment ce ai auzit chemarea, judecătorii nu te vor respinge. Nefer îl bătu pe umăr: Am încredere în tine, prietene. Știu că focul din tine va mistui toate obstacolele.

Când Nefer se îndepărtă, simți dorința să-l urmeze și să pătrundă în sat; dar asta i-ar fi atras respingerea definitivă.

Cu puțin înainte de înserat, unul dintre membrii sfatului își făcu apariția. Zelosul își simți mușchii înfierbântându-i-se, ca înaintea unei lupte decisive.

— Am hotărât, anunță judecătorul. Te primim în echipa din afara satului. Olarul Beken, șeful personalului auxiliar, îți va spune ce ai de făcut. Du-te și caută-l!

— Echipa din afară… Dar ce înseamnă asta?

Judecătorul plecă, urmat de cei doi artizani.

— Stați… Vreau mai multe explicații!

Paznicul porții îl opri:

— Potolește-te! Ai aflat decizia și trebuie s-o accepți. Dacă nu, fă-te nevăzut și nu te mai întoarce niciodată aici. Echipa din afară nu e ceva atât de rău pe cât crezi. Îți vei afla locul ca olar, tăietor de lemne, spălător de rufe, apar, grădinar, pescar, brutar, măcelar, berar sau cizmar. Oamenii ăștia muncesc pentru a asigura bunăstarea artizanilor din satul secret și găsesc că asta e bine. Uite, chiar eu și celălalt paznic al porții, amândoi suntem oameni din exterior.

— N-ai pomenit nici de desenatori și nici de pictori.

— Aceștia cunosc secretele… Dar la ce bun? Nu sunt nici mai fericiți, nici mai bogați. Își petrec aproape toată viața muncind pe brânci. Aici o duci cel mai bine, crede-mă! Încearcă să te înțelegi cu Beken, olarul, și vei avea o viață dulce.

— Unde locuiește Beken?

— La marginea culturilor, într-o căsuță cu grajd. N-are de ce să se plângă, dar convingerea că fiecare lucrător vrea să-i ia locul l-a făcut arțăgos. De altfel, poate că nu greșește… E bine să te ferești de atacurile lui. Beken e un vicios; n-a ajuns șef din întâmplare. Dacă nu-i ești pe plac, te bate de-ți rupe șalele.

— Dacă aparții echipei din afară, este posibil ca, la un moment dat, să intri în confrerie?

— Exteriorul este exterior. Nu încerca să ajungi mai departe și mulțumește-te cu ceea ce ți se oferă. Pentru moment, poți dormi într-unul din atelierele celor de acolo. După o vreme, vei locui într-o casă din zona terenurilor cultivate, te vei însura cu o fată frumoasă și-i vei face copii la fel de frumoși. Ferește-te să fii spălător de rufe… E o muncă grea. Cel mai bine e să alegi să fii pescar sau brutar. Dacă ești isteț, poți vinde a doua oară pești și pâini, fără s-o declari scribului însărcinat cu impozitele.

— Bun, plec să-l caut pe Beken.

— Nu te sfătuiesc.

— De ce?

— După o zi de muncă, preferă să stea liniștit. Vizita neașteptată a unui necunoscut i-ar crea o proastă dispoziție îngrozitoare și îi vei deveni antipatic. Du-te mai bine și te culcă. Vorbești cu el mâine dimineață.

Zelosul simți că trebuie să-i tragă una în cap paznicului și apoi să distrugă zidul satului interzis. Tăcutul, blegul ăsta, devenise Nefer, iar el, care simțea chemarea, era aruncat în echipa din exterior, în care va putrezi ca un incapabil!

Se simțea atât de umilit! Ce altă soluție ar mai fi putut găsi decât să distrugă ceea ce n-ar fi obținut niciodată?

Paznicul stătea pe rogojina sa, privind în pământ. Zelosul auzi râsete de copii, voci de femei, frânturi de conversații. În sat, viața își relua cursul, viață din care el nu se alegea cu nimic.

Cine erau ei, acești oameni admiși să cunoască secretele satului interzis? De ce calități făcuseră dovadă pentru a convinge sfatul? Zelosul nu-l cunoștea decât pe Nefer cel Tăcut, dar acesta nu-i semăna deloc.

Va trebui să se bată cu propriile arme. Nimeni nu-i va întinde o mână de ajutor, iar sfaturile îl înveninau. Dar nu va renunța.

Se îndreptă către ateliere, știind bine că paznicul îl observa cu coada ochiului. Lăsă impresia că intră într-unul din ele, dar, de fapt, îi dădu ocol, pentru a se plasa în afara câmpului vizual al pândarului. O porni, apoi, de-a lungul dealului, având grijă să înainteze pe furiș, ca o vulpe a deșertului.

Dacă era destinat de confrerie să trăiască printre cei din afară, o să le arate el de ce e în stare.

☥ Capitolul 24

Conducătorul carelor, Mehy, nu înceta să-și pipăie cu degetele grăsune colierul de aur fin, care făcea din el unul dintre personalitățile de vază ale societății tebane. Datorită acestei decorații, urma să fie invitat la seratele cele mai fastuoase și să audă mărturisirile celor care erau cu adevărat importanți. Încetul cu încetul, Mehy își va țese pânza-capcană, pentru a deveni stăpânul ocult al foarte bogatei cetăți a zeului Amon. În primul rând, nu se va atinge de primarul Tebei, un mic tiran ce se împotmolea într-o luptă continuă și n-avea niciun plan pe termen lung. În timp ce acesta se va epuiza într-o luptă sterilă și se va expune în prim-plan, Mehy își va pune prietenii în posturi de control din diferite sectoare ale administrației.

Frumoase perspective, într-adevăr, dar care nu-i dădeau satisfacție. Cel mai important lucru era secretul confreriei, acest secret care îi fusese dat spre cercetare și pe care voia să-l afle. Când Piatra de Lumină va fi în mâinile lui Mehy, acesta va deveni mai puternic decât faraonul însuși, putând pretinde să guverneze Egiptul după bunul său plac.

De multă vreme, căpitanul Mehy îi bănuia pe artizani că ascund numeroase descoperiri științifice, rezervate folosirii exclusive de către monarh. Astfel de privilegii trebuiau să dispară. Egiptul va fi dotat cu arme noi, îi va strivi pe adversari și va întreprinde, în sfârșit, o politică de expansiune, pe care Ramses nu știuse s-o desfășoare.

În locul său, Mehy n-ar fi încheiat pace cu hitiții. Trebuia să fi profitat de slăbiciunea lor pentru a-i strivi și pentru a forma o armată modernă și puternică, capabilă să domine Orientul Apropiat și Asia. În locul acestei grandioase politici de cucerire, faraonul alesese pacea. Ofițerii superiori nu se mai gândeau decât la zilele de pensie, pe care să le petreacă undeva, la țară, pe un domeniu primit din partea monarhului. Ce dezastru! Să plângi, nu alta!

— Doriți să beți ceva răcoritor? îl întrebă paharnicul pe Mehy.

— Da, un vin alb, din oazele regatului.

În timp ce Mehy degusta băutura cea scumpă, un alt servitor îi făcea vânt pentru a-l răcori. Nu era ușor să-ți procuri cel mai

bun vin, dar Mehy îl corupsese pe podgoreanul care aducea prețioasa licoare la palat și își oprise o oarecare cantitate.

Arta supremă nu era, oare, aceea de a aduna informații compromițătoare despre oricine și de a profita la vreme de pe urma lor, adăugând și câteva amănunte neadevărate, dar plauzibile? Doar așa ajunsese Mehy să-i elimine pe câțiva tineri gradați, mai pregătiți decât el, dar mult mai puțin abili.

— Doamna Serketa dorește să vă vadă, anunță portarul frumoasei locuințe pe care Mehy o avea în centrul Tebei.

Serketa, logodnica puțin cam prostuță pe care se vedea obligat s-o ia de nevastă pentru averea și poziția socială a tatălui său, trezorierul principal al Tebei… Dar nu pe ea o aștepta.

Coborî totuși în sala de primire de la parter, sală de care era deosebit de mândru, cu ferestre înalte, vopsite în galben, și cu un mobilier de lux din lemn de abanos.

— Mehy, dragul meu! Mă temeam că nu ești acasă… Cum mă găsești?

„Prea grasă”, era tentat să răspundă căpitanul, dar se abținu să-și dea pe față gândurile, căci doamna Serketa era obsedată de greutatea sa pe care, de altfel, o întreținea consumând zilnic prăjituri și plăcinte.

— Ești mai încântătoare ca niciodată, draga mea. Rochia asta verde ți se potrivește de minune.

— Știam eu că o să-ți placă, spuse ea legănând din șolduri.

— Avem însă o mică problemă: trebuie să primesc o notabilitate cu un caracter cam dificil. Ai putea accepta să mă aștepți și să cinezi apoi cu mine?

Tânăra îi răspunse cu un zâmbet tâmp, dar plin de promisiuni:

— E mai mult decât speram, dragul meu.

O trase la el cu brutalitate, dar Serketa nu protestă.

Cu pieptul opulent, părul bogat vopsit blond, ochii albaștri spălăciți, îi plăcea să se răsfețe și să facă pe fetița.

În realitate, se plictisea. Mulțumită tatălui său, un văduv care aprecia fetele din ce în ce mai tinere, ea își putea satisface capriciile și își cumpăra tot ce-i plăcea. Cu timpul, viața sa devenise atât de plicticoasă, încât căuta s-o înfrunte dând atenție tuturor plăcerilor ce i se iveau.

Vinul o înviorase un timp, fără a-i risipi singurătatea. Serketa visa să mai fie copilă, dezmierdată de mama și de doica sa, protejată de lumea din afară.

Când îl întâlnise pe Mehy pentru prima oară, la o recepție, îl găsise gras, vulgar și pretențios, dar acesta trezise în ea o nouă senzație: frica. Simțea în el o bestialitate abia stăpânită, care o fascina și de care avea nevoie.

Acest personaj își ascundea cu greu ambițiile și părea gata să strivească sub roțile carului său pe oricine i-ar fi ieșit în cale. Iată de ce Serketa se hotărâse să-l ia de bărbat. Poate că fiorii pe care-i simțea în prezența lui Mehy ar putea-o vindeca de această stare de moleșeală.

— Cât timp o să mai dureze logodna noastră?

— Asta depinde doar de tine, dragule. De când ai fost decorat cu Colierul de Aur în prezența lui Ramses cel Mare, tatăl meu te consideră unul dintre viitorii înalți demnitari ai Tebei.

— Iar eu n-aș vrea să-l dezamăgesc.

Serketa îi mușcă, ușor, urechea dreaptă.

— Nici tu, comoara mea, nici tu nu mă vei dezamăgi, nu-i așa?

— Desigur, dragul meu. Fii fără grijă!

Scena la care asista îl făcu pe intendent să-și anunțe prezența, bătând la ușa rămasă deschisă.

— Ce este? întrebă Mehy.

— A sosit vizitatorul dumneavoastră.

— Spune-i să aștepte și închide ușa!

Serketa îl devora din ochi pe ofițer:

— Atunci, pe când nunta?

— Cât mai curând posibil. După ce vom oferi nobililor Tebei recepția la care să ia parte, invidioși pe fericirea noastră.

— Vrei să mă ocup eu de pregătiri?

— Ai putea s-o faci de minune, draga mea.

Ofițerul frământă sânii viitoarei sale soții, smulgându-i un geamăt de plăcere.

— Tata e destul de pretențios privind contractul nostru de căsătorie.

— Ce contract? se miră Mehy.

— Tata consideră că acest act e necesar, având în vedere averea pe care o are. E convins că vom fi foarte fericiți și că vom avea mulți copii, dar crede totuși că e necesară încheierea unui contract care să prevadă împărțirea bunurilor. Dar asta n-

are nicio importanță, iubirea mea! Să nu amestecăm dreptul și sentimentele… Hai, mângâie-mă!

Mehy continuă să fie tandru, dar cu mai puțin entuziasm. Această veste era un adevărat dezastru, căci, pentru el, a stăpâni averea tatălui Serketei era una dintre etapele majore ale cuceririi puterii.

— Pari nemulțumit, leul meu înfricoșător… Sper că nu din cauza acestui amănunt juridic!

— Nu, desigur… Dar vei veni să locuiești aici, nu-i așa?

— Desigur, atâta vreme cât vom locui în Teba. Casa asta e superbă și bine situată. Tata a hotărât să-ți achite imediat creditele, pentru ca, astfel, să devii proprietar.

— Cât e de generos… Cum aș putea să-i arăt toată recunoștința mea?

— Iubindu-i fiica la nebunie! După ce-l sărută pe gură, cu pasiune, adăugă: Vom mai avea și o vilă mare în împrejurimile Tebei, o alta în Egiptul de Mijloc și o locuință frumoasă la Memphis… Aceste proprietăți vor rămâne pe numele meu, dar ăsta nu e decât un alt amănunt care nu contează.

Mehy ar fi vrut s-o violeze, așa cum ar fi făcut-o un simplu soldat, dar ea era prea pornită și el trebuia să se abțină, pentru a-l primi pe vizitator. Începea deja să-și revină în urma loviturii sub centură pe care o primise. Ofițerul înțelesese de multă vreme că ipocrizia și minciuna erau arme de temut, din pricina cărora situațiile compromise puteau fi răsturnate pentru a obține o favoare. Se va preface că acceptă contractul, dar asta, pentru a putea pregăti mai bine un contraatac hotărâtor. Tatăl Serketei se înșela crezând că-l poate păcăli pe un om ca el.

— Iartă-mă, stăpâna simțurilor mele, dar întâlnirea pe care o am este cu adevărat importantă.

— Înțeleg… Eu o să mă ocup de pregătirile în vederea nunții noastre. Ne revedem diseară, la cină.

☥ Capitolul 25

Mehy era mândru de vasta sa locuință. Pentru a o avea, reușise să-l convingă pe un bătrân nobil teban, rămas văduv, să i-o cedeze la un preț de nimic. Administrația militară îi aprobase un împrumut foarte avantajos, așa că ofițerul câștigase pe toate

planurile. Și, datorită generozității prefăcute a viitorului său socru, devenea proprietar mai devreme decât prevăzuse! În realitate, tatăl Serketei intenționa să prezinte înaltei societăți un ginere bogat în aparență, departe de orice problemă financiară, fără a preciza că doar el era cel care controla situația. Dar Mehy îl va face să plătească scump această umilință.

Cele două etaje ale locuinței erau construite pe o platformă înălțată de la pământ, pentru a fi evitată umiditatea. La parter, se aflau încăperile destinate servitorilor conduși de un intendent; Mehy nu mânca decât pâinea făcută de brutarul personal și ținea la curățenia perfectă a hainelor sale, spălate și curățate cu mare grijă de spălătorul său. Pe treptele scării care ducea la etaj, erau vase cu buchete de flori, înlocuite de îndată ce plantele dădeau semne de ofilire.

La primul etaj, erau sălile de recepție; la al doilea, biroul fostului stăpân, dormitoarele, sălile de baie și locurile destinate nevoilor intime. Ofițerul se îngrijise de instalarea unui sistem de țevi pentru evacuarea apei reziduale și se bucura de un confort care nu era departe de a-l egala pe cel al palatului faraonului.

Mehy detesta grădinile și pământul; erau destui țărani care să se ocupe de asta. Oamenii de valoarea sa meritau mai mult și doar centrul unui mare oraș ca Teba putea găzdui o reședință demnă de acest nume.

Când intră în sala de recepție cu plafon înalt, Mehy gustă răcoarea locului care, datorită unui original sistem de ventilație, se păstra chiar și în timpul verii. Ce putea fi mai insuportabil decât căldura?

Omul pe care sperase atât de mult să-l întâlnească stătea într-un fotoliu îmbrăcat în stofă multicoloră. Un vas albastru, plin cu apă înmiresmată, era destinat spălării mâinilor și picioarelor.

— Fiți binevenit, Dakter! Cum vi se pare casa mea?

— Toată admirația, căpitane Mehy! N-am văzut niciodată una mai frumoasă.

Dakter era mic, rotund și bărbos. Ochii negri dădeau viață chipului său viclean, acoperit în mare parte de o barbă roșcată. Picioarele prea scurte îi dădeau un aer greoi, dar știa să fie tot atât de iute ca un șarpe, atunci când trebuia să-și lovească adversarul.

Fiul unui matematician grec și al unei chimiste persane, Dakter se născuse la Memphis, remarcându-se de tânăr printr-o

chemare deosebită către cercetarea științifică. Lipsit de orice simț moral, studentul înțelesese repede că, furând ideile altora, putea progresa cu pași de uriaș, cu minimum de efort. Dar aceasta nu era decât o strategie pusă în slujba scopului său măreț: să facă din Egipt țara aleasă a unei științe pure, eliberate de orice superstiție, o știință care să-i permită omului să domine natura.

Talentele sale de tehnician și inventator îl făcuseră de neînlocuit pe lângă primarul Memphisului, înainte de a deveni protejatul celui din Teba, oraș în care încerca să decripteze tainele înțelepciunii antice. Calculele sale asupra creșterii apelor Nilului se dovediseră remarcabile. De asemenea, adusese îmbunătățiri metodei de observare a planetelor. Dar, deocamdată, astea nu erau decât niște fleacuri. În viitor, urma să impună oamenilor o nouă viziune asupra lumii, scoțând, astfel, Egiptul din letargia sa și făcându-l să renunțe la tradițiile sale învechite, alegând drumul progresului. De câte nu va fi capabilă o țară atât de bogată și de puternică, atunci când va renunța la vechile sale credințe?

— Felicitări pentru Colierul de Aur, căpitane! Este o recompensă binemeritată care vă face important. Părerile vă vor fi din ce în ce mai ascultate.

— Nu ca ale voastre, Dakter. Am auzit că primarul Tebei nu se mai poate lipsi de sfaturile voastre.

— E prea mult spus, dar el este un om avizat care, ca și mine, este preocupat mai mult de viitor decât de trecut.

— Și am mai auzit că ideile voastre îi deranjează pe unii oameni de vază.

Dakter își pipăi barba deasă:

— N-aș putea să neg, căpitane. Atât marele preot din Karnak, cât și specialiștii din subordinea sa nu apreciază deloc investigațiile mele, dar nu mă tem de ei.

— Păreți a avea mare încredere în propriile forțe!

— Adversarii mei vor fi, în curând, duși de un fluviu mai puternic decât Nilul: curiozitatea firească a omului. Avem cu toții nevoie să acumulăm cunoștințe și la realizarea acestui scop contribui eu. Într-o țară prea tradițională, așa cum este aceasta, drumul se arată a fi lung. Și totuși, ar fi posibil să câștigăm timp, mult timp…

— În ce fel?

— Punând mâna pe secretele Locașului Adevărului.

Mehy luă o înghițitură de vin alb pentru a-și ascunde emoția. Își găsise, oare, un aliat valoros?

— Nu prea înțeleg… Nu e vorba doar de o simplă corporație de constructori?

Dakter își tamponă fruntea cu o batistă parfumată:

— Asta am crezut și eu multă vreme… Dar mă înșelam. Nu numai că acolo se află artizani cu aptitudini excepționale, dar acestora li s-au încredințat secrete de o importanță vitală.

— Ce fel de… secrete?

— Secrete care s-ar putea spune că privesc viața eternă. Confreria Locașului Adevărului nu e, oare, menită să pregătească locul de înviere a faraonului? După cum intuiesc, unii dintre membri cunosc alchimia și pot transforma orzul în aur[5], ca să nu mai vorbim de alte miracole.

— Ați încercat să le pătrundeți misterele?

— De mai multe ori, căpitane, dar fără sorți de izbândă. Oamenii aceia nu se supun decât faraonului și prim-ministrului. De câte ori am cerut să mi se permită intrarea în sat, administrația m-a refuzat. Deși am numeroși prieteni în înalta administrație, satul acesta îmi rămâne inaccesibil.

— Nu sunteți, poate, imprudent procedând astfel?

— Am încercat să le vorbesc de mai multe ori, dar mi-au râs în nas.

— Așa auzisem și eu, dar am vrut s-o aud din gura voastră. Căci sunteți un om cu adevărat serios și am deplină încredere în domnia voastră.

Dakter era uimit:

— Sunt flatat, căpitane, dar cu ce am reușit să vă câștig încrederea?

— Printre preocupările mele majore se numără și Locașul Adevărului. La fel ca domnia voastră, am încercat să aflu ce ascund zidurile înalte ale satului, dar n-am reușit. Un secret atât de bine păstrat trebuie să fie de o extremă importanță.

— Excelentă deducție, căpitane!

Mehy privi fix către oaspetele său:

— Nu este o deducție.

— Atunci…?

---

[5] „A transforma orzul în aur” este cea mai veche expresie a operei alchimiștilor, care va deveni: „A transforma plumbul în aur”. (n.a.).

— Eu am văzut secretul acestui loc.

Savantul se ridică. Mâinile îi tremurau.

— Care e acela?

— Nu fiți atât de nerăbdător. Vă spun sigur că există și ajutorul tău îmi este absolut necesar pentru a reuși să-l furăm și să-l exploatăm. Sunteți gata să faceți un legământ?

☥ Capitolul 26

Ochii mici și negri ai lui Dakter deveniseră pătrunzători, ca și când ar fi putut citi intențiile ascunse ale căpitanului Mehy.

— Un legământ ați spus… Ce legământ?

— Sunteți un savant strălucit, dar cercetările voastre se lovesc de ziduri de netrecut, cele ale satului artizanilor. Din motive personale, am hotărât să fac tot ce se poate pentru a distruge această instituție arhaică, dar nu înainte de a-i smulge comorile și secretele. Hai să ne unim eforturile pentru a reuși!

Savantul păru extrem de uimit.

— Aveți inteligența și competența, continuă Mehy, dar vă lipsesc mijloacele materiale. În curând, eu voi avea una dintre cele mai mari averi din Teba și vreau s-o folosesc pentru a ajunge tot mai sus.

— Presupun că țintiți un post foarte înalt în armată.

— Desigur, dar asta nu e decât o etapă. Egiptul e bătrân și bolnav, Dakter. Sunt deja zeci de ani de când e guvernat de Ramses cel Mare, care nu mai este decât un despot senil, incapabil de a întrezări viitorul și de a lua decizii utile. Această domnie mult prea lungă nu face decât să condamne țara la o inerție periculoasă.

Oaspetele căpitanului păli:

— Nu… nu gândiți ceea ce spuneți!

— Sunt lucid și asta e o calitate absolut necesară, atunci când tinzi la funcții înalte.

— Dar Ramses cel Mare, el însuși, este un monument! N-am auzit niciodată nici cea mai măruntă critică la adresa lui… Această eră a păcii, pe care o trăim, n-a fost creată de el?

— Această pace anunță noi conflicte, pentru care Egiptul nu e deloc pregătit. Ramses cel Mare va dispărea în curând și nimeni nu-l va înlocui. Dar o dată cu el se va stinge o formă de

civilizație perimată. Eu am înțeles-o. Și domnia voastră, Dakter! În timp ce veți face să progreseze ideile, eu mă voi ocupa de instituții. Iată baza legământului nostru. Pentru ca acest proiect să devină realitate, trebuie să stăpânim elementele fundamentale ale puterii Egiptului, în primul rând, satul secret al artizanilor.

— Să nu uităm armata, autoritățile…

— Repet, mă ocup eu. Averea faraonului nu depinde de trupele sale de elită, pe care voi reuși să le controlez, ci de știința misterioasă a artizanilor săi, care știu să creeze un loc de veci și, totodată, să-i fabrice imense cantități de aur.

Dakter se înfierbânta:

— Văd că știți multe despre acest loc secret.

— Ceea ce am văzut mi-a dovedit că oricare din noi, și eu, și domnia voastră, putem fi siguri că știința sa ne depășește.

— Nu intenționați să-mi spuneți mai mult, nu-i așa?

— Acceptați să deveniți aliatul meu?

— E periculos, căpitane, foarte periculos…

— Așa este. Va trebui să înaintăm cu prudență, dar și cu hotărâre. Dacă vă lipsește curajul, puteți să renunțați.

Dacă Dakter nu s-ar fi angajat în acest complot, Mehy l-ar fi suprimat. Că doar nu putea lăsa să trăiască un om căruia îi dezvăluise o parte din planurile sale.

Savantul ezita. Mehy îi dădea ocazia să-și realizeze visurile cele mai îndrăznețe, dar pe un drum periculos. Gândindu-se la supremația științei, Dakter uitase că statul faraonic și forța sa armată nu neglijau o asemenea schimbare. În spatele zâmbetului și bunelor maniere, Mehy păstra un suflet de ucigaș. În fond, nu avea de ales: ori colabora fără niciun alt gând ascuns, ori avea să dispară în mod violent.

— Accept, căpitane. Să ne unim forțele și voința.

Chipul rotund al ofițerului se lumină:

— Este un moment decisiv, dragă Dakter! Datorită nouă, Egiptul va avea cu adevărat un viitor. Să pecetluim legământul nostru cu un pahar de vin din al cincilea an de domnie al lui Ramses.

— Regret, nu beau decât apă.

— Chiar și la o asemenea ocazie excepțională?

— Prefer să-mi păstrez mintea limpede în orice împrejurare.

— Îi admir pe oamenii de caracter. Începând de mâine, voi face niște vizite oficiale, pentru a propune un plan de ameliorare a funcționării forțelor armate tebane. Îmi va fi ușor să-l impun și asta îmi va atrage o promovare. După căsătoria mea, voi obține respectul multor oameni importanți și mă voi strecura încetul cu încetul în cercurile înalte, făcându-mă, în cele din urmă, de neînlocuit.

— În ceea ce mă privește, preciză Dakter, am mari șanse să fiu numit adjunct al șefului laboratorului central din Teba.

— Un singur cuvânt din partea viitorului meu socru și veți fi numit imediat. Dar va trebui să așteptați ceva timp, pentru a ajunge singur în postul de control.

— Va fi o etapă importantă pentru mine. Voi putea face multe cercetări nepermise până acum și voi putea folosi noi resurse tehnice.

Lui Mehy îi veni imediat în minte inventarea unor arme noi, datorită cărora trupele sale ar putea deveni invincibile.

— Trebuie să ne lămurim asupra satului secret, ceru ofițerul, pentru a distinge fabulația de adevăr. Se știe că de administrarea satului răspunde un scrib experimentat, numit de faraon. Timp de mulți ani, Ramose a avut această funcție și nimeni nu i-a putut smulge niciun cuvințel. Nu cunosc decât numele succesorului său, pentru că el e cel care semnează documentele oficiale: Kenhir. Trebuie să aflăm cât mai multe amănunte despre acest personaj. Dacă poate fi manipulat, vom reuși să ne atingem scopul.

— Cu condiția să fie el adevăratul patron al confreriei, obiectă savantul.

— Există în mod sigur un maestru al artei, sau chiar mai mulți, și o întreagă ierarhie… Trebuie să aflăm neapărat numele și rolul exact al conducătorilor.

— Artizanii nu vor vorbi, este sigur, dar nu putem spune același lucru despre lucrătorii din afară.

— Dacă nu mă înșel, acești oameni nu pot pătrunde în sat.

— Așa e, căpitane, dar asistă la unele evenimente.

— Primirea apei, a hranei, a hainelor… Asta nu ne folosește la nimic.

Dakter zâmbi, satisfăcut:

— Examinarea minuțioasă a acestor produse ne va ajuta să înțelegem nivelul de trai al confreriei și numărul aproximativ al membrilor ei.

— Interesant, recunoscu Mehy. Aveți deja oameni care vă dau informații?

— Unul singur. Un spălător de rufe. I-am dat un praf miraculos, datorită căruia curăță mai repede rufăria pătată. E doar un început... Cu puțină strădanie, vom putea obține și alte ajutoare. Spălătorul mi-a vorbit despre un episod neobișnuit din viața confreriei.

Dakter îl lăsă pe Mehy să saliveze câteva clipe.

— De multă vreme nu mai fusese admis niciun artizan, continuă el. Dar iată că un tânăr, Nefer cel Tăcut, a fost recunoscut de sfatul artizanilor ca fiind demn de încredere. Evoluția lui e, mai degrabă, surprinzătoare: s-a născut și a fost crescut în acest sat, pe care apoi l-a părăsit, călătorind timp de mai mulți ani. Acum, iată-l revenind acasă.

— Ciudat, într-adevăr... Se simte vinovat cu ceva?

— Asta va trebui să descoperim. Ba mai mult, este însoțit de o femeie din afara confreriei, probabil fiica vreunui teban înstărit.

— Sunt căsătoriți?

— Și asta trebuie să verificăm.

Mehy își imagina deja mai multe strategii pentru a-i pune în încurcătură pe cei din satul artizanilor și pentru a-i constrânge pe șefi să iasă din spațiul lor protejat. Odată fisurate, zidurile satului nu vor întârzia să se prăbușească.

— Nici nu mă gândeam, dragul meu Dakter, că, încă de la prima noastră întâlnire, se vor ivi și roadele.

— Nici eu, căpitane.

— Sarcina noastră se anunță anevoioasă. Răbdarea nu face parte dintre marile mele virtuți. Dar va trebui totuși s-o folosim. Și acum, la treabă!

☥ Capitolul 27

Beken olarul era mulțumit de el însuși. Ca șef al personalului auxiliar al confreriei, modifica după bunul său plac numărul orelor de muncă efectuate de artizani și profita de poziția sa pentru a obține unele avantaje, care să-i îndulcească existența.

Și iată că nu se sfia s-o aducă în patul său pe fiica unui cizmar, care ținea mai mult la locul său de muncă decât la virtutea progeniturii sale. Nu era nici frumoasă, nici inteligentă, dar avea cu douăzeci și cinci de ani mai puțin decât el.

— Vino lângă mine, păsărico... Nu te mănânc.

Fata rămăsese lipită de ușa de la intrare.

— Sunt un om bun și generos. Dacă ești drăguță cu mine, îți voi oferi un prânz bun și tatăl tău își va putea practica meseria fără nicio grijă.

Tânăra făcu un pas timid. Inima îi bătea, mai să-i sară din piept.

— Încă un mic efort, vrăbiuță capricioasă, și nu vei regreta. Mai întâi, scoate-ți tunica...

Fata cizmarului începu să se dezbrace, pe cât putea de încet.

În clipa în care Beken întinse brațele pentru a-și apuca prada, ușa casei se deschise larg, îi lovi umărul cu putere și-l răsturnă.

Un tânăr își făcu apariția, asemenea unui taur furios. Fata, speriată, încerca să-și ascundă trupul cu tunica.

— Ieși afară, îi porunci tânărul.

Fata o zbughi țipând, în timp ce colosul își ridica victima, trăgând-o de păr.

— Tu ești olarul Beken, șeful personalului auxiliar din acest sat al secretelor?

— Da, da... Ce vrei de la mine?

— Sunt Zelosul și am fost nevoit să te caut. Trebuie să-mi dai o muncă aici, printre lucrători.

— Dă-mi drumul, mă doare!

Tânărul îl îmbrânci pe pat:

— O să cădem la învoială, Beken, dar te previn: nu mă pot lăuda că sunt răbdător.

Furios, șeful personalului auxiliar se ridică.

— Știi cu cine vorbești? Fără mine nu vei putea obține nimic!

Zelosul îl apucă, lovindu-l de perete.

— Dacă-mi faci necazuri, mă apucă nebunia... Și când mă apucă, nu mă mai pot controla.

Beken zări în privirea colosului o mânie de nestăpânit:

— Bine, fie, dar calmează-te!

— Mă enervează la culme că un tip ca tine îmi dă ordine.

Olarul se arătă oarecum mândru:

— Va trebui totuși să asculți de mine. Sunt șeful și-mi place ca munca să fie bine făcută.

— Atunci, voi fi brațul tău drept și nu vei fi dezamăgit! Munca ta e grea, ai nevoie de un ajutor de nădejde.

— Asta nu e prea ușor…

— Lasă poveștile! Cădem de acord și mă instalez aici. Locul îmi convine și, de altfel, mi s-a făcut somn.

— Bine, dar… aici e locuința mea!

— Nu suport să repet ce-am mai spus o dată, Beken. Când se va crăpa de ziuă, nu uita să-mi aduci prăjiturele calde, brânză și lapte proaspăt. Ziua noastră se anunță istovitoare.

☥

După numai trei ore de somn, Zelosul se trezi cu mult înainte de răsăritul soarelui, așa după cum hotărâse în ajun. Își potoli, oarecum, foamea, cu pâine uscată și câteva curmale, apoi ieși din locuința lui Beken, îndreptându-se spre staulul în care o vacă bine hrănită îl privi cu ochii săi blajini. Oricine știa că acest animal blând era una dintre încarnările lui Hathor, zeița dragostei, și că privirea sa era de o frumusețe unică.

Zelosul prevăzuse tot ce urma să se întâmple: olarul se apropia însoțit de doi zdrahoni, fiecare purtând câte un burduf pântecos. Beken, hotărât să nu cedeze, pregătise o pedeapsă care să-i fie învățătură de minte celui ce-i tulbura liniștea.

Zelosul îi văzu pe cei trei dispărând în casă. Ieși din staul și auzi burdufurile trântindu-se pe patul în care el ar fi trebuit încă să doarmă. În clipa în care complicii lui Beken își terminau treaba, apăru și el în prag.

— Pe mine mă căutați?

Înnebunit, olarul se trase în spatele oamenilor săi. Primul se aruncă asupra Zelosului, dar acesta apucă un taburet și-l lovi în creștet. Al doilea reuși să-l lovească în umărul stâng, dar primi drept răspuns un pumn atât de violent, încât nasul i se sparse, el însuși prăbușindu-se cu brațele în lături.

— Doar tu ai mai rămas, Beken!

Olarul își dădea ochii peste cap:

— Vai, cât mă dezamăgești! Nu numai că ești laș, dar mai ești și prost. Dacă mai încerci ceva, îți rup brațele… Și adio, olărit! Sper că acum ne vom înțelege mai bine!

Beken dădu repede din cap:

— Ia de aici leșinăturile astea și adu-mi de mâncare. Mi-e foame!

☥

Țanțoș, cu pieptul scos în afară, Zelosul trecu de cele cinci forturi însoțit de Beken, care îl prezentă gărzilor drept ajutorul său. Scribul Mormântului, Kenhir, le informase asupra primirii tânărului, dar nimeni nu se aștepta la o promovare atât de rapidă.

De multă vreme nu mai apăruse olarul atât de devreme la locul din preajma satului. Până și Obed, fierarul, atât de matinal de obicei, nu se trezise încă.

— Sus, toată lumea! tună Zelosul, trezindu-i pe cei câțiva lucrători care aveau voie să doarmă lângă sat.

Năuciți, săriră din somn și se ridicară îngrijorați:

— Arde?... Unde arde'?

— Beken a băgat de seamă că sunteți cu toții niște leneși, declară Zelosul. Fiecare se izolează în meseria lui și nu-i pasă de ceilalți. Gata, nu mai merge așa! De astăzi, vom lua parte cu toții la descărcarea alimentelor, prea înceată și prea haotică până acum. Apoi, voi face un control și voi lua cunoștință de fiecare sarcină în parte, asigurându-mă că n-ați rămas în urmă cu munca.

Cu ochii încă lipiți de somn, fierarul protestă:

— Ce tot spui... Astea nu-s ordinele lui Beken!

— Sunt cele pe care mi le-a dat, iar eu le voi executa cu mult zel.

Olarul își umflă pieptul. La urma urmelor, intervenția Zelosului îi va spori autoritatea, care nu întotdeauna se manifesta în mod riguros.

— Am constatat o delăsare, afirmă el. Iată de ce am noi dispoziții și am angajat un asistent, care să constate aplicarea lor fără greș.

Zelosul ținti cu arătătorul un flăcău cu picioarele musculoase.

— Tu, de colo, dai o fugă la câmp și-i aduni pe toți cei care ar fi trebuit să fie deja aici. Nu suntem funcționari plătiți să dormim până târziu, ci muncitori pentru bunăstarea artizanilor din Locașul Adevărului. Dacă ne cuprinde somnolența, vom fi dați afară în curând.

Argumentul prinse și nimeni nu protestă.

— Beken e primul nostru exemplu, preciză Zelosul. O să-l vedeți fabricând într-o singură zi mai multe oale decât în ultimele două luni.

— Așa e, așa e… Promit.

— Dacă suntem conștienți de importanța muncii noastre, vom lucra mult mai bine. Uite, fierarule, încep controlul cu tine.

— Te crezi în stare?

— Poate mă înveți tu.

☥ Capitolul 28

Nunta lui Mehy cu Serketa fusese somptuoasă. Cinci sute de invitați, floarea nobilimii tebane, toți înalții demnitari… Nu lipsise decât Ramses cel Mare, dar bătrânul monarh nu ieșea din palatul său din Karnak, în care lucra împreună cu fidelul său Ameni, care redusese la minimum audiențele.

Beată, Serketa se prăbușise pe perne. Imensa vilă a tatălui său se golise și Mose, trezorierul principal al Tebei, tocmai își bea supa de legume pentru a-și potoli migrena. Mehy, neobișnuit de calm, privea, visător, bazinul cu lotuși.

La cei cincizeci de ani ai săi, rotofei, dar vioi, Mose părea veșnic grijuliu. O calviție precoce îl făcea să semene cu „preoții puri” ai templelor, cu care, de altfel, nu avea nicio legătură. Încă din copilărie, Mose jongla cu cifrele și era interesat de calcule; lăsând altora grija zeilor, nu încetase să se îmbogățească. Văduvia sa făcuse să-i crească setea de avere. Aceeași sete o aflase la Mehy și acesta era și motivul pentru care se lăsase convins de fiica sa să-l accepte ca ginere.

— Ești fericit, Mehy?

— A fost o recepție de neuitat. Serketa este o gazdă uimitoare.

— Iată-te intrat în înalta societate… Ce-ar fi să discutăm despre viitorul tău?

— Armata, desigur… dar nu amorțită, așa cum e în prezent.

— E și normal, aprecie Mose. Mulțumită lui Ramses cel Mare, în regat s-a instalat o pace durabilă. Ofițerii superiori au uitat de lupta împotriva dușmanilor, preocupându-se mai degrabă de realizarea unei cariere în administrație. Ai vreun plan ambițios privind viitorul tău?

— Doresc să reorganizez trupele de elită în așa fel încât securitatea orașului să fie asigurată pe deplin.

— Este lăudabil, dar ar trebui să țintești mai departe. Ce-ai zice de un post de trezorier principal adjunct al provinciei Teba? Ai fi asistat de o mulțime de scribi care ar rezolva problemele plicticoase, iar eu, după lunga mea experiență, te-aș sfătui cum să obții maximum de profit personal din propria gestiune, și asta într-o deplină legalitate.

— Sunteți prea generos, dar nu știu dacă priceperea mea...

— Lasă falsa modestie. Ești un om de cifre, ca mine, și te vei descurca de minune.

— Nu mi-ar plăcea să părăsesc armata.

— Dar cine ți-o cere? Vei înainta repede în grad și vei juca pe cele două planuri: civil și militar, așa cum fac atâția alți ofițeri superiori. Ramses e foarte bătrân, și-a pregătit deja urmașul, dar cine poate ști cum se va comporta Merenptah, fiul său?

— L-ați cunoscut?

— Nu îndeajuns pentru a mă putea pronunța. Este un om cinstit, aproape incoruptibil, cu un caracter la fel de puțin comod ca acela al tatălui său și ostil față de tot ce e nou. Să ne pregătim în vederea unei domnii conservatoare, fără mare anvergură, în timpul căreia draga noastră Tebă își va păstra un loc de frunte. Dar longevitatea lui Ramses cel Mare ne poate încă surprinde... Dacă Merenptah moare înaintea lui, cine îi va urma la tron?

— Aveți, cumva, un candidat?

— De bună seamă că nu! Eu mă ocup de finanțe, și nu de jocurile periculoase ale puterii, a cărei victimă nu trebuie să fie ginerele meu. Vei ocupa o poziție strategică pentru a face față tuturor situațiilor: va fi nevoie de tine, fie ca soldat, fie ca administrator. În cazul unor momente tulburi, fiica mea și soțul ei nu vor risca nimic.

— Am întâlnit un om ciudat, un savant străin, pe nume Dakter.

— Ăsta i-a căzut cu tronc primarului Tebei. Este un fel de inventator, cu un spirit veșnic agitat.

— Mie mi s-a părut simpatic și mi-ar plăcea să fac ceva pentru el. L-am putea, oare, ajuta să devină unul dintre responsabilii laboratorului central din Teba?

— De ce nu! Este cât se poate de simplu. Este chiar o idee excelentă. Acest străin îi va trezi la viață pe toți cercetătorii lipsiți de vlagă și ne va fi recunoscător pentru promovarea sa. Poate, într-o bună zi, ne va deveni folositor. Învață să te înconjuri de oameni care să-ți fie obligați, Mehy! Pune-le faptele la păstrare! Te vor detesta, dar vor fi obligați să te asculte fără să crâcnească.

— Mă deranjează un amănunt, dragă socrule.

— Care anume?

— De ce n-ai încredere în mine?

— Întrebarea ta mă surprinde. După atâtea perspective de viitor!

— Dacă ai, cu adevărat, încredere în mine, de ce îmi pui în față un contract de separare a bunurilor?

Mose își goli bolul cu supă.

— În primul tind, pentru că tu n-ai habar ce înseamnă averea, Mehy. Și, în al doilea rând, pentru că eu nu știu cum te vei purta cu fiica mea. Vei fi poate infidel sau poate vei dori să divorțezi… La cea mai mică greșeală, vei pierde totul. Așa consider eu că o pot proteja pe Serketa și nimeni nu mă va convinge să mă răzgândesc. Odată contractul încheiat, te voi ajuta să devii un om important, căci ginerele meu nu poate fi un mediocru. Te vei bucura de toate plăcerile vieții și nobilii te vor invidia… Ce ți-ai putea dori mai mult? Învață să profiți de norocul tău, Mehy, și nu cere mai mult!

— Îmi dai sfaturi înțelepte, dragă socrule, recunosc.

☥

Doi ibiși zburau alături, desfășurându-și aripile largi pe cerul roșiatic al apusului. Pe Nil, vase de diferite mărimi pluteau, duse de vântul dinspre nord, lăsându-se în voia curenților. În partea din spate a unei corăbii cu șase vâslași și o pânză albă nou-nouță, Dakter și căpitanul Mehy trăgeau în piept aerul răcoros.

— Primarul Tebei m-a numit adjunct al directorului laboratorului central, mărturisi Dakter. Presupun că această promovare se datorează intervenției dumneavoastră.

— Socrul meu te apreciază și n-are nici cea mai mică idee despre adevărata ta personalitate. Cum a primit directorul vestea?

— Nu prea bine. Este un om al experienței, educat la Karnak de savanți din vechea școală și care se mulțumește cu cele

învățate până acum. M-a rugat fierbinte să mă opresc la experiențele autorizate și să mă abțin de la vreo inițiativă. Sunt supravegheat și nu voi avea mână liberă.

— Răbdare, Dakter! Superiorul tău nu e nemuritor.

— Îmi pare a fi foarte sănătos!

— Dar, oare, nu există atâtea metode pentru înlăturarea unui obstacol?

— Mă tem să înțeleg, căpitane…

— Nu face pe naivul, Dakter! Pentru moment, nu e bine să faci valuri; mulțumește-te să asculți de ordine. De ce voiai să mă vezi cât mai repede?

— Datorită relațiilor pe care le am la palat, am aflat că Ramses cel Mare i-a acordat o lungă audiență lui Ramose, fostul scrib al Mormântului, care nu ieșise, de ani de zile, din oraș. Ramose nu e un om șovăielnic; i-a încredințat unui curtean o știre de ultimă oră, și anume că regele are mari proiecte privind Locașul Adevărului.

— Nimic nou! În timpul ultimei sale apariții oficiale la Teba, Ramses l-a mustrat aspru pe administratorul malului stâng, care cerea închiderea satului și împrăștierea artizanilor.

— N-am de gând să mă bat cu Ramses… Lupta ar fi prea inegală!

— Da’ de unde! Regele este doar un moș.

— Ar trebui să vă amintesc că el e faraonul și stăpânul acestui loc! Nu putem fi la înălțimea lui, Mehy. Să renunțăm înainte de a nu fi prea târziu.

— Uiți de secretele vitale pe care dorești atât de mult să le cunoști?

— Nu, desigur, dar aceste secrete nu ne sunt la îndemână.

— Te înșeli, Dakter, și ți-o voi dovedi. Nu uita că ai luat-o pe un drum de la care nu te mai poți abate. Și ce-ai mai aflat?

— Scribul Ramose este bucuros pentru admiterea în confrerie a lui Nefer cel Tăcut, căci e convins că acesta va asigura prestigiul artizanilor.

— Cu alte cuvinte, îl consideră drept unul dintre viitorii săi conducători.

— E doar părerea lui Ramose, obiectă savantul, dar el poartă titlul de „scrib al lui Maat” și se bucură de stima tuturor. Alte zvonuri care par să fie adevărate: Nefer s-a însurat cu Clara, admisă în confrerie o dată cu el.

Îngândurat, Mehy privea către Nil.

— Pentru a slăbi puterea confreriei, spuse el într-un târziu, trebuie ca, mai întâi, să fie disprețuită. Atunci când reputația îi va fi compromisă definitiv, nici regele însuși nu va mai putea să o apere. Iar noi vom avea mari șanse de reușită.

☥ Capitolul 29

— O să pierzi, Zelosule, trebuie să pierzi!

— Nu mai spune, Obed!

Fierarul și noul adjunct al olarului își încercau puterile brațelor în fierărie, departe de privirile celorlalți.

— Sunt omul cel mai puternic din Locașul Adevărului și voi rămâne cel mai puternic, afirmă Obed.

— Îți risipești energia degeaba.

Brațul Zelosului era tare ca un bloc de piatră, pe care Obed nu reușea să-l clintească. Încet, foarte încet, brațul fierarului începu să coboare. Adunându-și forțele, reuși pentru câteva clipe să-l oprească. Dar apăsarea era prea mare și, scoțând un răcnet de fiară sălbatică rănită, fierarul cedă.

Obed își trecu dosul palmei peste fruntea plină de sudoare:

— Până azi, nu m-a învins nimeni. Ce fel de energie îți curge prin trup?

— Nu te-ai concentrat suficient, spuse Zelosul. Asta-i tot! Eu sunt cel care produce această forță, încetul cu încetul, în funcție de cât de multă am nevoie.

— Uneori mă sperii!

— Nu trebuie! Atâta timp cât îmi vei fi prieten, nu vei avea de ce să te temi.

Zelosul își petrecea bună parte din zi în fierăria în care Obed îl învățase să fabrice și să repare uneltele din metal. Nu ținea seama de timpul care se scurgea și muncea cu râvnă, spre deosebire de cei mai mulți dintre lucrători, pe care tânărul nu înceta să-i împingă de la spate.

— Nu ai mulți prieteni, remarcă Obed. De obicei, șeful lucrătorilor îi menajează pe unii sau pe alții, străduindu-se să le reducă eforturile. Beken olarul se descurca de minune… De când ai venit tu, locul ăsta seamănă cu un stup! Dar se pare că

scribul Mormântului, morocănosul de Kenhir, e mai degrabă mulțumit de noul ritm de muncă.

— Atunci, înseamnă că va fi de partea mea.

— Ba să știi că nu! Este un om îngrozitor, năzuros și autoritar. Să-l eviți cât poți de mult.

— De ce a fost numit în acest post important?

— Habar n-am… Așa a vrut faraonul. Noi l-am fi preferat pe Ramose, atât de uman și de generos! Ne-a lăsat să profităm de îngăduința lui, fără să ne ceară nimic în schimb și bucuria domnea pretutindeni pe vremea când era scrib al Mormântului. De când a venit Kenhir, totul s-a schimbat.

— Tu de ce nu propui să fii admis în confrerie?

— Sunt prea bătrân și-mi iubesc meseria. Un fierar nu poate face parte decât din personalul auxiliar.

— Mi se pare nedrept.

— Astea-s legile locului, iar eu mă consider mulțumit cu soarta pe care o am. Dacă ai fi înțelept, ai face ca mine.

Zelosul ieși din fierărie pentru a verifica respectarea instrucțiunilor olarului Beken. Așa se petreceau lucrurile de mai multe săptămâni și tânărului îi plăcea tot mai mult această sarcină ingrată, care-l obliga să vegheze asupra calității apei, a peștilor, a cărnii, a legumelor, a lemnului pentru foc, a rufăriei spălate sau a oalelor de lut.

După tradiție, activitățile personalului auxiliar se desfășurau cu mai multă sau mai puțină râvnă, în funcție de pătrarele lunii.

„Cei din exterior” înțeleseseră că tânărul nu-i ierta niciodată pe cei care tăiau frunze la câini și pe cei necinstiți. Femeile care culegeau fructele pierdeau mai puțin timp cu vorbăria și conducătorii se opreau mai rar pe drumul către sat, să bea și să pălăvrăgească. Zelosul cerea mai multă strădanie din partea pescarilor și a grădinarilor și gusta el însuși pâinea brutarului, apreciindu-i calitatea. La început, negăsind-o pe placul lui, o arunca, spunând că făina e mediocră; de atunci, lucrătorul nu mai greșise, aducând chiar prăjituri cu miere și cu cremă de migdale, foarte apreciate de artizani.

Zelosul îi însoțise pe păstori pe răzoarele îmbibate cu apă, la marginea mlaștinilor în care iarba creștea dreaptă și în care vitele se simțeau în voia lor; trăind alături de acești oameni aspri, dormise într-o colibă din stuf, le ascultase dorințele, le înțelesese teama de crocodili și de țânțari, dar se arătase rece și

sever. În ciuda vieții lor grele, nu aveau voie să-și petreacă ziua cântând din flaut sau moțăind pe lângă dulăi. Un singur lucru aveau de făcut: să aprovizioneze satul, conform contractului. Dar după primele ciocniri, mai degrabă dure, Zelosului i se dădu ascultare, căci simpatia învinsese.

Când se îndreptă către măcelăria în aer liber, tânărul știa că era posibil să nu fie tratat la fel de bine.

Cu părul scurt, îmbrăcat cu o *perizoma* din piele, de care prinsese un cuțit și o piatră de ascuțit, Des, măcelarul-șef, încetase munca înadins, în timp ce ajutoarele sale curățau de pene gâște și rațe, înainte de a le scoate măruntaiele, de a le săra și de a le atârna de o prăjină lungă sau de a le pune la conservat în vase mari.

— Salut, Des. Ești bolnav?

— Mă odihnesc. Ai ceva împotrivă?

— Azi-dimineață, ți s-au livrat o gazelă și un bou. Oalele sunt pregătite și abia așteaptă bucățile de carne pe care, până acum, ar fi trebuit să le tai.

— Mă dor mâinile.

— Ia să văd.

— Că doar n-oi fi doctor?

— Hai, arată-mi-le!

— Dacă vrei carne, taie-ți singur.

Zelosul luă cuțitul de silex de la un ucenic și tăie piciorul stâng din față al boului, după ritual. Acesta era modul în care animalul sacrificat își oferea întreaga energie celor care-i consumau carnea.

Sângele scurs într-un bol îți dădea sănătate. Zelosul înfipse lama în încheieturi, tăie tendoanele, alese cele mai bune bucăți și le dădu bucătarilor. Ficatul boului era și el apreciat ca fiind foarte gustos.

— Eu sunt mai puțin îndemânatic decât tine, Des, dar masa artizanilor va fi totuși bogată.

— Cu atât mai bine pentru ei.

Măcelarul se îndopa cu carne crudă.

— Să-ți pun o întrebare: la ce ești tu bun?

O privire plină de ură îl fulgeră pe Zelos:

— Ascultă, puștiule, crezi că mă impresionezi? Sunt măcelar-șef și asta voi rămâne. De ordinele tale sau de ale olarului, puțin îmi pasă.

— De ce ai avea tu dreptul la favoruri, Des? Sunt mulți ani de când o duci bine. Beken mi-a destăinuit că tu ești de fapt șeful. Ai să intri în rând cu ceilalți și ai să servești corect, respectând locul artizanilor.

Ajutoarele și bucătarii dispăruseră. Știind care era caracterul măcelarului-șef, se așteptau la ce putea fi mai rău și nu doreau să fie martori ai dramei care părea inevitabilă. Și apoi, aveau să țină, în orice caz, partea lui Des.

Măcelarul se ridică. Era mai scund și mai puțin bine clădit decât Zelosul, dar antebrațele și bicepșii săi ar fi înspăimântat orice adversar. Ridică în aer cuțitul.

— Să facem dreptate, băiete! O să-ți tai niște tendoane și nu vei mai putea merge. Vei deveni un neputincios și ne vei lăsa în pace.

Zelosul își azvârli cuțitul departe.

— Crezi că te vei putea apăra cu mâinile goale, biet nebun!

Enervat la culme, măcelarul se aruncă asupra Zelosului, cu lama țintindu-i pântecele. Dar acesta se feri în ultimul moment. Des sări în gol, purtat de propriul elan, nemaiavând timp să se întoarcă înaintea asaltului adversarului său care îi răsuci brațul, îl obligă să dea drumul armei și îl strânse de gât, mai să-i taie răsuflarea.

— Ai de ales, Des: sau respecți regulile ca toți ceilalți sau îți frâng gâtul. Va fi un simplu accident de muncă, de care numai tu vei răspunde.

— Nu… nu vei îndrăzni!

Menghina strânsorii se strânse și mai mult.

— Bine… bine!

— Dă-mi cuvântul tău!

— Îți jur!

Eliberat, măcelarul căzu în genunchi și trase aer în piept, cu lăcomie.

— Mi-e foame, le strigă Zelosul bucătarilor. Să mi se aducă o bucată frumoasă de carne!

☥ Capitolul 30

Abry îi trase o palmă fiicei sale, care începu să urle și alergă să se refugieze în camera mamei sale. De când fusese mustrat

cu severitate de către Ramses cel Mare în timpul unei audiențe publice, administratorul principal al malului stâng simțea cum, de la o zi la alta, devine tot mai nervos. Nu mai suporta nici personalul, nici servitorii, nici propria familie. Cea mai măruntă nemulțumire îl scotea din minți. Aștepta cuprins de panică decretul prin care avea să revină la condiția de simplu scrib, fără vilă, fără litieră și fără servitori destoinici. Va trebui să trăiască sub privirea ironică sau răzbunătoare a celor pe care îi înlăturase, uneori fără menajamente, pentru a obține aceste privilegii. Furioasă că a pierdut acea bunăstare cu care se obișnuise, soția sa va cere divorțul și va obține custodia celor doi copii.

Abry n-avea curajul să se retragă. Cel mai bine ar fi fost să fugă, pentru a-și reface cariera în străinătate, dar îi era peste putință să părăsească paradisul teban. Nu-i rămânea decât să-și suporte inevitabila decădere.

— Stăpâne, căpitanul Mehy ar vrea să vă vadă, îl preveni intendentul său.

— Nu primesc pe nimeni.

— Bine, dar… insistă.

Vlăguit, Abry cedă:

— Să mă aștepte în sala de recepție.

Administratorul malului intenționa să zugrăvească din nou încăperea, dar trebuia să renunțe la noi cheltuieli. Clipind nervos, începu să meargă în sus și-n jos.

Îmbrăcat după ultima modă, împodobit cu brățări, parfumat exagerat, căpitanul Mehy intră, plin de sine.

— Mulțumesc că m-ai primit, Abry. Confortul casei voastre e remarcabil.

— Ai venit, oare, ca un vultur, să te ospătezi cu leșul meu?

— Sincer vorbind, n-am fost de acord cu reproșurile pe care ți le-a adus regele.

Abry rămase fără glas:

— Doar nu vreți să spuneți… că-mi aprobați poziția?

— Întocmai, dragul meu. Argumentele prezentate mi s-au părut foarte convingătoare.

Administratorul fusese surprins de părerea lui Mehy, dar acum simți că ar trebui să fie prudent. Acest tânăr ofițer nu era, oare, un provocator?

— Cuvântul lui Ramses are putere de lege și trebuie să ne supunem cu toții!

— Bineînțeles, recunoscu Mehy, dar niciun om nu e de neînvins, iar suveranul nostru iubit este astăzi un bătrân care ține prea mult la păstrarea intactă a trecutului. Venerându-l așa cum se cuvine, ar trebui să nu ne pierdem spiritul critic și să vedem dacă viitorul care ne așteaptă n-ar putea fi altfel decât am crezut până acum.

Abry înlemni:

— Spui cuvinte de o extremă gravitate, căpitane!

— Ca ofițer, sunt dator să fiu lucid. În caz de conflict, corpul nostru de armată n-ar fi pregătit pentru luptă și Egiptul ar risca să fie nimicit. Iată de ce propun reforme pe care superiorii mei le studiază cu bunăvoință. După cum vedeți, nu încerc să distrug.

Puțin mai liniștit, Abry se așeză pe o banchetă de piatră.

— Vă place vinul de curmale cu anason?

— Desigur.

Înaltul funcționar porunci ca oaspetele său să fie servit. Mehy se așeză și el, față-n față cu Abry.

— De ce ar trebui să vă bucurați de încrederea mea, Mehy?

— Pentru că sunt singurul care vă susține în această încercare. Știți doar că m-am căsătorit cu fiica trezorierului principal al Tebei și că influența mea va crește cu timpul. De ce m-ar interesa un om decăzut din drepturi, dacă nu i-aș împărtăși părerile?

Abry avea obiceiul să-i lovească cu duritate pe adversarii săi. De data aceasta, el era cel care primea loviturile.

— Zilele-mi sunt numărate… Nu mai pot fi util nimănui.

— Vă înșelați, Abry! Socrul meu este, mai degrabă, de partea dumneavoastră. A reinterpretat în mod savant mesajele, preconizând menținerea voastră ca administrator al malului stâng. Ecourile sunt destul de încurajatoare.

— Ramses, și numai el, ia deciziile!

— Din moment ce vă cunoaște părerile, de ce v-ar înlocui cu un demnitar cu idei șovăielnice? Dacă regele se opune cu hotărâre programului vostru, nu-l veți putea aplica și vă veți mulțumi, ca până acum, cu administrarea sectorului ce vă aparține, fără a vă atinge de privilegiile artizanilor.

— Vor… vorbiți serios?

— Ramses este un om foarte abil, a cărui autoritate nu e contestată de nimeni. Ordinul pe care l-a dat nu va putea fi încălcat și, pentru că vă temeți pentru postul dumneavoastră, veți fi primul care va veghea asupra strictei sale aplicări. În prezent, Abry, nu sunteți oare cel mai eficient apărător al artizanilor?

Administratorul trebui să admită, în sinea sa, că Mehy nu se înșela.

— Veți rămâne pe loc, hotărî căpitanul, iar eu vă voi ajuta să vă consolidați poziția.

— Nimic nu se obține gratis… Ce doriți în schimb?

— Același lucru ca dumneavoastră: desființarea Locașului Adevărului.

— Nu înțeleg… Din punctul meu de vedere, toată populația trebuie să plătească taxe și nimeni nu trebuie să scape de impozit. Dar care vă sunt nemulțumirile?

— Dată fiind necesitatea procesului de modernizare a țării, această confrerie este o anomalie care trebuie să dispară.

Abry simți că interlocutorul său îi ascunde adevăratele intenții, dar, în fond, asta n-avea nicio importanță. Mehy era mesagerul unei vești bune: îi aducea speranța și îi oferea un viitor.

— Nu văd cum v-aș putea ajuta. Mi-ați explicat că rolul meu va consta de acum înainte în apărarea satului artizanilor împotriva oricărei agresiuni!

— În aparență, dragul meu, doar în aparență! Deocamdată, nici taxe, nici impozite specifice. O atitudine de prefăcută bunăvoință, o adeziune afișată conformă voinței regelui, iată linia de conduită oficială pe care va trebui s-o urmați.

— Și… cealaltă, care va fi?

— Vom distruge, încetul cu încetul, bazele confreriei.

— Asta înseamnă asumarea unor riscuri imense!

— Mai puțin decât vă închipuiți, Abry. Fiți liniștit: sunt un om foarte prudent, care știe să lucreze din umbră. Ați învățat doar că se recomandă să lovești un dușman pe la spate și nu să-l înfrunți față-n față. Pretențiile mele sunt simple: acceptați să-mi dezvăluiți tot ceea ce știți despre viața satului artizanilor?

— Nu cunosc mare lucru, dar este vorba, mai ales, de informații strict confidențiale. Dacă vi le spun, vă devin complice.

— Nu complice, aliat.
— Până unde gândiți că veți ajunge, Mehy?
— Chiar vreți să știți?
Năvala soției administratorului le întrerupse discuția. Înaltă, brunetă, aceasta era enervată la culme.
— De ce ai pălmuit-o pe micuța noastră?
— Ți-l prezint pe căpitanul Mehy. N-are niciun rost să-l amesteci în treburile noastre de familie.
— I-ai mărturisit că ne faci viața imposibilă cu furiile tale tot mai dese?
— Liniștește-te, draga mea!
— M-am săturat să mă tot liniștesc! De ce ar trebui să suport în continuare proasta ta dispoziție? Căpitanul Mehy să facă bine să te angajeze în regimentul său și să ne scutească de prezența ta!
— Totul se va schimba, îți promit.
— Te va salva un ofițer?
— De ce nu? întrebă Mehy.
Soția lui Abry îl măsură pe oaspete cu dispreț:
— Cine vă credeți? Mai bine v-ați reîntoarce la cazarmă!
Administratorul își luă soția de braț, trăgând-o către ușă.
— Du-te și calmează-ți fiica și nu ne mai deranja.
Furioasă, femeia dispăru.
— Din cauza lui Ramses cel Mare, mărturisi înaltul funcționar, viața mea a devenit un infern. N-am meritat asta.
— Un om ca dumneavoastră n-ar trebui să suporte o asemenea nedreptate fără să protesteze, își spuse părerea Mehy.
Abry începu iar să se plimbe în sus și-n jos, cuprins de un gând mistuitor, iar căpitanul evită să-l întrerupă.
— Nu doresc să știu unde vreți să ajungeți cu adevărat, Mehy, și n-am alt scop decât să-mi păstrez postul. Pe cât este posibil, accept să vă dau informații. Dar să nu-mi cereți mai mult.

☥ Capitolul 31

Căpitanul era încântat. Abry făcuse primul pas și urma să-i facă și pe următorii.

— Mă tem să nu fiți dezamăgit, declară administratorul malului stâng. Deși sunt înaltul funcționar cel mai bine informat asupra confreriei, sunt incapabil să vă spun ce se petrece acolo cu adevărat.

— Cine o conduce?

— Din câte știu, lui Ramose i-a urmat Kenhir, scribul Mormântului, acesta fiind hotărât să rămână în sat până la sfârșitul zilelor sale.

— De ce spuneți „din câte știu”?

— Pentru că vorbesc de pe poziția mea strict administrativă. În caz de necesitate, iau legătura cu scribul Mormântului și el este cel care-mi răspunde. Dar, fără doar și poate, există o ierarhie secretă pe care o controlează artizanii înșiși, desigur sub autoritatea unui anumit meșter.

— Îi cunoașteți numele?

— Numai faraonul și prim-ministrul îl cunosc. În ciuda repetatelor mele încercări, n-am reușit niciodată să-l aflu.

— Câți artizani are confreria?

— Ca s-o știm, ar trebui să pătrundem în sat sau să obținem din partea scribului Mormântului un răspuns sincer.

— Ce știți despre activitățile sigure ale Locașului Adevărului?

— Misiunea oficială a artizanilor din sat constă în a ciopli și a decora locul de veci al faraonului încă în viață. La ordinul acestuia, unul sau mai mulți artizani pot fi chemați pe diferite șantiere pentru a îndeplini misiuni locale.

— Asta se întâmplă des?

— Încă o dată vă spun, doar scribul Mormântului v-ar putea răspunde.

— Se crede că cei din confrerie sunt capabili să fabrice aur…

— Asta nu e decât o legendă veche. Nu-i dați crezare! În realitate, confreria se bucură de privilegii exagerate. Stăpânește un sat întreg, nu dă socoteală de lucrările sale decât faraonului și prim-ministrului, dispune de propriul sfat și este servită de o cohortă de lucrători auxiliari! Această situație e intolerabilă. După cum am mai spus-o, o bună gestiune constă în creșterea taxelor, an de an!

Mehy era dezamăgit. Înalt funcționar fricos, Abry nu era preocupat decât de propriile avantaje și nu lua nicio inițiativă. Dar mai rămânea o pistă de explorat.

— Ce știți despre Kenhir?

— Ramose n-a putut avea copii, în ciuda nenumăratelor sale ofrande închinate zeilor. Când a ajuns să-și accepte nenorocul, a hotărât să adopte un fiu care să-i fie succesor și căruia să-i lase bunurile sale. Alegerea sa a căzut pe Kenhir, pe care Ramses l-a numit scrib al Mormântului, în anul al treizeci și optulea al domniei sale. Pentru mulți, asta a însemnat o alegere proastă. Ramose este un om generos, amabil, zâmbitor, dar ferm; Kenhir, un personaj odios, rău de gură, pătruns de superioritatea sa intelectuală, dar, ce-i drept, de o mare competență. De la numirea sa, nu i s-a putut reproșa nimic demn de luat în seamă.

— Ce vârstă are?

— Cincizeci și doi de ani.

— Este deci la sfârșitul carierei… Presupun că nu va fi ostil, văzându-și pensia mărită în mod substanțial.

— Mă îndoiesc! Ca și Ramose, se va mulțumi cu o bătrânețe liniștită în sat.

— Oamenii nu seamănă unul cu altul, dragul meu Abry; poate că acest Kenhir are niște dorințe pe care nu le mărturisește, dar pe care noi i le-am putea satisface. E căsătorit?

— După câte știu, nu.

— Unde muncea înainte de a intra în confrerie?

— Într-o oficină obscură de pe malul stâng, unde a fost remarcat de Ramose.

— Ați putea sta de vorbă cu el?

— Nu e atât de ușor… Kenhir iese rar din sat.

— Veți găsi, desigur, un pretext pentru a obține o întrevedere cu el.

— Ce-ar trebui să-i spun?

— Să-i câștigați prietenia și să-i propuneți să vi se asocieze, în schimbul unei gratificații importante, ca, de exemplu, două vaci cu lapte, câteva cupoane fine de in și vreo zece urcioare cu vin din cel mai bun. Apoi, faceți în așa fel încât să-i oferiți mai mult, storcându-i maximum de informații.

— Aveți pretenții mari!

— Nu veți risca nimic, Abry. Ori Kenhir e incoruptibil, ori va mușca momeala.

Administratorul făcu un gest de nemulțumire.

— Înlesnirile de care amintiți… îmi va fi greu să le ofer din propriile bunuri.

— Nu vă faceți griji, dragul meu: mă ocup eu de asta.

Abry se simți ușurat:

— În aceste condiții, sunt de acord să încerc manevra, dar… fără să garantez succesul.

Pentru o clipă, căpitanul se simți descurajat. Cu niște aliați atât de mediocri, nu va fi ușor să pătrunzi secretele artizanilor; dar nu era decât la începutul drumului și, încetul cu încetul, îi va putea elimina pe incapabili. Măcar știa că Abry era ușor de manipulat.

— Aveți putere de control asupra lucrărilor din exterior ale artizanilor?

— Niciuna, spuse Abry, cu regret. Mi-am exprimat protestul de câteva ori, dar prim-ministrul nici nu vrea să audă.

— Cunoașteți natura și cantitatea alimentelor livrate în sat?

— Artizanii nu duc lipsă de nimic! În fiecare zi, apă din abundență, carne, legume, ulei, alifii, haine și mai știu eu ce! Iar scribul Mormântului e nemulțumit dacă livrarea lor întârzie sau dacă produsele nu i se par de prea bună calitate. E bine că, de la o vreme, Kenhir se plânge mai puțin.

— De ce oare?

— Șeful lucrătorilor auxiliari a angajat ca adjunct un tânăr colos, Zelosul, care i-a scuturat bine pe cei din exterior, însărcinați cu supravegherea bunăstării confreriei. Se pare că băiatul e mână de fier și știe să se facă ascultat.

— N-a muncit, cumva, într-o tăbăcărie?

— Exact. După cele povestite de Sobek, șeful pazei, acest tânăr s-a prezentat în fața sfatului confreriei, dar a fost refuzat. Apoi, a fost admis ca lucrător auxiliar și am impresia că se răzbună pe colegii săi.

Căpitanul își aminti de flăcăul care îi făcuse scutul acela solid. Încăpățânatul ăsta nu venise niciodată la cazarmă pentru a se angaja. Astăzi, este, probabil, înciudat și dezamăgit.

— Cine-i numește pe lucrătorii auxiliari?

— În teorie, scribul Mormântului, dar el nu se ocupă totuși de fiecare apar, spre deosebire de șeful Sobek și de oamenii săi, care nu-i lasă să treacă decât pe cei pe care îi cunosc.

— Dar Sobek… ce fel de om e?

— I se reproșează pornirea spre violență și lipsa de diplomație, dar dovedește o asemenea pricepere, încât ar putea rămâne în post foarte multă vreme.

— O promovare l-ar putea îndepărta de sat…

— Prim-ministrul ține mult la el.

— Aș vrea să-mi faceți rost de informații complete asupra acestui Sobek; are și el slăbiciunile sale, fără îndoială.

— Este o încercare foarte periculoasă, căpitane!

— Această treabă îți va aduce profit, dragul meu. Sunt convins că fermecătoarea voastră locuință va deveni și mai frumoasă, împodobită cu vase cretane de mare valoare.

— Nici nu știți de când visez la ele…

— Iată un vis care e pe punctul de a deveni realitate și vor mai fi și altele, dacă veți colabora așa cum trebuie. Încă o întrebare: atunci când nu sunt în misiune oficială, artizanii sunt obligați să rămână închiși în sat?

— Nu, au dreptul să iasă ori de câte ori doresc și să se ducă unde vor. Unii au familie pe malul drept și merg acasă.

— Când unul dintre ei va ieși din sat, anunțați-mă.

— Nu va fi ușor! Când călătoresc, membrii confreriei nu îndeplinesc nicio formalitate administrativă. Dar voi face tot ce voi putea.

☥ Capitolul 32

Brutarul îl văzu sosind pe Zelos și se grăbi să-i ducă o pâine rotundă și pufoasă, cu coaja bine rumenită.

— Excelent, recunoscu tânărul, faci progrese. Ce-ai preparat astăzi?

— Pâini lungi și triunghiulare, pateuri și turtițe.

— Ești mulțumit de făină?

— Niciodată n-a fost atât de fină!

Satisfăcut de controlul său, Zelosul se îndepărtă. În urma lui, brutarul răsuflă ușurat. Intră apoi în atelierul de preparat berea. Pâini de orz, coapte pe jumătate, erau macerate în lichior de curmale. Lichidul obținut urma să fie filtrat printr-o sită și să devină o bere tare, pentru zilele de sărbătoare.

— Ți-a fost livrat cazanul? îl întrebă Zelosul pe berar.

Acesta din urmă era jenat. Îi displăcea nespus să denunțe un alt lucrător care să suporte apoi fulgerele Zelosului.

— Mda… adică, aproape. E vorba doar de o mică întârziere, nu e atât de grav.

Călcând apăsat, tânărul trecu mânios prin fața atelierului cizmarului, care-l salută plecând capul. Apoi o luă pe o potecă îngustă și stâncoasă, îndreptându-se către valea izolată în care lucra cazangiul, ghemuit lângă un foc alimentat cu cărbuni de lemn.

Cu pielea tare ca aceea a crocodilului, puțind a pește putrezit, lucrătorul întețea focul, mânuind niște foale din piele de capră.

— Ai uitat de comanda mea? întrebă Zelosul.

— Nu tu ești șeful aici. L-am anunțat pe olarul Beken că am două cazane de îndreptat și un altul de cositorit. Ucenicul meu e bolnav și, singur, nu pot face mai mult.

— Dacă mă uit bine, focul nu pare a fi aprins de multă vreme. Profiți de singurătate pentru a face pe visătorul.

— Du-te să-i plictisești pe alții! Mie, puțin îmi pasă de mustrările tale.

Zelosul ridică un cazan găurit și-l aruncă peste o grămadă de pietre. Cazangiul tresări.

— Ai înnebunit! Nici nu știi cât timp o să-mi ia să-l îndrept!

— Dacă refuzi să asculți de ordine, nu-ți voi lăsa intact niciun cazan și va trebui să-ți frângi spinarea, zi și noapte, reparându-le.

Furios, lucrătorul ridică foalele în aer și-l atacă pe Zelos. Acesta îl dezarmă pe dată și-l trânti pe nisip.

Cazangiul se ridică cu greu.

— Ești, în sfârșit, gata să te supui?

— Fie, Zelosule… Ai câștigat.

☥

— Felicitări, Zelosule!

Sobek îl măsura pe tânărul care savura o mâncare picantă de fasole.

— Nu ești tocmai popular printre lucrători, dar au învățat să te respecte.

— Ordinele nu le dau eu, ci Beken, olarul.

— Asta s-o spui lu’ mutu, Zelosule! El nu e decât o jucărie în mâinile tale. La vârsta pe care o ai, promiți… Ca paznic, ai fi excelent.

— Te înșeli, Sobek. Am oroare să fiu copoi.

— Ia te uită… Și ce crezi că ești? Tu ordoni, tu controlezi, tu pedepsești… Lucrătorii n-au fost niciodată supuși unei asemenea autorități! Scribul Mormântului e încântat, la fel și eu.

Vreau chiar să uităm mica neînțelegere care ne-a îndepărtat unul de altul. Unui flăcău de soiul tău nu trebuie să-i faci niciun rău… Ai devenit prea prețios. M-ar fi distrat să fiu eu primul care să-ți aplice o corecție zdravănă, dar trebuie să știi să te adaptezi la orice situație. Nu vei întârzia să devii șeful personalului auxiliar, cu care voi avea o bună colaborare. Sincere felicitări: ești pe drumul cel bun!

Sobek se îndepărtă. Zelosul îi dădu cizmarului mâncarea rămasă.

— Este… este pentru mine?

— Ia și mănâncă, mie nu-mi mai e foame.

— Am greșit cu ceva?

— Cu absolut nimic.

— Cele două perechi de sandale promise vor fi gata diseară!

— Cu atât mai bine.

Zelosul pătrunse în atelierul lui Beken, olarul, care sări din somn, speriat.

— M-a ajuns oboseala, explică el. Acum, mi-e mai bine… Îmi revin.

— Dacă te simți epuizat, odihnește-te.

— Ce spui?

— Tu ești șeful lucrătorilor auxiliari și tot tu ești cel care hotărăște.

Beken nu-și putea crede urechilor:

— Îți bați joc de mine?

— Nu fac decât să spun adevărul. Fă-ți cum se cuvine treaba care ți-a fost încredințată și totul va fi bine. Și, mai ales, nu mă mai întreba nimic.

— Nu mai vrei să te ocupi de lucrători?

— Fiecare cu rolul său.

— Dar… ce urmează să faci?

Zelosul ieși din atelier fără să mai răspundă. Șeful Sobek îl pusese brusc în fața realității: pentru a-și dovedi valoarea în fața tribunalului, căzuse într-o cursă. De când se dăruise organizării muncii personalului auxiliar, Zelosul uitase să deseneze și se pierduse în treburi de mâna a doua, în care doar vanitatea îi dăduse satisfacție. Devenit un mic tiran, se condamna el însuși la o viață lipsită de roade. Doar câteva săptămâni în plus și va fi un om mort.

Beken veni în fugă:

— Ai necaz pe cineva?

— Doar pe mine însumi.

— Nu te enerva… O să vorbesc cu scribul Mormântului și o să te propun ca șef al lucrătorilor auxiliari. Asta dorești, nu?

— N-o mai doresc.

— Nu înțeleg…

— Întoarce-te în atelierul tău, Beken! Nu mai ai de ce să te temi de mine.

— Mă… mă lași să trăiesc după cum cred de cuviință?

— Ia-ți înapoi privilegiile.

Fericit la culme, olarul nu insistă.

Febril, Zelosul se îndreptă către poarta satului. De când evadase din temnița familială nu progresase deloc. Supunându-se cerințelor confreriei, se pierduse pe căi greșite, uitând de propriul drum. Devenit un om de exterior, nu putea aspira decât la postul de șef al personalului auxiliar, fără să descopere niciodată secretele desenului și ale picturii.

Zelosul nu accepta acest destin de om mediocru.

Când paznicul porții dinspre nord îl văzu apropiindu-se, își ridică bastonul în aer. Tânărul va încerca, oare, să intre cu forța?

Dar Zelosul se așeză la vreo zece metri de poartă și, cu meticulozitate, curăță terenul obținând o suprafață plană. Cu un silex desenă pe nisip zidurile satului și peisajul învecinat. După ce termină schița, îi desăvârși liniile cu o bucată de lemn ascuțită și se lăsă furat de propriul desen.

Constatând că nu are de ce să se agite, paznicul își reluă locul și continuă să-l observe pe desenator. Acesta lucra cu un calm surprinzător. De îndată ce era nemulțumit de un detaliu, îl ștergea și o lua de la capăt.

La ora patru după-amiază, la schimbarea gărzii, Zelosul continua să deseneze. Și tot acolo l-a prins și următorul schimb de gardă, la ora patru dimineața.

Când lucrătorii descărcară măgarii, aruncară o privire asupra superbului desen, din ce în ce mai întins, dar înfrumusețat cu precizie de miniaturist. Nimeni nu îndrăzni să-l scoată pe tânăr din această lume a lui, izolat de tot ce-l înconjoară.

☥ Capitolul 33

Sfatul era întrunit înaintea intrării în templul principal al satului secret. Fusese instalată o umbrelă mare, menită să-l protejeze pe bătrânul scrib Ramose de razele fierbinți ale soarelui.

— Experiența a ajuns la termen, declară Kenhir, la fel de morocănos ca de obicei, și iată rezultatul. Neb cel Desăvârșit era de părere că Zelosul nu va accepta să fie un lucrător auxiliar ascultător, șters și docil, și avea dreptate; prevăzuse că Zelosul se va impune într-un fel sau altul și iar avusese dreptate, căci acest tânăr bătăios a dat în vileag lenea unora și le-a redat avântul colegilor săi; dar Neb cel Desăvârșit s-a înșelat presupunând că aspirantul va uita chemarea și se va mulțumi să fie autoritar cu oamenii din exterior. Iată două zile și două nopți de când desenează fără întrerupere, mulțumindu-se cu stropul de apă oferit de paznic. Ar fi putut avea o reacție violentă, dar iată că, dimpotrivă, ține să ne demonstrez talentul său cu puținele mijloace de care dispune. De data asta, n-ar trebui, oare, ca adunarea să ia în seamă chemarea Zelosului?

Ramose era de acord, dar șeful de echipă nu se lăsă:

— Asupra acestui ultim punct, declar că m-am înșelat. De altfel, este limpede că acest băiat e însuflețit de puterea lui Seth și că nu se va supune nici unei reguli. Îl consider deci în continuare un pericol pentru confrerie și prefer să-l văd exersându-și talentele în altă parte.

— Tu ai propus un plan, iar noi l-am respectat, obiectă Kenhir. Zelosul n-a căzut în capcana pe care i-ai întins-o, deci trebuie să te înclini. Nu uita că nicio acceptare nu e definitivă și că o comportare nedemnă duce la retrogradare și chiar la expulzare. Primindu-l printre noi pe acest începător, ne vom asuma riscuri minime.

— Înainte de a mă pronunța definitiv, declară Neb cel Desăvârșit, cer ca Zelosul să fie din nou ascultat de sfatul confreriei.

☥

— Vrei să mă urmezi? îl întrebă artizanul pe tânărul care, pentru a zecea oară, desena poarta satului, căutând s-o reproducă tot mai fidel.

Zelosul se ridică.

Nu era câtuși de puțin obosit, dar nu mai știa pe ce lume se află. Lumea lucrătorilor auxiliari nu-l mai interesa, cea a satului îi rămânea inaccesibilă. Întors către sine, se consuma în propria flacără. Ce putea să i se întâmple mai rău decât atât?

Fără să scoată o vorbă, îl urmă pe artizan, îndreptându-se către tribunal. Se așeză în poziția de scrib, fără să-și privească judecătorii.

— Nu crezi că ai comis un abuz de putere bruscându-i pe lucrătorii auxiliari? întrebă Neb cel Desăvârșit.

— Există oare o scuză pentru lene?

— Nu, dar nimeni nu ți-a spus să iei măsuri atât de severe.

— Dacă voi tolerați ipocrizia, să știți că nu e și cazul meu. Nu obișnuiesc să umblu pe ascuns.

— Cine ți-a ordonat să te porți astfel? Olarul? întrebă Ramose.

— Olarul e un om de nimic. Ține la poziția sa și nu vrea să-și obosească prea tare subalternii. Numai eu răspund de faptele mele.

— Ai vrea să iei locul olarului și să devii șef?

— Ar fi cel mai rău destin pe care l-aș putea avea! Să fiu atât de aproape de satul artizanilor, atât de aproape, și să nu pot intra…

— Totuși, începuse să-ți placă această muncă.

— Este adevărat, m-am păcălit pe mine însumi, ca orice imbecil care se vede învestit cu oarecare putere. Mă cufundam într-o beție ce nu duce decât la moarte. Dar iată că m-am trezit.

— Asta înseamnă că refuzi munca de lucrător auxiliar? interveni Neb cel Desăvârșit.

— Am venit aici să învăț arta desenului. Restul nu mă interesează.

— Nu crezi că drumul tău începe cu ascultarea?

— Important este ca poarta să mi se deschidă.

— Prin ceea ce ai făcut, crezi că meriți indulgența noastră?

Zelosul zâmbi amar:

— N-am nicio speranță în această privință, dar nu aveți dreptul să mă lăsați în coadă de pește! Ori mă respingeți, ori mă primiți.

— Ce-ai să faci în caz de refuz?

Tânărul tăcu îndelung înainte de a răspunde:

— Orice aș face, vouă puțin vă pasă.

— Ai noi argumente în susținerea dreptului tău de a fi acceptat?

— Nu există decât unul singur: am auzit chemarea.

Un artizan îl conduse pe Zelos până la intrarea principală în sat. Cu piciorul, tânărul șterse desenul uriaș. De data asta, i se hotăra destinul. Dacă membrii confreriei îl respingeau, nu-i mai rămânea nicio șansă. Nu se temea, dar blestema soarta care-l lăsase pradă acestor judecători cu mintea îngustă. Că erau inumani și de neclintit nu-l deranja, dar erau, oare, într-adevăr, capabili să-i aprecieze dorința? De când ieșise din capcana lucrătorilor auxiliari, Zelosul simțea din nou acel foc interior care-l îndemnase să-și poarte pașii către sat. Aici, și numai aici, viața sa ar putea înflori. Dacă i se refuza viitorul de artist, dacă i se interzicea locul secretelor, de mult râvnit, atunci urma să-și piardă orice speranță.

Dar era inutil să-și încarce mintea cu gânduri negre. Numai realitatea merita să fie înfruntată, iar cea de moment nu era decât așteptare. O așteptare care putea dura ore întregi, zile chiar, și care nu trebuia să-l descurajeze în împlinirea visului său. Zelosul era convins că trebuie, chiar și de la distanță, să influențeze decizia tribunalului, impunându-și voința. Dacă hotărârea sa rămânea în picioare, în ciuda tuturor piedicilor, judecătorii vor trebui, în cele din urmă, să-l înțeleagă.

☥

Trecuseră două ore de când Kenhir începuse dezbaterile, cerând, din capul locului, ca hotărârea luată în final să rămână definitivă. Fiecare judecător urma să-și asume deplina responsabilitate, argumentându-și votul.

— N-am deloc încredere în tânărul ăsta, declară Neb cel Desăvârșit.

— Ești terorizat de focul lui Seth care-i arde în suflet? îl ironiză scribul Mormântului.

— Cine n-ar fi? Poate doar un inconștient. Ca șef de echipă, nu am dreptul să pun în pericol armonia confreriei. Îmi mențin poziția: Zelosul să-și caute norocul în altă parte.

— Nu există un alt loc unde să-și poată manifesta vocația și o știi foarte bine! Tu, care te numești Neb cel Desăvârșit, i-ai refuza posibilitatea de a se desăvârși unui om care a auzit chemarea?

Șeful de echipă ezită, dar nu cedă:

— Tu, care ești atât de ursuz cu membrii confreriei noastre, de ce ești atât de binevoitor cu Zelosul?

Kenhir răspunse cu asprime:

— N-ai înțeles nimic, Neb! Nu e vorba să fii binevoitor, ci să-ți pese de interesul major al confreriei! Este oare treaba mea, un simplu scrib al Mormântului, să vă fac să acceptați o persoană înzestrată cu un asemenea talent? Ați devenit, oare, incapabili să-i transformați puterea în forță creatoare și să-l integrați în munca voastră?

Fața șefului de echipă se întunecă:

— Mergi prea departe, Kenhir! Artizanii îți recunosc autoritatea administrativă, dar nu tu ai competența de a interveni în munca noastră de artiști.

— Nici n-am intenția, Neb. Tatăl și maestrul meu, scribul Ramose, m-a făcut să înțeleg natura și limitele funcției mele. Ai, desigur, dreptate. Am exagerat. Decizia definitivă trebuie luată de tine și de ceilalți artizani care compun acest sfat. Dacă ea va fi negativă, mă voi alinia părerii voastre.

Ramose, scribul lui Maat, vorbi calm:

— Dragostea pe care o port acestei confrerii îmi interzice s-o influențez amintind vârsta și experiența mea; dar trebuie să vă amintesc faptul că Maiestatea Sa ne-a recomandat să cercetăm cu chibzuință cazul Zelosului. Fiecare să-și spună clar părerea.

Artizanii trecură la vot.

În ciuda numeroaselor motive de abținere, fiecare știa, în sinea lui, că trebuia să-i dea Zelosului șansa de a deveni desenator, cu condiția ca acesta să respecte, fără abateri, legea confreriei și să se supună cerințelor învățăturii.

Neb cel Desăvârșit își ascultă subalternii cu atenție, apoi se pronunță:

— Această adunare a reflectat cu înțelepciune și fiecare dintre judecători și-a deschis inima, fără a se lăsa pradă sentimentelor. Nu apreciez caracterul Zelosului, nu cred că este apt să înțeleagă importanța muncii noastre, dar trebuie să răspundem la chemarea ce i-a fost trimisă.

☥ Capitolul 34

Șeful Sobek bău trei castroane de lapte proaspăt și înghiți vreo zece plăcintele calde. După o noapte pierdută cu inspectarea dealurilor din jurul Văii Regilor, se simțea zdrobit de oboseală, dar nu se putea duce la culcare înainte ca oamenii să-i prezinte raportul.

Unul după altul, se perindară cu toții, fără a-i semnala nici cel mai mic lucru care să-i trezească suspiciunea. Totuși, Sobek era îngrijorat. Instinctul său îl înșela rar și, de mai multe zile, îi prezicea un pericol sigur. Iată de ce, cel care răspunde de paza satului artizanilor multiplicase rondurile, cu riscul de a-i nemulțumi pe oamenii săi, cărora această activitate suplimentară nu le făcea deloc plăcere.

Panica îl făcea aproape să uite evenimentul major pe care satul se pregătea să-l trăiască: inițierea unui nou adept, și nu unul oarecare! De ce oare tribunalul îi deschisese Zelosului poarta confreriei, din moment ce era clar că, intrând, nu va semăna decât discordie? Cu energia tumultuoasă de care dispunea, acest flăcău nu putea fi decât bandit sau copoi. Nu va rămâne mult timp închis în sat și va refuza să se supună ordinelor superiorilor săi, care se vor vedea nevoiți să-l trimită în rândurile lucrătorilor auxiliari sau să-l expulzeze definitiv. Zelosului îi va merge prost și nu va avea alt destin decât cel al unei morți brutale, în urma unei bătăi sau al unei îndelungate întemnițări.

Un paznic pătrunse în biroul în care Sobek se pregătea să se întindă pe rogojina sa, pentru o odihnă binemeritată.

— A venit mesagerul, șefu'! Vrea să vă vadă personal.

Funcționarul se ducea zi de zi la postul principal de gardă al satului artizanilor, ducea corespondența destinată confreriei și lua scrisorile artizanilor și ale familiilor acestora, care comunicau astfel cu lumea exterioară, fără a uita rapoartele oficiale ale scribului Mormântului, adresate prim-ministrului. În caz de necesitate sau de urgență, un serviciu special făcea ca mesajele să ajungă la destinație cât mai repede.

— Nu te poți ocupa tu de asta?

— Nu, șefu', nu vrea să vă vadă decât pe dumneavoastră, pe nimeni altcineva.

— Bine… să intre.

Mesagerul Uputy era un lungan de vreo treizeci de ani, cu pulpele robuste și umerii puternici. Din sacul său cu papirusuri, mai mult sau mai puțin folosite, și, de obicei, refolosite pentru scrisori, acesta scoase un ciob de oală înfășurat într-o pânză de in și-l puse pe biroul șefului Sobek.

— Textul de pe pânză, scris cu cerneală roșie, spune că acest mesaj îți este adresat, Sobek.

— L-ai citit?

— Știi bine că n-am dreptul s-o fac.

Uputy era un funcționar apreciat și bine plătit. Deținător al toiagului lui Thot, care subliniază corectitudinea și precizia în muncă, avea datoria să ducă scrisorile la destinație în bună stare și garantând că vor fi înmânate destinatarului. Meseria era grea, căci palatul și serviciile prim-ministrului impuneau transmiterea cât mai rapidă a hotărârilor luate și nu rare erau aceste perioade de intensă activitate. Uputy era conștient de importanța rolului său și se simțea onorat de încrederea pe care i-o arătau cei mai înalți demnitari.

— Ai de transmis vreun răspuns?

— Așteaptă puțin.

Sobek desfăcu șnurul de in și citi cele câteva rânduri scrise, tot cu cerneală roșie, pe bucățica plată de calcar, șlefuită cu grijă.

Năucit, paznicul nubian reciti incredibilul mesaj. Nu, nu era posibil…

— Spune, Sobek!

— Poți pleca, Uputy… N-am de transmis niciun răspuns.

Șeful pazei nu mai avea somn. Încă o dată, instinctul său funcționase corect: avusese loc o catastrofă, iar amploarea sa risca să radă de pe suprafața pământului acest sat, cu o violență mai mare decât cel mai năprasnic dintre vânturile nisipurilor.

☥

Copleșit, Nefer cel Tăcut trăia o mare fericire. După ce auzise chemarea, fusese primit în confrerie alături de Clara, femeia pe care o iubea, iar adaptarea lor la obiceiurile satului secret se desfășura fără prea multe incidente, îndeosebi datorită delicateței native a tinerei, care reușea să respingă pornirile agresive manifestate împotriva nou-veniților.

Și apoi, peste câteva ore, Zelosul avea să-și vadă visul realizat! Cel care îi salvase viața, cel datorită căruia o întâlnise pe Maat și-i descoperise măreția, avea să devină un frate, alături de care să participe la fabuloasa aventură, cu care el însuși începuse să se măsoare. Cu zelul său entuziast și pasiunea de a crea, Zelosul se dovedea a fi la înălțimea misiunii care urma să-i fie încredințate.

O viață sub semnul Măreței Opere, o dragoste luminoasă, o prietenie exaltantă… Nefer cel Tăcut era protejat de zei, cărora nu va înceta niciodată să le mulțumească. În schimbul atâtor binefaceri, trebuia să-și facă datoria cu cea mai mare rigoare, fără să-și permită vreun răgaz în îndeplinirea sarcinilor sale. Cerul și pământul îl copleșiseră cu bucurii, făcându-l să audă chemarea și să-i poată răspunde; iar el trebuia să știe cum să se folosească de această situație favorabilă, dovedindu-se demn de drumul pe care-l avea de urmat.

Nefer se pregătea să plece la atelierul de sculptură, când Clara veni să-i arate scrisoarea care tocmai le fusese adusă. După privirea ei tristă, Nefer înțelese că vestea era îngrijorătoare.

— Tatăl meu e foarte bolnav, îi spuse ea, medicul se teme că deznodământul va fi fatal. Din mesajul trimis, înțeleg că tata dorește să ne vadă pe amândoi, cât mai repede posibil.

Nefer se duse imediat să-l anunțe pe șeful echipei că va lipsi, absența trebuind să fie consemnată în registrul scribului Mormântului.

Nu-și luară niciun bagaj și ieșiră din sat pe poarta din spate, luând-o pe cărarea ce ducea în vecinătatea templului de mii de ani al lui Ramses cel Mare.

— Te simt nemulțumit, îi spuse Clara soțului ei. Te temi că nu te vei putea întoarce la timp pentru a asista la inițierea Zelosului, nu-i așa?

— Așa este.

— Îl vei vedea pe tata și apoi vei reveni în sat. Voi rămâne doar eu să-l veghez atâta cât va fi nevoie.

— Rămân și eu, Clara.

— Ba nu, tu trebuie să fi prezent acolo în momentul în care prietenul tău va deveni slujitor al locului secret.

La postul de gardă din templul lui Ramses cel Mare, paznicii le cerură numele și-i lăsară să treacă fără vreo altă formalitate.

Nefer și Clara erau cunoscuți de către autorități ca membri ai confreriei, circulau liber pretutindeni și ieșeau din sat după bunul lor plac.

Cei doi se grăbiră până la zona terenurilor cultivate, traversară un câmp de lucernă, merseră de-a lungul unei mici piețe și se îndreptară către malul la care un bac se pregătea de traversare. Pierzându-se printre ceilalți călători, țărani care mergeau la Teba cu legume, schimbară banalități despre stabilitatea prețurilor, prosperitatea țării și generozitatea Nilului. Nimeni nu putea bănui că veneau din satul cel mai secret al Egiptului.

În ciuda îngrijorării sale, Clara reuși să facă față situației și, mai mult, să încurajeze o femeie a cărei fiică avea febră.

De îndată ce bacul acostă pe malul drept, Nefer și soția sa săriră pe mal și o luară în direcția locuinței antreprenorului de clădiri. Nu se apropiară bine, că Negruțu’ îi întâmpină alergând, sărind de la unul la altul, lingându-i pe față, purtând o mare bucurie în ochii săi căprui.

— Hai, repede, Negruțu’! spuse Clara. Suntem grăbiți!

Deodată, câinele mârâi arătându-și colții. Un grup de paznici se apropia, iar în fruntea lor se afla Sobek.

— Ce se petrece? întrebă tânăra.

— Liniștiți-vă, tatăl dumneavoastră e sănătos. Scrisoarea pe care ați primit-o a fost scrisă de mine, și nu de vreun doctor.

— Bine, dar... de ce?

— Era singurul mod de a-l scoate pe soțul dumneavoastră din sat. Mai mulți martori vor spune că s-a îndreptat spre malul drept.

— Care e, Sobek, scopul acestei stratageme?

— Dreptatea.

— Vă rog să mă faceți să înțeleg.

— Nefer este în stare de arest, acuzat că l-a ucis pe unul dintre oamenii mei din echipa de supraveghere nocturnă a Văii Regilor.

☥ Capitolul 35

Mehy devenea vedeta Tebei. Nicio seară mondenă la care să nu fie invitat, nicio recepție oficială lipsită de prezența sa, nicio

adunare importantă de muncă, fără el. Strălucit partener de discuții, era întotdeauna gata să-și exprime ideile originale, complimentele de bun-gust sau sugestiile demne de interes.

Trezorierul principal Mose era felicitat de toată lumea pentru alegerea făcută. Își alesese un ginere atât de remarcabil, a cărui carieră se anunța promițătoare, cu atât mai mult cu cât proiectele sale de reformă a armatei tebane erau deosebit de apreciate în înalta societate.

Cu ocazia zilei sale de naștere, primarul Tebei dăduse o recepție somptuoasă în grădinile vilei sale, frecventate cu asiduitate de notabilitățile cetății zeului Amon. Chipul îi era luminos și cuvântul solemn. Își saluta oaspeții cu siguranța unui tactician care abia sufocase o facțiune periculoasă.

— Câtă eleganță, dragul meu Mehy! Cămașa plisată, cu mâneci lungi, roba de un alb imaculat, sandalele croite perfect... Dacă n-ați fi căsătorit, câte fete n-ar încerca să vă seducă!

— Voi rezista oricând tentației.

— Fie vorba între noi, Serketa trebuie să știe să farmece un bărbat, nu?

— N-aș fi în stare să-l mint pe primarul Tebei, a cărui experiență este unanim recunoscută.

— Sunteți pe placul meu, Mehy! Presupun că, în ceea ce vă privește, armata nu e decât o etapă.

— Când voi termina reforma pe care am întreprins-o, mi-ar plăcea să mă asociez mai îndeaproape administrației minunatei noastre cetăți.

— Ambiție legitimă și demnă de laudă, aprecie primarul, dar să nu uitați că Teba nu este decât cel de-al treilea oraș al țării, după Memphis și noua noastră capitală Pi-Ramses. Aici, sunt de apreciat liniștea și respectarea tradițiilor.

— Și asta nu este, oare, cea mai înțeleaptă dintre politici?

— Excelent, Mehy! Cu asemenea opinii, veți ajunge departe.

— Îi datorez mult dragului meu socru, cel care, printre preocupările mele, ocupă primul loc.

Primarul se miră:

— Mose are cumva probleme?

— V-o spun în mod confidențial, stă tot mai prost cu sănătatea.

— Mi se pare totuși într-o formă excelentă.

— Vitalitatea sa pare intactă, desigur, dar capul pare a-i fi afectat... În ultima vreme, l-am rugat, cu menajamente, desigur, să revină asupra câtorva decizii de-a dreptul aberante. Pentru moment, este de acord cu mine și își recunoaște rătăcirile, întrebându-se ce demon îl chinuie, dar nu știm ce va fi mâine. Pierderile de memorie sunt tot mai frecvente... Dar n-ar fi trebuit să vă vorbesc despre asta.

— Dimpotrivă, Mehy, dimpotrivă! E bine să mă țineți tot timpul la curent și să interveniți în continuare pentru evitarea unei catastrofe. Dacă situația se înrăutățește, să mă anunțați de îndată. Seara aceasta e foarte reușită, dar iată și a doua veste proastă a zilei.

— Pot să îndrăznesc să vă întreb care a fost prima?

— O veste foarte neplăcută... Un tânăr artizan, Nefer, care tocmai intrase în confrerie, este acuzat de uciderea unui paznic din subordinea șefului Sobek. La început, credea că a fost un accident, dar noi fapte l-au convins că e vorba de un act criminal.

— Acest Nefer va fi judecat de sfatul confreriei?

— Nu, căci a fost arestat pe malul drept, în timp ce venise în vizită la socrul său. Dacă ar fi rămas în sat, n-am fi putut să-l arestăm. Procesul riscă să facă multă vâlvă.

— Bine, dar asta va duce la distrugerea reputației artizanilor!

— Va fi în pericol chiar supraviețuirea satului. Dacă această confrerie adăpostește criminali, trebuie dizolvată. Administratorul malului stâng va fi încântat... Condamnarea lui Nefer îi va demonstra lui Ramses faptul că acest loc secret este mai mult periculos decât util. Confreria se va lupta cu ghearele și cu dinții, desigur... Iar eu voi fi nevoit să folosesc armata, deci pe domnia voastră, pentru a face evacuarea cuvenită.

— Sunt la dispoziția voastră.

— Voi ține minte... Ne vom revedea în curând. Distracție plăcută, Mehy!

Primarul intră în vorbă cu un moșier bogat, lăsându-l pe ofițerul superior să-și savureze prima lui mare victorie.

Scrisoarea anonimă pe care o trimisese lui Sobek pentru a-l denunța pe Nefer producea efectele scontate. Astfel, omorul pe care-l comisese el însuși îi făcea un serviciu de neprețuit. Probabil că tânărului i se va aplica pedeapsa capitală, iar confreria va fi dispersată. Mehy va ocupa satul în timp necesar,

pentru a-l scotoci de la un cap la altul și pentru a-și însuși comorile sale. Acționând sub acoperirea unei misiuni oficiale, va reuși să-și atingă scopurile în deplină legalitate.

☥

Zelosul stătea pe pământul bătătorit al unei mici încăperi cu pereții văruiți, fără ferestre. Nu știa dacă e zi sau noapte. I se aducea de băut și de mâncat, fără să i se adreseze vreun cuvânt.

Ușa nu era închisă și ar fi putut ieși. Dar simțea că această falsă libertate masca o nouă capcană și că nu avea de făcut decât un singur lucru: să aștepte hotărârea sfatului artizanilor.

El, de obicei atât de zelos și de nerăbdător, nu se revolta în fața acestei încercări pe care o considera necesară, căci îi permitea să trăiască o vreme în afara timpului, să cunoască, într-o oarecare măsură, odihna sufletului și a trupului, pe care nu le cunoscuse până acum. Destinul nu-i mai aparținea și nici nu-l mai preocupa. Se hrănea doar cu acest gol apăsător, în care nu mai apărea nimic.

Atâta vreme cât decizia finală nu i se comunica, trăia între viață și moarte. Aici, pe teritoriul secret al satului artizanilor, nu mai era un profan, dar poate că niciodată nu va deveni membru al confreriei. Trecutul îi dispăruse din memorie, iar viitorul nu exista încă.

Oricare urma să fie ieșirea din această luptă fără adversari, Zelosul se bucura că descoperise o lume surprinzătoare. Obișnuitele sale puncte de reper dispăruseră, limitele se ștergeau și i se deschidea un alt orizont. O umbră, fără consistență deocamdată, asemenea lui, a cărei forță și dorință deveniseră inutile.

Tânărul era convins că toți membrii confreriei trecuseră prin ceea ce trecea el și că, la fel ca el, așteptaseră verdictul fără apel. Niciunul nu obținuse vreun privilegiu, oricare i-ar fi fost talentul și competența. Faptul că și el trăia aceeași încercare, în aceleași condiții, îl făcea să se simtă legat de ceilalți, ca de frații săi, împărțind cu ei același ideal.

Ușa se deschise.

Artizanul nu-i aducea nici pâine, nici urciorul cu apă:

— Vino cu mine, Zelosule!

Tânărul colos ar fi dorit să-și mai petreacă multe zile în acest loc liniștit, în care nimic nu-l putea supăra. Se ridică foarte încet, ca și când ar fi ezitat să-și urmeze ghidul.

— Îți mai menții cererea de a fi admis în confrerie? întrebă artizanul.

— Tu du-mă acolo unde trebuie.

O luară pe drumul ce ducea la templul în fața căruia se ținea sfatul. Fețele judecătorilor erau impasibile, cu excepția celei a bătrânului scrib Ramose, care părea să zâmbească.

Dar Zelosul, a cărui inimă bătea să-i sară din piept, prefera să nu-i dea atenție și se opri în fața lui Kenhir, scribul Mormântului.

Pentru prima dată în viață, îngrijorarea soră cu panica îi tăia respirația. Îi trecu prin minte gândul s-o ia la goană până la capătul pământului, să nu mai audă cuvintele care urmau să fie pronunțate.

— Sfatul nostru a luat o hotărâre, spuse Kenhir cu solemnitate, și încă una irevocabilă. Este aprobată de Maiestatea Sa faraonul, stăpânul suprem al Locașului Adevărului și va fi înregistrată la biroul prim-ministrului. Tu, Zelosule, ai auzit într-adevăr chemarea și vei fi deci admis în această confrerie.

Oare lui i se adresa scribul? Deodată, simți scurgându-i-se în vene un foc mistuitor. Îi venea să-l sărute pe Kenhir cel Ursuz.

— Din nefericire, continuă scribul, suntem obligați să-ți amânăm inițierea. Nu despre tine e vorba, ci despre toată confreria, având în vedere nenorocirea care a lovit-o.

— Ce nenorocire?

— Nefer cel Tăcut este acuzat de crimă.

— Tăcutul e un asasin? Bine, dar... este absurd!

— Asta e și părerea noastră, dar va trebui să ne străduim din răsputeri să-i dovedim nevinovăția. Când totul va reveni la normal și pacea se va așterne din nou printre noi, îți vei primi noul nume și vei putea descoperi primele mistere ale Locașului Adevărului.

☥ Capitolul 36

La capătul unei epuizante zile de muncă, Mehy o posedase brutal pe Serketa, ca de obicei. De acum înainte, nu se va mai

putea lipsi de el și va accepta locul pe care orice femeie trebuie să-l aibă: acela de servitoare devotată și supusă. Încă din copilărie, Mehy disprețuia femeia și nu Serketa era cea care l-ar fi putut schimba. La fel ca și celelalte, și ea căuta un senior cu o reală autoritate. Dar ea măcar avusese norocul să-l găsească.

De la arestarea lui Nefer cel Tăcut, Mehy contactase zeci de persoane pentru a-și desfășura strategia, a cărei eficacitate îi dădea deplină satisfacție: zvonurile false. Cei stăpâniți de răutate abia așteptau să le cunoască și să le răspândească cu viteza vântului: imbecilii le repetau fără a înțelege mare lucru, iar flecarii, fericiți la culme să strălucească în fața tuturor, împrăștiau informația, precizând că ei sunt singurii care o cunosc.

Mehy reușea să modeleze gândirea celorlalți după bunul lor plac, transformând zvonul în realitate. Nefer cel Tăcut era deja văzut ca un criminal de temut, autor al mai multor asasinate, iar confreria artizanilor devenise, prin faptele amintite, un cuib de tâlhari, care se bucura de o protecție de-a dreptul revoltătoare.

Numai Ramses cel Mare ar fi putut, cu un singur cuvânt, să răstoarne situația. Dar faraonul nu se situa deasupra lui Maat și nu avea dreptul să intervină într-un proces judiciar. Acesta era prețul apărării fericirii și al unității Egiptului. Odată acuzat, Nefer trebuia să fie judecat.

Legătura dintre confrerie și prim-ministru era mult prea strânsă pentru ca acesta din urmă să poată prezida audierea preliminară destinată acuzării. Președinte va fi deci cel mai vârstnic, un bătrân atașat strict procedurii. Mehy n-avea nevoie să-l cumpere, din moment ce, în fața gravității faptelor, va hotărî în mod obligatoriu ca Nefer să apară înaintea unui juriu.

Acela va fi momentul în care intervenția ocultă a lui Mehy va fi decisivă. Mai întâi, trebuia să-l impună ca jurat pe Abry, administratorul malului stâng, și să-l determine să răspândească noi calomnii despre confrerie, tot mai odioase, făcând-o și mai detestabilă în ochii oamenilor, apoi, urma să se asigure de votul majorității juriului, pentru a obține condamnarea la moarte a lui Nefer, prezentat ca un asasin cu sânge rece, o adevărată fiară sălbatică lipsită de omenie, a cărui educație fusese îndrumată de artizani, la fel de cruzi ca și el.

Astfel, lațul se strângea în jurul satului.

Mehy atinse șoldurile Serketei:

— Mânza asta îmi aparține, nu-i așa?

Serketa se cuibări lângă el!

— Da, sunt a ta… Hai să ne mai iubim.

— Ești nesătulă!

— Nu e normal, din moment ce am norocul să fii un soț neobosit?

— Tatăl tău mă îngrijorează, Serketa.

— Da?… De ce?

— O cam ia razna.

— N-am observat nimic.

— Fiindcă nu lucrezi cu el. Mi-a atras atenția primarul Tebei în persoană. În timpul unei întruniri importante, tatăl tău a bolborosit cuvinte lipsite de înțeles, s-a încurcat în expunerea sa, apoi a rămas blocat minute în șir. Eu, personal, am asistat, zilele trecute, la incidente asemănătoare, ba chiar mai grave. Bineînțeles, nu i-am spus nimic primarului și am încercat să risipesc temerile. Din păcate, tatăl tău neagă realitatea. Când iese din crize, nu-și amintește nimic și refuză să admită că se pierde cu adevărat.

— Ce-ar trebui să facem?

— Informează-l pe doctorul său și cere-i să-i prescrie un tratament, dacă există așa ceva, fără să-l supere pe tatăl tău. Și dacă ar fi doar boala asta îngrijorătoare…

Serketa se așeză pe marginea patului:

— Despre ce e vorba?

— Nu-mi vine să-ți spun.

— Sunt soția ta, Mehy, vreau să știu tot!

— Este atât de oribil…

— Vorbește când îți spun!

— Draga mea, riști să fii dezamăgită și totodată rănită.

Mehy vorbi încet, ca și când se temea că va fi auzit:

— Tatăl tău vizita un domeniu pentru a recalcula taxele. Mă luase cu el, dorind să mă învețe unele detalii tehnice. Deodată, s-a aruncat asupra unei fetițe, încercând s-o violeze. Deși sunt mult mai robust decât el, mi-a fost foarte greu să-l stăpânesc. Din fericire, am reușit să împiedic ce era mai rău. După o vreme, când și-a revenit, nu-și mai amintea nimic din această scenă îngrozitoare.

— A existat un… martor?

— Mama fetiței.

— O să depună plângere?

— Liniștește-te, am făcut-o să renunțe, explicându-i care e situația și oferindu-i o vacă cu lapte și patru saci cu grâu, ca să uite această tragedie. Dar eu nu pot fi tot timpul în preajma tatălui tău. Mă tem să nu înceapă din nou.

Serketa era în pragul unei crize de nervi:

— O să ne pierdem reputația, bunurile…

— Eu te iubesc pentru tine însăți, draga mea. Nu trebuie să te preocupe decât starea de sănătate a tatălui tău.

Pentru Serketa, calea de urmat era clară: trebuia să se îngrijească de transferarea averii familiei pe numele ei și a soțului ei și să nu mai permită unui bolnav mintal s-o administreze. Când nebunia se va accentua, tatăl său va semna cu ușurință orice document și, atunci, îi va putea lua moștenirea. Serketa nu suporta perspectiva sărăciei. Din fericire, se căsătorise cu Mehy, a cărui luciditate o va salva din acest pericol.

— Îi poți pune tatălui meu un supraveghetor permanent?

— Nu, eu…

— Dă-le soldaților tăi ordinul de a veghea cu discreție asupra securității sale. Dacă va comite un act nelalocul lui, să intervină pe loc și să n-o spună nimănui în afară de tine.

— Asta ar însemna să-mi depășesc funcțiile și…

— Mehy, fă-o pentru noi! Este în joc viitorul nostru.

Căpitanul se prefăcu îngândurat. Soluția fusese deja propusă primarului și acesta o acceptase.

— Dacă superiorii mei află, va trebui să suport sancțiuni grave pentru abuz de putere, dar pentru tine, dulceața mea, o să-mi asum acest risc.

Serketa sărută trupul soțului său.

— N-o să-ți pară rău… Iar eu nu voi sta degeaba.

— În primul rând, vorbește cu doctorul.

— Desigur… Dar mă voi sfătui și cu juriștii noștri. Ca fiică unică, îmi revine datoria să protejez patrimoniul familiei. Și adevărata mea familie ești tu și viitorii noștri copii.

O făcu să se lase pe spate și se întinse pe ea cu toată greutatea sa.

— Câți copii vrei?

— Patru, cinci…

— Nu sunt prea mulți pentru o femeie de calitatea ta?

— Vreau mai mulți băieți. Îți vor semăna și, astfel, voi avea impresia că te am tot timpul lângă mine.

— Chiar că nu te mai poți lipsi de Mehy, frumoasa mea…

Incapabilă de a simți plăcerea, Serketa nu dădea doi bani pe vitejiile soțului său, un amant mai degrabă mediocru. Era însă un soț ideal, ambițios și lacom de putere. Datorită lui, își va păstra averea și va reuși chiar s-o sporească, cu condiția să scape de un tată care devenea periculos și deci incomod.

Pentru a-l cuceri pe Mehy, era de ajuns să-l flateze și să-i creeze iluzia că e stăpânul său atotputernic. Purtându-se ca o femelă în călduri și ca o prostuță încântătoare, numai bună de a fi expusă la recepții, la brațul strălucitului său senior, Serketa urma să-i întărească excelenta părere pe care o avea despre el însuși și, din umbră, să acumuleze cât mai multe bunuri. Să adune din ce în ce mai mult: nu era acesta scopul existenței ei?

☥ Capitolul 37

Dakter era încă mânios.

— Mehy, ați obținut pentru mine postul pe care-l doream, dar iată că nu fac decât pe omul de ajutor în treburile funcționărești! Directorul laboratorului central este un bătrân preot stupid, incapabil să înțeleagă perspectivele oferite de știință. Refuză orice inovație, orice experiment și mă forțează să clasez dosare!

— Mai ia o bucată de gâscă friptă, dragule. Nu-i așa că bucătarul meu e un adevărat maestru?

— Într-adevăr, însă…

— Credeam că un savant de valoarea dumneavoastră este mult mai răbdător.

— Aș vrea să mă înțelegeți… Am sute de proiecte și mă văd redus la neputință!

— Dar nu pentru multă vreme, Dakter!

Savantul își mângâie barba cu vârful degetelor.

— Nu mi se pare că situația evoluează în favoarea mea.

— Vă înșelați! Relațiile mele cu primarul Tebei sunt tot mai strânse și, pe zi ce trece, îmi crește influența în oraș. Actualul vostru director nu mai are mult și va dispărea pentru a vă ceda locul.

Dakter mușcă zdravăn dintr-o pulpă bine rumenită.

— Acest proces împotriva Locașului Adevărului este, oare, o treabă serioasă?

— Absolut, dragul meu! Datorită crimei îngrozitoare săvârșite de Nefer, ne vom debarasa mai repede decât crezi de această confrerie blestemată. Artizanii vor fi dispersați, iar eu voi avea mandat să scotocesc satul, de la un cap la celălalt. Și mă veți asista ca expert, desigur!

Ochii mici ai lui Dakter sclipiră de plăcere:

— Bine, dar… sentința n-a fost încă pronunțată!

— Justiția egipteană e foarte severă și se va pronunța dând pedepse grele, atât făptașului, cât și celor care l-au protejat. Că doar știm că această confrerie este o asociație de răufăcători. Va fi interzisă și toți vor aprecia hotărârea luată, ca fiind cea mai bună soluție.

☥

Fierarul Obed primise pe lângă el un Zelos atât de dornic de a învăța, încât de opt ore nu se oprise din lucru. Tânărul îi propusese scribului Mormântului să formeze un comando cu doi sau trei artizani puternici, să-l elibereze pe Nefer și să-l aducă din nou în sat, departe de paznici. Dar Kenhir îl refuzase categoric. Așteptându-și inițierea, Zelosul trebuia să se întoarcă la lucrătorii auxiliari și să se facă util.

— Ia spune, te-au primit? întrebă fierarul, examinând cu satisfacție dălțile de cupru fabricate de tovarășul său în această unică zi, în care muncise alături de el.

— Sper să nu se răzgândească.

— Nu e genul lor… Dar crima este o lovitură gravă dată confreriei.

— Tăcutul e nevinovat!

— Și totuși va fi condamnat pentru crimă. Șeful Sobek are, în mod sigur, o dovadă.

— Nu-mi pun decât o întrebare: cine-l urăște pe prietenul meu atât de mult, încât să-l târască astfel în noroi, distrugându-i viața?

— Ar trebui să uiți povestea asta urâtă, Zelosule, și să muncești cu mine. Ești talentat și îți place. Nu te închide într-un sat, ale cărui zile sunt numărate.

— Ce vrei să spui?

— Dacă Nefer e condamnat, condamnată va fi și confreria. Se va face o anchetă aprofundată asupra fiecăruia dintre membrii

săi, pentru a stabili eventuale complicități, munca pe șantier va fi întreruptă și artizanii, răspândiți în templele Tebei. Se apropie sfârșitul acestor locuri.

— Și inițierea mea?

— Nu va mai avea loc niciodată.

Tânărul strânse pumnii:

— Toate astea sunt provocate de un geniu rău ascuns în umbră…

— Îl cunoști bine pe Nefer? întrebă fierarul.

— Îmi este prieten.

— Insuficient pentru a-i dovedi nevinovăția! La urma urmelor, nu știi aproape nimic despre el și despre trecutul lui. Ce fel de om a devenit, oare, în timpul călătoriei sale îndelungate? În Nubia, a fost, desigur, confruntat cu violența și nu încape îndoială că a învățat să ucidă. Nu s-a reîntors la Teba pentru a se îmbogăți? În sat auzise vorbindu-se despre averile depuse în mormintele faraonilor cu ocazia funeraliilor acestora. Nu crezi că s-a gândit să fure din ele?

— Ar fi monstruos!

— Nu e primul cu asemenea idei și nu va fi nici ultimul. Iar el avea o poziție mai bună decât oricare, pentru a o pune în practică! Iată motivul pentru care pleca noaptea printre dealurile ce străjuiesc Valea Regilor… Dar nu știa că Sobek devenise șeful pazei și că pusese la punct un nou sistem de supraveghere. Un paznic l-a surprins, Tăcutul l-a ucis și n-a găsit un refugiu mai bun pentru a scăpa de autorități decât satul. A subestimat îndârjirea lui Sobek, care a pornit ancheta și, în cele din urmă, l-a identificat.

— Povestea ta e stupidă, Obed!

— Va fi reluată la tribunal, o să vezi. Faptele prea se potrivesc pentru a nu fi credibile.

— Asta nu înseamnă că e adevărat!

— Treaba asta e tare dubioasă: nici Nefer și nici confreria nu vor ieși cu fața curată. Ascultă-mi sfatul și stai deoparte!

— Artizanii au mâinile legate, dar nici tu, nici eu nu aparținem confreriei. Dacă încerc o lovitură salvatoare, ai fi gata să mă ajuți?

— Bineînțeles că nu! N-am avea nicio șansă și nu vreau să-mi pierd locul de muncă. Nefer e la închisoare și nimeni nu-l va putea scoate de acolo.

— Părinții Clarei sunt încă în viață?
— Doar tatăl său.
— Ce meserie are?
— E antreprenor de clădiri. E un om priceput, cu o reputație foarte bună.

☥

Urmând indicațiile lui Obed, Zelosul găsi cu ușurință casa tatălui Clarei. Era convins de vinovăția lui: fiindu-i greu să suporte plecarea fiicei sale, se răzbunase pe Nefer, dându-i lui Sobek probe false, care să-l acuze pe seducător. Simțindu-se părăsit și trădat, antreprenorul hotărâse să distrugă cuplul care, retrăgându-se în sat, îi scăpase din mână. De voie, de nevoie, Zelosul îl va târî în fața tribunalului, pentru a-și mărturisi vinovăția și pentru a șterge orice vină a lui Nefer. În felul acesta, cazul va fi rezolvat repede!

Aproape de amiază, oamenii se reîntorceau de la târg. Tânărul pătrunse în casa a cărei ușă, dând la stradă, era deschisă.

Un câine negru îi tăie calea.

— Cuminte, prietene… Nu-ți vreau niciun rău.

Bine înfipt pe labele sale, câinele mârâi, arătându-și colții. Dacă Zelosul ar fi înaintat, l-ar fi atacat.

Colosul i-ar fi putut frânge gâtul, dar acest paznic curajos îi era simpatic. Se lăsă în jos și-l privi drept în ochi.

— Vino la mine, nu-ți sunt dușman!

Neîncrezător, câinele cel negru lăsă capul în jos, vrând parcă să-l cerceteze și altfel pe intrus.

— Hai, vino, doar nu te mușc!

Clara apăru în capul scărilor ce duceau la etaj:

— Tu ești, Zelosule… Ce vânt te aduce?

Tânărul se ridică:

— Pot să-l mângâi?

— Negruțule, e un prieten. Poți să-l întâmpini fără teamă.

Câinele se opri din mârâit și se lăsă mângâiat pe creștet.

— Clara… Știu tot. Tatăl tău e autorul, nu-i așa?

— Tatăl meu? Nu înțeleg!

— N-a fost de acord cu căsătoria voastră și l-a denunțat pe Tăcut la poliție. Trebuie s-o mărturisească.

Tânăra zâmbi cu tristețe:

— Te înșeli, Zelosule. Nenorocirea care ne-a lovit l-a făcut pe tatăl meu să se îmbolnăvească. E foarte bolnav. Deși plecarea mea l-a întristat, a fost foarte mândru să mă vadă căsătorită cu un slujitor al confreriei, acolo unde poți afla secretele meseriilor la care el însuși n-a avut acces. Când l-am înștiințat de arestarea lui Nefer, inima l-a lăsat.

— Este…

— Mai trăiește încă, dar simt că sfârșitul îi e aproape.

☥ Capitolul 38

Clara nu se înșela.

Cu o oră înaintea începerii audierii preliminare, tatăl său își dădu duhul. Fiica sa îl liniștise, spunându-i că Nefer nu avea nimic să-și reproșeze și că dreptatea va triumfa.

— Trebuie să mă ocup de funeralii, îi spuse ea Zelosului.

— Ba nu, du-te la tribunal; soțul tău va avea nevoie de prezența ta. Mă ocup eu de toate.

— Dar nu pot accepta, eu…

— Ai încredere în mine, Clara! Acum, trebuie să fii lângă bărbatul tău.

— Tu nu știi cui să te adresezi, tu…

— Nu fi îngrijorată! Doar în cazul unei încercări atât de cumplite poți dovedi că ești cu adevărat prieten. Mă gândisem să-l salvez pe Tăcut spărgând zidurile închisorii, dar asta e imposibil. Numai tu îl poți susține, iar eu trebuie să te ajut. Dacă tatăl tău era dintre cei drepți, n-are de ce să se teamă de tribunalul lui Osiris, în timp ce soțul tău poate trăi momente de infern din cauza tribunalului celor în viață.

Cuvintele tânărului colos erau aspre, dar Clarei i-au dat curaj. Nu avea timp să-și plângă de milă; trebuia să se bată, chiar dacă armele sale erau neînsemnate. Altă soluție nu exista.

☥

— Eu, jurat?

— Dragă Mehy, numirea ți-a fost aprobată de prim-ministru, îl anunță primarul Tebei. Era nevoie de un ofițer și atunci m-am gândit imediat la dumneata.

— Este o responsabilitate serioasă.

— Știu, știu… Dar nu este ultima pe care o veți avea! Când se va termina acest proces sâcâitor, mi-ar plăcea să vă încredințez câteva treburi importante. Oamenii mei îmbătrânesc, am nevoie de sânge tânăr.

— După cum v-am spus-o deja, vă voi sta întotdeauna la dispoziție.

— Perfect, Mehy. Și… socrul, ce mai face?

— Tot mai bolnav.

— Asta nu e bine… Ați luat măsuri de supraveghere?

— Desigur, așa cum vorbeam mai deunăzi. Am niște oameni de o discreție exemplară, care nu vor interveni decât în cazuri extreme, când va fi absolut necesar.

— Doctorul ce spune?

— Este o boală pe care o cunoaște, dar pe care n-o poate vindeca.

— Neplăcut, tare neplăcut… Cât despre audierea preliminară, prim-ministrul a ordonat să aibă loc pe malul stâng, în fața intrării în templul de mii de ani al lui Sethi, tatăl lui Ramses. Se temea că aici, pe malul drept, se vor înghesui prea mulți gură-cască. Un cordon al paznicilor îi va împiedica pe curioși să se apropie și va garanta liniștea judecății.

Această modificare de ultimă oră îi displăcu lui Mehy, dar, oricum, rezultatul dezbaterilor nu se va schimba. Nefer cel Tăcut va rămâne țapul ispășitor și confreria va fi dusă la pierzanie.

☥

Delegația Locașului Adevărului era formată din bătrânul scrib Ramose, alături de Kenhir, scribul Mormântului, și de Neb cel Desăvârșit, șeful de echipă. Locuitorii satului doreau cu toții să organizeze o procesiune către tribunal, dar Ramose îi sfătuise să renunțe la această inițiativă care risca să nu fie pe placul magistraților și deci să nu-i fie favorabilă acuzatului.

— Nu-i poți cere o audiență lui Ramses? îl întrebă șeful de echipă pe Ramose.

— Ar fi inutil, căci faraonul trebuie să dea mână liberă justiției. Ca scrib al lui Maat, garantez pentru corectitudinea confreriei.

— Am putea cere să-l vedem pe prim-ministru!

— Ar fi tot atât de inutil. Doar tribunalul va hotărî soarta lui Nefer.

— Și dacă tribunalul se înșală?

— Dacă nu sunt probe sau dacă acestea nu sunt convingătoare, Kenhir și cu mine vom cere achitarea.

Neb cel Desăvârșit nu împărtășea optimismul lui Ramose. N-avea încredere decât în sfatul Locașului Adevărului, în care nu exista corupție.

— Sunt convins că Nefer e nevinovat și cineva vrea să-l înfunde, spuse Kenhir.

— Ramses cel Mare ne protejează, insistă Ramose. Activitatea Locașului Adevărului este vitală pentru supraviețuirea Egiptului.

— Se petrece totuși ceva neobișnuit, ca și când un monstru cuibărit în întuneric ar fi hotărât să iasă la momentul potrivit pentru a răspândi răul.

— Dacă e așa, vom ști să-i rezistăm.

— Dar va trebui să-l și recunoaștem! Dacă ne lovește pe la spate, vom muri înainte de a începe lupta.

☥

Primul judecător, cel mai vârstnic dintre judecătorii din Teba declară deschisă audierea preliminară în cazul Nefer, slujitor al Locașului Adevărului, acuzat de uciderea unui paznic din rândul celor care supraveghează Valea Regilor în timpul nopții.

— Sub protecția lui Maat și în numele ei, declară primul judecător, cer adunării să aibă în vedere faptele și numai faptele.

Erau prezenți jurații care urmau să pronunțe verdictul, delegația Locașului Adevărului și, la stânga primului judecător, Clara, precum și soldați înarmați cu bastoane și pumnale.

Părea calm, aproape nepăsător. Când întâlni privirea soției sale, se simți gata să înfrunte orice încercare. Prin prezența sa, tânăra îl făcea să se simtă mai liniștit.

— Tu ești Nefer cel Tăcut? întrebă președintele tribunalului.

— Chiar el!

— Îți recunoști vina de a fi autorul crimei?

— Sunt nevinovat. N-am comis crima de care sunt acuzat!

— Ai avea îndrăzneala s-o juri?

— Pe numele faraonului, o jur.

Se lăsă o îndelungă tăcere, căci toți cei de față simțeau importanța momentului. Mehy era în culmea fericirii; după o asemenea declarație, Nefer, considerându-se că a jurat strâmb, nu va scăpa de condamnarea la moarte.

— Acuzarea are cuvântul.

Șeful Sobek ieși în față și reaminti faptele. Se arătă nemulțumit de ancheta sa făcută pe fugă și de concluziile pripite. Comunică totodată tribunalului existența scrisorii anonime, perfect argumentate, care-l acuza pe Nefer. Pornind de la aceasta, se gândise bine și ajunsese la concluzia că Nefer era, cu siguranță, vinovat, cu atât mai mult cu cât nu avea niciun alibi pentru noaptea crimei. Fiind crescut în satul artizanilor, auzise, desigur, vorbindu-se despre bogățiile din Valea Regilor și inițiase proiectul nechibzuit de a se face stăpân pe ele. În timp ce își alegea un itinerar pentru a pătrunde în locul interzis, fusese surprins de un om din gardă, pe care fusese nevoit să-l ucidă. Spirit calculat, Nefer se refugiase apoi în sat, acolo unde autoritățile nu aveau dreptul să intre.

— Această gravă acuzație nu se sprijină decât pe un document anonim, observă primul judecător.

— Este clar, răspunse Sobek, că a fost scris de un artizan cuprins de remușcări și care dorește ca adevărul să iasă la lumină. Mai mult chiar, faptele se înlănțuie în mod limpede.

Primul judecător i se adresă lui Nefer:

— Unde te aflai în noaptea crimei?

— Nu-mi mai amintesc.

— De ce te-ai reîntors în sat?

— Pentru că am auzit chemarea.

Administratorul malului stâng ceru cuvântul:

— Apărarea lui Nefer e lipsită de substanță! Acest băiat este un aventurier, înzestrat cu sânge rece și capabil de ce poate fi mai rău. Trebuie să fie chemat în fața unui juriu, care îl va condamna pentru crimă și jurământ mincinos.

— Vă atrag atenția că lipsește o dovadă hotărâtoare, aprecie prințul judecător.

— Poate că nu, obiectă Sobek. Unul dintre oamenii mei patrula în seara aceea la locul crimei. Își amintește că a zărit pe cineva care dădea târcoale în zonă.

Paznicul-martor a fost chemat. Impresionat de prezenta primului judecător și a juraților, abia reușea să vorbească, dar, în cele din urmă, declară că și-l amintește pe acuzat.

Primul judecător nu mai avea de ales.

— Hotărăsc ca…

— Așteptați o clipă.

— Cine îndrăznește să mă întrerupă?

O femeie în vârstă, slăbuță, cu părul alb, se prezentă în fața președintelui tribunalului.

— Nefer cel Tăcut e nevinovat.

— Tu cine ești?

— Femeia înțeleaptă din Locașul Adevărului.

☥ Capitolul 39

Se auziră murmure în mulțime stârnite de apariția acestei femei ciudate, cu ținută de regină. Pentru mulți, femeia înțeleaptă din satul secret nu era decât un personaj legendar, cu puteri supranaturale. Nu ieșea niciodată din sat, astfel încât oamenii începuseră să se îndoiască de existența ei.

Președintele tribunalului își găsea cu greu cuvintele:

— Cum… cum puteți fi atât de sigură?

— L-am urmărit pe Nefer cel Tăcut de când a intrat în sat. Nu poate fi un criminal.

— Această părere nu este de neglijat, consideră primul judecător, cu prudență, dar numai o probă…

— Dacă suntem siguri că, în noaptea aceea, Nefer nu se putea afla pe malul stâng, aceasta nu l-ar absolvi definitiv de orice vină?

— Desigur, dar nici măcar el nu e capabil să-și amintească locul în care se afla în acel moment.

Femeia se apropie de tânărul care-i admira profunzimea și frumusețea privirii.

— Dă-mi mâna stângă! I-o strânse între palmele sale, transmițându-i o căldură blândă și pătrunzătoare totodată, care urcă de-a lungul brațului, inundându-i capul. Închide ochii și amintește-ți!

Sufletul înaripat al lui Nefer porni într-o călătorie de nedescris, pe deasupra Nilului și a corăbiilor împinse de vânt. Atras, ca într-o vrajă, de un pâlc de palmieri în care se cuibărea un sătuc, aproape de Assuan, malul preafericit, ajunse într-un loc în care niște copii se jucau cu o maimuțică verde.

— Da, spuse el în șoaptă, în noaptea aceea am dormit la marginea acestui sat, pe-o rogojină. Eram obosit și morocănos, după ce rătăcisem fără țintă, străin de tot ce mă înconjura… Dar

știu că eram acolo, la Malul preafericit, și mai știu că luna plină era mai strălucitoare ca oricând.

Nefer deschise ochii, femeia se îndepărtă și se adresă din nou președintelui tribunalului.

— Cereți șefului Sobek să se ducă imediat în acel loc. Locuitorii îi vor spune ce-au văzut în seara aceea.

☥

Liniștit și răbdător, Nefer aștepta, închis într-una din celulele celui de al cincilea fort. Datorită intervenției femeii înțelepte în favoarea sa, paznicii se arătau deosebit de amabili cu el, de teama unei pedepse vrăjitorești.

Hrănit așa cum se cuvine, liber să iasă din fort dimineața și seara, Nefer se putea vedea cu Clara în fiecare zi. Deși află că, în sat, totul se desfășura bine, Nefer era convins că mai erau unii care, crezându-l încă vinovat, îi vor face viața amară.

După două săptămâni de călătorii și anchete, Sobek deschise, în sfârșit, ușa celulei.

— Ești liber și departe de orice bănuială, Nefer! Ai fost văzut de mai mulți martori, în noaptea crimei, acolo, la Malul preafericit. Asta înseamnă că nu tu l-ai ucis pe paznic. Pentru nedreptatea care ți s-a făcut, tribunalul îți dăruiește un cufăr de lemn, două *perizoma* nou-nouțe și un sul de papirus de bună calitate. Cât despre mine, îți prezint scuzele mele.

— Tu ți-ai făcut datoria.

— Dar tu nu mă vei ierta niciodată…

— Ce te-a făcut să mă crezi vinovat, Sobek?

— Am fost de două ori superficial: o dată, presupunând că paznicul fusese victima unui accident și apoi crezând că autorul scrisorii anonime îmi dezvăluie identitatea asasinului, permițându-mi să-mi îndrept greșeala. Dacă mi-o ceri, voi solicita să fiu revocat.

— N-am să cer asta.

Nubianul se crispă:

— Nu sunt obișnuit să inspir mila celorlalți…

— Nu este vorba de milă. Ai făcut două greșeli grave, într-adevăr, dar sunt convins că ele te-au ajutat să înțelegi unele aspecte ale vieții mai mult decât au făcut-o toate succesele tale. De acum încolo, vei fi mult mai prudent și vei veghea asupra securității satului cu mai multă înțelepciune.

Sobek simți că Nefer cel Tăcut era cioplit dintr-o altă esență decât ceilalți artizani ai confreriei. Nu ridicase glasul nici măcar pentru o clipă și părea să nu aibă nici cea mai mică urmă de resentiment.

— Rămâne de rezolvat o problemă gravă, aminti paznicul: cine e autorul scrisorii?

— Ai vreo bănuială?

— Niciuna, dar am fost ironizat, și eu sunt dintre cei care poartă pică. A existat o crimă, asta e clar, iar asasinul poate fi el însuși autorul acestui document. Dar întrebarea este: de ce a căutat el să te distrugă pe tine?

— N-am nici cea mai mică bănuială.

— Oricât de mult timp mi-ar lua, promise Sobek, nu voi lăsa nerezolvată această enigmă.

— Mă pot întoarce în sat, la soția mea?

— Ți-am mai spus-o, ești liber, dar mai ascultă-mă puțin: nu crezi că ești în pericol?

— Știu sigur că-mi vei asigura protecția!

— Eu nu sunt autorizat să pătrund în sat.

— Și acolo, de ce m-aș teme?

— Să presupunem că autorul anonimei este un membru al confreriei… Nu va înceta să-ți facă rău și nu va avea liniște până când nu te va duce la pierzanie. E posibil ca, în sat, să te pască pericolul, mai mult decât în afara lui.

— Continuă-ți ancheta, Sobek! Străduiește-te să-l dai în vileag pe demonul ce se ascunde în umbră.

Nubianul simți că tânărul nu-i prea lua în seamă presupunerile, dar nu-l mai reținu, mulțumindu-se cu bucuria de a fi scăpat de o plângere care i-ar fi distrus cariera.

Nefer tocmai ieșea din fort, când un câine negru sări pe el pe neașteptate, gata să-l trântească la pământ, punându-i labele pe umeri și lingându-i obrajii. Negruțu’ porni apoi o cursă nebună în jurul stăpânului său, după care, cu limba atârnându-i de un cot, se opri, așteptând să fie mângâiat.

Clara îi ieși în întâmpinare soțului său care, cu dor, o luă în brațe.

— Negruțu’ a vrut să fie primul la sărbătorirea eliberării tale… Câtă bucurie pe el să te regăsească!

— Cât timp am trăit această încercare, nu m-am gândit decât la tine. Vedeam chipul tău, care mă făcea să uit de teamă și de

pereții celulei. Dacă n-ai fi fost de față la audiere, m-aș fi prăbușit.

— Cea care te-a salvat este femeia cea înțeleaptă.

— Ba nu, tu ești aceea! Din clipa în care te-am zărit acolo, am știut că minciunile nu mă vor putea atinge.

— Tata ne-a părăsit, mărturisi ea, iar Zelosul a ținut să se ocupe de funeralii, pentru ca eu să pot veni la audiere. Acest băiat are o inimă de aur.

— Ai revăzut-o pe acea femeie?

— Nu, și am fost sfătuită să n-o deranjez. Acum, este timpul să revii în sat.

— Nu te mai băgau în seamă, nu-i așa?

— Nu-mi amintesc nimic… Abia astăzi începe viața noastră în sat.

Clara avea dreptate. Nefer știa acum că fericirea e fragilă ca aripile unui fluture, dar, în același timp, tare ca granitul, cu condiția să savurezi fiecare clipă, ca pe un miracol.

Însoțiți de Negruțu’, cei doi tineri porniră spre poarta principală.

— Îmi pare rău că n-am asistat la funeraliile tatălui tău.

— Te admira mult. Sper că, înainte de marea plecare, am reușit să-l liniștesc în privința ta. I-am promis că se va face dreptate și iată că așa a fost.

— Ai cumva puteri miraculoase?

— Nu, am doar dragostea ta și numai ea m-a făcut să nu-mi pierd curajul.

Paznicul îi salută bucuros:

— Mă bucur să te revăd, Nefer! Știam noi că ești nevinovat. Se pare că satul pregătește sărbătorirea ta… Distracție plăcută!

Poarta se deschise. Nefer și Clara își regăsiră noua patrie.

Artizanii, în frunte cu șefii de echipă, se adunaseră la intrarea principală pentru a-i întâmpina pe cei doi soți. Regăsirea era entuziastă, îmbrățișările nu mai conteneau. Oamenii se grăbeau să golească amforele cu bere dulce, lăudând-o tot timpul pe femeia înțeleaptă.

— Acum, când Nefer e din nou printre noi, spuse Neb cel Desăvârșit, a sosit vremea ca Zelosul să-și înceapă inițierea.

☥ Capitolul 40

— Trezește-te, Zelosule! spuse fierarul Obed.

— Ce se întâmplă?

— Prietenul tău Nefer e liber, iar tu ești căutat de doi artizani.

Zelosul dormise două ore, după o zi de muncă grea la forjă. Sări ca ars.

— Te-ai gândit bine? întrebă Obed.

— A sosit clipa inițierii mele. Nu-i așa?

Fierarul nu insistă. Cu toate astea, era convins că tânărul colos era pierdut.

— Unde mergem, întrebă Zelosul.

Cei doi artizani îl priveau cu dușmănie.

— Tăcerea e cea mai de seamă dintre virtuți, răspunse unul din ei. Urmează-ne, dacă vrei!

Era deja noapte. Nu licărea nicio lumină, nici în sat, nici în împrejurimi. Cu un pas sigur, cunoscând parcă fiecare petic de teren, artizanii îl conduseră pe Zelos la intrarea într-o capelă a necropolei, scobită în panta dealului, la limita vestică a satului.

Aspirantul se retrase îngrijorat. El aspira la o viață nouă, și nu la întâlnirea cu moartea! Deși ardea de nerăbdare să pună mii de întrebări, reuși să-și țină gura.

Cei doi artizani dispărură în întuneric, lăsându-l singur pe Zelos în fața ușii aurite, încadrate cu stâlpi de calcar și având deasupra o mică piramidă.

Oare cât timp va trebui să mai aștepte? Dacă membrii confreriei credeau că-i pot încerca răbdarea, se înșelau. Acuma, când se afla în fața primei porți, Zelosul nu se va mai lăsa respins pentru nimic în lume.

Era gata să se bată cu orice adversar, dar cel care apăru din întuneric îl făcu să se înfioare: trup de om, dar cap de șacal cu botul lung și amenințător, cu urechi ascuțite! În mâna stângă, monstrul ținea un sceptru, a cărui extremitate superioară reprezenta un cap de câine gata să muște.

Omul cu cap de șacal se opri în fața Zelosului la mai puțin de un metru și-i întinse mâna dreaptă.

Niciun monstru, oricât de înspăimântător ar fi fost, nu i se putea pune de-a curmezișul. Deși își amintea de poveștile cu șacalul nopții care nu se arăta decât morților, Zelosul nu ezită.

— Dacă-l urmezi pe Anubis, îl informă ciudata creatură, vei ajunge la cunoașterea secretului. Dar dacă te temi, e bine să nu mergi mai departe.

— Oricine ai fi, fă-ți datoria!

— Această ușă se va deschide doar atunci când vei pronunța cuvintele puterii.

Omul cu cap de șacal îi dădu drumul la mână Zelosului, care se întreba ce ar trebui să facă. De unde era să știe aceste cuvinte ale puterii? Trebuia, oare, să spargă ușa cu pumnii ca să vadă ce se află de partea cealaltă?

Înainte de a lua o hotărâre radicală, îl văzu pe Anubis revenind cu o statuetă reprezentând un picior de vită sculptat în alabastru.

— Prezintă-te cu ea în fața ușii! îi ordonă el Zelosului. Numai ea cunoaște cuvântul puterii, cel al ofrandei.

Tânărul colos ridică statueta din alabastru în aer.

Încet, ușa se deschise, lăsând să apară un om cu cap de șoim, purtând o platoșă de aur și ținând în mână o statuetă din lemn roșu, imaginea unui personaj decapitat, cu picioarele îndreptate către cer.

— Ai grijă să nu mergi cu capul întors, Zelosule! Ai risca să ți-l pierzi. Doar ținuta dreaptă te va scuti de acest trist destin. Acum, treci pragul!

Zelosul pătrunse într-o capelă mică, decorată cu scene din viața confreriei, cum ar fi momentul dăruirii ofrandelor către zei. Din mijlocul încăperii, pornea o scară care se cufunda în măruntaiele dealului.

— Coboară în centrul Pământului, porunci bărbatul cu cap de șoim, deschide vasul cel mare pe care ai să-l găsești acolo, bea apa limpede din el, ca să nu fii mistuit de foc. Te va face să descoperi energia creației.

Zelosul coborî scara, treaptă cu treaptă, încet, pentru a se obișnui cu întunericul.

Scara ajungea într-o criptă în care fusese depus un vas mare, pe care îl ridică ținându-l de toarte. Apa era proaspătă și aromată cu anason.

Tânărul se simți însuflețit de o vigoare nouă, ca în vremea binecuvântată a inundației, când ți se permitea să bei apa fluviului revărsat.

Bărbatul cu cap de șacal și tovarășul său cu cap de șoim coborâră, la rândul lor, în criptă și, cu torțe în mâini, luminară un bloc de argint și un bazin din același metal, plin cu apă. Îi spălară picioarele Zelosului înainte de a se retrage de o parte și de alta pentru a-i vărsa lichidul purificator pe cap, pe umeri și pe mâini.

— Te naști pentru o nouă viață, îi spuseră ei, și vei străbate oceanul energiilor.

În partea din spate a criptei, un loc de trecere ducea la un cavou cu un sarcofag în formă de pește, chiar acela care înghițise sexul lui Osiris, atunci când părțile corpului zeului asasinat fuseseră risipite în Nil.

Cei doi practicanți ai ritualului ridicară capacul și-i făcură semn Zelosului să se culce în interiorul enormului pește incrustat cu lapislazuli.

Astfel își trăi el prima metamorfoză, simțind că nu este doar om, ci că aparține întregii creații, fiind legat de toate formele de existență. Datorită peștelui de lumină, se simți, pentru o clipă, capabil să se înalțe către izvorul vieții.

Dar șacalul și șoimul îl smulseră din meditația sa, pentru a-l face să urce la suprafață, să iasă din capelă și să intre în alta, mult mai vastă, în care patru torțe fuseseră dispuse în colțurile unui dreptunghi. La baza lor, se zăreau patru bazine din argilă amestecată cu tămâie, pline cu laptele muls de la o junincă albă.

Erau de față câțiva artizani. Șeful de echipă Neb cel Desăvârșit luă cuvântul:

— Putem vedea aceste mistere și putem fi în legătură strânsă cu cei preafericiți din ceruri, prin ochiul lui Horus. Dacă dorești cu adevărat să ne devii frate, va trebui să muncești fără să fii văzut sau auzit de străini și să respecți legea noastră, care ne este ca pâinea și berea; se numește „capul și piciorul”[6], căci ea ne inspiră și gândirea, și fapta, și este cârmă corăbiei noastre comune. Legea este expresia lui Maat, fiica luminii divine, principiul Armoniei totale și Verbul creator. Mai ești hotărât să ceri să fii primit printre noi și mai dorești să-ți cunoști îndatoririle în toată complexitatea lor?

— Stărui și doresc, răspunse Zelosul.

---

[6] În egipteană, *tep-red* (n.a.).

— Ai mare grijă să îndeplinești sarcinile care-ți vor fi încredințate, spuse Neb cel Desăvârșit, și nu te arăta niciodată neglijent. Caută ceea ce e just, fii coerent, transmite ce vei primi, materializând totul, fără să trădezi spiritul. Misterul operei să rămână ascuns, fiind revelat totodată; fii tăcut și păstrează secretul. Stai la templu dacă ești chemat, adu ofrande zeilor, faraonului și strămoșilor. Să iei parte la procesiuni, la sărbători și la funeraliile fraților tăi, să participi la fondurile confreriei, să te supui hotărârilor tribunalului nostru și să nu tolerezi niciodată reaua-voință. Nu te prezenta la templu, dacă ai uneltit împotriva lui Maat, dacă nu ești pur sau ai mințit. Nu adăuga nimic nici la greutate, nici la măsură, nu răni ochiul de lumină, nu fi lacom. Ești gata să juri pe piatră că vei respecta legea noastră?

— Sunt gata.

Nefer cel Tăcut înaintă și dezveli o piatră tăiată în formă de cub, din care părea să străbată o lumină blândă.

— Pe viața ta și pe cea a faraonului, te angajezi să respecți îndatoririle pe care tocmai le-am enunțat?

— Mă angajez, afirmă Zelosul.

— Astăzi, declară șeful de echipă, tu devii slujitor al Locașului Adevărului, nativ al Mormântului, și îți primești noul nume: Paneb. Fie ca el să dureze cât stelele cerului, să nu fie în veci uitat și să-ți apere puterea zi și noapte. Fie ca zeii să-l facă de neclintit, ca adevărul însuși.

Ținând în mâna stângă un toiag cu cap de berbec, încarnare a zeului Amon, Nefer înscrise noul nume al Zelosului pe umărul său drept, cu un penel fin înmuiat în cerneală roșie.

— Tu care devii artizan, reluă șeful de echipă, să ții minte pentru totdeauna că trebuie să știi să răspunzi la apel, să muncești pentru a avea acces la formulele lui Thot, să rezolvi problemele colegilor tăi și să devii expert în secretele lor. Astfel, vei ajunge la locul de lumină.

Paneb cel Zelos a fost uns cu uleiuri parfumate și pomezi, apoi îmbrăcat cu o robă albă și încălțat cu sandale de aceeași culoare. Pe limba lui Paneb, Nefer trasă în mod simbolic imaginea lui Maat, pentru ca aceasta să nu mai pronunțe vreodată cuvinte greșite.

Șeful de echipă acoperi piatra și stinse cele patru torțe în bazinele cu lapte. În cele din urmă, artizanii ieșiră din capelă pentru a contempla stelele.

☥ Capitolul 41

Când zorii se iviră, Paneb cel Zelos și Nefer cel Tăcut mai stăteau încă în fața intrării capelei în care tânărul fusese inițiat. Contemplaseră stelele în care viețuiau sufletele faraonilor și ale înțelepților care, încă de la începuturile civilizației egiptene, contribuiseră la construirea ei.

— Ai trecut prin aceleași ritualuri? îl întrebă Paneb pe prietenul său.

— Exact aceleași.

— Și soția ta?

— Și ea, la fel, precum toate celelalte femei care trăiesc în sat. Toate aparțin confreriei preoteselor lui Hathor, dar majoritatea nu depășesc prima etapă.

— Există mai multe etape?

— Probabil…

— Pentru artizani e la fel?

— Bineînțeles, dar important este că noi formăm o echipă. Oricare ne este funcția, plutim cu toții, duși de aceeași corabie, fiecare având rolul lui precis la bord.

— Care va fi rolul meu?

— În primul rând, să te faci util.

— Util celorlalți?

— Util lucrărilor și, pe deasupra, membrilor confreriei.

— Care sunt în realitate aceste lucrări, Nefer?

— Construirea mormântului regal și tot ce are legătură cu el. Datorită lui, invizibilul e prezent pe Pământ și procesul de înviere se înfăptuiește. Dar avem mult de învățat înainte de a participa din plin la această operă.

— În sfârșit, voi desena și voi picta.

— Pentru tine, cel mai grabnic este să înveți să citești și să scrii împreună cu copiii din sat.

— Bine, dar nu mai sunt un băiețel! protestă Paneb.

— Scrierea stă la baza artei tale și, prin urmare, nu ai timp de pierdut. Kenhir este un profesor sever, uneori prea tipicar, dar elevii săi sunt bine pregătiți.

— Dacă trebuie neapărat să trecem prin asta.. Știi cumva care e semnificația noului meu nume?

— Paneb înseamnă *maestrul*. Ți-a fost dat de către șeful de echipă Neb cel Desăvârșit, pentru a-ți fixa un scop imposibil de atins. E convins că nu vei renunța să devii un maestru și că îți vei mistui energia pe măsură ce vei merge din eșec în eșec. Într-o zi, te vei liniști.

— Șeful de echipă va fi dezamăgit! Da, voi deveni un maestru în meseria mea și îmi voi merita numele. A crezut că voi fi învins de o povară, dar, de fapt, îmi oferă un foc ce nu se va stinge decât o dată cu moartea mea.

În afara zidurilor, lucrătorii auxiliari își începeau truda. Descărcau măgarii, livrau apa necesară treburilor din cursul dimineții.

Soarele răsărea deasupra satului secret, locul în care Paneb cel Zelos urma să-și trăiască aventura pe care o visase atât de mult.

În sfârșit, sosise ziua în care avea să descopere satul, adăpostit în spatele zidurilor sale înalte. Altele, mai scunde, erau ridicate pe o fundație de blocuri mari, pentru a opri torentele de noroi și pietriș provocate de furtuni, pe cât de rare, pe atât de violente.

Satul nu putea fi amenințat de inundații, fiind situat la cinci sute de metri față de nivelul acestora. El ocupa tot spațiul micii văi a deșertului, o fostă albie a torentului, mărginită de dealuri care fereau această aglomerație sacră de privirile curioșilor. La egală distanță de templul de mii de ani al lui Ramses cel Mare și de colina sfântă Djeme în care odihneau zeii primordiali, „orașul”, așa cum îl numeau uneori artizanii, exista ca un loc în afara lumii, izolat de Valea Nilului. La vest, se zărea faleza Libiei; la sud, un pinten stâncos, de care se sprijinea templul principal; către nord, ieșirea din vale și panta blândă spre zona culturilor.

De o parte și de alta a satului, fuseseră amenajate două necropole. Cea dinspre est fusese concepută în trei etaje: cel inferior, pentru copii, cel din mijloc, pentru adolescenți, iar cel superior, pentru adulți. Necropola dinspre vest, tăiată în gradene, era dispusă către soare și adăpostea cele mai frumoase capele.

Aici, viața, moartea și eternitatea erau strâns unite într-o armonie naturală și supranaturală totodată. Pe teritoriul satului, se aflau și sanctuare, capele ale confreriei, depozite, hambare și alte clădiri sacre sau profane.

— Hai, spuse Nefer, te conduc acasă.
— Vrei să spui că… am o casă a mea?
— O casă mică, de burlac… Să nu te aștepți la vreun palat!
— Ai și tu una?
— Eu am fost mai norocos, căci a mea e într-o stare mai bună. Nimeni nu alege: casa ne este dată de scribul Mormântului, iar locul în capela în care ne adunăm ne este repartizat de șeful de echipă.
— Cine conduce cu adevărat confreria?
— Kenhir, scribul Mormântului și cei doi șefi de echipă. Ar trebui să spun echipajul, căci confreria noastră poate fi comparată cu o corabie. Neb cel Desăvârșit e stăpân pe partea dreaptă a tribordului, iar Kaha, pe partea stângă a babordului. Tu și cu mine am fost angajați în echipă pe partea dreaptă, ca ucenici. Le datorăm respect tovarășilor noștri și experților care-și petrec ziua aici de mulți ani încoace și care au avut acces la formulele de cunoaștere.
— Câți suntem cu toții?
— Astăzi, treizeci și doi de artizani; șaisprezece în echipa din dreapta, șaisprezece în cea din stânga. Altădată, au fost mai mulți, aproape cincizeci. Dar unii au murit sau au plecat către alte zări, iar faraonul preferă o echipă mai restrânsă și mai unită. Admiterea ta, ca și a mea, ține de miracol! Ca ucenici, suntem reduși la tăcere, pentru a încerca să devenim cu adevărat „cei care au auzit chemarea”.
— În ce meserie ai fost angajat?
— În cea a cioplitorilor în piatră, cei care au ca misiune să știe să folosească dalta cea mare, în stare să crape stânca cea mai dură, dar și să sculpteze cu finețe, cu ajutorul dălțiței.
— Te-au lăsat să alegi?
— Eu nu am talentul tău la desen, răspunse Nefer, și mi-a plăcut întotdeauna să cochetez cu piatra.
— Eu nu voi alege niciodată altceva decât desenul!
— Și ce te faci dacă șeful de echipă îți încredințează alte sarcini?
Tânărul colos își ascunse cu greu nemulțumirea:
— Am un scop precis și nimeni nu va reuși să mă facă să renunț la el!

— Neb cel Desăvârșit nu e tocmai înțelegător, preciză Nefer, și nu-i place să nu i te supui. Având în vedere faptul că ești ultimul ucenic sosit, va trebui să te conformezi hotărârii lui.

— Dar tu ești prietenul meu și știi că lucrul ăsta nu este posibil! Oricât ar fi el de șef, nu-mi inspiră teamă și va trebui să-mi explice la ce se așteaptă din partea mea. În Egipt nu sunt sclavi, iar eu nu voi fi cel dintâi.

Nefer nu mai insistă, de teamă să nu-l ațâțe pe prietenul său. Primii pași ai lui Paneb se anunțau anevoioși. Curios, Zelosul descoperi satul traversat de o uliță principală dispusă de la nord la sud și de o alta perpendiculară, mai puțin importantă. În interiorul incintei se aflau șaptezeci de case albe, în care locuiau membrii confreriei și familiile lor, precum și scribul Mormântului. La nord, era cartierul cel mai vechi, datând din vremea lui Thutmosis I.

Cei doi prieteni trecură prin fața frumoasei locuințe a lui Ramose, în care fusese găzduit succesorul și fiul său spiritual, Kenhir, cel care dispunea astfel de o sală cu coloane, pentru a-i primi pe artizani, și de un birou dotat cu tot ce trebuie.

Paneb simți ațintite asupra sa privirile colegilor din echipa din dreapta, care tocmai se odihneau. Vreo zece copii, între patru și doisprezece ani, se strecurară în fugă pe lângă el, râzând și spunând verzi și uscate.

Strada principală se termina într-o răspântie. Cei doi prieteni o luară la dreapta, apoi reveniră pentru a merge spre partea de sud a satului, acolo unde se afla casa în care urma să locuiască Paneb cel Zelos.

Noul ei locatar o cercetă îndelung.

— Bine, dar… asta nu-i decât o ruină!

☥ Capitolul 42

Pereții stăteau să se prăbușească, lemnăria era roasă și vopseaua, coșcovită.

— Casa nu e într-o stare tocmai bună, recunoscu Nefer, dar are avantajul inestimabil de a fi construită în sat.

Acest argument nu potoli mânia lui Paneb:

— Trebuie să-l văd imediat pe scribul Mormântului.

Fără a ține seama de consecințele demersului său, tânărul colos urcă strada cu pași grăbiți și intră în sala de audiențe a lui Kenhir. Acesta, așezat pe o rogojină, desfășura un papirus cu situații contabile.

— Mi-ați repartizat o cocioabă de nelocuit! Am sau n-am dreptate?

Scribul Mormântului continuă să citească fără să-și ridice privirea către cel care îi vorbea.

— Ești ucenicul Paneb?

— Da, eu sunt, și cer să fiu cazat în mod corect.

— Aici, băiete, un ucenic nu are nimic de cerut. El nu face decât să asculte și să se supună. Tu ai însă un caracter cu care vei ajunge greu la reușită, iar șeful tău de echipă nu va întârzia să te excludă din confrerie. Eu, unul, voi fi primul care-i va da dreptate.

— Dar nu am și eu dreptul să fiu tratat ca și ceilalți artizani? Ei au o locuință ca lumea!

— Deocamdată, tu nu reprezinți nimic. Confreria te-a inițiat în primele tale îndatoriri, dar tu ce ai înțeles din ceremonie? N-ai petrecut nici măcar o singură zi în sat și ai deja pretenția de a fi cazat ca un om de vază! Drept cine te crezi? Credeai, poate, că, având un aspect remarcabil, vei primi o locuință superbă, cu mobilă de lux și cu o cramă plină cu vin de soi… Știai că toți colegii tăi și-au construit sau reparat casa, fără să se vaiete sau să protesteze? Să poți beneficia de niște pereți, chiar și șubrezi, este o șansă extraordinară, la care visează sute de candidați nefericiți. Și tu mai îndrăznești să te plângi! Pe lângă vanitate, mai dai dovadă și de prostie.

Cu grijă, Kenhir continuă să-și desfășoare papirusul, atent la cifrele înscrise în el.

Paneb fierbea, stăpânindu-se cu greu să nu se repeadă la scrib, să nu-l azvârle afară și să nu-i facă bucățele tot materialul.

— Ești încă aici, ucenicule? Ai face mai bine să-ți repari locuința, căci nimeni nu te va ajuta. Într-o confrerie ca a noastră, cel care nu se descurcă singur nu are un loc al său.

Paneb făcu stânga-mprejur și Kenhir respiră ușurat. Dacă tânărul colos ar fi cedat mâniei, oare cum i-ar fi putut rezista scribul?

☥

Treptele ce duceau din stradă în pragul celei dintâi încăperi erau uzate. În afara fundației de piatră care rezistase timpului, zidurile, din cărămizi uscate, aveau nevoie să fie reconstruite. Cât despre grinzi, erau atât de distruse, încât trebuiau înlocuite. Era clar că această cocioabă nu mai fusese locuită de mulți ani și avea nevoie de o curățenie generală.

Cuvintele rostite de scribul Mormântului îi plăcuseră lui Paneb cel Zelos și îl făcuseră să devină conștient de faptul că această ruină era, de fapt, prima sa casă. Deodată, i se păru mai frumoasă decât un palat.

— Sunt gata să te ajut, îi spuse Nefer.

— După cum spunea Kenhir, este interzis.

— Așa se obișnuiește, dar mai există și prietenia.

— Eu voi respecta obiceiul și mă voi ocupa singur de restaurarea casei mele.

— S-ar putea să-ți scape unele aspecte tehnice.

— Voi face și greșeli, dar va fi șantierul meu. În schimb, dacă m-ai invita la masă, n-aș spune nu.

— Te-ai putut gândi o singură clipă că Clara te-a uitat?

Dacă fațada locuinței lui Nefer te putea înșela, interiorul avea nevoie de o renovare completă. Abia dacă avusese timp să-și improvizeze o mică bucătărie, în care Clara fierbea carnea de vită și pregătea linte cu chimen. Aburul și fumul ieșeau printr-o gaură rotundă făcută în tavan.

Încă o dată, Paneb a fost uimit de frumusețea extraordinară a tinerei, al cărei zâmbet luminos îi obliga pe cei mai uricioși să fie amabili.

— Deși nu avem încă scaune, fii binevenit în casa noastră! Sunt sigură că proprietatea ta magnifică ți-a stârnit entuziasmul.

Paneb izbucni în râs:

— Doar mă cunoști, Clara! Ieri, dormeam sub cerul liber; azi, risc să pier strivit de cărămizile care se prăbușesc pe țeasta mea. Dar să trecem peste asta! Acum sunt aici, cu voi și… mor de foame!

Paneb cel Zelos nu-și amintea să fi mâncat vreodată atât de bine. Pâinea era crocantă, carnea gustoasă, lintea bine fiartă și berea savuroasă. Ospățul se încheie cu brânză de capră.

— Mâine dimineață, spuse Clara, să te duci să-ți iei rația de alimente.

— Așa se mănâncă în fiecare zi?

— În zilele de sărbătoare, se mănâncă mult mai bine.

— Înțeleg acum de ce este atât de greu să intri în această confrerie! Locuință gratuită, hrană din belșug, o meserie pasionantă... Am descoperit raiul pe pământ.

— Fii totuși prudent, îl sfătui Nefer, e foarte greu să intri în sat, dar e foarte ușor să ieși. Dacă șeful tău de echipă e nemulțumit de tine, nu Kenhir va fi cel care te va susține. Vor fi amândoi gata să te dea imediat afară.

— Cum te înțelegi cu Neb cel Desăvârșit?

— E un om aspru, autoritar, care nu tolerează niciun fel de greșeală în munca pe care o faci. Sincer să fiu, nu te apreciază prea mult și nu-ți va permite nicio abatere.

— Și dacă aș vrea să trec în altă echipă?

— Nu te sfătuiesc să încerci. Amândoi șefii de echipă ar fi foarte nemulțumiți și te asigur că șeful Kaha este și mai neiertător decât Neb cel Desăvârșit.

— Am înțeles, mă voi lupta.

— De ce consideri tu că relațiile ierarhice sunt, de fapt, un adevărat război? întrebă Clara.

Întrebarea îl surprinse pe Zelos:

— Trebuie să lupți în orice clipă, aici sau oriunde în altă parte. Șeful de echipă va încerca să mă strivească, dar nu-i va merge.

— Și dacă intenția lui este să te formeze în vederea îndeplinirii unor opere majore?

— Sunt tânăr, Clara, dar nu-mi mai fac nicio iluzie. Între oameni nu pot exista decât raporturi de forță.

— Oare ai uitat că există și dragoste?

Paneb își privea strachina, pe gânduri. Apoi i se adresă Clarei:

— Tu și Nefer sunteți o pereche excepțională, dar nu puteți fi un model. Tu ești preoteasă a lui Hathor, nu-i așa?

— De la inițierea mea, spuse tânăra, merg zilnic la capelă și pregătesc ofrandele ce trebuie depuse pe altare, în templu și în capelele mormintelor, precum și în fiecare casă. În sat, viața e altfel. Sunt cupluri, sunt celibatari, sunt copii, dar și locuințele noastre sunt niște sanctuare și nu există alți preoți sau alte preotese în afara artizanilor și a soțiilor lor. În tot ceea ce facem, viața de zi cu zi nu este despărțită de sacru. Iată de ce, la adăpostul zidurilor acestui sat, am simțit bătând una dintre inimile secrete ale Egiptului. Ni se propune să experimentăm

misterul, să-l savurăm, să-i ascultăm muzica. Acest destin ne aparține.

— Cu condiția ca șefii de echipă să fie și ei de acord...

— Locuiesc aici de puțină vreme, adăugă Clara, dar știu deja că perseverența este o virtute esențială, dacă vrei să înțelegi legile invizibile ale Locașului Adevărului. Acest loc e mama noastră generoasă care dăruiește fără măsură, dar este, oare, destul de deschisă inima noastră pentru a-i primi darurile?

Cuvintele femeii îl tulburară pe Paneb cel Zelos. Vălul care-i întuneca privirea căzu. Nici inițierea nu reușise s-o facă. Deși auzise chemarea, nu-și închipuia că acest sat modest era de fapt o lume atât de vastă, cu atâtea comori, a căror natură îi era încă necunoscută.

— Dormi la noi în noaptea asta? întrebă Nefer.

— Nu, trebuie să mă ocup de casa mea. Dacă n-o voi face, vă va fi rușine cu mine.

— Ți-o mai spun o dată: îți stau la dispoziție și-ți pot da o mână de ajutor.

— Dacă nu voi reuși s-o fac singur, îmi va fi rușine de mediocritatea mea. Mărturisesc că, uneori, sunt idiot, dar am ajuns totuși să înțeleg că renovarea cocioabei mele este, de fapt, prima încercare pe care trebuie s-o depășesc.

☥ Capitolul 43

Tertipurile lui Mehy dădeau rezultatele visate. Doar în trei luni, reușise să obțină gradul de comandant-șef al trupelor tebane, a căror reorganizare administrativă și militară îi fusese încredințată. Încetul cu încetul, reușea să-i elimine pe ceilalți ofițeri superiori, folosindu-și arma preferată, denunțul, la care adăuga o sumedenie de promisiuni, care sunau bine la urechile soldaților: mărirea soldei, posibilitatea unei pensii anticipate, o viață mai bună, modernizarea cazărmilor. Ori de câte ori aceste promisiuni nu erau respectate, Mehy acuza ierarhia de neglijență și de ipocrizie, plângându-i pe nefericiții păgubași și asigurându-i că le va lua apărarea în fața autorităților competente. În realitate, îi considera pe soldați drojdia societății, acuzându-i că beneficiază de condiții de viață mult prea favorabile.

Numirea noului comandant-șef fusese bine primită de toți. Mehy își întreținea excelenta reputație invitând la cină, în fiecare seară, câte o persoană de vază a Tebei. Avea însă grijă să le studieze cu atenție dosarele, pentru a-i putea flata cu maximum de eficacitate. Fiecare dintre oaspeții săi ajungea să creadă că Mehy era un om excepțional, un comandant devotat și demn de laudă.

În plus, Serketa excela în rolul gazdei perfecte, încântătoare și pline de bună dispoziție, destul de superficiale pentru a nu plictisi. Făcând pe fetița, îi înduioșa chiar și pe înalții funcționari scorțoși, care uitau de conveniențe văzând atitudinea ei de copil răsfățat. Pe de altă parte, aceeași Serketa își domina servitorii, oferindu-le un alt chip, acela al matroanei agresive și nemiloase.

Mehy și Serketa deveniseră cuplul la modă și toți cei care însemnau ceva în Teba așteptau cu nerăbdare să fie invitați la masă. În același timp, comandantul avea grijă să nu-l eclipseze pe primarul Tebei, care era încă destul de puternic și viclean pentru a-l zdrobi; ori de câte ori se întâlneau, Mehy făcea pe modestul și nu vorbea decât despre ambițiile sale rezonabile și limitate. De altfel, nu avea intenția să-i ia locul edilului, amestecat până peste cap în certuri de clan. Era mult mai bine să-l manipuleze, lăsându-l să se manifeste din plin în văzul lumii. Nu se cucerește o putere durabilă decât stând în umbra cea mai deasă și lăsând responsabilitatea eșecurilor pe seama imbecililor care se cred conducători.

Ca de obicei, banchetul fusese reușit; scribul principal al hambarelor și soția sa, o bogată tebană urâtă și pretențioasă, se îndopaseră cu carne și prăjituri, fără să uite de vinul alb al oazelor care, urcându-se la cap, le dezlegase tuturor limbile. Mehy reușise astfel să afle câteva date confidențiale despre gestionarea stocurilor de grâne, date pe care știa să le folosească la nevoie.

— Bine că i-am văzut plecați! îi spuse comandantul soției sale, strângând-o la piept cu brutalitate. Au fost cei mai obositori din săptămâna asta, dar de-acum încolo sunt ai noștri.

— Dragule, trebuie să-ți dau o veste mare.

— Îmi faci un copil?

— Ai ghicit.

— Un fiu... O să am un fiu! Ți-ai făcut testele de urină?

— Nu încă. Dacă ar fi fată, ai fi dezamăgit?

— Desigur... Dar tu îmi vei da un fiu, de asta sunt sigur!

Deodată, Mehy își pierdu entuziasmul și chipul i se întunecă.

— Cât de mult m-aș fi bucurat ca tatăl tău să se veselească alături de noi... Dar, vai, din păcate, îi merge tot mai rău. Ultimele sale rapoarte conțineau atâtea aberații, încât a trebuit să le modific. Medicul i-a prescris vreun tratament?

— I-am atras atenția să nu-i vorbească despre boala pe care, de altfel, e incapabil s-o învingă. Se va mulțumi să-i îngrijească inima, atât de slăbită. Îi sunt interzise emoțiile puternice.

— Mă tem, Serketa! Mă tem să nu comită vreo monstruozitate care să ne zădărnicească toate eforturile, cu atât mai mult cu cât vom avea un moștenitor. Trebuie să ne gândim la viitorul lui, iubita mea!

— Nu fi îngrijorat, am luat legătura cu un jurist căruia i-am explicat situația reală. Desigur, sub jurământ că va păstra secretul.

— Și care e părerea lui?

— Am luat deja unele măsuri legale care îi vor interzice tatălui meu să mă lase fără avere în cazul în care își va pierde mințile, dar asta nu e de ajuns. Nu voi putea deveni unica proprietară a bunurilor noastre decât în cazul unei nebunii declarate.

— Vei păstra contractul nostru de separare a bunurilor?

— Atâta vreme cât nu aveam moștenitor, asta era soluția cea mai bună. Dar acum, totul se schimbă... Formăm un cuplu excelent, voi avea cu tine un copil, iar tu ești un administrator remarcabil. De îndată ce tatăl meu va dispărea sau va fi declarat iresponsabil, voi anula acest contract și vom împărți totul.

Mehy își îmbrățișă soția cu lăcomie:

— Ești minunată! Și să știi că nu mă voi mulțumi cu un singur fiu...

Serketa analizase situația îndelung. Tatăl său îmbătrânea, folosea procedee vechi, depășite, și nu mai avea dinamismul necesar pentru a se îmbogăți în continuare. Noul stăpân al acestui joc era Mehy. Viclean, mincinos, crud și abil, nu înceta să progreseze, câștigând teren. Ce importanță avea cine era tatăl copiilor săi? Nu Serketa era cea care îi va crește? Și apoi, Mehy va avea mereu în fața ochilor dovada virilității sale, căreia îi acorda o extremă importanță.

În caz de divorț, Serketa urma să păstreze cel puțin un sfert din avere și putea să-l dea în judecată pe fostul ei soț, pentru a recupera restul. Anularea contractului de separare a bunurilor îl va convinge de încrederea oarbă a unei femei îndrăgostite, aceasta făcându-l să fie mai puțin insistent. Să-l vadă pe Mehy crezând în ea cu tărie, să culeagă roadele intrigilor sale, pentru ca apoi să-l devoreze precum călugărița, acea insectă necruțătoare... Având perspectiva unui viitor atât de incitant, Serketa nu risca să se plictisească.

— În fiecare zi, mărturisi comandantul, mă rog zeilor, pentru însănătoșirea tatălui tău. Dacă i s-ar întâmpla vreo nenorocire, aș fi distrus.

— Nu mă îndoiesc câtuși de puțin, dragostea mea; dar gândește-te că voi fi alături de tine pentru a depăși această teribilă încercare.

☥

Comandantul Mehy își invitase subalternii apropiați și câteva notabilități la o vânătoare în pădurea de papirus inundată, la nord, de Teba. Administratorul principal de pe malul stâng, Abry, aproape că murea de frică. Știa că acel loc putea fi periculos și că șansele de supraviețuire puteau fi minime. Un hipopotam furios putea răsturna o barcă dintr-o singură lovitură, un crocodil își ataca prada cu o promptitudine de temut, iar șerpii de apă mișunau pretutindeni.

Înaltul funcționar se așezase lângă Mehy care, folosind un baston drept lance, zdrobise capul unei rațe sălbatice. Simțea o plăcere de nedescris să ucidă păsări și se lăuda cu îndemânarea sa greu de egalat.

— Am putea sta de vorbă în altă parte, propuse Abry.

— Mă feresc și de colaboratori, și de soția dumneavoastră, răspunse Mehy. De când a fost dovedită nevinovăția lui Nefer, Locașul Adevărului și-a regăsit întreaga strălucire. E periculos să i te arăți dușman.

— Asta e și părerea mea! Iată de ce vă propun să renunțăm și să ne oprim la activitățile noastre oficiale.

— Nici gând, dragul meu!

— Dar de ce să ne mai înverșunăm?

— Să admirăm acest loc, Abry! Natura, în toată sălbăticia sa, respectă o singură lege: să ucizi sau să fii ucis. Cel mai puternic va câștiga întotdeauna.

— Maat este împotriva acestei legi.

— Maat nu este eternă! susținu Mehy, lansându-și din nou bastonul în direcția unui cufundac.

Dar îl rată, la numai câțiva centimetri.

— M-am enervat și mi-am pierdut precizia, regretă el. La vânătoare, sângele rece este cea mai bună dintre arme. Vreți să încercați?

— Nu, nu sunt în stare.

— Continuăm, Abry, și mă veți ajuta. Acest mic eșec judiciar nu m-a făcut să mă răzgândesc și am numeroase motive să cred în succesul nostru.

— Acel loc al secretelor este mai greu de cucerit decât o fortăreață din Nubia!

— Nicio fortăreață nu e de necucerit, e de ajuns să folosești o bună strategie. În prezent, confreria se crede la adăpost de orice atac și-și desfășoară munca în cea mai mare liniște. Aici este punctul ei slab.

Pentru a scăpa de vânători, o genetă sări de pe o umbrelă de papirus pe alta, în timp ce rațele dădeau alarma, țipând speriate.

— Să avem răbdare! Dacă insistăm în chip sistematic, niciunul nu ne va scăpa.

— Asta vă este strategia în planul urzit împotriva satului artizanilor?

— În parte, dragul meu... Căci voi adăuga alte câteva ingrediente. Ce vești ați mai aflat?

— De la intrarea în confrerie a lui Nefer cel Tăcut și a lui Paneb cel Zelos, niciuna.

— Paneb, *maestrul*... Colegii i-au hotărât un destin minunat!

— Nu cred că acest supranume are cu adevărat importanță.

— Ai o părere greșită despre artizani, Abry. Eu sunt sigur că nu lasă nimic la voia întâmplării și că va trebui să ținem seama de cele mai neînsemnate indicii. Ați pus la punct un sistem de supraveghere care să dea alarma de îndată ce un membru al confreriei va ieși din sat pentru a face vreo călătorie?

— Totul e pregătit, dar până acum nu s-a întâmplat nimic.

— De îndată ce evenimentul se va produce, să mă anunțați neîntârziat.

— Se face târziu... N-ar trebui să ne întoarcem în oraș?

— Nu încă. N-am ucis destule păsări.

☥ Capitolul 44

— Nimic nu e mai important decât să asculți, spunea bătrânul înțelept Ptah-hotep, care a trăit în vremea piramidelor. Știți cu toții să alergați, să înotați și să pălăvrăgiți, dar ultimele voastre exerciții de scriere sunt dezastruoase, și asta pentru că nu mă ascultați!

Ca în fiecare dimineață, Kenhir, scribul Mormântului, era groaznic de prost dispus. I se întâmpla adeseori să încredințeze munca de educator celui mai bun desenator al confreriei, care, în acest caz, își lua numele de „scrib”. Numai că, de la sosirea lui Paneb, Kenhir preda el însuși, spre marea disperare a băieților și a fetelor, copleșiți de muncă și sătui de dojana sa.

— Abia dacă știți alfabetul și, mai rău, îl desenați oribil! Cât despre hieroglifele reprezentând două sunete, trebuie s-o luăm de la început. Să nu mai vorbim de felul în care arată păsările desenate de voi, mai ales cucuveaua și acea mică pasăre ce bate din aripi scoțând limba! Cum aș putea să-i învăț pe cei care nu vor să asculte? V-ar trebui sute de lovituri de baston pentru a vă deschide urechile astea surde.

Paneb cel Zelos interveni:

— Fiind elevul cel mai vârstnic, iau asupra mea greșelile întregii clase. Sunt destul de lat în spate pentru a primi toate loviturile de baston.

— Bine, bine... Vedem noi mai târziu. Așezați-vă cu toții în poziția scribului, înmuiați vârfurile trestiilor în cerneala neagră diluată și scrieți literele-mamă pe cioburile voastre.

Aceste cioburi erau mici bucăți de calcar, risipite peste tot, în jurul satului. Unele, mai valoroase, proveneau din cioplirea mormintelor și le serveau elevilor drept suport pentru scriere și desen. Nu erau încă demni de a scrie pe papirus, nici măcar pe cel folosit deja sau pe cel de calitate inferioară.

Paneb era fascinat de acest material rudimentar. Avea, în sfârșit, un suport și o ustensilă pentru a-și practica arta! Îi făcea mare plăcere să traseze fiecare hieroglifă cu o precizie și o eleganță care-l surprindea pe Kenhir. Tânărul învăța foarte repede și ai fi putut crede că mâna sa cunoștea semnele de când lumea.

Kenhir privi cu atenție toate cioburile și constată că fetele erau vizibil mai dotate decât băieții.

— Voi nu sunteți decât niște bețe rupte și aruncate pe jos, pradă luminii și întunericului! Înțelepții spun că, în acest caz, dacă un tâmplar ar trece pe drum, atenția i-ar fi atrasă de bețele prăpădite, le-ar ridica și ar face din ele bastoane pentru demnitari. Ei bine, tâmplarul ăsta sunt eu! Oricare ar fi destinul ce v-a fost hărăzit, nu veți părăsi școala fără să știți să citiți și să scrieți.

Și reluă exercițiul, lucrând până la ora prânzului.

— Mâine, anunță Kenhir, vom desena peștii. Acum, mergeți să mâncați. Să stați corect la masă: drumul către înțelepciune începe cu politețea și cu respectul față de cei din jur. Tu, Paneb, rămâi!

Elevii se risipiră, lăsând în urmă zvon de glasuri.

— Ți-e foame?

— Da.

— Și mie, dar avem ceva mai urgent de făcut.

Kenhir îi dădu lui Paneb un ciob mare de calcar, ușor lustruit, și un penel autentic, destinat scribilor. Îi puse alături, la picioare, un mic vas cu cerneală neagră, concentrată.

Tânărul era în culmea fericirii:

— Este… este minunat! N-aș putea îndrăzni să desenez pe un astfel de material…

— Ai devenit fricos, așa, deodată?

Paneb se simți insultat și începu să fiarbă, dar reuși totuși să se stăpânească.

— Desenează de cinci ori cele două semne care formează numele tău: PA, rața care își ia zborul, și NEB, coșul în care se pun ofrandele și care devine deci stăpânul a ceea ce conține.

Fără să se grăbească, Paneb se execută. Mâna nu-i tremura. Semnele apărură, bine trasate.

— E corect, nu?

— Nu tu trebuie să-ți apreciezi reușita. Înțelegi de ce ți s-a dat acest nume?

— Pentru că nu trebuie să mă opresc niciodată din zborul meu către cer și pentru că măiestria mea va depinde de ceea ce voi înțelege și voi învăța.

— Măiestria... Mai ai încă mult până acolo! mormăi Kenhir. Desenează un ochi, un cap văzut din față, un altul din profil, niște plete, un șacal și o barcă.

Ca și când în el trăia fiecare semn înainte de a fi trasat, Paneb desenă îndelung, cu o siguranță de execuție uimitoare pentru un ucenic.

— Acum șterge tot, râcâind calcarul.

„Cum de reușea să se arate atât de răbdător și de meticulos, acest spirit animat de focul lui Seth?” se întreba Kenhir. Acest flăcău era un adevărat mister.

— Gata, am șters.

— Recopiază textul acestui papirus.

Kenhir desfășură un document superb, a cărui scriere, mică și ascuțită, nu era ușor de reprodus.

— Trebuie să desenez textul identic cu originalul sau pot să-l interpretez în maniera mea?

— Cum dorești.

Paneb alese cealaltă alternativă.

Nicio greșeală nu se strecurase în textul său, iar precizia crescuse în mod considerabil. Fără nicio îndoială, tânărul avea o mână de scrib care, pe lângă rapiditate, avea și talentul de a da strălucire. Cum scrisul lui Kenhir devenise aproape ilizibil, căci scria de dimineață până seara, fără să mai dea atenție aspectului, acesta se enervă puțin.

— Citește-mi textul!

— „Dacă actul de a asculta fără încetare îl pătrunde pe cel care ascultă, acesta devine cel care aude. Când ascultarea e bună, și cuvântul este bun. Cel pe care Zeul îl iubește este cel care aude; cel care nu aude este urât de Zeu. Doar cel căruia îi place să audă desăvârșește ceea ce se rostește. Cât despre ignorantul care nu ascultă, nu va desăvârși nimic. El ia în seamă cunoașterea, dar și ignoranța, utilul, dar și tot ce este dăunător, face tot ce e de condamnat și trăiește din ceea ce ucide. Să nu pui un lucru în locul altuia și să-ți învingi piedicile dinlăuntrul tău. Fii atent la cel care cunoaște riturile.”

— Știi să citești, Paneb, și nu te poticnești la niciun cuvânt. Dar înțelegi textul pe care-l citești?

— Presupun că n-ați ales acest text la voia întâmplării... Ați constatat cumva că nu vă ascult suficient învățătura?

— Asta… om vedea mai târziu… Du-te la masă! Și vezi să nu iei cu tine bucata de calcar, nu e a ta.

Paneb se îndepărtă, iar Kenhir se reîntoarse în casa lui Ramose, acolo unde locuia. Săteanca pe care o angajase ca bucătăreasă îi pregătise o salată, sparanghel și rinichi de vițel.

— Scuze pentru întârziere, spuse Kenhir, cursul meu a durat mai mult decât prevăzusem.

— Soția mea e cam bolnavă, anunță Ramose, nu va lua masa cu noi.

— Sper că nu e nimic grav!

— Aștept părerea femeii înțelepte. Spune-mi, cum de reușești să-l îmblânzești pe Paneb?

— E un băiat remarcabil, din care mi-ar plăcea să scot un scrib.

— Dar știi că vocația lui e alta.

— Dacă se supune științei lui Thot, Paneb va deveni un pictor excepțional. Dar va avea el răbdarea să învețe și să depășească etapele, una câte una?

— Constat că ai o slăbiciune pentru el.

— Este animat de o forță de care confreria are mare nevoie. Cine și-ar putea imagina ce capodopere poartă în el?

— Am încredere în tine, Kenhir, tu și șeful de echipă Neb cel Desăvârșit veți ști, desigur, să-l ajutați să se maturizeze.

— Am putea prevedea numeroase ciocniri și chiar un eșec… Panebul Zelos este pretențios, excesiv și violent, gata oricând să se revolte. Focul lui Seth este atât de puternic în interiorul lui, încât nu suntem siguri că vom reuși să-l controlăm.

— Știe să citească și să scrie?

— La fel de bine ca noi. În mai puțin de un an, a ajuns să stăpânească îndemânarea pe care cea mai mare parte dintre oameni o capătă în zece ani.

— Cum se poartă cu copiii?

— Este un frate mai mare desăvârșit. Îi protejează, îi liniștește și nu refuză niciodată să se joace cu ei. Autoritatea sa e nativă, n-are nevoie să ridice glasul pentru a fi ascultat. Partea cea mai proastă este că-i ajută pe derbedei să-și facă datoria, fără să țină seama de avertismentele mele. Ar trebui să-l pedepsesc, să-l ameninț cu excluderea, să-l…

— Îți amintești de regula dascălilor, a celor care-i instruiesc pe viitorii scribi: „Să fie pentru elevi un profesor răbdător și blând,

să le atragă respectul trezindu-le sensibilitatea, să-i educe făcându-i să-l iubească”. Mergi înainte cu formarea acestui tânăr, Kenhir, nu fi slab în combaterea imperfecțiunilor sale, nu-i tolera nicio rătăcire și dezvăluie-i treptat tot ce este nepieritor și demn de admirat.

☥ Capitolul 45

Mose, trezorierul principal al Tebei, puse să i se ungă țeasta cu o loțiune împotriva calviției, preparată din ulei de moringa. O aluzie a ultimei sale metrese îl făcuse să-și dea seama că îmbătrânește și că puterea sa de seducție scade. Mose se mâniase cumplit și i se făcuse rău. Chemat de urgență, doctorul îl sfătuise să se odihnească și să-și menajeze inima bolnavă.

Cum să poată asculta asemenea sfaturi când era copleșit de atâtea treburi? Teba nu era decât al treilea oraș al țării, dar peste măsură de bogat. Prim-ministrul pretindea o administrație clară și eficientă. Uneori, Mose simțea nevoia să se retragă la țară împreună cu fiica sa, Serketa, și să guste plăcerea grădinăritului, de care acum nu mai avea timp să se ocupe.

Și iată că ea îi anunțase, nu de mult, nașterea unui copil! Ce veste minunată și ce cuplu minunat formau, ea și acest Mehy! Mose ar putea avea o bătrânețe fericită, înconjurat de mai mulți copilași, pe care i-ar învăța contabilitatea și administrația, sperând că vor fi la fel de dotați ca tatăl lor, pentru care cifrele nu mai aveau niciun secret. Mintea lui Mehy era atât de sclipitoare, încât Mose era îngrijorat; această istețime nu risca, oare, să-l facă indiferent la tot ce nu privea cariera sa?

Gândind logic, Mose trebuia să se ferească de noul comandant-șef al forțelor tebane. Dacă, uneori, făcea pe modestul, mai ales față de primar, n-o făcea decât cu un scop bine gândit. Asemenea oameni puteau fi găsiți pretutindeni; dar la Mehy, ambiția se însoțea cu cruzimea, iar mila nu exista câtuși de puțin. Deși purta o mască de nepătruns, Mose îl putea demasca ușor și se temea să descopere un arivist, care n-o luase de nevastă pe blânda și fragila Serketa decât pentru a-i moșteni averea. Lui îi revenea, ca tată, datoria s-o pună la adăpost, convingând-o să nu modifice contractul de separare a bunurilor, gândindu-se și la protejarea copiilor.

Ultima întâlnire pe care o avusese cu primarul Tebei, vechiul său prieten, îl tulburase pe Mose. Edilul i se păruse distant, aproape bănuitor, și nu amintise de proiectele sale imediate decât în treacăt, ca și când s-ar fi adresat unui străin. Mose îl bănuia pe ginerele său de a fi intervenit pe ascuns pentru a-i zdruncina poziția și pentru a-i deveni succesor în mod inevitabil; dacă lucrurile stăteau astfel, Mehy devenea un concurent de temut și un intrigant dintre cei mai periculoși. Trebuia să-l împiedice să-i facă vreun rău.

Intendentul lui Mose anunță sosirea cuplului invitat la masă.

Serketa era elegantă, Mehy sigur de el.

— Cum te simți, fetița mea dragă?

— Excelent! Dar tu, tată?

— N-am timp să mă gândesc la asta; prim-ministrul îmi cere să-i dau săptămâna viitoare situația contabilă a provinciei Teba și, așa cum mi se întâmplă în fiecare an, îmi lipsesc câteva rapoarte.

— Dacă vă pot fi de folos… propuse Mehy.

— Nu va fi nevoie, tehnicienii mei vor face ore suplimentare.

Pentru prima dată, Mehy simți în atitudinea socrului său neîncredere, ba chiar ostilitate. Era, oare, mai lucid decât își închipuise?

— Avem și noi, în sfârșit, un moment liniștit, aprecie Serketa. Diseară, vom cina cu superiorul turmelor lui Amon, o persoană insuportabilă, care nu vorbește decât despre vaci și boi. N-ai putea să faci în așa fel încât să fie înlocuit cu un altul mai puțin plictisitor?

Pândind reacția ginerelui său, Mose nu auzise întrebarea. Serketa a fost convinsă că tatăl său era victima uneia dintre îngrozitoarele momente de absență descoperite de Mehy.

— Tată, mă auzi?

— Da, da… Adică, nu. Despre ce e vorba?

— N-are nicio importanță.

— Fiecare se fălește cu eficacitatea echipelor pe care le aveți, spuse Mehy, binevoitor. Totuși, dacă va fi nevoie, puteți conta pe mine.

— Mă duc să văd ce ne-a pregătit bucătarul, anunță Serketa, tulburată.

— Excelentă idee! Noi vom bea un păhărel sub bolta de viță și te vom aștepta.

Locul era fermecător și te îmbia la meditație și la trândăveală, dar comandantul nu-și mai putea permite să piardă vremea.

— Dragă tată socrule, trebuie să vă transmit o informație confidențială.

— Mă privește… personal?

— Este în directă legătură cu funcția pe care o aveți. Știți, desigur, că la începutul anului mai mulți negustori sirieni s-au instalat la Teba.

— Da, din moment ce li s-a dat aprobarea… Nu s-a plâns nimeni de comportarea lor și-și plătesc impozitele în mod corect, contabilizate așa cum se cuvine în registrele din provincie.

— Astea sunt doar aparențe… În realitate, lucrurile stau altfel.

— Ai descoperit ceva?

— În cursul unei misiuni de supraveghere, unuia dintre oamenii mei i s-a părut ciudat să vadă un antrepozit închis. Asta l-a făcut să pornească o anchetă discretă, ale cărei rezultate sunt următoarele: sirienii au organizat un trafic de grâne, împreună cu țăranii de pe malul stâng.

— Ai vreo dovadă?

— Cea mai sigură: contabilitatea lor clandestină, ascunsă în acest antrepozit.

— Ai pus mâna pe dovezi?

— Am dorit să vă las dumneavoastră acest privilegiu.

☥

Luară dejunul în grabă. Serketa se întoarse repede acasă, pentru a se pregăti în vederea banchetului din aceeași seară, iar Mehy, împreună cu Mose, plecară în cartierul antrepozitelor. Mose era tot mai agitat la gândul că va pune capăt unui trafic de o asemenea importanță.

Comandantul părea să ezite.

— Nu recunoști locul?

— Ba da, este clădirea din fata străduței, dar mă cam tem. Sirienii ăștia ar putea fi agresivi.

— Or fi pe aici?

— Ar trebui să mă asigur.

— Nu trebuie să riscăm, Mehy! Nu uita că ești soțul fiicei mele și tatăl copilului său! Mai bine du-te și caută niște soldați.

— De acord, dar nu vă mișcați de aici! Și așteptați-mă!

Mose rămase cu privirea ațintită spre antrepozitul indicat de ginerele său. Controlul grânelor era totuși unul dintre cele mai riguroase. Trezorierul principal al Tebei nu înțelegea cum de reușiseră sirienii să-l evite. Examinarea contabilității clandestine va dovedi, fără îndoială, existența unei complicități, iar sancțiunile vor fi severe.

Locul era pustiu, iar antrepozitul părea părăsit: o ascunzătoare perfectă pentru documente compromițătoare.

Mose a fost cuprins de curiozitate și de nerăbdare. Mehy întârzia, așa că a hotărât să exploreze singur împrejurimile.

Nimeni.

Cu inima bătându-i mai tare ca oricând, împinse ușa antrepozitului, care nici măcar nu era închisă. O rază de lumină intra pe o fereastră înaltă, căzând pe un cufăr plin cu suluri de papirus. Când îl derulă pe primul, Mose avu un șoc.

O fată înainta către el.

— Tu cine ești?

Fata își scutură părul, își sfâșie hainele și își zgârie pieptul și brațele cu unghiile.

— Ești… nebună!

— Săriți, ajutor, începu ea să urle, mă violează!

Mose o apucă de umeri:

— Taci, mincinoasă mică!

Strigătele continuară, tot mai sfâșietoare.

Ușa se deschise, dată de perete, și doi soldați apărură, cu sabia scoasă.

— Dă drumul copilei, mizerabile!

Panicat, Mose privi către oamenii înarmați.

— Vă înșelați… Eu… Ea…

O durere violentă în piept îl împiedică pe Mose să mai continue. Își duse mâinile la inimă, deschise gura larg să tragă aer în piept, apoi se prăbuși la pământ.

După ce se îmbrăcă în grabă, fata dispăru pe o deschizătură ascunsă în peretele din spatele clădirii.

Mehy intră:

— Ce se întâmplă aici?

— Trezorierul principal a încercat să violeze o fetiță, comandante. Ea a reușit să fugă, dar el… cred că a murit.

Mehy se aplecă asupra cadavrului. După cum sperase, inima socrului său cedase.

— Bietul de el, ne-a părăsit… Erați aici când s-au petrecut faptele?

— După țipetele fetei, era imposibil să te înșeli. Așa cum ne-ați poruncit, să intervenim în cazul unui incident…

— N-ați greșit cu nimic, dar va trebui să uitați această tragedie. Vreau ca socrul meu să aibă funeraliile pe care le merită și voi veghea ca reputația să nu-i fie pătată. Nu va exista niciun raport: n-ați văzut și n-ați auzit nimic. Drept răsplată pentru ascultarea voastră, veți primi stofe și vin.

Cei doi soldați dădură din cap, în semn de acceptare a propunerii.

Micuța siriană pe care Mehy o plătise pentru a juca scena violului urma să plece, fără întârziere, în țara sa, ducând cu ea o sumă de bani frumușică. Datorită morții lui Mose, comandantul devenea unul dintre cei mai bogați oameni ai Tebei.

☥ Capitolul 46

Nefer cel Tăcut se adaptase repede ritmului Locașului Adevărului: opt zile de muncă urmate de două zile de odihnă, la care se adăugau numeroase sărbători naționale sau locale, după-amiezile de libertate aprobate de șeful de echipă și concediile pentru motive personale, admise de scribul Mormântului. Artizanii începeau munca la ora opt, prânzeau între douăsprezece și două, reluându-și munca până la șase după-amiază. Unii dintre ei își foloseau timpul liber pentru a executa comenzi, bine plătite, în afara satului.

Munca oficială acoperea doar jumătate din an și confreria n-o resimțea ca pe o obligație anevoioasă; membrii echipei de pe cele două maluri erau pe deplin conștienți că participă la o aventură excepțională, la opera pe care faraonul în persoană o considera de primă importanță.

Nefer împărtășea acest sentiment, dar trăia momente grele. Integrarea sa în echipa de pe malul drept se lovea de mentalitatea de clan a colegilor săi, care continuau să-l privească neîncrezători. În calitate de cioplitor în piatră, venea zilnic în contact cu tovarășii săi, Fened, poreclit „Nasul”, pentru că avea întotdeauna intuiția gestului potrivit, Casa-Funie, specialistul în transportul și remorcarea materialelor, Nakht cel

Puternic și Karo cel Posac. Cât despre cei trei sculptori, pictorul, cei trei desenatori, dulgherul și aurarul, i se adresau arareori și asta doar pentru a-i spune banalități.

Echipa din stingă pleca la muncă atunci când cea din dreapta se odihnea și invers, așa că n-apucau să-și vorbească deloc. Fiecare din cei doi șefi, Neb cel Desăvârșit și Kaha, avea metoda sa și modul său de a guverna, fără ca vreun spirit de competiție să-i separe.

În fiecare seară, Nefer își curăța uneltele, le număra și le preda scribului Mormântului. Acesta le așeza într-o cameră bine încuiată, pentru ca a doua zi să le redistribuie lucrătorilor. Toate uneltele aparțineau, de fapt, faraonului, și niciun artizan nu avea dreptul să-și însușească vreuna dintre ele. În schimb, în vederea executării lucrărilor pentru cei din exterior, slujitorilor locului secret li se cerea să-și fabrice propriile unelte.

Nefer mânuise un târnăcop de trei kilograme, destul de solid pentru a sparge stâncile cele mai dure.

Adeseori, era ultimul pe șantierul Văii Nobililor, unde echipa din dreapta pregătea locul de veci destinat unui scrib regal.

Observându-și colegii, Tăcutul învățase să mânuiască maiul și dalta cu lamă scurtă bizotată, pe care o perfecționase cu ajutorul unui arcuș. Unealta obținută se învârtea, făcând găurile mai rapid. Cu mâna stângă ținea dalta cu mânerul fixat într-o calotă perforată. După multe încercări nesatisfăcătoare, ajungea, în sfârșit, să folosească ambele unelte, ca pe niște instrumente muzicale, simțindu-le vibrațiile, și, astfel, nu mai făcea niciun efort inutil. Destul de ușoară i se părea și folosirea cuțitului cu trei tăișuri, sula cu coadă scurtă și vârf pătrat, precum și tesla de aramă pentru finisare. Nefer se dovedise plin de răbdare și, lucrând, devenise deosebit de îndemânatic.

Poruncitor, Karo cel Posac îl strigă:

— Verifică dacă blocul pe care l-am terminat de șlefuit se potrivește perfect la zidul pe care-l înălțăm.

Sarcina era grea. Doar un cioplitor experimentat ar fi putut reuși s-o facă. Karo cel Posac n-ar fi trebuit s-o încredințeze unui ucenic, dar Nefer nu protestă și încercă să-și amintească de felul în care procedase, în ajun, șeful de echipă. În plus, folosi trei bastoane de ajustaj, lungi de doisprezece centimetri și având la una din extremități o gaură, ca de fluier. După ce se asigură că sunt perfect egale, le puse la verticală pe suprafața ce trebuia

verificată și întinse între două dintre ele o sfoară, cel de al treilea baston servind drept punct de reper. Nemulțumit de rezultat, Nefer se folosi de o pilă groasă, pentru a îndepărta asperitățile calcarului.

— Cu ce te distrezi? întrebă, mânios, Karo cel Posac.

— Mi-ai încredințat o muncă și nu fac decât s-o execut.

— Nu ți-am cerut decât o verificare, dar văd că tu ai întrecut măsura.

— Ar fi trebuit să mă mulțumesc cu o muncă de nimic? Din moment ce am constatat niște imperfecțiuni, cred că e normal să le elimin. Acest bloc va fi bine șlefuit și, astfel, va putea fi folosit în construcție.

— E blocul meu, și nu al tău!

Nefer își puse jos uneltele și se întoarse către Karo, un bărbat îndesat, cu brațe scurte și musculoase. Sprâncenele dese și nasul pătrat îi dădeau un aer agresiv.

— Karo, tu ai mai multă experiență decât mine, dar asta nu-ți dă dreptul să disprețuiești opera pe care trebuie s-o desăvârșim cu toții. Acest bloc nu e nici al tău, nici al meu. Este al locului de veci căruia îi este destinat.

— Lasă vorba! Pleacă de pe șantier și lasă-mi blocul!

— Ajunge, Karo! Ca membru al echipei, nu voi mai suporta multă vreme jignirile tale.

— Dacă nu-ți place cum ne purtăm, poți să pleci dintre noi.

— Puțin îmi pasă de purtarea ta. Nu mă interesează decât piatra. Ți-am dovedit că știu s-o șlefuiesc și s-o fac să intre perfect în acest zid. Ce vrei mai mult?

Karo cel Posac luă o dălțiță, amenințându-l pe Nefer.

— N-avem nevoie de tine aici, în sat.

— Acest sat e viața mea.

— Ar trebui să-ți fie teamă, Nefer… Crede-mă, nu vei ajunge prea departe!

— Lasă dălțița jos și ține minte că nicio frică din lume nu mă va împiedica să-mi respect jurământul.

Cei doi bărbați se priviră îndelung, cu dispreț. Karo puse dălțița pe piatră.

— Va să zică, nimic nu te sperie!

— Îmi iubesc meseria și voi dovedi că sunt demn de încrederea confreriei, oricare ar fi împrejurările și împotrivirile.

— Îți las blocul ăsta… Termină-l!

Artizanul se îndepărtă, Nefer înlătură ultimele asperități ale pietrei, fără să țină seama de ora înaintată. Gesturile sale ritmice erau blânde precum lumina soarelui care tocmai apunea.

— Cred că ar fi timpul să mergi acasă! spuse șeful de echipă.

— Mai am puțin și am terminat.

— Ai avut neplăceri cu Karo?

— Nu, deloc. El are un caracter, eu am altul. Dacă ne-am strădui, relațiile dintre noi ar fi altele, mult mai bune. Orice s-ar întâmpla, munca nu va avea de suferit.

— Vino cu mine, Nefer!

Neb cel Desăvârșit îl duse pe ucenic la o magazie, în care erau stivuite pietre de tot felul.

— Ce părere ai de piatra asta?

— Este o gresie mediocră, destul de moale pentru a fi lucrată cu dalta de bronz, dar prea poroasă. Nu provine de la Gebel Silsileh, din cea mai bună carieră și nu merită să fie folosită pentru un monument regal.

— Ai dreptate, Nefer, alegerea carierei e foarte importantă: Assuan, pentru granitul roz, Hatnub, pentru alabastru, Tura, pentru calcar, Gebel el-Ahmar, pentru cuarțit. Cei din Locașul Adevărului nu acceptă nicio greșeală în această privință și va trebui ca această rigoare să se manifeste și de acum încolo. Vei merge să vizitezi fiecare dintre aceste cariere și să constați gradul lor de exploatare. Te-ai gândit vreodată la originea pietrei?

— Cred că pietrele iau naștere sub pământ și cresc în străfundurile munților, dar ele se nasc în spațiul luminos, căci unele dintre ele au căzut din cer. Un bloc pare nemișcat și totuși mâna cioplitorului în piatră știe prea bine că piatra e vie, purtând în ea urma unor transformări, pe care ochiul nostru nu știe să le vadă, pentru că timpul mineralului nu este cel al omului. Piatra este martorul unor schimbări care ne depășesc existența; simțindu-le, nu suntem, oare, la rândul nostru, martorii eternității?

— Granitul acesta îți place?

— Este o minune… Se va lăsa șlefuit perfect și va dăinui peste secole.

— Ți-ar plăcea să devii sculptor?

— Ucenicia în cioplirea pietrei poate dura o viață întreagă, dar sculptura e cea care mă atrage cu adevărat.

— Userhat, șeful sculptorilor, consideră că nu are nevoie de nimeni. Îți va fi îngrozitor de greu să-l convingi să te instruiască. Dar, dacă piatra îți vorbește, poate că asta îți va deschide drumul dorit.

Neb cel Desăvârșit lăsă impresia că pleacă din șantier, dar, ascunzându-se după un dâmb, continua să-l observe pe tânăr. A doua zi, îi va vorbi confratelui său Kaha despre necesitatea avansării lui Nefer cel Tăcut în ierarhia confreriei secrete.

☥ Capitolul 47

Clara nu-și putea dori nimic mai mult. Trăia o dragoste profundă și luminoasă, într-un sat unic, ale cărui obiceiuri și mici secrete le descoperea încetul cu încetul, în fiecare zi, o slujea pe zeița Hathor, pregătind buchete de flori, care urmau să fie depuse pe altare și în capele.

Femeile inițiate nu erau împărțite în două echipe, precum bărbații; la baza ierarhiei, Clara se simțea bine, îndeplinindu-și cu bucurie sarcina ce-i fusese încredințată. Cu toate astea, sătencele locului nu schimbau cu ea decât câteva cuvinte fără importanță, făcând-o să simtă că le era încă străină și că nu le inspira încredere.

În fiecare seară, Nefer și Clara stăteau de vorbă, povestindu-și întâmplările de peste zi. Credeau că atitudinea artizanilor și a soțiilor lor era absolut normală. Acest sat nu semăna cu niciunul din câte existau în Egipt și trebuia să duci o adevărată luptă pentru a fi acceptat fără rezerve.

Preotesele acestui loc asigurau menținerea armoniei spirituale, fără de care, urmând legile cerești, nicio creație materială n-ar fi posibilă. O celebrau pe Hathor, zeița stelelor, cea care dirija în univers puterea iubirii, singura capabilă să reunească toate elementele vieții. Întreținerea acestei energii subtile, zi de zi, îi revenea confreriei în întreg ansamblul său, precum și celor care participau la ritualurile tuturor templelor din Egipt, începând cu faraonul însuși. În felul acesta, li se putea asigura celorlalți oameni protecția zeilor și prezența lui Maat pe pământ.

La nivelul său modest, Clara era fericită să participe la această operă primordială, cu atât mai palpabilă, cu cât satul era devotat existenței sale.

Ușa locuinței lui Casa-Funie era închisă.

De obicei, dimineața, soția sa, o brunetă de statură mică, curăța pragul și prima încăpere, apoi ieșea, luând ea însăși buchetul din mâinile Clarei.

Îngrijorată, tânăra bătu la ușă.

Femeia îi deschise și-i spuse, arțăgoasă, ca și când Clara purta vina nemulțumirii ei:

— Bărbatul meu e bolnav. Dar femeia înțeleaptă se ocupă acum de soția scribului Ramose, așa că nu știu când va putea veni.

— Poate că vă pot fi eu de ajutor…

— Vă pricepeți la medicină?

— Oarecum…

Soția lui Casa-Funie ezită.

— Vă previn: dacă priceperea de care vorbiți nu va avea efect, voi spune tuturor că nu sunteți decât o lăudăroasă!

— Și poate nu veți greși.

Calmul Clarei o dezarmă pe micuța cea oacheșă, lăsând-o să intre.

Casa era întins pe o banchetă de piatră, cu o pernă sub ceafă. De talie mijlocie, cu părul negru-corb, avea o față pătrățoasă, ochi căprui și gambe enorme.

— Ce vă doare?

— Burta… Mă arde.

Clara îl examină pe pacient, așa cum o învățase prima tămăduitoare Neferet, ținând seama de aspectul feței, de mirosul corpului, de răsuflare, dar mai ales palpându-i abdomenul și luându-i pulsul, această voce a inimii.

— E grav? se îngrijoră Casa.

— Nu cred, căci nu vă amenință niciun demon. Suferiți de stomac, în urma unui exces alimentar. Timp de câteva zile, veți mânca miere, pâine uscată, țelină și smochine și veți bea, în cantitate mică, bere foarte dulce, în mai multe reprize. Încetul cu încetul, durerea va dispărea.

Încurajat, artizanul se simțea deja mai bine.

— Pregătește-mi-le pe toate, îi ceru el soției sale, și nu uita să-l previi pe scribul Mormântului că azi nu voi putea merge la lucru.

Micuța brună o măsura pe Clara, bănuitoare.

— Vreți să vă pun eu florile pe altar?

— Nu e nevoie. O fac eu. Acum ieșiți, am multă treabă.

— Hathor să vă aibă în pază și să vă vindece soțul.

Clara își văzu de drum, continuând livrarea florilor, dar, deodată, se opri. La un metru distanță, în mijlocul străzii principale, apăruse femeia înțeleaptă, cu părul ei impresionant de alb și cu ochi acuzatori.

— Cine te-a învățat să îngrijești bolnavii?

— Prima tămăduitoare Neferet.

Un zâmbet blând dădu viață chipului sever al femeii înțelepte.

— Neferet… Cum se face că o cunoști?

— Ea e cea care m-a educat.

— De ce nu te-ai făcut medic?

— Pentru că Neferet mi-a prezis că mă așteaptă un alt destin, iar eu am ascultat-o.

— Știi să tratezi cele mai cumplite boli?

— Unele dintre ele.

— Vino cu mine!

Locuința femeii înțelepte, vecină cu cea a lui Ramose, le întâmpină cu nalbele ce-i acopereau fațada. Uimite, vecinele o văzură pe Clara intrând în urma stăpânei casei, care nu mai deschisese ușa nimănui, de mai bine de douăzeci de ani.

Încăperea spațioasă mirosea a caprifoi. Pe etajere, Clara descoperi oale și vase de sticlă cu substanțe folosite în medicină, iar de-a lungul pereților, cufere pline cu suluri de papirus.

Femeia îi dezvălui câteva dintre tainele sale:

— Am lucrat multă vreme cu medicul Pahery, autorul unui tratat despre afecțiunile rectului și ale anusului. El le-a impus sătenilor o igienă zilnică strictă, regula de bază pentru a combate bolile. Avem apă la discreție și acesta e leacul cel mai bun. Fii categorică în privința asta și luptă contra murdăriei; leacurile cele mai bune vor deveni inutile dacă nu există igienă. Te temi de scorpioni?

— Fără îndoială, dar Neferet m-a învățat că veninul conține remarcabile substanțe vindecătoare.

— Tot așa e și cu șerpii. Vom merge în deșert să prindem speciile cele mai periculoase și să ne fabricăm propriile produse. Un bun medic e „cel care stăpânește scorpionii”, căci acest animal e în stare să îndepărteze spiritele rele și să atragă energiile pozitive pe care practicianul le fixează în amulete. Tratarea corpului interior e la fel de importantă ca vindecarea corpului aparent. Știi care e prima dintre formulele de vindecare?

— Eu sunt preoteasa pură a leoaicei Sekhmet, expertă în îndatoririle sale, cea care, punând mâna pe bolnav, știe să pună un diagnostic corect.

— Arată-mi cum procedezi!

Clara puse mâna pe creștetul femeii înțelepte, pe partea din spate a craniului, pe mâini, pe brațe, pe inimă și picioare.

— Nu suferiți decât de afecțiuni benigne, constată ea.

La rândul său, femeia înțeleaptă își puse mâinile pe trupul Clarei, făcând-o să simtă de îndată o căldură intensă.

— Am mai multă energie ca tine și voi îndepărta orice urmă de oboseală din trupul tău. Când te vei simți slăbită, vino să mă vezi și îți voi reda forța care-ți lipsește.

Ședința de energizare dură mai mult de o jumătate de oră. Clara avea impresia că un sânge regenerat îi curge prin vene.

— Bănuiesc că Neferet te-a inițiat în folosirea plantelor medicinale și a produșilor toxici.

— Am petrecut zile întregi în laboratorul său și tot ce m-a învățat mi s-a fixat în memorie.

— Ești liberă să umbli în cuferele mele cu plante medicinale; iată și oalele cu filtru pe care le folosesc eu.

Femeia cea înțeleaptă îi arătă Clarei niște recipiente despărțite în două printr-un filtru; în partea de sus, drogurile solide, iar în partea de jos, lichidele.

— Încălzind vasul, explică ea, se produc aburi care dizolvă solidele, acestea amestecându-se apoi cu lichidele. În unele cazuri, nu trebuie să încălzești, ci să sfărâmi solidele în apă, cu un mojar, și să verși soluția obținută într-un vas. Ai vrea să te învăț știința mea?

Chipul Clarei se lumină:

— Cum v-aș putea mulțumi?

— Muncind din greu și servind interesele confreriei. Trebuie să știi că șefii de echipă nu permit, și pe bună dreptate, ca un

lucrător bolnav să muncească, acesta fiind liber să se îngrijească fie în sat, fie în afara lui. Dacă se tratează în afara satului, el cere medicului o notă de onorarii, iar scribul Mormântului îi rambursează cheltuielile. Să nu te impui niciodată și să-i lași fiecăruia libertatea de a alege.

— Trebuie să înțeleg… că voi deveni ucenica dumneavoastră?

— Doar superiorii confreriei îmi cunosc vârsta. Astăzi, Clara, îți încredințez acest mic secret: săptămâna viitoare, voi împlini o sută de ani. După părerea înțelepților, îmi mai rămân câțiva ani pentru a medita și pentru a mă consacra exclusiv lui Maat. Dacă accepți să-mi fi ucenică, poate că voi reuși să fac toate acestea.

— O sută de ani… E de necrezut!

— Acest sat ascunde comori de mare preț. Una dintre ele este cea care ne învață că spiritul nu ne este iremediabil condamnat. Poți lupta împotriva îmbătrânirii, practicând o știință care constă în regenerare. Încearcă și mai vorbim.

☥ Capitolul 48

Paneb cel Zelos își urma ucenicia sub conducerea severă a lui Kenhir, dornic de complimente. Scribul Mormântului considera că un viitor desenator al Locașului Adevărului trebuie să aibă o măiestrie perfectă în trasarea hieroglifelor și să nu ezite niciodată în alegerea semnului corect. De îndată ce elevul avea tendința să se arate prea satisfăcut de el însuși, profesorul îi impunea un exercițiu și mai greu.

Kenhir continua să fie surprins de contrastul dintre forța fizică a tânărului și finețea execuției desenelor sale. Cu o răbdare infinită, care nu i se putea bănui cunoscându-i caracterul năvalnic și violent, își desfășura cu măiestrie talentul de miniaturist. Paneb nu știa ce este oboseala și nu abandona niciodată, înainte de a-i fi dat deplină satisfacție instructorului său. De aceea, Kenhir îi ceruse femeii înțelepte o băutură întăritoare, pentru a nu se prăbuși în fața eforturilor impuse de instruirea tânărului.

În acea dimineață, Paneb se mulțumise să traseze în grabă mai mult de șase sute de hieroglife, de la cea mai simplă la cea mai complexă, iar Kenhir nu adăugase nimic la această probă.

— Ești mulțumit de viața ta în sat? întrebă scribul Mormântului.

— Sunt aici ca să învăț și asta fac.

— Se pare că nu ești prea apropiat de ceilalți membri ai echipei tale.

— Îmi petrec zilele la școală, serile, pregătindu-mi exercițiile pentru a doua zi, iar timpul liber, reconstruindu-mi casa. Ca să mă distrez, desenez portrete pe bucăți de calcar, pe care le adun din deșert. Deci nu am timp de pierdut cu unul sau cu altul.

— Portrete… Portretele cui?

— Al dumneavoastră și ale celorlalți elevi. Îmi par mai degrabă amuzante, dar, de îndată ce le termin, le distrug.

— Cu atât mai bine… Prima fază a educației tale a luat sfârșit, Paneb. Ești chemat de șeful de echipă, iar eu nu pot să-l mint, pretinzând că nu ești pregătit. Pentru tine, a sosit ora alegerii.

— Care anume?

— Să devii scrib la Teba sau desenator în satul secret. Dacă optezi pentru prima propunere, te-aș recomanda unor colegi și ai fi angajat în administrație. Știu că nu ți-ar fi ușor să te supui regulamentelor, dar acest mic impediment nu mai contează în fața carierei strălucite care te așteaptă. Vei avea o locuință pe măsura funcției tale și te vei îmbogăți an de an. Vei avea servitori care îți vor ușura traiul și toți se vor înclina în fața ta. Cu puterea ta de muncă și cu memoria extraordinară pe care o ai, vei putea ocupa un post de înaltă responsabilitate. În schimb, viitorul tău ca desenator se anunță a fi dintre cele mai sumbre, căci confrații tăi nu sunt prea doritori să te ajute, ba chiar dimpotrivă. Ei se cunosc de multă vreme și nu văd cu ochi buni sosirea unui nou coleg, care le-ar putea lua locul în munca pe șantiere.

— Dar aparținem aceleiași comunități, nu?

— Desigur, dar ei sunt profesioniști experimentați și, în același timp, niște oameni aspri, pe care va fi foarte greu să-i îmbunezi. După părerea mea, oricare ți-ar fi eforturile și talentele, te vor respinge și nu vei rămâne decât un simplu lucrător, dezamăgit că a ratat o frumoasă carieră de scrib.

— Ar putea fi confrații mei chiar atât de cruzi?

— Pentru ei, tu reprezinți o amenințare. Și-și vor lua măsuri de apărare.

— Asta nu e o atitudine tocmai frățească…

— Slujitorii Locașului Adevărului sunt și ei tot oameni, Paneb!

— Ascultând ce-mi spuneți, înțeleg că drumul meu este deja hotărât.

— Dacă urmezi calea rațiunii, nu vei regreta.

— Aș vrea să mă lămuriți asupra unui amănunt pe care nu-l înțeleg… De ce un erudit ca dumneavoastră a acceptat postul de scrib al Mormântului, în loc să devină un înalt demnitar teban? Înseamnă că satul secret are multe atracții magice.

Kenhir rămase mut.

— Nu fiți îngrijorat pentru mine: îi voi înfrunta pe desenatori și le voi dovedi că am și eu un loc printre ei.

De comun acord cu șeful de echipă Neb cel Desăvârșit, Kenhir încercase să-l facă pe tânăr să renunțe la cariera de desenator. Acum, era fericit că tentativa nu-i reușise.

În timp ce mergea pe strada principală a satului, Paneb avu impresia că iese dintr-un somn lung. De când fusese admis în confrerie, nu avusese decât două preocupări: să învețe să deseneze hieroglifele și să-și renoveze casa. Cea dintâi se sfârșise mai bine decât sperase, dar îi luase mult timp și asta punea pe planul al doilea reparațiile locuinței.

Știa să scrie și să citească. Asta îi dădea o formidabilă impresie că este puternic. De fiecare dată când desena o panteră, un șoim sau un taur, avea senzația că ia ceva din calitățile animalului respectiv; scrierea dădea viață abstractului, iar lectura îi oferea învățătura înțelepților.

Cei doi ani trecuseră ca un vis. Singura relație pe care o păstrase era cea cu Nefer și Clara, cărora nu le vorbea decât despre hieroglife. Petrecuse cea mai mare parte a timpului pe lângă Kenhir, fie la școală, alături de ceilalți elevi, fie în particular. În prezent, strategia profesorului său era clară: el, scribul Mormântului, încercase să formeze un alt scrib, pe care să-l trimită în afara satului!

Paneb va ști să tragă învățătură din această luptă camuflată, purtată nu cu pumnii, ci cu mintea. Kenhir încercase să-l îmbrobodească, să-l întoarcă de la vocația sa și să-l orbească, prezentându-i nenumăratele avantaje de care se bucura un birocrat.

Kenhir pierduse. Fără a se abate de la drumul său, Paneb își însușise știința lui și ajunsese să stăpânească semnele de

putere, absolut necesare unui desenator al Locașului Adevărului. Magia lor era atât de pătrunzătoare, încât îi răpiseră energia și atenția, făcându-l să uite de cea mai frumoasă creație a zeilor, femeile.

De când se dedicase studiului, nu le privise nici măcar o dată! Clara nu intra la socoteală, ea fiind cu totul diferită de celelalte și, totodată, soția lui Nefer. O considera sora sa mai mare, cea care îl domolea și nu-i dădea decât sfaturi bune.

Cum s-o fi putut lipsi de femei atât de multă vreme? Oare magia vicleanului Kenhir era atât de puternică? Pe viitor, se va feri de acest personaj ipocrit, unul dintre cei trei șefi ai confreriei. Atrăgându-l în năvodul său, nu-l lipsise oare de iubire?

Echipa din dreapta avea zi liberă. Unii artizani dormeau, alții își înfrumusețau casa, iar alții fabricau mobilă pentru a o vinde unor cumpărători din afara satului. Până acum, toți îl ignoraseră pe Paneb, dar și el le răspunsese la fel. În curând, îi va înfrunta pe desenatori, dar acum, în acest sfârșit de dimineață, își permitea o plăcere unică: aceea de a privi femeile din sat și de a le seduce.

În loc să se reîntoarcă acasă cu pași grăbiți pentru a se ocupa de locuință, înainta încet pe strada principală, oprindu-și privirea pe oricare reprezentantă a sexului frumos.

Paneb crezuse că va intra într-un loc auster, în care nevestele artizanilor stăteau închise în case și în capele; dar acum constata că, la fel ca în celelalte sate ale Egiptului, majoritatea femeilor munceau sau circulau cu pieptul dezvelit. Privirea lui Paneb întârzia pe sânii fetelor tinere. Din păcate, femeile nu gustau acest joc; unele îl priveau încruntate, iar altele intrau în casă, furioase.

Vânătoarea nu se anunța tocmai ușoară, dar tânărul colos nu se îndoia de puterea sa de seducție. După această perioadă de abstinență, nu avea de gând să facă nazuri. Îi era totuna dacă întâlnea o femeie în vârstă, dar experimentată, sau o tânără începătoare.

Tocmai când credea că și-a găsit prada, zări o blondină micuță, frumușică foc, care-l privea cu dragoste. Porni atât de repede spre ea, încât, speriată, fata îi trânti ușa în nas.

— Dar știu că sperii fetele, îi șopti o voce catifelată.

Paneb se întoarse. Avea în față o superbă roșcată de vreo douăzeci de ani, care purta o rochie verde, cu bretele. Își purta cu ostentație sânii goi, iar trupul îi era înzestrat cu forme ispititoare.

— Mă numesc Paneb.

— Iar eu mă numesc Turcoaza și sunt celibatară.

Puțin li păsa lui că e sau nu măritată. Femeie să fie.

— Vrei să stăm puțin de vorbă?

— Deloc. Am chef să fac dragoste cu tine, și asta imediat.

Turcoaza zâmbi:

— Ești un adevărat colos…

— Iar tu ești o floare superbă! Cred că ne-am potrivi de minune și plăcerea ar fi de ambele părți.

— Așa crezi tu că trebuie să-i vorbești unei femei?

— Hai, destul cu vorba.

Urcă în fugă cele câteva trepte ale căsuței și o strânse în brațe pe Turcoaza, sărutând-o cu foc. Simțind că nu i se împotrivește, o trase înăuntru și, în penumbra dulce a încăperii, îi smulse în grabă rochia fină, de mătase.

Parfumul de ambră al fetei, pielea sa albă și felul în care se lipea de el, îl făceau să înnebunească. La fiecare gest al lui, Turcoaza răspundea la fel și astfel porniră împreună într-o călătorie minunată, cea a descoperirii trupurilor.

☥ Capitolul 49

Copleșiți, amanții se odihneau, în sfârșit.

— Paneb cel Zelos! Îți meriți numele pe deplin.

— Nu cunoscusem până acum o femeie care să mă scoată atât de mult din minți…

— Ai făcut atât de multe cuceriri?

— La țară, fetele nu fac nazuri.

— Se pare că nu dai importanță sentimentului.

— Sentimentele? Astea-s bune pentru bătrâni. O femeie are nevoie de un bărbat, iar bărbatul, de o femeie… Asta e tot. De ce să ne complicăm?

— Tot așa gândește și prietenul tău Nefer?

— Îl cunoști?

— L-am zărit împreună cu Clara, soția sa.

— Cu ei, e altfel. Dragostea lor este un miracol care-i va ține uniți până la moarte, dar nu-i invidiez. El nu va cunoaște vreo altă femeie, îți dai seama! Dacă mă gândesc bine, este mai degrabă un fel de blestem.

Paneb se ridică, sprijinindu-se pe coate.

— Tu ești într-adevăr superbă... De ce nu ești măritată?

— Pentru că prefer să fiu liberă, ca și tine.

— Cred că asta îi face pe săteni să bârfească.

— Da și nu. Eu sunt fiica unui cioplitor în piatră din echipa din stânga, văduv încă din prima tinerețe. Am fost crescută de unii și de alții până acum trei ani, când tatăl meu a murit. Am hotărât să rămân aici, în sat, și să devin preoteasă a lui Hathor. Nu este ea oare zeița iubirii, a tuturor iubirilor?

— Ai avut mulți amanți?

— Asta nu te privește.

— Ai dreptate, n-are nicio importanță! De acum, eu sunt singurul tău amant.

— Te înșeli, Paneb! Sunt o femeie liberă și nu mă voi supune nici unui bărbat. Poate că nu te voi mai avea niciodată în patul meu.

— Ești nebună!

Încercă să se culce peste ea, dar Turcoaza se feri.

— Ieși din casa mea! îi porunci ea.

— Te-aș putea lua cu forța!

— Iar tu ai fi expulzat din sat chiar în seara asta și apoi condamnat la închisoare pentru multă vreme. Du-te, Paneb!

Rușinat, tânărul colos se ridică și ieși. Cât de complicate sunt femeile, mai ales când refuză să se supună! O pierduse pe Turcoaza, nu-i nimic, va găsi altele. Își potolise pentru câtăva vreme dorința, așa că de acum se putea dărui cu totul terminării lucrărilor de renovare a casei.

La fel ca și celelalte locuințe din sat, casa îi fusese repartizată oficial de către prim-ministru. Avea o suprafață de numai cincizeci de metri pătrați, pentru că el era celibatar. Cei căsătoriți beneficiau de optzeci de metri pătrați, iar cei care aveau și copii, primeau o sută douăzeci de metri pătrați. Întinse pe o distanță între trei și șapte metri, fațadele orientate spre artera principală erau înguste, cu o ușă mică la intrare, prevăzută cu câteva trepte.

În general, construcția avea la bază un soclu de piatră înalt de un metru, pe care erau înălțați pereții din cărămizi acoperite cu glet și cu numeroase straturi de var. Casa lui Paneb nu avea încă această finisare și era departe de a fi la fel de solidă ca locuințele cele mai vechi ale satului, construite direct pe stâncă.

Paneb hotărâse să muncească singur, așa că Nefer, fără să-și ajute prietenul, îi dăduse totuși câteva sfaturi pentru a se evita unele erori fatale. Paneb se spetise muncind la zidurile exterioare, pe care dorea să le facă foarte groase. Apoi despărțise odăile prin pereți interiori din cărămidă, mai puțin groși, folosind doar mortar de pământ. Pe acești pereți se sprijineau plafoanele și terasa. Șarpanta era formată din trunchiuri de palmier abia cioplite și legate strâns unele de altele; fusese destul de greu să le așeze corect, dar, datorită forței sale și indicațiilor precise ale lui Nefer, Paneb o scoase bine la capăt.

Dăduse toată atenția orientării ferestrelor, de aceasta depinzând atât buna aerisire a casei, cât și asigurarea căldurii pe timp de iarnă și a răcorii în timpul verii. Uneori, mai greșise. A trebuit s-o ia de la început și să adauge și mai mult la pereții exteriori, dar, în cele din urmă, a obținut rezultatul pe care și-l dorea.

Așa cum erau cele mai multe case din sat, a lui Paneb avea trei niveluri, trei odăi principale, o bucătărie, două pivnițe, toaleta și o terasă. Dar toate erau goale și nu aveau nimic decorativ care să le înfrumusețeze. Mobilierul se reducea la o simplă rogojină și lipseau picturi și alte ornamente, pentru a da viață acestei locuințe.

Paneb era plin de idei, dar nu era în stare să le concretizeze. Nu-l interesa decât perfecțiunea. Deocamdată, se mulțumea cu florile împărțite zilnic de preotesele lui Hathor și pe care Clara trebuia să le distribuie locuitorilor satului, pentru a fi depuse pe un altar, drept omagiu către zeiță.

Pentru Paneb sosise momentul învățării de noi tehnici care să-i permită înfrumusețarea locuinței sale, așa încât să devină cea mai strălucitoare din Locașul Adevărului.

În timp ce meșterea pe lângă casă, un bărbat veni către el.

Deși puțin mai scund decât Paneb, era la fel de bine făcut. Călca apăsat, cu pași greoi, ca și când ar fi fost nevoit să-și târască trupul bine legat.

— Ai cumva treabă cu mine?
— Tu ești Paneb cel Zelos?
— Pe tine cum te cheamă?
— Nakht cel Puternic, cioplitor în piatră.
— Frumoasă poreclă… Ce faptă de vitejie ai făcut pentru a o merita?
— Dacă tu ai începe de astăzi să ridici blocuri de piatră, fără să te oprești nicio secundă până nu vei împlini o sută de ani, tot n-ai putea căra mai multe ca mine.
— Nu intenționez să devin cioplitor în piatră, ci desenator și pictor.
— Confreria are un pictor excepțional și trei desenatori experimentați. Ei sunt cei care împodobesc locul de veci al lui Ramses cel Mare, cele ale membrilor familiei regale și ale nobililor. La ce ar mai putea servi un puști ca tine?
— Am fost și eu inițiat, la fel ca ei, și aparțin aceleiași confrerii.
— Confunzi teoria cu practica, băiete! Desigur, ai avut norocul să fii primit printre noi, dar pentru câtă vreme?
— Pentru cât îmi va plăcea să rămân.
— Te crezi stăpânul propriului destin?
— În drumul nostru există uși. Unii le privesc, ceilalți bat cu speranța că cineva le va deschide. Ei bine, eu le sparg.
— Până atunci, îmi vei da ascultare mie.
— Care-ți sunt ordinele, Nakht?
— Am în casă un perete pe care trebuie să-l refac. Dar n-am chef să mă spetesc, așa că, având în vedere că ai câștigat experiență, tu ești cel care se va ocupa de treaba asta.
— E casa ta, nu a mea. Rezolvă-ți singur problema!
— Tu, băiete, ai fost angajat să servești.
— Să servesc marea operă a confreriei, da, nu însă și pe cea a unor exploatatori ca tine.
— Mi se pare că ești prea obraznic… Nu ți-ar strica o lecție care să te pună pe drumul cel bun.
Adversarul avea clasă, dar asta nu-l speria pe Paneb, sigur pe rapiditatea sa, atât în apărare, cât și în atac.
— Ai grijă, Nakht, riști s-o încasezi.
— Hai, fanfaronule, apropie-te…

— Te-ai gândit bine? În locul tău, m-aș duce acasă și m-aș lăsa dezmierdat de nevastă. Dacă te-ar vedea plin de răni, te-ar părăsi.

Enervat, Nakht cel Puternic încercă să-i tragă lui Paneb un pumn sub centură. Dar tânărul sărise deja în lături, lovindu-și adversarul și rupându-i o coastă. Cioplitorul scoase un urlet de durere.

— Încetați! se răsti Nefer, care tocmai sosea în fugă.

Iată ce spectacol trist descoperea, el care venea din partea Clarei să-i aducă prietenului său o prăjitură cu smochine.

Paneb îi dădu ascultare și lăsă garda jos.

Nakht însă se repezi asupra adversarului său, cu capul înainte.

☥ Capitolul 50

Conduși de Karo cel Posac în ritmul marcat de un baston noduros, artizanii echipei din dreapta se îndreptau către clădirea care le era rezervată, la poalele colinei din nord, la marginea necropolei.

Nefer cel Tăcut zări un mic templu, la care se ajungea printr-un pridvor. Îndeplinind funcția de paznic, șeful de echipă Neb cel Desăvârșit ceru ca fiecare să se prezinte, spunându-și numele.

Odată terminat acest ritual, fiecare membru al echipei din dreapta pătrunse într-o curte mică, neacoperită, și îngenunche în fața unui bazin de purificare, de formă dreptunghiulară. Pictorul Ched Salvatorul luă apă cu o cupă și o vărsă pe mâinile confraților săi, întinse cu palmele către cer.

La rândul său, Ched a fost și el purificat, apoi artizanii au intrat în sala de întruniri al cărei plafon, susținut de două coloane, era vopsit în ocru-galben. De-a lungul pereților, se înșirau strane încastrate în banchete de piatră. În timpul zilei, o lumină blândă pătrundea prin două ferestre înalte; dar acum, noaptea se lăsase și fuseseră aprinse torțe.

Un zid de piatră, nu prea înalt, despărțea sala de întruniri de un sanctuar construit mai sus, în care nu putea intra decât șeful de echipă. Era compus dintr-un naos, în care se afla statueta zeiței Maat, și din două mici încăperi laterale, în care se păstrau vasele cu miruri, altare și alte obiecte de ritual.

Neb cel Desăvârșit luă loc spre răsărit, pe jilțul din lemn pe care, înaintea lui, îl ocupaseră ceilalți artiști-maeștri, conducători ai echipei din dreapta.

— Să aducem omagiul nostru strămoșilor, spuse el, solemn, și să-i rugăm să ne lumineze. Strana de piatră din vecinătatea mea să rămână goală. Ea este rezervată *Ka*-ului predecesorului meu, cel care, acum, trăiește printre stele, dar va fi mereu prezent printre noi. Fie ca exemplul său să ne ocrotească și să ne țină mereu uniți!

Artizanii păstrară tăcerea. Simțeau cu toții că cele spuse de Neb cel Desăvârșit nu erau vorbe în vânt și că legăturile care-i uneau vor dăinui dincolo de moarte.

— Între doi dintre lucrătorii noștri s-a ivit un conflict, declară șeful de echipă. Trebuie să vă cer părerea pentru a hotărî dacă e posibil să-l rezolvăm acum, aici, sau dacă va trebui să-l prezentăm în fața tribunalului.

Cu capul înfășurat într-o pânză înmuiată în mir pentru a-i potoli durerea, Nakht ceru cuvântul.

— Am fost atacat de ucenicul Paneb cel Zelos. Aproape că mi-a spart țeasta și va trebui să mă odihnesc câteva zile, ceea ce va întârzia munca întregii echipe. Propun să fie condamnat sever de către tribunal.

— Altă soluție nu există, aprobă Karo cel Posac.

Paneb tocmai se pregătea să protesteze vehement, când Nefer îi puse mâna pe umăr, împiedicându-l să se ridice.

— Am fost martor la înfruntarea dintre Nakht cel Puternic și Paneb, spuse Nefer, calm. Era clar că urma să se ia la pumni și atunci am intervenit pentru a opri această ceartă. Paneb mi-a dat ascultare, dar Nakht s-a repezit asupra lui, cu capul înainte. A încercat să-l atace într-un mod necinstit, iar Paneb n-a făcut decât să se apere, lovindu-l în creștet.

— Oare nu vorbești astfel pentru că Paneb îți este prieten? întrebă șeful de echipă.

— Dacă ar fi făcut ceva rău, n-aș fi încercat să-i justific comportamentul. Mie nu-mi rămâne decât să clarific motivul acestei înfruntări.

— Ba deloc, obiectă Nakht, rănile mele dovedesc faptul că nu eu eram agresorul.

— Argument aparent, aprecie Nefer, dacă m-ai fi ascultat, acum ai fi fost neatins. Dar ce voiai tu de la Paneb?

— Nu voiam decât să discut cu el, dar mi-a răspuns cu insulte. Este o atitudine nedemnă de un ucenic!

— Dar un cioplitor în piatră are dreptul să-i ceară unui ucenic să părăsească drumul cel drept și să-și trădeze jurământul?

Nakht cel puternic păli:

— Întrebarea asta nu are nicio noimă! Tu erai prea departe și n-ai putut auzi nimic, și apoi… nu i-am cerut nimic!

— N-am auzit nimic, într-adevăr, dar comportarea ta nu poate fi altfel explicată. Trăim în acest loc secret și Maat ne este suverană. Cum de mai poți să minți?

Tonul lui Nefer nu avea nimic amenințător. Părea mai degrabă cel al unui părinte care încerca să-i arate fiului său că a comis o greșeală gravă, dar că timpul nu este pierdut și el se poate îndrepta.

Argumentele lui Nefer se învârteau în capul lui Nakht cel Puternic într-un ritm îndrăcit. Privirile colegilor i se păreau mai grele decât lădițele cu pietriș pe care le ridicase de atâtea ori, iar cuvintele primului său jurământ, atât de îndepărtate, îi reveniseră în memorie.

— Îmi retrag plângerea împotriva lui Paneb, declară el, lăsând capul în jos. Frăția noastră nu trebuie umbrită de o asemenea ceartă neînsemnată… Ni se întâmplă uneori să fim mai iuți la mânie, dar asta nu e grav. Ne-am luat puțin la hârjoană pentru a ne măsura puterile. Știu că ar fi fost mult mai bine să ne înfruntăm într-o luptă organizată.

— Îți stau la dispoziție, spuse Paneb.

— Incidentul e închis, decise șeful de echipă. Mai sunt și alte cazuri de discutat?

— Sunt nemulțumit de calitatea ultimelor alifii care mi-au fost livrate, se plânse Karo cel Posac. Am pielea fină și îmi produc iritații. Dacă suntem tratați ca niște oameni de nimic, nu vom întârzia să protestăm!

— Voi semnala plângerea scribului Mormântului, promise Neb cel Desăvârșit. Calitatea alifiilor va fi supravegheată mai îndeaproape.

— În curând, nu vom mai avea peneluri fine, reclamă pictorul Ched. Lansez apeluri de mai multe luni încoace, dar… degeaba.

— Mă voi ocupa și de asta. Mai e ceva?

Nimeni nu mai ceru cuvântul.

— Avem un program de lucru foarte încărcat, anunță Neb cel Desăvârșit. Am primit ordin ca, în timp ce echipa din stânga duce la bun sfârșit imensul loc de veci al „fiilor regali” ai lui Ramses cel Mare în Valea Regilor, să restaurăm mai multe morminte din Valea Reginelor. Dacă vor fi necesare ore suplimentare, veți primi în schimb sandale de bună calitate și stofe frumoase.

— Mai avem de pregătit și o serbare, se plânse Karo. Când o să mai dormim? Cu căldurile care se apropie, munca va fi tot mai grea. Vom avea nevoie, mai ales, de apă rece!

— Și nu uitați de bere, adăugă Nakht cel Puternic. Fără ea, n-avem niciun spor.

— Având în vedere amploarea acestui proiect de recondiționare, adăugă Gau cel Exact, cer, în calitate de desenator, ca laboratorul central să fie deosebit de atent în privința calității culorilor pe care ni le va livra. Va trebui să respectăm contururile și nuanțele originare.

Propunerea lui Gau era susținută de cei doi colegi ai săi, Unesh-Șacalul și Pai-Pâinică Bună.

Nimeni nu mai avea nimic de spus, așa că șeful de echipă se ridică, ceru să fie stinse torțele și adresă străbunilor o ultimă invocație.

Deși clădirea era cufundată în beznă, Paneb întrezări o sclipire ciudată venind dinspre naos. Ar fi putut jura că, în interiorul micului sanctuar, era aprinsă o lampă și că lumina sa trecea prin ușa din lemn aurit.

Crezându-se victima unei halucinații, tânărul privi cu atenție acest fenomen de necrezut, dar nu pentru mult timp, căci trebuia să-i urmeze pe ceilalți artizani care părăseau sala de întruniri.

— Ai văzut lumina aia ciudată? îl întrebă el pe pictorul Ched.

— Taci și ieși în liniște!

Noaptea era blândă, satul dormea. Când ieșiră la aer, Paneb repetă întrebarea:

— Ei, ai văzut-o?

— Nu erau decât licăririle roșietice ale torțelor ce se stingeau.

— Ba era o lumină care venea dinspre naos!

— Te înșeli, Paneb!

— Sunt sigur că nu mă înșel.

— Du-te și te culcă! Vei scăpa fără doar și poate de orice vedenie.

Paneb îi puse aceeași întrebare și lui Pai-Pâinică Bună, dar nici el nu observase ceva anormal. Apoi îl căută pe Nefer, dar nu-l găsi. Prietenul său, cel care izbutise să-i demonstreze nevinovăția și să-l scutească astfel de vreo pedeapsă, se reîntorsese, desigur, acasă.

Nu, nu se poate! Nefer ar fi vrut cu siguranță să-i vorbească.

Echipa se răspândise. Paneb rămăsese singur în fața ușii închise a clădirii confreriei.

Oare ce-o fi pățit Nefer?

☥ Capitolul 51

Paneb așteptase până-n zori, în speranța că-și va vedea prietenul apărând. La sosirea preoteselor lui Hathor, care se îndreptau către templu pentru a reînvia puterea divină, tânărul, înciudat, plecă acasă.

Deodată, satul, atât de liniștit în aparență, i se păru îngrijorător și ostil. Crezuse că-i descoperise legile, dar acum, în mod brutal, se simțea cuprins de necunoscut. Oare unicul său prieten fusese victima vreunui complot urzit de niște indivizi de temut, hotărâți să-i elimine pe toți cei care nu le erau pe plac? Paneb îl înfruntase pe Nakht cel Puternic, Nefer îi luase apărarea lui Paneb… Deci cei doi prieteni trebuiau să dispară.

Dar Paneb cel Zelos nu se va lăsa sugrumat precum vitele la abator. El singur era în stare să treacă prin foc și sabie acest sat blestemat!

Tocmai când se pregătea să plece la război, cineva bătu la ușă.

Neîncrezător, tânărul se înarmă cu un baston, gata să zdrobească țeasta artizanilor care vor încerca să-l captureze.

Ridicând brațul drept, deschise ușa și văzu două femei: Clara și o blondină mică și speriată. Cea dintâi ducea în brațe un bust din ipsos, iar cealaltă, un buchet de flori de lotus, narcise și albăstrele.

— Chipul să-ți fie luminat de zei, spuse Clara folosind formula tradițională pentru a ura o zi bună. Uabet a dorit să mă asiste. Vom face ca locuința ta să prindă viață.

— Ai vești de la Nefer?
— Îmi pari îngrijorat!
— A dispărut!
— Liniștește-te, a plecat să vadă un șantier naval pentru a studia tehnicile dulgherilor.
— A plecat singur?
— Nu, cu șeful de echipă și cu câțiva artizani.
— Ești sigură?
Intrigată, Clara îl privi îndelung:
— Ce se întâmplă de ești atât de tulburat?
— Credeam că a fost răpit, că i-au făcut ceva rău, că…
— Totul e bine, stai liniștit, nu e decât o scurtă călătorie cu caracter profesional. Ce ți-a trecut prin cap?
Paneb puse bastonul jos:
— M-am temut pentru el, m-am temut că-l dușmănește întreaga confrerie.
— Calmează-te, îl sfătui Clara. Iată bustul unui strămoș, pe care tu îl vei venera în fiecare zi, gândindu-te la foștii slujitori ai acestui loc secret.
— Trebuie să-l pun în prima încăpere, așa, ca la tine?
— Așa se obișnuiește.
Timidă, Uabet cea Pură îi dădu florile tânărului.
— Parfumul lor poartă acel *Ka* al strămoșilor, comentă Clara. Dacă n-am fi legați de ei, dacă nu ne-ar transmite forța lor, n-am putea supraviețui.
— Strămoșii nu mă interesează… Doar viitorul contează pentru mine.
— Fără temelie, nu vei putea construi, Paneb. Cei dinaintea noastră au modelat spiritul acestui sat și i-au hrănit sufletul cu operele lor. Ceea ce ne-au transmis ei trebuie să transmitem și noi, la rândul nostru. Dacă-ți neglijezi strămoșii, vei deveni surd și orb.
Atras de cuvintele Clarei, Paneb nu observase că Uabet cea Pură îl privea cu ochi plini de tandrețe.

☥

După ce dădu uitării bustul strămoșului într-un colț al primei încăperi, Paneb mâncă repede ceva și se îndreptă către locuința pictorului Ched, pe care îl considera cel mai de seamă dintre cei trei desenatori. Îi va cere să-i impună un program de lucru strict și nu se va lăsa în voia unor vorbe în doi peri.

Echipat cu un material impresionant, Ched se pregătea să plece în Valea Reginelor. Înzestrat cu o eleganță nativă, cu părul și mustăcioara foarte îngrijite, cu ochii de un cenușiu-deschis și cu nasul drept, cu buzele fine, părea să privească disprețuitor la tot ce-l înconjura.

— Așteptați-mă!

— Să te aștept... Pentru care motiv?

— Păi, nu vă însoțesc în Valea Reginelor?

Zâmbetul lui Ched era mai tăios decât lama unui cuțit.

— Ți-ai pierdut mințile, băiete, voi face lucrări de restaurare de o extremă finețe și n-am nevoie de un nepriceput.

— Știu să citesc și să scriu. Desenez hieroglifele ca nimeni altul!

— Ca toți locuitorii satului... Dar ce știi tu despre arta trasării liniilor, despre regulile proporțiilor și despre natura secretă a culorilor? Se pare că vrei să devii desenator, ba chiar pictor! Oare nu știi că nu tu ești cel care impune dorințele confreriei? Ar trebui să înveți să faci ipsos și, fără îndoială, asta îți va rămâne cea mai bună ocupație până la sfârșitul vieții.

Cuvintele lui Ched se înfigeau precum cuțitele în carnea tânărului colos.

— Un alt element important, pe care tu nu l-ai perceput încă, continuă pictorul: locuința pe care ai primit-o nu este casa unui țăran sau a vreunui scrib fără importanță, ci un sanctuar. Nu te-ai gândit decât la confortul tău material. Dar ce știi tu despre semnificația simbolică a fiecărei încăperi? Și unde sunt picturile și obiectele care le fac să aibă un rost? Bietul meu Paneb, nu ești încă decât un om din exterior! Nu sunt sigur că ai inteligența și talentele necesare pentru a deveni un slujitor autentic al Locașului Adevărului. Măcar urmează exemplul prietenului tău Nefer, căci el a făcut deja mari progrese. Și nu uita că poarta satului se deschide foarte ușor spre exterior, acolo unde tu vei obține lesne o muncă pe măsura ta.

Năucit, Paneb privi în urma pictorului, fără să poată scoate un singur cuvânt. Cuprins de furie, era gata să se arunce asupra lui Ched, să-i smulgă materialul și să i-l calce în picioare.

Dar reproșurile pictorului continuau să-l tortureze ca loviturile de bici, cu atât mai dureroase, cu cât Zelosul recunoștea că acela avea dreptate: nu era decât un țăran și, în același timp, un scrib neînsemnat. Dar de ce Nefer, singurul său prieten, nu l-a

ajutat să-și dea seama de acest adevăr? Și la ce progres făcuse aluzie Ched? Pentru a fi cu inima împăcată, Paneb hotărî să i se destăinuie Clarei.

Pe strada principală, îi întâlni pe ceilalți doi desenatori, Unesh-Șacalul și Gau cel Exact, care se îndreptau către Valea Reginelor. Abia îi salută, simțind ironia din ochii lor.

Bătu în ușa casei prietenilor săi.

— Clara, pot să intru?

— O clipă, răspunse ea.

Ciudat... Ea, de obicei atât de primitoare, o să-l respingă pe Paneb tratându-l cu dispreț, așa cum a făcut-o pictorul? Abia dacă avu timp să-și rumege gândurile negre, că ușa nu întârzie să se deschidă.

— Nefer s-a întors?

— Nu încă.

— Vreau să-l văd.

— E încă pe șantier.

— De ce a știut el să aleagă drumul cel bun, și eu nu? Tu trebuie să știi!

— Intră, am ceva de terminat.

Paneb intră și, spre uimirea sa, îl văzu pe cel de al treilea desenator, Pai-Pâinică Bună, un bărbat rotofei, cu chipul jovial și cu obrajii bucălați. Încheietura mâinii drepte îi era bandajată.

— Mi-am scrântit-o puțin, explică el. Datorită îngrijirilor Clarei, îmi voi relua activitatea peste câteva zile.

Tânăra se asigură că bandajul nu era prea strâns.

— Deocamdată, Pai, repaus total. Nu fi îngrijorat, nu vor exista niciun fel de urmări.

Paneb privea încăperea cu alți ochi: o construcție ciudată într-un colț, bustul strămoșului pe un altar, un alt altar plin de flori... Nefer își transformase locuința într-un adevărat sanctuar.

— În această dimineață, pictorul Ched m-a tratat ca pe un incapabil, singurul meu prieten dispare, iar eu nu mai înțeleg nimic! Ce se întâmplă, Clara?

— Trebuie să treci de o nouă etapă. Numai tu îți poți găsi drumul cel bun.

— Singurul sfat pe care mi l-a dat Ched este acela de a alege meseria de ipsosar!

— Asta e o treabă excelentă, observă Pai-Pâinică Bună.

Paneb fierbea:

— Și tu îți bați joc de mine?
— Ai rămas la hotărârea de a deveni desenator?
— Mai mult ca niciodată.
— Atunci, trebuie să înțelegi că primul tău șantier, acolo unde trebuie să-ți treci probele, este propria casă. Ne-ai dovedit că te poți descurca singur într-o muncă grea și o renovare sumară, dar asta nu e de ajuns. Trebuie să înveți tot ce ține de meserie, pentru a nu greși atunci când vei lucra la un loc de veci.
— Ai fost și tu ipsosar?
— Bineînțeles că am fost. Cum să-mi reușească un desen dacă n-am un suport de calitate? Prepararea lui este primul dintre secrete.
— Ai fi de acord să mă înveți și pe mine? întrebă Paneb, panicat.
Pai-Pâinică Bună își privi încheietura bolnavă.
— Nu mă prea împac cu odihna forțată… Am putea încerca.

☥ Capitolul 52

Însărcinată pentru a doua oară, Serketa aștepta îngrozită rezultatul testelor. La prima naștere, aflând că are o fată, soțul ei se mâniase, devenise violent și refuzase să-și vadă copilul. Acesta urma să fie crescut de doici și să nu fie văzut niciodată de tatăl său. În mod oficial, primul născut trebuia să fie un băiat. Mehy regreta uneori că nu este grec sau hitit, popoare la care legea nu interzicea uciderea fetițelor, atunci când, în familie, depășeau numărul prevăzut.

O perfectă circulație a sângelui și o bună oxigenare a întregului trup îi asigurau Serketei o sarcină liniștită și o naștere fără vreun incident; dar ceea ce conta, de fapt, era sexul copilului. De două săptămâni, urina zilnic pe doi saci: unul conținea grâu, curmale și nisip, iar celălalt, nisip, curmale și orz. Dacă grâul încolțea primul, Serketa urma să nască o fată; dacă încolțea orzul, pruncul era băiat.
— Avem un rezultat sigur, o anunță medicul său.

☥

— Arătați superb, dragul meu Mehy! exclamă primarul Tebei. Militarii au o încredere oarbă în ceea ce faceți, iar marile manevre pe care le-ați condus au fost foarte apreciate de

populație, făcând-o să se simtă protejată și departe de orice pericol.

— Meritul este al ofițerilor și al trupelor, a căror disciplină este exemplară.

— Dar ordinele vă aparțin!

— M-am inspirat din recomandările pe care mi le-ați făcut, îi aminti Mehy.

Primarul aprecia această precizare:

— V-ați consolat după moartea socrului?

— Oare mă voi putea consola vreodată? Avea o personalitate și o competență care, odată dispărute, au lăsat un gol imens. În fiecare seară, eu și soția mea îi evocăm memoria; nu încape îndoială că niciodată nu vom accepta dispariția sa.

— Desigur, desigur… Dar trebuie să vă gândiți la viitor și să munciți pe rupte. Este cel mai bun remediu în cazul unei mari suferințe. Sunteți competent, conștiincios și metodic; iată calitățile unui excelent trezorier principal al bunului nostru oraș, Teba.

Mehy se prefăcu surprins:

— Este un post de o importanță capitală! Nu știu dacă…

— Eu sunt cel care hotărăște și știu că nu mă înșel. Devenind brațul meu drept, veți răspunde de prosperitatea iubitei noastre cetăți. Iar eu mă voi ține deoparte, fără să mă amestec în munca dumneavoastră.

Mehy știa că primarul avea nevoie mai ales de timp, pentru a nimici facțiunile care căutau să-i slăbească forțele și pentru a lupta împotriva numeroșilor candidați, gata să-i ia locul.

— Îmi propuneți o muncă pasionantă, dar am un motiv serios pentru care nu voi putea accepta.

— Care anume?

— Mi-ar fi imposibil să devin succesorul iubitului meu socru… Pentru soția mea, ar fi un șoc prea mare.

— Liniștiți-vă, am eu grijă s-o fac să înțeleagă! Mehy, Teba are nevoie de ajutorul vostru. Sunt situații în care avem datoria să ne sacrificăm sentimentele pentru binele celorlalți!

☥

Lui Mehy îi venea să danseze de bucurie. După ce luase în mâinile sale controlul forțelor armate, urma să devină mai-marele finanțelor publice. De acum încolo, avea să fie mâna dreaptă a primarului care, bun strateg, delimitase cu precizie

teritoriile fiecăruia dintre ei: pentru Mehy, o gestiune sănătoasă și ireproșabilă, primarului, puterea reprezentativă. Acesta din urmă nu crezuse probabil că Mehy îi purta socrului său o afecțiune eternă, dar nu putea bănui adevărul. Faptul că un asasin rămânea nepedepsit și lua chiar locul victimei sale îi dovedea noului trezorier principal al Tebei că legea lui Maat nu era decât o poveste inventată de niște falși înțelepți închiși în temple, departe de realitate. Vechea lume a faraonilor nu va întârzia să dispară, fiind înlocuită de un stat cuceritor, înzestrat cu o credință puternică în progres și capabil să se opună civilizațiilor decadente.

Pentru a ajunge la conducere, Mehy va folosi talentul prietenului său Dakter, bărbatul lipsit de orice scrupule. Datorită unui grup de oameni noi, de felul său, fără nicio legătură cu tradiția, Egiptul se va transforma repede într-o țară modernă, în care va domni singura lege respectată de Mehy: cea a celui mai puternic. Conștiințele reticente ale unor înalți demnitari vor fi potolite printr-o poleială juridică abilă și prin câteva declarații publice bine gândite, iar ei vor fi repede cuceriți de beneficiul personal pe care îl vor avea din noua situație creată. Cât despre popor, acesta era făcut pentru a se supune. Nimeni nu se va mai revolta în fața unei autorități și a unei armate bine organizate.

Rămânea de înlăturat un singur obstacol, cu adevărat serios: Ramses cel Mare. Dar suveranul era foarte înaintat în vârstă și avea o sănătate tot mai fragilă. În ciuda constituției sale robuste și a excepționalei sale longevități, moartea îl va răpi într-o zi, fără cruțare. Nu era exclusă nici ideea unui atentat care să-i grăbească dispariția, dar asta cerea nenumărate precauții, pentru ca o anchetă să nu poată ajunge până la Mehy. Ar fi fost mult mai nimerit ca aceia din anturajul viitorului faraon, Merenptah, să fie atrași de partea lui, în speranța că va fi înlăturat de la tron și să pună în locul lui un om de paie, manipulat de Mehy.

Timpul ținea cu el. Trebuia neapărat să aibă răbdare, să nu facă vreo greșeală care i-ar fi putut fi fatală. Și primul obiectiv rămânea cucerirea Locașului Adevărului. Datorită secretelor pe care le păstra, Mehy va deveni singurul stăpân al celor Două Pământuri. Dar, atacând satul, însemna că-l atacă pe Ramses; așteptând răsturnarea de forțe, Mehy se va mulțumi cu ofensive indirecte, fără să uite de distrugerea punctelor lui de sprijin.

☥

Cu sânii goi, parfumată cu tămâie, cu părul despletit, cu brățări de cornalină și de turcoaze la glezne și la brațe, Serketa sări de gâtul soțului ei.

— Nu mai veneai odată! Abia te-am așteptat…

— M-a reținut primarul.

— Ce om perfid și lipsit de suflet… Ferește-te de el!

— Tocmai m-a numit trezorier principal al Tebei.

Serketa se îndepărtă de comandant, privindu-l mai bine.

— Postul tatălui meu… Minunat! Ce bine am făcut că te-am luat de bărbat, Mehy. Ești, într-adevăr, un bărbat admirabil!

— Bineînțeles, nu mi-am manifestat entuziasmul și, cu modestie, n-am încetat cu laudele în privința venerabilului tău tată, spunându-i că tu vei fi, desigur, necăjită să mă vezi în locul său. Primarul va vorbi cu tine, insistând să fii de acord că nu se poate trăi în trecut și că eu trebuie să accept această funcție.

— Las’ pe mine, dragule! Voi face pe fiica neconsolată și voi sfârși prin a accepta dura realitate a existenței, punând în fiecare zi flori la mormântul bietului meu tată, dispărut prea curând. Dar, spune-mi… asta înseamnă că vom deveni și mai bogați, nu-i așa?

— E lucru sigur, dar va trebui să fim prudenți, pentru ca nimeni să nu mă poată acuza de deturnare de fonduri.

— Tata spunea că ești un extraordinar manipulator de cifre, așa că…

— Administrația tebană e complicată și se mișcă greu… Îmi vor trebui mai mulți ani să ajung stăpân, dar voi reuși.

— Și… apoi?

— Ce vrei să spui, Serketa?

— N-ai ambiții mai mari?

— După părerea mea, perspectivele de carieră de care vorbeam nu sunt tocmai banale!

Serketa îl cuprinse cu brațele:

— Aștept și mai mult de la tine, iubitule!

Mehy făcu dragoste cu soția sa, cu brutalitatea sa obișnuită, dar nu-i dezvălui adevăratele sale proiecte. Nici ea, nicio altă femeie nu ar fi destul de inteligente pentru a-și da seama de amploarea lor, dar fiica fostului trezorier principal al Tebei va fi un aliat fidel și util.

Cu obrazul lipit de torsul puternic al lui Mehy, Serketa spuse cu emoție în glas:

— Mi-am făcut testele de sarcină…

— Și…?

— Griul a încolțit primul.

— Și asta înseamnă că…

— Din nefericire… Aștept o a doua fată.

Mehy îi trase soției sale o rafală de palme.

— M-ai trădat, Serketa! Îmi trebuie un fiu. N-am nevoie de fete. Și asta va avea aceeași soartă ca și prima. Trimite-o unde vrei, să n-o văd niciodată în fața ochilor.

— Iartă-mă, Mehy, iartă-mă!

— Puțin îmi pasă de scuzele tale. Eu vreau un fiu și atât. Și pretind ca, mâine chiar, să semnezi în favoarea mea un act de renunțare la toate bunurile tale, al căror unic gestionar voi fi eu. Cine crezi că ar fi atât de idiot să aibă încredere într-o femeie care nu procreează decât fete? Îți mai las o singură șansă, Serketa, dar încearcă să nu mă mai deziluzionezi. Dacă ratezi și de data asta, te reneg.

Cu obrajii arzând, ghemuită între perne, soția lui Mehy încerca să protesteze:

— Legea ți-o interzice… Și dacă refuz să renunț la averea mea?

Zâmbind, ofițerul superior îi apucă bărbia:

— Credeam că ți-ai dat seama că mie nu mi se rezistă, draga mea… Ori mi te supui fără niciun comentariu, ori îmi devii dușman.

— Nu cred că vei îndrăzni…

— Dă naștere blestematei ăleia de fete, scapă de ea, fii din nou o soție atrăgătoare și dăruiește-mi un băiat. Dacă reușești, vei fi o femeie fericită. Până atunci, te vei supune ordinelor mele.

☥ Capitolul 53

Căldura era copleșitoare. Între colinele din jurul satului viața părea că se oprise. Până și scorpionii stăteau nemișcați lângă pietrele încinse de arșița soarelui. Nici măcar o boare de vânt. Nimic.

Paneb cel Zelos era singura făptură capabilă să străbată acest cuptor și să mai și muncească pe deasupra, calm și răbdător. Cu capul descoperit, nu părea prea însetat, mulțumindu-se cu apa călduță dintr-un mic burduf. Tânărul avea un singur gând: să adune cât mai mult ghips din vâlceaua de care îi vorbise Pai-Pâinică Bună. Indiciile erau vagi, fapt pentru care Paneb se rătăcise de două ori, sfârșind totuși prin a afla drumul cel bun.

De obicei, pentru această muncă, era nevoie de cel puțin trei lucrători bine clădiți. Dar niciunul nu era liber, așa că Paneb n-a mai așteptat nici răcirea vremii, nici ordinele șefului de echipă.

Lădițele erau pline. Paneb le săltă pe umeri și se reîntoarse în sat. Le goli în fața atelierului în care se prepara ipsosul, apoi plecă din nou printre coline. Și tot așa, până la apusul soarelui.

La intrarea în sat a fost întâmpinat de Nefer cel Tăcut.

— Iată-te, în sfârșit! exclamă Paneb. Pe unde mi-ai umblat?

— Șeful de echipă m-a luat cu el la muncă, în cariere, apoi pe un șantier naval, pentru a învăța noi tehnici de construcție. Dar pe tine parcă te frământă ceva…

— Se pare că drumul meu trece prin ipsosărie. Ca să fabric ghips, am nevoie de ipsos… Și atunci, iată-mă făcând provizii! Și cum nu mi s-a precizat cantitatea necesară, voi străbate vâlceaua cât de mult va trebui, până când resursele de ghips se vor epuiza.

— Să-ți dau o mână de ajutor?

— Știi bine că m-am obișnuit să mă descurc singur.

Cei doi prieteni își purtară pașii împreună până la atelier. Paneb răsturnă lădițele și își privi îndelung grămada de ghips.

— Mâine, voi aduna și mai mult; azi-dimineață, am pierdut timpul căutând locul cu pricina. Aș bea ceva, mi-e sete!

— Sunt sigur că soția mea ți-a păstrat puțină bere rece.

Paneb goli un urcior de trei litri și devoră un prânz suculent, care culminase cu o porție de porumbel umplut.

— Ți-ai asumat mari riscuri, observă Clara. Locul acela e infestat de șerpi și de scorpioni.

— Le era prea cald… Ființele astea periculoase nu ies decât noaptea.

— Ți-aș putea da un antidot, să-l ai la tine.

— Nu e nevoie, nu mă tem de ei. Când am o treabă de făcut, nimeni și nimic nu-mi poate sta în cale.

Paneb îi aruncă prietenului său o privire înflăcărată:

— Să nu spui că n-ai văzut lumina aia ciudată trecând prin ușa naosului, în sala de întrunire.

— Ba da, am văzut-o.

— Și ceilalți de ce refuză să vorbească despre ea?

— Habar n-am.

— Și nici nu încerci să afli?

— Șeful de echipă mi-a încredințat o sarcină atât de importantă, încât mă gândesc la ea zi și noapte.

— E un secret?

— Este, dar nu și pentru un artizan din Locașul Adevărului, răspunse Nefer zâmbind. Faraonul dorește refacerea și mărirea sanctuarului construit în satul nostru, din ordinul lui, la începutul domniei sale. Neb cel Desăvârșit m-a ales pe mine pentru a duce la bun sfârșit proiectul conceput de el însuși, împreună cu scribul Ramose.

— Este o mare onoare!

— Mai ales o mare răspundere.

— Fii sincer, Tăcutule… Nu-i așa că ai urcat deja mai multe trepte în ierarhie?

— Așa e, Zelosule.

— Și nici despre asta nu-mi poți vorbi?

— Ca noi toți, trebuie să păstrez secretul.

— Iar eu, o să rămân de căruță!

— Tu urmezi un alt drum, cu alte uși ce trebuie deschise, și în ritmul tău. Între noi nu există niciun fel de întrecere și nici nu va exista vreodată.

☥

Ziua se anunța la fel de caldă ca aceea din ajun. Paneb cel Zelos tocmai se pregătea să meargă din nou după ghips, când șeful de echipă îi tăie calea.

— Unde ai plecat?

— Mă duc să caut ghips.

— Cine ți-a dat ordinul ăsta?

— Trebuie să învăț să fabric ipsos pentru a pregăti suportul pentru desenat. Deci am nevoie de ghips.

Pentru prima oară de la primirea lui în confrerie, Paneb îl privi cu atenție pe șeful de echipă: un om grav, puternic, cu vorba înceată și privirea severă. Singurul adept al locului secret cu care tânărul n-ar fi dorit să se înfrunte în luptă.

— Încă n-ai înțeles că aici nimeni nu face nimic după cum îl taie capul?

— Dar nu e vorba de vreo idee năstrușnică, ci de o necesitate!

Neb cel Desăvârșit își încrucișă brațele:

— Eu sunt cel care hotărăște ce e necesar și ce nu. Și iată că mi-a venit o idee. Du-te, Paneb, caută ghips, învață să faci ipsos, apoi ocupă-te de renovarea fațadelor tuturor caselor din sat. Când vei termina, vom putea vorbi despre cariera ta de desenator.

☥

Câțiva lucrători rămăseseră celebri în amintirea satului pentru a fi produs, în fiecare zi, un număr incredibil de saci de ipsos: Luminosul Dimineții, o sută patruzeci, iar Bărbatul zeului Amon, două sute cinci!

Dar Paneb, după însușirea tehnicii lui Pai-Pâinică Bună, reușea să scoată zilnic două sute cincizeci de saci, muncind cât era ziua de lungă.

Nevoia de ipsos varia în funcție de natura șantierelor, dar, pentru că trebuia să redea fațadelor un alb strălucitor, Paneb hotărâse să producă mai întâi o cantitate enormă de materie primă și apoi să se înhame la o muncă de luni de zile, care nu-l entuziasma câtuși de puțin. Dar ce putea face? Neascultarea față de șeful de echipă l-ar fi condamnat la excluderea imediată din sat. Era destul de neplăcut să ardă ghipsul brut, extras din pământ de el însuși, apoi să-l calcineze la o temperatură de două sute de grade, să-l amestece cu apă pentru a obține ipsosul, care era aplicat pe perete, pentru ca suprafețele să devină omogene și perfect plane.

— Ipsosul tău l-a întrecut pe cel preparat de mine, mărturisi Pai-Pâinică Bună. Stăpânești ca nimeni altul tehnica de coacere!

— Am văruit pereții în mai multe straturi și apoi am aplicat ipsosul pe cea mai deteriorată casă din sat… Ce părere ai?

— Ai făcut o treabă bună, Paneb! Ține-o tot așa! Știai că unul dintre lucrătorii noștri a fost ipsosar toată viața, oferindu-le desenatorilor suprafețe perfect netede?

— Cinste lui! Mie însă nu mi-e de ajuns. Pentru mine, ipsosul ăsta nu e decât o etapă.

— Află că nu-i cunoști încă toate secretele… E folosit și ca liant între pigmenții la care vei avea poate acces, dacă șeful de

echipă va socoti că meriți. Nu uita că-l poți folosi și ca lubrifiant, atunci când fixezi blocurile unul peste altul.

Tânărul era numai urechi.

— Mai înainte de toate, trebuie să verifici calitatea produsului obținut.

— Și asta cum se face?

Pai-Pâinică Bună îi arătă un con de calcar:

— Ăsta e un fel de eprubetă cu care vei testa ipsosul, apreciindu-i consistența în funcție de lucrarea pe care o ai de făcut. Îți va trebui multă răbdare, pentru că altfel vei face greșeli grave și vei fi obligat s-o iei de la capăt.

Paneb luă în serios acest avertisment. Nu visa decât să scape cât mai repede de corvoada încredințată și să pătrundă, în sfârșit, în lumea desenatorilor.

— Ia spune-mi, Pai, când erai ucenic, ai primit și tu ordinul să refaci stratul de ipsos de pe toate casele din sat?

— Doar pe cel al casei mele. Numai că eu nu am forța ta de muncă! Aici, munca se încredințează după forțele fiecăruia.

Deodată, lui Paneb i se păru că Pai-Pâinică Bună era mai puțin simpatic decât părea. Ajutorul pe care i-l dădea era, oare, spontan sau primise vreun ordin de la șeful de echipă?

— Dacă-ți pui întrebări, alege-le pe cele bune, îi recomandă Pai, cele rele te vor face nefolositor. Și amintește-ți mereu de maxima după care se ghidează toți maeștrii noștri: muncește pentru cel care muncește.

☥ Capitolul 54

Sătenii erau uimiți. Paneb progresa vertiginos, atrăgându-și admirația tuturor, chiar și a celor mai nemulțumiți de propria viață.

Refăcea fiecare fațadă cu înverșunarea unui războinic care luptă pe viață și pe moarte și nu se lăsa până când suprafața nu era netedă, de un alb strălucitor, pe care soarele îl făcea și mai luminos. Datorită Zelosului, locuințele satului prindeau din nou viață.

Cu mâinile în șolduri și cu un umăr sprijinit ușor de tocul ușii, frumoasa Turcoaza îl măsura pe tânăr, cu ironie.

— Iată-te, în sfârșit, la mine…

— Știu că trebuie să mă ocup de toate casele, dar a ta este într-o stare excelentă.

— Este doar o iluzie… Numai un ipsos proaspăt i-ar reda aspectul plăcut. Sau vrei să mă plâng șefului de echipă?

Paneb cel Zelos se aruncă asupra tinerei, o luă strâns pe după talie cu brațul stâng, o ridică și o duse înăuntru.

— Mă șantajezi cumva? spuse el, bănuitor.

— În dormitor există o fisură provocată de o prea mare tensiune a gletului în momentul uscării. Ar trebui să se adauge paie în tencuială, pentru a n-o lăsa să se mărească.

— Eu nu mă ocup decât de fațade.

— Știu, dar pentru mine vei face o excepție.

Își înnodă picioarele lungi și delicate în jurul taliei Zelosului și-l sărută cu atâta pasiune, încât tânărul nu-i mai putu rezista. Ducând în brațe minunata povară, urcă cele trei trepte ale patului[7] de cărămidă, înălțat într-un colț al primei încăperi. Finisat cu ipsos, patul era decorat cu picturi ce reprezentau o femeie goală făcându-și toaleta și o flautistă care, deși pe jumătate ascunsă în spatele unor zorele, lăsa să se vadă că nu purta decât un colier. Acest culcuș înalt era închis. Cearșafurile groase și pernele creau confortul de care cei doi tineri aveau acum nevoie. După ce se întinseră pe pat, Turcoaza spuse:

— Ai greșit, Paneb. Nu aici trebuia să ne oprim.

— Ăsta nu e un pat?

— Este un pat de ritual, protejat de Hathor și destinat renașterii zilnice a tânărului Horus, cel ce luptă cu forțele răului, apărându-ne comunitatea.

— Turcoazo, trezește-mi noi plăceri!

Preoteasa lui Hathor renunță la teologie și, încântată de entuziasmul amantului său, se lăsă dezbrăcată. Prins în mângâierile sale, atras de trupul perfect al fetei, Paneb nu observă figura lui Bes pictată la căpătâiul patului de ritual. Bes, un pitic bărbos și zâmbitor, a cărui menire era să dea naștere unui slujitor al Locașului Adevărului în noul său univers.

☥

Abry, administratorul principal al malului stâng, se îngrășa întruna. Soția sa, din ce în ce mai surescitată, îi crea o atmosferă de familie sufocantă. Îi reproșa lipsa de râvnă în muncă, felul în care se îmbrăca și se tundea, gustul pentru

[7] Lung de 1,80 m și larg de 90 cm, conform descoperirilor arheologice. (n.a.).

vinurile seci. Pe scurt, între soți nu mai exista nici cea mai mică înțelegere. Această femeie brună și înaltă pretindea că suferă de migrene nocturne chinuitoare și se retrăgea să doarmă singură. Și astfel, pentru a-și uita nenorocul în căsnicie, Abry se îndopa cu prăjituri.

Se gândise adeseori la divorț, dar cea mai mare parte a averii aparținea soției sale și ar fi însemnat să fie dat afară, în stradă. Pe de altă parte, Abry nu avea niciun motiv serios s-o facă: femeia nu-l înșelase niciodată și administra foarte bine patrimoniul și propria casă.

Nu mai era posibil să lenevească la malul apei, să se lase legănat de siestele prelungite și să guste plăcerea de a visa la umbra palmierilor. Scorpia nu-i mai lăsa nicio clipă de liniște. Și totuși ar fi trebuit să fie mulțumită! După cum îl înștiințase Mehy, Abry își păstra funcțiile și nu-și pierduse niciuna dintre prerogative; dar acest miracol nu reușea să-i mulțumească soția, căreia ajunsese să nu-i mai înțeleagă pretențiile.

Și de n-ar fi fost decât nebuna de nevastă-sa! Mehy era de o sută de ori mai îngrijorător, în ciuda comportamentului său amabil și a cuvintelor pline de căldură pe care i le adresa. De mai mulți ani, cu uimire și teamă, Abry asista la ascensiunea noului trezorier principal al Tebei. La început, crezuse că acest ofițer pretențios va fi repede strivit de superiorii săi sau de unele notabilități neîncrezătoare, dar Mehy știuse să evite capcanele și să se dovedească mai viclean decât adversarii săi.

În prezent, trupele tebane erau în stare să-și dea viața pentru el, ca urmare a numeroaselor avantaje acordate și consolidate o dată cu numirea sa în fruntea finanțelor publice. Dacă exista un om puternic în Teba, acesta era Mehy. Precum păianjenul, își țesea pânza, zi de zi, fără ca s-o bănuiască cineva și să se îngrijoreze, ca și când cucerirea puterii sale era ceva firesc. Primarul îi dăduse în grijă gestiunea marii cetăți, de care Mehy se ocupa cu competență, aceasta făcându-l să se bucure de o excelentă reputație pe lângă prim-ministru.

Abry ar fi trebuit să jubileze gândindu-se la relațiile sale privilegiate cu comandantul, dar tocmai asta îl frământa, aceste relații.

Atunci când se angajase să îndeplinească unele sarcini delicate, sperase că Mehy va fi înlăturat și că putea beneficia de sprijinul lui fără să-i rămână dator nici cu cel mai mic serviciu.

Dar situația evoluase în sens contrar celui sperat și comandantul avea să-i ceară socoteală în curând. Puterea aliatului său incomod crescuse în mod considerabil și Abry nu putea continua să creadă că, în ciuda eforturilor sale susținute, nu va ajunge la niciun rezultat mulțumitor.

Iată de ce, după mai mult de doi ani de iluzii, administratorul principal al malului stâng hotărâse să dea satisfacție protectorului său, omului de care se temea, și să atace satul secret din perspectiva dorită de Mehy.

Abry se trezise devreme, sperând să-și ia micul dejun în liniște. Dar abia începuse să-și savureze iaurtul matinal, că scorpia apăruse reproșându-i recolta insuficientă a ogoarelor, înghițise cu lăcomie câteva prăjituri și ieșise în grabă, îndreptându-se către satul artizanilor.

Cum de acceptau acești oameni să trăiască în asemenea condiții? Nici grădini luxuriante, nici palmieri cu umbre odihnitoare, doar deșert și coline aride, acolo unde soarele domnea ca stăpân absolut. Și mai era și opera asta misterioasă pe care adepții acestui loc o păstrau în cel mai mare secret încă de la fondarea ei. Abry nu le invidia existența austeră, atât de aproape și, totodată, atât de departe de malurile Nilului și de plăcerile orașului.

Când litiera administratorului principal al malului stâng ajunse la primul fort, paznicul nubian de serviciu respectă strict consemnul șefului Sobek. Îl rugă pe Abry să-și spună numele și îl somă să aștepte până când superiorul său va fi anunțat de sosirea lui. Protestele lui Abry erau zadarnice.

Această atitudine îi confirma temerile: Sobek înăsprise cu totul măsurile de securitate și desființase favorurile. Abry îi studiase dosarul, de la primii pași în serviciul de pază până la numirea lui în Locașul Adevărului și ajunsese la o concluzie îngrijorătoare: Sobek părea să fie un slujbaș cinstit, a cărui unică preocupare era munca sa. Nici urmă de corupție într-o carieră ireproșabilă. Înaltul funcționar nu avea deci niciun element potrivit pe care să-l ofere lui Mehy pentru a scăpa de acest nubian integru, a cărui eficacitate era un obstacol greu de ocolit. Cu toate acestea, Abry ieșea pe teren cu speranța de a descoperi o hibă în munca paznicului.

Șeful Sobek îi ieși lui Abry în întâmpinare.

— Aveți vreo problemă?

— Funcția mea îmi cere printre altele să mă asigur că totul se desfășoară bine în sectorul lucrătorilor auxiliari.

— Hai să vedem!

Abry nu era autorizat să pătrundă în sat și nu putea trece de forturi decât însoțit de șeful gărzii.

— Sunteți mulțumit de postul pe care-l ocupați, Sobek?

— Sarcina e grea, dar tentantă. Dacă n-ar fi avut loc acea crimă inexplicabilă...

— N-aveți încă nicio bănuială?

— Niciuna.

— Anii au trecut, nimeni nu v-a reproșat nimic... Până la urmă, veți uita.

— Niciodată. Cel care a fost ucis era unul dintre oamenii mei și, într-o zi, voi afla ce s-a întâmplat.

— Și dacă vinovatul era... vreun locuitor al satului?

— Nu este exclus, dar n-am prins niciun fir.

Abry se prefăcu interesat de munca lucrătorilor auxiliari și vizită câteva dintre modestele lor locuințe, în afara satului. Apoi, Sobek îl invită să bea o bere rece.

— După câte știu, nu sunteți căsătorit...

— Nu, răspunse nubianul, și nu am nici intenția, nici posibilitatea s-o fac. Asigurarea unei perfecte securități a confreriei îmi răpește tot timpul.

— Dar, cu vremea, viața riscă să devină apăsătoare! prezise administratorul. Aici, ați demonstrat cât de competent sunteți. Nu v-ați dori un alt post, mai bine plătit și totodată mai puțin stresant?

— Nu eu sunt cel care hotărăște, ci prim-ministrul.

— Când se va ivi o audiență privată, i-aș putea vorbi în favoarea dumneavoastră. Ar trebui să înțeleagă faptul că, după calitățile pe care le aveți, meritați mai mult decât această trudă epuizantă.

Sobek păru interesat. Abry venea, oare, să constate lipsurile?

— La ce fel de promovare aș putea spera? întrebă nubianul.

— Șeful securității fluviale în regiunea tebană, de exemplu. Ați putea deveni adjunctul actualului titular. În curând, el va ieși la pensie și îi veți putea prelua funcția.

— Ce-mi cereți să fac în schimb?

— Nimic, pentru moment, dragul meu Sobek. Bineînțeles că această mică avansare va întări relația noastră de prietenie. Și,

între prieteni, ne vom da informații și ne vom face servicii reciproc, nu-i așa?

Nubianul dădu din cap.

Abry putea, în sfârșit, să-i dea vești excelente comandantului Mehy.

☥ Capitolul 55

Paneb cel Zelos trăia cu Turcoaza o pasiune mistuitoare. Aceasta îl iniția atât în cele mai subtile, cât și în cele mai sălbatice jocuri ale iubirii. La sfârșitul zilei de muncă, atunci când soarele cobora către muntele din vest, tânărul colos se ducea la iubita sa spre a savura beția unei plăceri fără sfârșit.

Lunile treceau, Paneb continua să dea strălucire fațadelor, dar nu mai desena decât schițe palide pe bucăți de calcar și își lăsase casa în părăsire. Petrecându-și toate nopțile la Turcoaza, nu-l vedea decât arareori pe prietenul său Nefer, care muncea în atelierul proiectelor sub îndrumarea maestrului Neb cel Desăvârșit, conducătorul lucrării.

Frumusețea Turcoazei se schimba după anotimp, precum cea a cerului sau a Nilului. Deschisă ca o floare vara, fragedă toamna, sălbatică iarna, incitantă primăvara, îi deschidea lui Paneb căile fără sfârșit ale dorinței.

În curând, satul întreg va străluci de atâta alb. Ipsosarul își va duce la bun sfârșit misiunea încredințată de șeful de echipă și va putea cere să fie, în sfârșit, admis în echipa desenatorilor. În ziua aceea, plănuia să intre la Turcoaza și, pentru a sărbători evenimentul, să facă dragoste cu dezlănțuirea unui berbec. Dar o găsi îmbrăcată într-o rochie roșie, lungă, la care asortase coliere și brățări de malahit. Capul îi era împodobit cu o perucă de ceremonie și asta dădea un aer sever minunatului ei chip.

— Iau parte la un ritual împreună cu preotesele lui Hathor și trebuie să merg la templu, explică ea.

— Mă lași singur?

— Sper că vei trece peste această încercare, spuse ea zâmbind.

— De obicei, n-ai treabă la templu decât dimineața devreme și către seară…

— Odihnește-te, Paneb, pentru ca mâine seară să fii și mai înflăcărat.

Turcoaza ieși cu un mers atât de grațios, încât tânărul era tentat să se repeadă spre ea și s-o acopere cu sărutări. Dar se opri, impresionat de ținuta sa de preoteasă plină de demnitate.

— Turcoaza! Vrei să fii soția mea?

— Ți-am mai spus-o: nu mă voi mărita niciodată.

Plecase. Paneb se simțea singur, stupid și inutil. Copleșit, se îndreptă spre casă, târându-și pașii.

La câțiva metri de intrare, simți niște arome, ca și când cineva răspândise în aer parfumuri îmbătătoare.

Ușa era deschisă și o voce de femeie fredona o melodie suavă.

Paneb intră și o văzu pe plăpânda Uabet cea Pură stropind podeaua cu apă cu nitrat, după ce arsese în toate încăperile un praf compus din rășină uscată, căprișor, camfor, semințe de pepene galben și alune. Fumul se înălța dintr-un recipient metalic și avea menirea să omoare insectele.

— Ce cauți tu la mine?

Surprinsă, tânăra se opri.

— Ah, tu erai... Nu intra încă, o să murdărești totul!

În grabă, aduse un lighean de aramă plin cu apă, în care Paneb să-și spele mâinile și picioarele.

— Demonii nopții nu-ți vor mai putea face vreun rău, adăugă ea; am risipit în fiecare colț al fiecărei încăperi usturoi pisat, amestecat cu bere. Pentru a goni muștele, am uns pereții cu grăsime de grangur. Vrei să mai aștepți puțin? N-am terminat curățenia în dormitor.

Uabet cea Pură înșfăcă o mătură, ale cărei lungi fibre de palmier erau îndoite și legate între ele cu sculuri, și fugi să-și termine treaba.

Cu brațele atârnând, Paneb nu-și recunoștea casa. În primele două încăperi, mobilate până ieri doar cu o rogojină, se aflau acum taburete, scaune pliante, mici mese solid lucrate, înalte de cincizeci de centimetri, lungi de șaptezeci și late de patruzeci, lămpi cu picior, recipiente din pământ ars, mai multe cufere cu capac plat sau bombat, coșuri, panere și saci. Tânăra fixase cam peste tot cuierașe din lemn, de care atârnase lădițe.

Paneb descoperi un dormitor dereticat și parfumat, în care fuseseră instalate două paturi de bună calitate, unul lung de un

metru nouăzeci și cinci, iar celălalt de un metru șaptezeci și cinci, amândouă prevăzute cu împletituri solide pentru susținerea somierelor de trestie, pe care fuseseră întinse rogojini și cearșafuri noi. Uabet cea Pură lustruia podeaua cu o perie din tije de stuf, prinse între ele cu un inel.

— Vino să vezi bucătăria. Nu lipsește nimic. Urcioarele cu ulei și cu bere sunt în prima pivniță, iar conservele de carne, în a doua. Pentru materialul de toaletă, va trebui să-mi instalezi niște scânduri în baia cea mică și să cumperi una sau două oale mari. După aia, mai vedem… Dacă te-ai grăbi să-mi fabrici un mic dulap din lemn, în care să-mi pun oglinda, pieptenii, perucile și acele de păr, aș fi cea mai fericită dintre femei. Și apoi, să nu uităm toaletele… Le-am dezinfectat, dar partea din cărămidă care înconjoară scaunul de lemn e puțin prea joasă. Va trebui să-ți găsești timp s-o înalți și să verifici țevile de evacuare a apelor uzate.

Ca și când parcursese o distanță epuizantă, Paneb cel Zelos își lăsă toată greutatea pe un taburet solid, cu trei picioare.

— Dar ce faci tu aici…

— Vezi bine: fac puțină ordine.

— Toate mobilele astea…

— Asta e zestrea mea. Îmi aparțin și le folosesc cum vreau. Nu se mai putea totuși să-ți continui viața cu o singură rogojină, care mai e și ca vai de ea! Și am impresia că nu te hrănești cum trebuie… Nu vreau să te supăr, dar ai cam slăbit. Nu ți-o reproșez, din moment ce muncești mai mult decât oricare alt lucrător, înfrumusețând toate casele din sat. Nimeni nu te va felicita, dar locuitorii sunt mulțumiți și cei mai mulți te consideră un ipsosar de excepție. Dacă i-ai asculta, nu ți-ai mai schimba meseria.

Uabet cea Pură era un amestec ciudat de timiditate și siguranță. Vocea îi era gingașă, gesturile stângace, dar făcea totul foarte bine. Din vorbele sale, Paneb înțelese că era prins într-o nouă capcană. Stăpânind tehnica ipsosului și sfidând satul căruia îi demonstrase, desigur, forța și perseverența sa, nu-și neglijase oare idealul, și de data asta?

— Prinsă cu dereticatul, se văicări Uabet cea Pură, n-am putut pregăti decât un prânz frugal: pâine prăjită, pireu de fasole și pește uscat. Mâine, voi găti mai bine.

— Dar eu nu-ți cer nimic! exclamă Paneb.

— Știu, și ce dacă?
— Ascultă, Uabet, eu sunt îndrăgostit de Turcoaza și…
— Asta știe tot satul… E treaba voastră.
— Vreau să mă înțelegi. Nu sunt liber!
— Cum nu ești liber? Ea a spus întotdeauna că nu se va mărita, iar tu te iubești cu ea, fără să stați sub același acoperiș. Deci, ești liber.
— O să reușesc s-o fac să mă ia de bărbat.
— Te înșeli.
— Îți voi dovedi contrariul!
— Nu știi că Turcoaza i-a făcut un jurământ zeiței Hathor? Consacrându-i gândurile care-i însuflețesc inima, se va bucura până la moarte de frumusețea dăruită de zeiță, cu condiția să nu se mărite. O preoteasă a lui Hathor nu-și va călca niciodată jurământul.
Tânărul colos simțea cum se prăbușește. Uabet cea Pură nu se arăta triumfătoare.
— O iubești pe Turcoaza. Și tu îi placi ei. Așa că, atâta timp cât îi va face plăcere, totul va fi o joacă. Cu mine e altfel: te iubesc și îți ofer tot ce am. Trăind sub același acoperiș, vom deveni soț și soție, fără nicio altă formă de ceremonie. Trebuie să-ți mărturisesc faptul că familia mea ni se opune categoric, refuzând chiar organizarea unei mici petreceri pentru a celebra însoțirea noastră.
— N-ai dreptul să nu ții seama de părerea alor tăi!
— Ba bine că nu! Mă căsătoresc cu bărbatul pe care îl aleg eu și acest bărbat ești tu.
— Îți voi fi infidel, chiar de mâine.
— Plăcerea fizică nu mă prea interesează. În schimb, mi-ar plăcea să-ți dăruiesc un fiu… Dar tu ești cel care hotărăște.
— Totuși, n-o să te impui…
— Gândește-te bine, Paneb. Îți promit să fiu o bună gospodină, să-ți fac zilele plăcute și să nu te lipsesc de nicio libertate. Ai totul de câștigat și nimic de pierdut. Ce-ar fi să bem niște bere tare pentru a pecetlui unirea noastră!
— Nu ne grăbim prea mult?
— Este cea mai bună soluție pentru amândoi. Oricare ți-ar fi destinul, trebuie să locuiești într-o casă curată și bine întreținută. Eu voi fi la dispoziția ta și tu nici măcar nu vei observa că exist.

Depășit de situație, Paneb cel Zelos acceptă să bea, dar băutura nu-i limpezi gândurile. În schimb, mâncă pe săturate și trebui să admită că patul pregătit de Uabet cea Pură era mult mai confortabil decât vechea sa rogojină.

Căsătorit cu o femeie pe care n-o iubea și îndrăgostit de alta, pe care niciodată n-o va putea lua de nevastă... Îl lua amețeala. Dacă n-o izgonește imediat pe Uabet cea Pură din camera și din casa sa, aceasta se va prezenta a doua zi ca soție legitimă, și asta când el nici măcar nu știa dacă avea să rămână într-o confrerie care îl ținea la stadiul de ipsosar.

Sperând că e victima unui coșmar, dar conștient de lașitatea momentului, Paneb adormi.

☥ Capitolul 56

Când Paneb se trezi, Uabet cea Pură plecase. Își strânsese cearșafurile și-și rulase rogojina. Ușurat, tânărul urcă pe terasă, acolo unde era plăcut să dormi în nopțile calde de vară.

Se simțea eliberat, bucurându-se cu lăcomie de razele răsăritului de soare. Uită să verifice deschiderea largă, amenajată spre nord și protejată de o poiată de formă triunghiulară, servind drept aerisire. Se asigura astfel buna circulație a aerului în casă, căci unii pereți aveau mici goluri ușor de ascuns când soarele ardea din plin.

Se pare că ieșise bine din încurcătură. Uabet cea Pură înțelesese că această căsătorie era imposibilă, dar îi lăsase o casă admirabil curățată și utilată cu un frumos mobilier. Avea, oare, dreptul să-l păstreze? Nu, i-l va înapoia în întregime. Era zestrea ei, nu se putea folosi de ea.

Pe drum, răsunau glasuri limpezi de copii. De pe terasă, Paneb văzu vreo zece țânci prezentându-se la ușa sa cu delicate colivii din stuf proaspăt tăiat, ale căror ligaturi erau din măduvă de papirus. În interior, nuci mari de palmier.

Tânărul coborî să le deschidă.

— Ce-i cu voi?

— Îți oferim un cadou pentru căsătorie! spuse o fetiță vioaie, stârnind o cascadă de râsete.

— Căsătoria mea? Dar...

— E drăguță Uabet și tot satul știe că locuiți sub același acoperiș.

— Vă înșelați! A plecat azi-dimineață și…

Uabet cea Pură apăru, purtând pe cap un coș plin cu provizii. Radioasă, avea un mers suplu, în ciuda poverii pe care o purta.

— Te-ai și trezit, dragul meu soț? M-am dus să iau niște legume și niște fructe proaspete. Ce copii drăgălași! Sunt de-a dreptul înduioșători.

Aproape leșinat, Paneb își aminti de ipsos și de ultimele fațade care-l așteptau.

☥

Pentru a se duce la Teba, Abry, administratorul principal al malului stâng, luase bacul rezervat înalților funcționari. La debarcader, un car era în permanență la dispoziția sa și avea să-l ducă până la vila somptuoasă în care se mutaseră comandantul Mehy și soția sa, Serketa.

Abry își spuse numele portarului și acesta, printr-un servitor, îl anunță pe stăpânul său. Între timp, majordomul îl invită pe oaspete să se spele pe mâini și pe picioare cu apă parfumată. Doar așa putea intra în sala de recepție, răcoroasă, sub un plafon susținut de două coloane de porfir și ornat cu motive vegetale, albastre și roșii.

Abry avusese timp să zărească bazinul cu lotuși, grădina cu palmieri, sicomori, smochini, roșcovi și salcâmi, pergola și bazinul său, curtea cea mare ce ducea la silozuri și la grajduri, în mijlocul căreia se afla o fântână.

Această vastă locuință luxoasă avea desigur vreo douăzeci de încăperi, fără a le pune la socoteală pe cele ale servitorilor.

Mehy reușise în mod strălucit și ascensiunea sa era încă departe de a se fi sfârșit. În fața atâtor bogății, lui Abry i se făcu frică; înțelese că omul care-l alesese drept aliat era un personaj de temut, care țintea cât mai sus.

— Trezorierul principal vă primește în sala de masaj, anunță majordomul.

Abry începu să respire mai bine. Cel puțin îl primea. Ar fi putut să-l dea afară. De data asta, va trebui să nu-l dezamăgească, ci, dimpotrivă, să-i dea dovada unei colaborări cinstite și totale.

Condus de majordom, administratorul traversă o splendidă sală cu patru coloane, ale cărei ornamente erau consacrate

pescuitului și vânătoarei în mlaștini. Apoi, a fost introdus în sala alifiilor: de-a lungul pereților, o banchetă din zidărie, acoperită cu rogojini multicolore de primă calitate; pe etajere, o cantitate impresionantă de sticluțe și de vase cu alifii, vase de fildeș, sticlă și alabastru, în formă de lotus, de papirus sau de ciorchini de struguri. Alte vase reprezentau înotătoare goale, împingând înaintea lor un rățoi cu aripile deschise, al cărui corp servea drept recipient.

Mehy era întins pe burtă. Un masor îi frământa spatele, în timp ce un manichiurist îi curăța unghiile cu o perie din „păr de curmal”, așa cum erau numite firișoarele de la baza frunzelor.

— Luați loc, dragul meu Abry, și iertați-mă că vă primesc în această ținută, dar sunt ocupat până peste cap și n-aș fi vrut să amân această întrevedere. Ce vești bune îmi aduceți?

— Vești excelente… dar confidențiale.

— Cu unghiile am terminat; iar masorul, fiți fără grijă, este surdomut.

Masorul își continuă treaba, în timp ce manichiuristul părăsea încăperea.

— A trecut multă vreme de când n-am mai avut ocazia să punem țara la cale, remarcă Mehy. Amândoi am fost ocupați, fiecare cu munca lui. Ocupațiile noastre sunt diferite, dar, totodată, au puncte comune.

— Sunt de aceeași părere… Vă felicit pentru felul în care mânuiți finanțele iubitei noastre cetăți. Ce s-ar mai mândri socrul dumneavoastră dacă ar ști!

— Acest compliment îmi merge drept la inimă, Abry, mă gândesc adeseori la omul acesta și la sfârșitul său prematur.

— Aveți o răspundere tot mai grea și mai complexă… Poate asta vă face să neglijați sau să uitați planurile pe care le făceam împreună.

— Ba deloc, răspunse Mehy cu o voce tăioasă.

— Deci ați rămas la ideea de a distruge Locașul Adevărului?

— Intențiile mele nu s-au schimbat și nici înțelegerea noastră. Dar nu sunt sigur că și tu ai respectat-o.

Tutuirea bruscă îl făcu pe Abry să tresară.

— Am făcut tot ce-am putut, credeți-mă, dar eforturile nu mi-au fost încununate de succes. Secretele acestei confrerii sunt mult mai bine păzite decât credeam. Și apoi, neîndemânarea

mea ar fi putut declanșa furia prim-ministrului sau chiar a faraonului.

— Dacă există o părere care contează la Teba, aceea e a mea. Îți promisesem că-ți vei păstra postul și m-am ținut de cuvânt. Dar dacă tu întârzii să-mi dai satisfacție, mi-aș putea schimba atitudinea și aș putea aduce la cunoștința înaltelor autorități ale statului că administratorul principal al malului stâng este incompetent.

Palid, Abry nu-și mai găsea cuvintele:

— Știți bine că nu este adevărat... Îmi fac munca așa cum trebuie, nimeni nu se plânge și eu...

— Am nevoie de aliați care să mă ajute cu adevărat. Dar parcă vorbeai de niște vești excelente!

Fâstâcindu-se în fața lui Mehy, Abry aproape uitase că, în sfârșit, avea argumente convingătoare.

— E vorba de șeful Sobek... i-am studiat dosarul pe îndelete.

— Și ce-ai descoperit interesant?

— Din nefericire, nimic... Mărturisesc că am fost descurajat, căci acest paznic îmi părea incoruptibil. Atunci, mi-a venit o idee: m-am dus în sat, pretextând că trebuie să controlez felul în care sunt instalați lucrătorii auxiliari. Scopul meu era însă doar unul: să-l cunosc mai bine pe Sobek.

— Excelent, dragul meu Abry! Rezultate?

— Este un slujbaș foarte conștiincios, care își face datoria cu o rigoare extremă.

— Asta știam. Ce-ai descoperit mai nou?

— Sobek afirmă că e mulțumit de soarta sa, dar asta numai în aparență. În realitate, începe să se sature de această muncă grea care-i răpește tot timpul și-l împiedică să-și întemeieze o familie.

Mehy se ridică și, cu un gest nervos, își expedie masorul.

— Ar putea deveni pasionant, dragă Abry, aprecie comandantul privindu-se într-o oglindă din aramă, al cărei mâner reprezenta o fată goală. Ai mers mai departe?

— Mult mai departe. I-am propus un post mai bine plătit, ca șef al protecției fluviale din Teba, fiind sigur că nu vă este greu să i-l obțineți.

— Așa este... Dar i-ai dat de înțeles că o asemenea generozitate trebuie răsplătită?

— Bineînțeles.

— Și care i-a fost reacția?
— Cred că e gata să ne ajute, să ne facă pe plac.
— Asta zic și eu... veste excelentă!
Mehy puse jos oglinda și-și pieptănă părul negru de care era foarte mândru. Constatând satisfacția puternicului său protector, Abry începu să se relaxeze.
— O să-i pregătesc numirea încetul cu încetul, hotărî Mehy. Când o voi obține, îl vei întreba pe Sobek prin cine urmează să aflăm totul despre satul artizanilor și despre măsurile de securitate luate pentru a-l proteja. Dar nu uita! Ți-am mai dat o misiune!
— Fiți sigur că n-am uitat! Dar niciun artizan n-a mai ieșit din sat pentru mai multă vreme.
Privirea lui Mehy deveni sălbatică:
— Mi-e tare greu s-o cred... Spune, mai degrabă, că n-ai organizat niciun sistem de supraveghere și că artizanii au circulat liberi cât au vrut.
— Oamenii pe care i-am angajat n-au fost prea vigilenți, trebuie s-o mărturisesc, dar asta e o sarcină foarte delicată!
— Răbdarea mea a ajuns la capăt, Abry. De acum încolo, cer fapte.

☥ Capitolul 57

De când Nefer fusese chemat de șeful de echipă pentru a pregăti noul sanctuar pentru *Ka*-ul lui Ramses cel Mare, Clara nu mai avea decât foarte rar momente de intimitate cu soțul ei. După inițierea în secretele șantierului naval, Nefer cel Tăcut parcursese noi etape în ierarhia constructorilor, iar rigoarea sa era unanim apreciată.
Ceilalți adepți credeau că tânărul asimila tehnicile cu multă ușurință și că, pentru a-și dovedi măiestria crescândă, nu făcea decât un mic efort; doar soția sa știa că lucrurile stăteau altfel și că doar printr-o trudă îndârjită ajungea să-și dovedească priceperea. Era o trudă binefăcătoare, căci Nefer evolua într-o lume în perfectă armonie cu propria ființă. El se născuse pentru a trăi în satul artizanilor, zeii îl modelaseră astfel încât să se desăvârșească în acest loc secret și să-i rămână slujitor.

În ciuda muncii grele și a exigențelor de fiecare zi, anii trecuseră cu lentoarea mierii ce se scurge. În timp ce Nefer se forma pe lângă cioplitori și sculptori, Clara primea învățătura preoteselor lui Hathor și pe cea a femeii înțelepte. Cele dintâi îi ofereau dimensiunea ritualului și a simbolurilor, iar cea de a doua, pe cea a științelor tradiționale și perceperea forțelor invizibile.

Ca în fiecare dimineață, Clara privea de pe terasa locuinței sale, contemplând satul artizanilor, cuibărit în adâncul vâlcelei, în umbra unui pinten stâncos considerat ca loc de plecare al sfintei culmi. De-a lungul lui, fuseseră construite mici sanctuare dedicate divinităților și memoriei faraonilor defuncți care protejaseră Locașul Adevărului, și anume Amenhotep I, Thutmosis al III-lea și Sethi, tatăl lui Ramses. Linia sinuoasă a acestor sanctuare întâlnea partea de jos a falezei și fiecare dintre navele lor se sprijinea de muntele de vest în care, noapte de noapte, avea loc misterul învierii, departe de privirile curioase ale oamenilor.

Clara nu regreta nicio clipă alegerea pe care o făcuse când părăsise existența banală pentru care fusese educată. Atât pentru ea, cât și pentru Nefer, adevărata patrie era acum acest sat modest, care nu semăna cu vreun altul. Ea învățase aici că fericirea unei comunități se baza pe purtarea ofrandelor la altare și pe calitatea lor. Dând în loc să iei, se stabilește o solidaritate, care ajunge să învingă diferența de opinii, dușmăniile și egoismul. Cele care asigurau prezența permanentă a ofrandei și care luptau împotriva pornirii firești către lăcomie, erau preotesele.

Clarei îi plăcea dinamismul primelor momente ale zilei și țâșnirea luminii dincolo de muntele de miazănoapte; i se părea că viața prinde viață din ea însăși, că, o dată cu zorii zilei, creația primește un nou avânt, purtător de minuni nesperate.

Deodată, o siluetă îi atrase atenția. Cu superba sa coamă albă însuflețită de briză, femeia înțeleaptă abia înainta pe ulița principală a satului. Mergea din ce în ce mai greu, dar nu folosea încă bastonul. Zărind-o, Clara coborî să-i deschidă ușa și s-o aștepte în prag.

Femeia înțeleaptă i-o luase înainte. Cum de reușise să parcurgă atât de repede această distanță?

— Ești gata, Clara?

— Mă duceam să iau florile de la poarta principală.

— Va face altcineva lucrul acesta. Tu vii cu mine.

Clara n-o întrebă nimic. Simțea că femeia înțeleaptă nu i-ar fi răspuns și se mulțumi s-o însoțească în tăcere. Ghidul său părea că și-a regăsit vigoarea de altădată pentru a trece prin sat și a urma drumul care ducea la Valea Reginelor.

Femeia înțeleaptă se opri dinaintea a șapte grote scobite în stâncă și dispuse în arc de cerc, cu fața către nord.

— Aici domnesc Meresger, zeița liniștii, și Ptah, zeul constructorilor. Alege una dintre cele șapte grote, Clara; vei rămâne acolo, în meditație, până când va veni cineva să te ia.

Soția lui Nefer cel Tăcut pătrunse în prima grotă din stânga. Era un mic oratoriu, în care fusese înălțată o stelă dedicată lui Ptah, cel care armonizase universul cu Verbul. Clara se așeză în poziția scribului și începu să guste răcoarea și liniștea locului.

Pe la mijlocul dimineții, o preoteasă o conduse în a doua grotă, în care domnea zeița culmii de miazănoapte, sub înfățișarea unei cobre binefăcătoare. La prânz, în a treia grotă, Clara bău lapte în fața unui basorelief ce reprezenta alăptarea faraonului de către zeița-mamă. În a patra grotă, veneră puterea creatoare a lui Hathor, zeița stelelor, iar în a cincea, *Ba*-ul său, capacitatea sa de sublimare, prin care gândurile și credincioșii erau conduși în cer. Seara se lăsase când Clara descoperi, în cea de a șasea grotă, o reprezentare a faraonului oferind flori lui Hathor; la lumina unei torțe îi zări, în a șaptea grotă, pe regele Amenhotep I și pe mama sa Ahmes-Nefertari întâmpinând o adeptă. Avea pielea neagră, pentru a simboliza renașterea dincolo de moarte. Picturile erau atât de expresive, încât dădeau viață binefăcătorilor Locașului Adevărului.

Sub lumina argintie a soarelui nopții, Clara a fost invitată să iasă pe esplanada presărată cu flori de lotus. Aici, o preoteasă îi oferi pâine și vin.

Ca și când ar fi țâșnit din stâncă, femeia înțeleaptă îi ieși înainte:

— Clara, te afli între cei doi lei, între ieri și mâine, între Occident și Orient. Până acum, ai primit învățătura mea; a sosit clipa să-ți urmezi propriul drum, să comunici cu ființele de lumină din lumea invizibilă și să renaști în adevărata ta natură, îți dorești acest lucru?

— Dacă aceasta e calea cea dreaptă pentru a servi locului, așa să fie.

— Bea acest vin și mănâncă această pâine, gândindu-te că fiecare dintre gesturile tale, chiar și cel mai modest, trebuie să fie conștient. Altfel, existența ta n-ar fi decât un joc de umbre. Osiris a fost ucis de forțele întunericului, dar știința lui Isis l-a înviat. Sângele său a devenit vinul, corpul său, pâinea. Ființa omenească nu e Zeu, dar poate lua parte la divin, cu condiția să treacă de ușile misterului. Dacă ai curaj, urmează-mă!

Clara nu ezită.

Femeia înțeleaptă urcă o potecă atât de abruptă, încât ucenica sa simți că-i este greu s-o urmeze. Deodată, noaptea deveni atât de întunecată, încât s-ar fi putut crede că luna refuza să strălucească. Dar un ciudat halo de lumină aureola părul femeii înțelepte și-i permitea Clarei să n-o piardă din ochi.

Urcușul i se păru fără sfârșit și tot mai greu, dar nu renunță. Femeia înțeleaptă mergea pe marginea prăpastiei, fără să se întoarcă măcar o dată. În cele din urmă, se opri pe vârful unei creste, iar Clara o ajunse din urmă.

— Satul doarme, visele traversează trupurile, iar divinitățile continuă să creeze, fără a se descuraja și fără a obosi. Trebuie să le pătrunzi opera, pe a lor, și nu pe a oamenilor, pe care timpul o va distruge. Ascultă, Clara... Ascultă cuvintele muntelui sacru.

Liniștea era deplină. Niciun șacal nu se tânguia, nicio pasăre de noapte nu lăsa să-i scape vreun țipăt, ca și când întreaga natură ar fi încheiat un pact. Pentru prima oară, Clara văzu cerul. Nu cerul aparent cu constelațiile sale, ci forma sa secretă, cea a unei femei imense, formând o boltă, în interiorul căreia sclipeau stelele, porțile luminii. Mâinile și picioarele lui Nut, zeița cerului boltit, atingeau marginile universului. Tot ce învățase Clara de la primirea sa în sat căpătă o nouă dimensiune, în armonie cu acest cosmos feminin, în care viața renăștea fără încetare din ea însăși.

— Vino în întâmpinarea aliaților tăi, spuse femeia înțeleaptă.

Atunci, Clara părăsi promontoriul pentru a coborî într-o vâlcea foarte strâmtă, întinsă până la faleze. Se așeză pe o piatră rotundă, modelată de vânturi și de furtuni. Era mai puțin întuneric și luna părea că-și concentrează lumina asupra acestui loc pustiu. Datorită ei, Clara îi văzu.

Șerpi.

Zeci de șerpi mari și diferit colorați.

Unul, roșu cu burta albă, un altul, roșu cu ochii galbeni, unul, alb cu coada groasă, un altul, alb pe spate și presărat cu pete roșii, unul, negru, cu burta de culoare deschisă, o viperă șuierătoare, o alta ce părea să aibă pe cap desenul unei tije de lotus, una cu corn și niște cobre, gata de atac.

Moartă de frică, Clara rămase țintuită pe loc. Dacă femeia înțeleaptă o adusese aici, n-o făcuse cu gânduri rele.

Tânăra privea fix reptilele, una după alta, în timp ce dansau în jurul ei un fel de horă. În ochii lor mici și atenți, Clara nu văzu nici urmă de dușmănie.

Coama femeii înțelepte strălucea în noapte. Când își întinse brațele către pământ, într-un gest de liniștire, reptilele se strecurară sub piatra cea rotundă.

— Nu vei avea niciodată aliați mai buni, îi spuse ea Clarei. Nu mint, nu înșală și poartă în ei veninul care îți va folosi la prepararea celor mai bune leacuri. Împreună cu mine, în munte, vei învăța să le vorbești și să-i chemi, la nevoie. Șerpii sunt fiii zeului Pământ, cunosc energiile care-l străbat, căci erau de față când l-au creat zeii primordiali. Ei te vor face să înțelegi că teama e o etapă necesară și că un rău se poate transforma în bine. Accepți darul șerpilor?

Clara luă bastonul pe care i-l întindea femeia înțeleaptă. Acesta se transformă într-un șarpe lung și auriu, a cărui gură părea să zâmbească, dar tânăra nu-l lăsă din mână.

☥ Capitolul 58

Taverna deschisă în apropierea târgului principal al Tebei era mereu deschisă negustorilor egipteni și străini, veniți să se răcorească și să mai schimbe o vorbă. Atmosfera era veselă și se discuta despre negoț și câștiguri. Rotofei și bărbos, Dakter trecea drept negustor sirian în căutare de afaceri avantajoase. Aici, nu exista niciun risc să întâlnească vreun savant de la laboratorul central sau vreun înalt demnitar; iată de ce fixase în această tavernă întâlnirea sa cu unul dintre lucrătorii auxiliari ai locului secret, un spălător de rufe.

Bărbatul cu umeri rotunzi se așeză în fața lui Dakter. Era destul vacarm și nimeni nu-i putea auzi.

— Am comandat cea mai bună bere, spuse savantul.

— Mi-ați adus praful de spălat?

— Ai un sac întreg pe spinarea măgarului care așteaptă afară. I-am îmbunătățit calitatea și spală mult mai bine.

— Mă bucur, aprecie spălătorul. Dacă ați ști cât de grea îmi este munca… Cel mai greu îmi este să spăl lenjeria pătată de sângele femeilor. Sunt foarte pretențioase și mi le refuză dacă nu sunt de un alb strălucitor! Se vede că nu le spală niciodată. Datorită produsului pe care mi-l dați, câștig timp și mă pot ocupa de grădina mea de legume.

— Ăsta e micul nostru secret…

— Mai ales superiorii mei nu trebuie să afle! E bine să creadă în continuare că muncesc la fel ca tovarășii mei, dar că sunt cel mai bun.

— S-a făcut, dar va trebui să-mi faci un mic serviciu.

— Ce anume? întrebă spălătorul, îngrijorat. Eu sunt un om sărac și nu vă pot da sume prea mari!

— N-am nevoie decât de unele informații.

Spălătorul plecă privirea:

— Să vedem ce anume… Eu nu știu mare lucru…

— Ai intrat vreodată în sat?

— Nu am dreptul s-o fac.

— Dar alți lucrători auxiliari au reușit vreodată să intre?

— Nu, paznicii sunt de neînduplecat. Șeful Sobek a luat niște măsuri de securitate atât de stricte, încât niciun om din exterior n-ar risca să intre pe furiș. Oamenii din sat se cunosc cu toții între ei, așa că un intrus ar fi reperat cât ai zice pește, expulzat și condamnat.

— Curiozitatea nu e, oare, mai tare decât ei?

— Cu siguranță, nu! Fiecare cu locul lui. Noi, lucrătorii, ne mulțumim cu ale noastre.

— După lenjeria spălată de tine și de colegii tăi, v-ați putea da seama de numărul de săteni și de proporția dintre bărbați și femei?

Spălătorul îl fixă pe Dakter:

— Se poate… Dar ni se recomandă să ne ținem gura.

— Ce-ai vrea în schimb?

— Trei saci cu praf de spălat. Gratis.

— E foarte mult.

— Informația pe care o doriți e confidențială... Riscul e foarte mare. Dacă s-ar afla că am vorbit, mi-aș pierde locul de muncă. Dacă ne gândim bine, asta ar valora mai degrabă patru saci.

— Nu voi merge mai departe.

— Atunci, asta ne rămâne înțelegerea.

Bărbații bătură palma, ca niște negustori cinstiți.

— După câte cred, artizanii sunt cam treizeci la număr și, ținând seama de faptul că sunt câțiva celibatari, femeile ar putea fi între douăzeci și douăzeci și cinci.

— Sunt mulți copii?

— După câte se vorbește, media este de doi copii la fiecare familie, dar unele preotese ale lui Hathor nu doresc copii.

„O comunitate mititică, gândi Dakter, care nu poate fi greu de distrus.”

☥

Refacerea fațadelor luase sfârșit și albul lor strălucea în razele soarelui. Mândru de munca sa, Paneb cel Zelos era de acum un maestru al ipsosului, simțind în același timp că-l cuprinde plictiseala. Făcea tot timpul aceleași gesturi, fără pasiune și fără să pună suflet, căci tot ce avusese de învățat învățase.

Tânărul colos se obișnuise cu prezența lui Uabet cea Pură, care făcea menajul și gătea minunat, fără să-i reproșeze orele de amor petrecute alături de Turcoaza. Soția oficială a lui Paneb era întruchiparea discreției, știind să nu-l supere pe bărbatul ei. Când vorbea cu celelalte femei, nu-i aducea nicio critică, dorindu-le tuturor o fericire ca a sa.

A doua zi, Paneb urma să-i înfrunte pe desenatori și chiar pe șeful de echipă, dacă va fi nevoie. Considerându-se învingător în proba care-i fusese impusă, își va manifesta pretențiile și nu va accepta nicio vorbă în plus. Va lua un prânz pe cinste și asta îi va întări puterea de convingere.

Dar iată că-l aștepta o nouă surpriză: purtând o rochie albă, cu gâtul împodobit de un colier de cornalină și fruntea prinsă într-un bandou cu flori, Uabet cea Pură nu mai semăna cu modesta menajeră pe care o știa.

— Intră încet, îi spuse ea.

Iritat, Paneb împinse ușa casei, descoperindu-i pe Clara și pe Nefer în meditație dinaintea a două busturi de calcar instalate într-o nișă scobită în peretele primei încăperi. Unul îl evoca pe

zeul Ptah, al doilea, pe zeița Hathor. Tăiate orizontal, fără brațe, purtând pe piept un colier bogat, busturile strămoșilor aveau o privire gravă și profundă.

Clara aprinse bucățelele de tămâie deasupra unei cădelnițe, pe care i-o întinse lui Paneb.

— Onorează-i pe strămoși folosind focul, îi ceru ea. Datorită prezenței lor în fiecare dintre locuințele noastre, zeii se pot manifesta. Tu vei trăi cu puterea lor, nu și dependent de ei. Se manifestă în o mie și unul de feluri, ne pot orbi sau ne pot face să vedem mai bine. Fie ca flacăra pe care o porți în tine să nu distrugă nimic.

În timp ce Paneb îi tămâia pe strămoși, Clara vărsă puțină apă pe florile și fructele așezate pe altar.

— Era timpul să sfințim această locuință, observă Nefer. Vino în cea de a doua încăpere, ți-am adus un cadou.

Tăcutul încastrase în perete o stelă dreptunghiulară din calcar, cu partea superioară arcuită. Înaltă de vreo treizeci de centimetri, reprezenta un strămoș numit „spirit folositor și luminos al lui Ra”. Dincolo de moarte, naviga în veci de veci în barca soarelui, identificându-se cu astrul și strălucind pentru locuitorii satului.

— Tu ai sculptat stela asta? întrebă Paneb.

— Îți place?

— E o adevărată minune! Strămoșul ține semnul vieții în mâna dreaptă, nu-i așa?

— Dacă știm să-i auzim vocea, ne transmite acest semn. Să asculți e tot ce poate fi mai bun în lume, spunea înțeleptul Ptah-hotep, și inima e cea care ne dă această posibilitate. Dacă-i urmăm sfatul, va face din noi ființe drepte. Și dacă nu ne separăm inima de limbă, vom ieși cu bine din toate încercările.

— Și din încercările mele?

— Datorită inimii, există cunoaștere și datorită ei vedem lumina strămoșilor și simțim parfumul de lotus pe care-l respiră: iată ce m-a învățat șeful nostru de echipă. Această stelă este unul dintre multiplele puncte de contact între sat și lumea de dincolo, între zei și muritori. Chipul unui strămoș este raza de soare care ne luminează ziua în mijlocul celor mai mari greutăți.

— Și mai trebuie ca inima să asculte de noi și să nu ne fie ostilă, obiectă Paneb, impresionat de caracterul solemn al

cuvintelor lui Nefer. A mea e mai degrabă sprințară și nu sunt sigur că aș putea s-o stăpânesc.

— Ce-ar fi să mâncăm? propuse soția sa.

Cei patru împărțiră cina pregătită de Uabet cea Pură, bucuroasă să-i primească pe prietenii soțului ei. Se distrară, evocând defectele sătenilor, fără să le uite pe ale lor. La sfârșitul mesei, Clara așeză lămpi în cele patru colțuri ale camerei, pentru ca niciun demon să nu tulbure somnul soților.

Sfințirea casei luase sfârșit.

Oaspeții îi mulțumiră lui Uabet cea Pură pentru primirea pe care le-o făcuse, dar, în momentul despărțirii, Nefer observă că Paneb părea nemulțumit.

— N-am intenția să-mi petrec existența ascultând, mărturisi el. Vreau să desenez și va trebui să fiu ascultat!

— Nu uita că spatele, chiar dacă te apleci, nu ți se va frânge, îi răspunse Nefer.

☥ Capitolul 59

În toiul nopții, femeia înțeleaptă îi trezi pe Clara și pe Nefer.

— Soția scribului Ramose se simte foarte rău, anunță ea. Nu mai am nicio speranță, dar i-am putea alina suferința.

Clara se îmbrăcă în grabă.

— Vino cu noi, Nefer, îi ceru femeia înțeleaptă, frântă de oboseală. Ramose vrea să-ți vorbească.

Cei trei porniră în liniște și ajunseră în curând la cea mai frumoasă casă din sat, al cărei interior era luminat de lămpi cu ulei. Femeia înțeleaptă și Clara se duseră în dormitor, iar scribul Ramose îl rugă pe Nefer să ia loc în fața lui.

— Soția mea va muri, spuse el cu o voce tristă și senină, totodată. Ne-am petrecut împreună întreaga viață și am cunoscut fericirea aici, în acest sat. N-o voi lăsa să facă singură această călătorie, așa că nu-i voi supraviețui multă vreme. Bătrânețea e urâtă, Nefer; inima cade într-o toropeală, buzele abia se mai mișcă, ochii se închid, urechile se astupă, iar membrele își pierd vigoarea. Memoria îți joacă feste, oasele te dor și abia mai poți respira. Că stai în picioare, așezat sau culcat, ești mereu pradă suferinței, iar minunile vieții nu te mai atrag. Totuși, până astăzi, fiecare răsărit de soare îmi aducea

bucurie, căci vedeam trăirea prin tot ce e sfânt în acest loc. Dar fără soția mea, nu voi mai avea putere nici măcar să vă privesc plecând la muncă, pe tine și pe frații tăi de suflet. E rău pentru un bărbat să se țină departe de moarte, de acel culoar îngust către tribunalul lui Osiris, zeul care ne alege după cum ne-a fost inima. Cât ești încă tânăr, îngrijește-te să ai un loc de veci în necropola satului, căci locașul morții este, de fapt, cuibul vieții. Îmi mai rămăsese de înfăptuit, împreună cu Neb, o operă la care doream amândoi să ne fii colaborator: renovarea edificiului dedicat *Ka*-ului regal. Aș dori ca Ramses cel Mare să-l vadă terminat înainte de a-și afla odihna în Valea Regilor, alături de cei dinaintea lui… Trebuie să-mi promiți că o vei face muncind, la nevoie, zi și noapte.

— Vă promit! Așa voi face.

— Știi, Nefer, adevărata fericire ne este dată de cinste și de dragostea lui Maat, zeița iubită de Zeu și de faraon, ea, perfecțiunea actului creator. Maat e măreață, eternă și mereu de folos: nu s-a schimbat de când există și, atunci când totul va dispărea, doar ea va rămâne. De aceea, principala datorie a faraonului este s-o cinstească pe Maat, păstrătoarea ordinii și a dreptății. Respect-o pe Maat și ea ți se va dezvălui, ea care e hrana cu gust de miere a zeilor. Lumina divină trăiește prin Maat. Datorită ei, tu poți deosebi răul de bine. Împletește-ți drum în viață din lumina acestui loc, Nefer, și nu uita de zâmbetul lui Maat.

Întristate, femeia înțeleaptă și Clara ieșiră din dormitorul soției scribului lui Maat.

— Nu mai suferă, spuse femeia înțeleaptă. Dar dorește să-și vadă soțul.

☥

Paneb cel Zelos se îndrepta cu pași apăsați către locuința pictorului Ched. El era șeful desenatorilor și tot el trebuia convins să-i deschidă drumul către această meserie. De la intrarea în confrerie, tânărul colos acceptase să treacă prin încercări aspre, dovedindu-se a fi la înălțimea sarcinilor încredințate. Anii trecuseră, dar el nu progresase în arta pe care o dorea din suflet. Pasiunea îi rămăsese aceeași; instruirea lui nu mai suporta amânare.

Deodată, se opri.

Ceva nu era în regulă. De obicei, o dată cu primele raze de soare, satul se anima, rezervoarele cu apă se umpleau, oamenii își luau micul dejun pe terasă… Dar iată că, de data asta, viața se oprise. Niciun zgomot, niciun scâncet de copil, nimeni pe ulița principală.

Paneb alergă până la Nefer, dar cei doi soți nu erau acasă. Toate locuințele erau goale.

Zelosul ieși din sat pe poarta din vest și-i zări pe săteni, adunați lângă unul dintre mormintele necropolei.

— Iată-te, în sfârșit! șopti Uabet cea Pură.

— M-am sculat mai târziu decât de obicei, ce e așa de grav!

— Taci odată, suntem în doliu!

— Cine a murit?

— Scribul lui Maat, Ramose, și soția lui. Au fost găsiți unul lângă altul, liniștiți, mână în mână.

De funeralii urma să se ocupe Kenhir, succesorul și fiul adoptiv al lui Ramose. De îndată ce aflase trista veste, scribul Mormântului îi chemase, printr-un artizan, pe specialiștii în mumificări, pentru a da celor doi defuncți trupuri demne de Osiris.

În semn de omagiu față de Ramose și de soția sa, față de cei care fuseseră iubiți de toată lumea, satul intra în doliu mare. Timp de o lună, bărbații nu se vor mai bărbieri, iar femeile nu se vor mai coafa. În fiecare zi, atât în templu, cât și în fiecare casă, strămoșii vor fi implorați să-i primească pe cei dispăruți în paradisul ceresc în care circula barca de lumină și în care masa de sărbătoare era eternă.

Artizanii încetară orice altă muncă pentru a face mobilierul funerar, iar pictorul Ched Salvatorul termină papirusul „Cărții ieșirii la lumină”. Acesta urma să fie depus pe mumii, pentru ca morții să poată trece de paznicii ușilor din lumea cealaltă și să poată pronunța formulele de cunoaștere, absolut necesare învierii.

Sub conducerea dulgherului Didia, un om înalt, cu gesturi încete, Paneb se ocupă de finisarea celor două paturi funerare. Dădu ultima formă picioarelor din lemn, legate prin tiranți solizi, și tăbliei de la picioarele patului, în timp ce Didia cioplea în lemn de salcâm suporturi pentru capetele celor două mumii.

— Păreți cu toții deprimați, observă Paneb. Ramose era un personaj atât de important?

— Faraonul îi dăduse titlul de „scrib al lui Maat”; poate că niciun alt scrib al Mormântului n-ar avea dreptul să-l poarte.

— N-aveți încredere în Kenhir cel Ursuz?

— Kenhir e Kenhir, și e deja mult.

— Răspunsul tău nu mă lămurește!

— Străduiește-te să muncești cât poți de bine, băiete! Și poate că, într-o zi, vei primi lumina.

☥

În ziua înmormântării, artizanii și soțiile lor deveniră preoți și preotese, făcând tot ce se cuvenea, fără ajutor din afară. Kenhir și cei doi șefi de echipă psalmodiară formulele rituale în fața celor două mumii, cărora le lăsaseră libere gura, urechile și ochii.

Apoi, artizanii depuseră trupurile în sarcofage din lemn, ornate cu figuri ale divinităților protectoare și cu simboluri, ca, de exemplu, cheia vieții, nodul magic al lui Isis sau stâlpul „stabilitate”, încarnându-l pe Osiris înviat.

Procesiunea porni încet; purtători și purtătoare de ofrande pentru locul de veci: trestii, palete de scrib, unelte de constructor, veșminte de ritual, paturi, scaune, taburete, casete cu bijuterii și alifii, mese de ofrandă și mici figurine din lemn, care vor continua să deplaseze materialul de construcție în lumea cealaltă, la chemarea celui înviat.

Viscerele defunctului fuseseră introduse în patru vase cu efigia fiilor lui Horus: un om care proteja ficatul, un șoim având în grijă intestinele, un babuin, plămânii, și un șacal, stomacul. Dincolo de moarte, totul va fi reconstituit într-un corp de lumină, căruia nu-i va lipsi niciun element.

Clara îl simți pe Nefer tremurând de emoție lângă ea.

— De ce te temi? îl întrebă ea.

— De ce ultimele cuvinte ale lui Ramose mi-au fost adresate mie, și nu fiului său adoptiv, Kenhir, sau șefului de echipă?

— Ramose era întruchiparea bunătății, dar el îndeplinea funcția de scrib al lui Maat și nu făcea nimic la voia întâmplării. Știa care va fi ora morții sale și te-a ales pe tine și pe nimeni altul pentru a se elibera de ultimul său mesaj.

— N-am înțeles hotărârea sa.

— Nu ți-a dat o sarcină precisă?

— I-am vorbit deja lui Neb cel Desăvârșit.

— Și el ce-a spus?

— Cum va lua sfârșit doliul, mă voi pune pe treabă, zi și noapte.

Din noaptea petrecută în munte alături de femeia înțeleaptă, privirea Clarei reușea să descifreze frânturi de viitor. Pentru ea, comportamentul scribului Ramose n-avea nimic obscur.

Funeraliile se încheiau. Deși fiecare era convins că tribunalul lui Osiris îi va recunoaște pe scribul lui Maat și pe soția sa ca niște drepți, tristețea era apăsătoare. Să nu le mai poată vorbi, să nu le mai poată cere sfatul, să nu mai aibă înțelepciunea lor drept călăuză, toate li se păreau greu de suportat.

Doar Paneb cel Zelos nu avea habar. Perioada de doliu i se păruse interminabilă, cu atât mai mult cu cât chiar Turcoaza refuzase să facă dragoste cu el. El considera că morții erau morți și nu aveau să se mai întoarcă din împărăția lui Osiris; viața mergea înainte și văicărelile nu rezolvau nimic.

Paneb îl bătu pe umăr pe Nefer:

— După asta, mai e vreo ceremonie?

— În fiecare zi, un preot și o preoteasă își vor aduce onorurile *Ka*-ului celor morți.

— Vasăzică, mâine, viața își va relua cursul normal?

— Într-un fel...

— Ești de acord că am revendicări legitime de formulat?

— Ce fel de revendicări?

— Să învăț, în sfârșit, secretele desenului!

— Pentru moment, te angajez.

— Dar eu nu sunt cioplitor în piatră.

— Trebuie să termin cât mai repede o lucrare importantă și am nevoie de cât mai multă energie.

☥ Capitolul 60

A doua zi după moartea lui Ramose, Kenhir își spălase părul de trei ori, aceasta fiind cea mai mare plăcere a lui. Soția scribului murise și ea, așa că el moștenea toate bunurile și, mai ales, fabuloasa bibliotecă cuprinzând opere de mari autori, cum ar fi Imhotep, arhitectul piramidei cu trepte din Saqqarah, înțeleptul Hordedef din timpul marilor piramide, prim-ministrul Ptah-hotep cu învățămintele sale celebre, profetul Neferti sau

eruditul Khety, cel care scrisese o „satiră a meseriilor” pentru a lăuda avantajele unui scrib.

Intrând în posesia frumoasei locuințe a lui Ramose, Kenhir simți că îmbătrânește brusc. El, care trecuse de cincizeci de ani fără a-și pierde din vigoare, simțea deodată apăsarea singurătății. Desigur, Ramose îi încredințase numeroase responsabilități, printre care funcția de scrib al Mormântului; dar Kenhir își consulta în mod frecvent predecesorul și, cu toate că-l compătimea pe Ramose pentru bunătatea sa excesivă și prea marea sa înțelegere față de slăbiciunile omenești, profita din plin de sfaturile sale. De acum încolo, rămânea singurul administrator al satului, iar discuțiile cu cei doi șefi de echipă, care nu-l aprobau întotdeauna, promiteau să fie dure.

De menaj și de gătit se va ocupa Niut cea Viguroasă, o tânăra de cincisprezece ani. Kenhir spera s-o plătească prost, dar ea ceruse un salariu convenabil, și asta, cu o forță de caracter atât de mare, încât scribul Mormântului a trebuit să cedeze. La început, se gândise s-o dea afară pe această mică scorpie, dar ea se achita atât de bine de sarcinile primite, neuitând să scuture de praf numeroasele papirusuri, încât, în cele din urmă, s-a hotărât s-o păstreze.

Kenhir își făcea tot felul de planuri. Mai întâi, să-și asigure autoritatea făcându-i pe cei doi șefi de echipă să accepte că el era, și numai el, scribul Mormântului și că nicio hotărâre nu putea fi luată fără acordul său; apoi, să nu le mai permită artizanilor unele greșeli nedemne de Locașul Adevărului. Răspunzând în fața vizirului de calitatea muncii confreriei, Kenhir ținea zilnic un Jurnal al Mormântului, în care nota, cu scrisul său urât și aproape necitet, activitățile fiecăruia, motivarea absențelor, natura și cantitatea materialelor și a uneltelor livrate în sat. Doar el știa cu adevărat tot ce se petrecea în acest loc și hotărâse să nu fie la fel de tolerant precum Ramose în privința micilor infractori. Pentru el, disciplina nu era o vorbă în vânt.

Kenhir știa ce gândesc despre el cei mai mulți dintre artizani; îl considerau vanitos, egoist, tăios și prea plin de el, dar nimeni nu-i contesta competența.

Mulți nu știau că era în stare să-și aducă critici lui însuși recunoscându-și greșelile, cu condiția să fie singurul care își face reproșuri.

Kenhir îi primi pe cei doi șefi de echipă în sala de recepție a noii sale locuințe. Simțindu-le stângăcia, Kenhir tăie îndată în carne vie.

— Casa asta era a lui Ramose, predecesorul meu. Acum, cu voia confreriei, ea îmi aparține. Deci aici vor avea loc discuțiile și ședințele noastre de lucru. Venerația față de memoria scribului lui Maat nu trebuie să ne împiedice să muncim mai departe la lucrările din Locașul Adevărului.

Cei doi șefi de echipă erau de acord.

— Așa cum se cuvine, prima mea hotărâre este aceea de a mi se construi propriul loc de veci, în partea de sud a necropolei. Să fie mare și nespus de frumos, pentru a corespunde funcției pe care am moștenit-o.

— De acest proiect se va ocupa echipa din stânga, spuse Neb cel Desăvârșit. Cioplitorii mei în piatră sunt prinși în construirea sanctuarului *Ka*-ului regelui Ramses.

— De acord, mormăi Kenhir, dar voi fi nemilos cu leneșii. Să fii admis în satul ăsta implică numai îndatoriri, și nicio favoare. Ce sarcină i s-a dat lui Paneb cel Zelos după terminarea fațadelor caselor noastre?

— Nefer cel Tăcut l-a angajat ca ajutor.

— Paneb nu mai vrea să devină desenator?

— Se supune necesităților momentului.

— Excelent! De-ar putea continua pe calea asta…

☥

După ce a fost primit de prim-ministru, căruia îi spusese că dispariția lui Ramose nu avea să schimbe nimic în mersul vieții din satul secret, Kenhir primi calde felicitări din partea lui Abry, administratorul principal al malului stâng, care îl invită la masă. Se instalară la umbră, sub o boltă de viță-de-vie, iar servitorii le aduseră vin roșu din deltă, salată cu ulei de măsline și prepelițe umplute.

— Regretăm cu toții dispariția dragului nostru Ramose, declară Abry.

— Cu trei morminte în necropola satului, îi aminti Kenhir, memoria nu-i va fi uitată.

— Dar trebuie să privim spre viitor… Și viitorul sunteți dumneavoastră! Ați trăit prea mulți ani în umbra lui Ramose, fără a vă putea exprima din plin personalitatea. Deși decesul

său v-a întristat profund, trebuie să admitem că vă deschide largi perspective.

Kenhir se opri din înfulecat:

— Care anume?

— Nu mă îndoiesc nicio clipă de reușita deplină ce vă așteaptă, cu atât mai mult cu cât vă bucurați de sprijinul autorităților. Dar bănuiesc că viața în acest sat închis nu e întotdeauna plăcută…

— Asta puteți s-o mai spuneți o dată!

Abry își ascundea cu greu uimirea. Din partea scribului Mormântului se aștepta la negarea vehementă a acestui adevăr și la proteste pline de indignare.

— Nu i-aș dori nimănui postul meu, continuă Kenhir. Niciun alt scrib nu muncește ca mine, și asta pentru niște amărâte de avantaje.

Administratorul era încântat. Ramose incoruptibilul n-ar fi rostit niciodată asemenea cuvinte! Privindu-i trupul rotofei, aspectul păstos și ochii vicleni, înțelegeai că acest Kenhir era, fără îndoială, un arivist care va putea accepta unele propuneri.

— Cred că vă este interzis să vorbiți despre munca pe care o prestați…

— Este un secret, într-adevăr, dar vă asigur că nu prezintă un interes prea mare! Dacă există tineri scribi ambițioși pe care îi cunoașteți, sfătuiți-i să ocolească acest loc tainic.

— Atunci, de ce ați acceptat această funcție?

— O nefericită înlănțuire de împrejurări, răspunse Kenhir. Am urmat studii îndelungi și grele, sperând că voi ajunge departe, poate chiar la gestionarea unei părți din domeniul Karnak. Când l-am întâlnit pe Ramose, am fost sedus de inteligența și de știința sa, pe care mi le-a transmis cu generozitate; neputând avea copii, el și soția lui m-au adoptat, cu condiția să-mi asum funcția de scrib al Mormântului. La început, am fost fericit și flatat; dar mai apoi, am lăsat-o mai moale. Și când te gândești că postul ăsta este unul dintre cele mai invidiate din Egipt!

— Dacă vă pot fi de folos…

— Va trebui să-mi rezolv singur problemele, fără s-o spun cuiva, cu excepția prim-ministrului.

— Un secret e ceva apăsător… N-ar trebui să-l desființați?

— Trăim într-o țară a tradițiilor. Nu este ușor să le schimbi.

Abry simțea că scribul Mormântului ar putea face concesii, chiar confidențe, dar era bine să nu-i forțeze mâna. Cine ar putea, mai bine decât Kenhir, să dea informații importante despre Locașul Adevărului? Dacă Abry ar deveni prietenul său, ar avea un avantaj neașteptat asupra comandantului Mehy și ar începe să slăbească strânsoarea.

— Sunteți un bărbat extrem de simpatic, Kenhir, și nu-mi place să vă văd cufundat în asemenea necazuri.

— Asta e legea satului! Un necaz urmează altui necaz și nu se mai termină niciodată.

— Necazuri… de ce natură?

— N-am dreptul să vorbesc despre asta.

— Cât de singur trebuie să fiți!

— Eu o să-mi mai torn niște vin… Cred că aveți o cramă cu vinuri excelente.

— V-aș putea oferi câteva amfore cu vin roșu de Athribis!

— Mi-ar face plăcere, Abry. Asta ar schimba ceva în viața mea obișnuită.

— În fața atâtor greutăți, care vă sunt proiectele?

Kenhir rămase pe gânduri:

— Despre cele legate de sat, îmi este imposibil să vorbesc. Dar am proiecte personale.

Administratorul nu mai putea de fericire. O dată cu moartea lui Ramose, satul artizanilor își pierduse sufletul. Iar scribul lui Maat își alesese prost moștenitorul, un funcționar înăcrit și veșnic prost dispus, pe care nu-i va fi prea greu să-l corupă.

— Și aceste proiecte personale sunt și ele secrete?

— Mai mult sau mai puțin. Sper chiar că unul dintre ele va beneficia de o oarecare notorietate!

— Ați putea să mi le dezvăluiți?

Kenhir se crispă:

— Îmi promiteți că veți fi absolut discret?

— Bineînțeles!

— Am intenția să scriu, mărturisi Kenhir. Numele marilor autori au avut de pierdut dincolo de moarte, deși n-au construit piramide. Copiii lor sunt textele, soția lor, paleta scribului. Cele mai solide monumente se năruie, dar de cărți îți amintești întotdeauna. O carte bună înalță o piramidă în inima cititorului și durează mai mult decât un mormânt de la miazănoapte. Ceea ce prevăd marii autori se îndeplinește, ce le scapă de pe buze

rămâne în memorii. Ei își ascund puterea magică, dar, citind, profităm de ea.

Kenhir se ridică:

— Nu mai pot să stau. Să nu spuneți nimănui ceea ce v-am destăinuit, îi recomandă scribul Mormântului unui Abry paralizat de uimire, și nu uitați să-mi trimiteți vinul cel roșu.

☥ Capitolul 61

În cea mai mare cazarmă din Teba, comandantul Mehy făcea proba unui nou car, când Abry sosi să-i relateze discuția sa cu scribul Mormântului.

— N-am reușit să-i smulg nici cea mai mică informație, dar nu trebuie să disperăm.

Nervos fiind, Mehy îi vorbea pe un ton execrabil:

— Seamănă cu Ramose?

— Deloc, fiți liniștit.

— Dar se agață totuși de secretele sale, precum maimuța de trunchiul palmierului!

— Asta doar în aparență... Kenhir se plânge tot timpul de povara care-l apasă și de veșnicele necazuri pe care i le fac sătenii.

— Are vreo ambiție?

Abry păru jenat:

— Nu mi-a destăinuit decât una...

— Care?

— Vrea să scrie literatură.

Furios, Mehy lovi cu pumnul crupa unui cal negru, care necheză de durere.

— Îți bați joc de mine!

— Nu, comandante! Kenhir mi-a făcut apologia scriitorilor, a căror operă i se pare mai durabilă decât construcțiile din piatră.

— Individul ăsta e de-a dreptul nebun.

— Oricum ar fi, nemulțumirea sa trebuie exploatată.

— Să sperăm că această pistă nu se va pierde, ca acea a șefului Sobek!

— S-a întâmplat ceva?

— E foarte simplu, dragul meu Abry. I-am propus prim-ministrului mutarea lui Sobek și avansarea lui ca adjunct la

direcția securității fluviale a Tebei. Primul insucces din cariera mea, din cauza ideii tale stupide! Numai faraonul și prim-ministrul pot hotărî o schimbare a șefului pazei din locul secret al artizanilor, iar ei nu au nevoie de niciun sfat, cu atât mai mult cu cât Sobek face o muncă perfect satisfăcătoare. M-ai făcut să calc strâmb, Abry, și nu vei putea șterge această greșeală cu vorbele delirante ale lui Kenhir. Încearcă să repari ce-ai stricat, și repede!

☥

— E rândul tău, îi spuse Nefer cel Tăcut lui Paneb cel Zelos.

Doar un bloc mai trebuia pus pentru a termina partea superioară a zidului. Folosind firul cu plumb, tânărul colos verifică pentru ultima oară dacă fețele sunt drepte. Apoi, Nakht cel Puternic și Karo cel Posac împinseră blocul în lapte foarte gras, Fened-Nasul se folosi de o spatulă din lemn pentru a întinde liantul, iar Casa-Funie, fidel metodei predate de Imhotep la construirea primei piramide, trecu între pietre o lamă de cupru acoperită cu un abraziv care să înlesnească aderența.

De când lucra la construirea mormântului lui Ramses cel Mare sub conducerea prietenului său, Paneb trăia zile de exaltare. Extraordinara sa capacitate de a nu simți oboseala făcea minuni și, cum nu cunoștea aproape nimic privind arta de a construi, accepta fără să crâcnească ordinele cioplitorilor în piatră.

Paneb aprecia metoda folosită de Nefer în organizarea șantierului. Fidel poreclei sale, vorbea puțin și nu ridica niciodată tonul, nici măcar atunci când era nemulțumit. Dădea indicații precise, pornind de la proiectul șefului de echipă, apoi le lăsa artizanilor o mare libertate de acțiune. Dimineața și seara, îi aduna pe toți și le cerea părerea asupra calității muncii de peste zi. Deschis observațiilor, Nefer le respingea cu mult calm atunci când i se păreau nefondate, dar fără să-i poarte ranchiună celui ce-l criticase. Îi plăcea ca, înainte de a porni la treabă, comunitatea să aibă timp să reflecteze, dar, odată luată hotărârea, fiecare trebuia să-și folosească din plin forțele și talentul, fără comentarii.

Însoțit uneori de Kenhir, Neb cel Desăvârșit inspecta șantierul în fiecare zi. Meticulos, nu risipea complimente și atrăgea atenția, fără menajamente, asupra imperfecțiunilor, artizanii trebuind să le corecteze fără întârziere.

Paneb privea mereu în jurul lui, cu ochii larg deschiși: observa tehnica folosită de unul sau de altul, pentru a remedia erorile făcute, și n-o uita niciodată. Învățătura era pentru el cea mai savuroasă mâncare și se ospăta în contact cu acești oameni aspri, care nu ezitau nici să-l critice, nici să râdă de el. Dornic de a-și însuși cât mai bine știința lor, tânărul uita de tot ce l-ar fi putut supăra.

Când Nefer îi îngăduise să folosească un fir cu plumb atârnat de un batiu de lemn a cărui extremitate era de forma unei inimi de piatră, Paneb simțise o mândrie imensă. Lui, un simplu ucenic, i se acorda cu adevărat încredere.

Privi zidul terminat, cu sentimentul că închisese în el o parte din ființa sa.

Nefer puse mâna pe umărul prietenului său:

— Ai muncit bine.

— A fost minunat să… simt în mâna mea unealta asta.

— Orice faci, trebuie să fie conform cu firul de plumb, Paneb, căci un lucru făcut greșit nu duce la nimic bun. Un om care muncește prost nu este primit pe bacul ce traversează țara drepților, în timp ce omul cinstit și corect ajunge la celălalt mal. Ustensilele ne învață drumul cel drept, nu sunt preocupate nici de slăbiciunile, nici de stările noastre. Datorită lor ia naștere acest sanctuar.

Ușa principală dădea într-un vestibul. De aici, se trecea, printr-un pasaj, într-o sală cu picturi policrome: butuci de viță-de-vie încărcați de ciorchini de struguri și texte hieroglifice albastre. Ched Salvatorul realizase o capodoperă de o mare finețe și grație, încununată de o scenă rituală în care Ramses cel Mare îi oferea parfumuri lui Hathor. Apoi se deschidea o sală boltită, din spatele căreia, urcând trei trepte, se ajungea la o capelă. În stânga, o sală de purificare și altare pentru ofrande. Apartamentele private ale faraonului cuprindeau un dormitor, un birou, toaletă și o terasă, acestea învecinându-se cu ansamblul sacru. Între micul palat regal și curtea templului lui Hathor, se afla o „fereastră de legătură”, deasupra căreia se puteau vedea capete de libieni, nubieni și asiatici, întruchipări ale dezordinii și ale întunericului, pe care doar Maat reușea să le învingă.

— Noi am terminat, constată Paneb, dar Ramses locuiește în capitala sa din deltă și cine poate ști dacă va mai veni vreodată aici.

— Edificiul pe care-l vezi poartă numele de *Khenu*, „Interiorul”, și noi asta suntem, oameni de interior, sortiți să protejăm *Ka*-ul regal, cel care ne dă viață. Că faraonul este sau nu prezent fizic, *Ka*-ul său strălucește, cu condiția ca pietrele strânse aici să fie cu adevărat vii. Iată de ce este atât de importantă ceremonia de inaugurare.

— Ciudate mai sunt cuvintele tale, Nefer… Ai putea să juri că tu ești cel care a proiectat locul de veci al lui Ramses!

— Vezi-ți de treabă, n-am făcut decât să urmez indicațiile lui Ramose și să concretizez planul dictat de maestrul de lucrări, Neb cel Desăvârșit.

— Totuși, ai îndrumat artizani mai experimentați decât tine!

— Unicul îndrumător este, după cum vezi, șeful nostru de echipă.

— Fened-Nasul mi-a spus că ai făcut o sculptură pentru capela acestui palat…

— Așa este.

— Aș putea s-o văd și eu?

Nefer îl duse pe Paneb până-n pragul capelei *Ka*-ului regal. Ridică încet o pânză care acoperea un lintou de calcar.

Pe fața unui cartuș mare, ovalul cosmosului în care era înscris numele său, un Ramses de mici proporții era protejat de o enormă vacă Hathor ieșind dintr-un pâlc de papirus. Animalul purta un colier de înviere, a cărui energie îl proteja pe faraon.

— Nemaipomenit! aprecie Paneb. A ta a fost ideea?

— Bineînțeles că nu. Șeful de echipă mi-a dat epura și eu am copiat-o cu fidelitate.

— Totuși, regele ăsta atât de mic…

— În privința asta, m-am consultat cu Neb cel Desăvârșit. De la el știu că, în această capelă, zeița-mamă face să renască în fiecare zi *Ka*-ul regal, care apare ca un copil și rămâne, în același timp, adult. Aici va avea loc miracolul unei regenerări permanente, al cărei secret nu-l cunosc decât divinitățile.

— Eu n-aș fi atât de sigur…

— Ce vrei să spui, Paneb?

— Acea lumină care trece prin ușă… A fost văzută de oamenii din sat și ei nu sunt zei! Privește monumentul ăsta: tu ești cel care l-a înălțat, dar nu ți s-au dat cheile lui.

— Fiecare lucru la timpul lui. Important este să găsim drumul cel bun.

— Eu nu sunt fatalist ca tine, Nefer! Vreau să descopăr și să cunosc totul, să pătrund misterele acestui sat, să înțeleg de ce atât de puțini artizani sunt considerați demni de a munci aici, să știu cum se taie în stâncă un loc de veci și să văd cu ochii mei momentul învierii. Și sunt sigur că mi-am aflat drumul cel bun.

☥ Capitolul 62

Cioplitorii în piatră s-au adunat dinaintea noului sanctuar al lui Ramses cel Mare pentru a sărbători sfârșitul muncii pe șantier. Șeful de echipă obținuse destul de greu de la Kenhir un urcior de vin din anul douăzeci și opt al domniei faraonului, o băutură excelentă, din care mai rămăsese încă puțin în pivnița scribului Mormântului.

Ca ucenic, Paneb cel Zelos avea sarcina să curețe uneltele, să le aranjeze în cufere de lemn și să le predea lui Kenhir care, după cum îi era obiceiul, le verifica îndelung, cu minuțiozitate, înainte de a-și nota în Jurnalul Mormântului că totul era bine.

— O să fii un bun cioplitor, îi spuse Fened-Nasul lui Paneb.

— Poate… Dar eu am ales desenul și pictura.

— Văd că ești un flăcău încăpățânat!

— Spune-mi, de ce porți numele ăsta?

— Nu știai că nimic nu e mai important decât nasul? Atunci când un maestru vrea să-și dea seama cum este aspirantul, îi privește mai întâi nasul, pentru că acesta este sanctuarul secret al corpului. Pentru a trudi în această confrerie, măi, băiete, trebuie să ai nas, mult nas, și încă mai mult suflu! Nu numai cel care trece prin nasul tuturor ființelor vii atunci când respiră, dar și cel al creației, cel care animă piramidele, templele și locurile de veci, cel care gonește mediocritatea, așa cum vântul împrăștie ceața. Ai învățat să citești, așa că știi să scrii cuvântul „bucurie” cu nasul; și fără ea, crede-mă, nimic durabil nu poate fi construit. Cel mai curat izvor de bucurie este practicarea meseriei în slujba lui Maat.

— Nu-i mai ține prelegeri, îl sfătui Nakht cel Puternic, nu vezi că nu înțelege nimic din ce-i spui?

— Adică puterea e legată în mod obligatoriu de prostie? întrebă Paneb.

Cu pumnii strânși, Nakht se ridică:

— O să-ți dau borșul pe nas, țâncule!

Fened-Nasul și Karo cel Posac interveniră:

— Gata, vă ajunge! Momentul e prea plăcut ca să-l stricați. Mai bine să bem din vinul ăsta excelent și să ne pregătim pentru marea sărbătoare a Anului Nou.

Cu gând de răzbunare, Nakht cel Puternic arătă cu degetul către Paneb.

— Așteaptă, că ai să vezi tu!

— Oricând la dispoziția ta. Vorbești, dar numai vorba e de tine.

Cioplitorul zâmbi ironic.

— Iar tu vorbești prea repede.

☥

Sărbătoarea îl sâcâia pe Paneb, asta mai mult decât altele. Nu putea să ia cu asalt clanul desenatorilor și să stea de vorbă cu șeful de echipă pentru a obține cele dorite.

Deși fusese prevenit de soția sa, la cină se arătase atât de prost dispus, încât Uabet cea Pură îl lăsase în pace, mulțumindu-se să-și facă datoria de gospodină perfectă.

Satul se lăsa în voia sărbătoririi primei zile a anului, în timp ce Paneb ardea de nerăbdare să-și înceapă noua muncă. Mânios, se sculase în toiul nopții și ieșise pe poarta dinspre miazănoapte, luând-o apoi pe poteca ce ducea la trecerea spre Valea Regilor. Știindu-se urmărit de pândarii puși de Sobek, făcu un ocol prin pietriș ca să scape de privirile lor și se așeză pe o stâncă.

După cum prevăzuseră specialiștii, inundațiile aveau să fie excelente și, pentru a nu știu câta oară, Hapi, dinamismul fertilizator al Nilului, își oferea prosperitatea Egiptului. Dar lui Paneb puțin îi păsa de culturi și de bogăția țării; el nu voia decât să deseneze și să picteze, fusese inițiat în confreria care păstra secretele vocației sale, dar toate ușile i se închideau cu încăpățânate!

Nefer cel Tăcut, în schimb, progresase cu pași de uriaș; în câțiva ani, trecuse peste câteva etape, având deja comportarea unui patron al cioplitorilor, deși asta nu-i plăcea.

Paneb nu era nici gelos, nici invidios, doar puțin supărat și, mai ales, frustrat. De câte ori crezuse că se apropie de țelul mult visat, se ivise ceva care, în mod imperativ, îl oprise din drum. E adevărat, învățase mult, dar nimic din ce dorea să cunoască!

Cu mâini fine, moi și parfumate, cineva îi acoperi ochii.

— Te așteptam, Paneb!

— Turcoaza! De unde știai că voi fi aici?

— O preoteasă a lui Hathor este, în mod inevitabil, clarvăzătoare…

Cu un gest năvalnic, o strânse la piept.

— Uiți că ești însurat? Adulterul este un păcat grav.

Dintre minunile create de zei, Turcoaza era una dintre cele mai seducătoare. Paneb își scoase *perizoma*, apoi rochia iubitei și le puse pe pietriș, făcând astfel un culcuș improvizat. Se întinse pe spate, uitând de pietrele ascuțite, de îndată ce trupul ușor al Turcoazei se confundă cu cerul.

Sub bolta înstelată a celei din urmă zile a anului, se iubiră până-n zori.

☥

Când se trezi, amanta sa dispăruse. Închise ochii pentru câteva clipe retrăind plăcerile nopții, apoi făcu drumul înapoi către sat.

La fel ca în dimineața morții lui Ramose și a soției sale, liniștea ciudată a acestei zile de sărbătoare îl descumpăni. Fără îndoială, murise iar cineva, și asta anulase orice distracție. În funcție de locul ocupat în ierarhie de cel dispărut, începea din nou o perioadă de doliu, mai mult sau mai puțin lungă. Paneb va fi din nou obligat să tacă și să respecte jalea comunității.

Nu, cu riscul de a sparge tradiția, el nu se va resemna! Nimeni, nici măcar un șef de echipă, nu se putea opune drepturilor sale. În timp ce toți se vor tângui, Zelosul va învăța, de bine de rău, tehnica, sub îndrumarea unuia dintre desenatori.

Poarta mică dinspre miazănoapte, la care nu puteau ajunge decât sătenii, era închisă.

Intrigat, Paneb se duse la poarta principală. Dar și aici era pustiu, căci lucrătorii auxiliari erau liberi.

Stând pe vine și mestecând o bucată de papirus dulce, paznicul îl măsură din ochi și-l salută făcând un semn din cap.

Paneb ieși pe poartă, închizând-o în urma lui.

Nu vedea pe nimeni.

Locuitorii satului nu erau nici la necropolă, nici în sat. Unde puteau să fie dacă nu la templu?

Tânărul colos înaintă pe ulița principală și auzi în spatele lui un zgomot de pași. Se întoarse și-i văzu pe Casa-Funie, Fened-Nasul, Karo cel Posac și Nakht cel Puternic, așezați în rând, nemișcați și înarmați cu bâte.

— Ce surpriză, nu? întrebă Nakht, voios. Vino, băiete, te așteptam!

Userhat-Leul și Ipuy-Iscoditorul se alăturară celor patru cioplitori în piatră.

Un grup de șase bărbați înarmați, dintre care unii mai degrabă vânjoși… Înfruntarea se anunța serioasă, dar Paneb nu se temea. Chiar dacă va încasa câteva lovituri, va răspunde cu și mai multe.

— N-ai nicio șansă s-o ștergi, îl preveni Nakht cel Puternic. Privește înaintea ta.

La celălalt capăt al uliței principale se zăreau Renup cel Jovial, Ched Salvatorul, Gau cel Exact, Unesh-Șacalul, Didia cel Generos, Thuty-Savantul și chiar Pai-Pâinică Bună, înarmați și ei cu bâte, vizibil hotărâți să se încaiere.

Șeful de echipă și Nefer erau singurii care nu participau la această vânătoare.

Grupul desenatorilor părea mai puțin robust decât cel al cioplitorilor în piatră. Paneb va zdrobi mai întâi craniul lui Pai, îi va lua bâta și-i va pune jos pe complicii săi. Și dacă va trebui să cadă, aceasta nu se va întâmpla decât în urma unei lupte aprige.

Vasăzică, ei nu se gândiseră decât să comploteze pentru a scăpa de el! Scârbit de atâta fățărnicie, Paneb simți că turbează de furie și înaintă cu pași amenințători.

Grupul se despică, făcând loc femeii înțelepte. O minunată rochie roșie îi punea în valoare podoaba albă, pieptănată cu grijă.

— Oprește-te, Paneb! Pentru tine, totul este conflict și sfâșiere. Nu greșești, căci așa ne ducem existența. Dar viața satului secret ne cere mai mult decât existența. Ne cheamă

către desăvârșire și seninătate… Dar mai întâi trebuie să ne învingem dușmanii, mai ales mânia, excesul și ura, care ne rod inima. Tu ai fost ales să te identifici cu acest sat, pentru a-l împiedica să facă rău. Vei veghea să dea naștere unui nou an fericit pentru confrerie.

Membrii echipei din dreapta își aruncară bâtele în aer, începură să urle de bucurie și se aruncară asupra lui Paneb, care nu opuse nici cea mai mică rezistență. Cu greu, îl ridicară pe tânărul colos și-l purtară pe brațe până în fața templului lui Hathor. Acolo, îl legară strâns de un stâlp.

De la cel mai mic la cel mai mare, îi aruncau vorbe jignitoare, ordonându-i să nu intervină în viața satului, dacă nu vrea să fie rupt în bătaie.

Din poziția sa nu tocmai de invidiat, Paneb cel Zelos asistă la toate pregătirile banchetului. Cioplitorii în piatră și câteva dintre neveste beau cot la cot. Turcoaza nu-i adresa nici măcar o privire, Uabet cea Pură îi arunca ocheade pline de milă, iar Clara și Nefer îi dădeau semne de prietenie.

De altfel, acesta din urmă îi aduse, în mai multe rânduri, apă proaspătă, singura hrană potrivită pentru un om în fierbere.

— Ai fi putut să-mi spui că am fost ales… Era cât pe ce să masacrez jumătate din echipă! Nu cumva tu ești cel care a avut ideea asta prostească?

Privindu-l cu ochi lipsiți de orice expresie, Tăcutul nu răspunse.

Condamnat să-și asume poziția de țap ispășitor, Paneb își suporta cu răbdare starea neplăcută, deși foamea, ațâțată de felurile de mâncare suculente pe care le avea în fața ochilor, îi chinuia stomacul. Cei care credeau că, impunându-i această nouă încercare, îi vor slăbi voința, n-aveau decât s-o creadă. Faptele urmau să-și spună cuvântul.

La apariția stelei Sothis, femeia înțeleaptă proclamă nașterea Anului Nou, marcată de lacrimile lui Isis, care declanșau inundația. Abia acum, șeful de echipă îl dezlegă pe Paneb.

În timp ce clocotitorul își freca încheieturile mâinilor, Neb cel Desăvârșit îi trase un pumn în spate, între omoplați.

— Urechea conștiinței tale e deschisă, Zelosule! Și acum, la treabă! începe munca istovitoare.

☥ Capitolul 63

De când șeful Sobek făcea cercetări zadarnice pentru a-l afla pe autorul asasinării paznicului nubian, aproape că nu mai putea să doarmă. Poțiunile prescrise de femeia înțeleaptă îi calmau nervii, dar niciuna nu-i potolea obsesiile. Un om din subordinea sa avusese o moarte cumplită și un criminal rămânea în libertate, sigur că va scăpa nepedepsit.

Sobek nu mai putea trece pe lângă un artizan fără să-l bănuiască, și această neîncredere permanentă îi învenina existența, cu atât mai mult cu cât nu apăruse nici cea mai mică dovadă în sprijinul îngrozitoarei ipoteze. Și de ce fusese comisă această crimă?

Un eveniment neașteptat îl făcuse să întrezărească o pistă atât de incredibilă, încât se văzu nevoit să-l consulte pe scribul Mormântului.

Instalat în biroul celui de al cincilea fort, Kenhir își scria raportul zilnic, cu un scris tot mai neciteț. Blestema pretențiile unei administrații prea birocratice, care ținea să cunoască exact numărul de dălți de aramă folosite de artizanii satului. El era, desigur, cel care trebuia să le verifice și să-i mustre pe cei care uitau să i le restituie după terminarea lucrului.

— Ai picat prost, Sobek!

„Cu el, gândi nubianul, pici întotdeauna prost; exact opusul lui Ramose.”

— Cunosc motivul plângerii tale: lucrătorii auxiliari cer o schimbare a programului de lucru pentru sezonul cald. Le înțeleg punctul de vedere, dar trebuie să asigur bunăstarea satului. Și apoi, acest gen de probleme nu intră în atribuțiile tale!

— Știu, Kenhir, și vin să vă consult într-un caz mult mai grav.

Scribul Mormântului deveni curios:

— Ia loc, te rog!

Sobek se așeză pe un taburet.

— Cred că știți că am continuat să anchetez cazul asasinării unuia dintre oamenii mei.

— O poveste tare încurcată, aprecie Kenhir. Se credea că a fost un accident, apoi s-a bănuit că a fost o crimă și, în cele din urmă, uitarea a făcut să înceteze orice întrebări.

— Nu și pe ale mele.
— Ai cumva vreo pistă?
— Poate că destinul mi-a oferit una, dar am nevoie de părerea dumneavoastră.
— Eu nu sunt paznic!
— Dacă nu mă înșel, s-ar putea să fie în joc viitorul confreriei.
— Nu exagerezi cumva?
— Ar fi bine!
Kenhir cel Ursuz mormăi. Șeful Sobek n-avea nici obiceiul de a purta vorbe de colo-colo, nici de a se aprinde pentru niște idei năstrușnice; scribul hotărî să-și facă puțin timp pentru a-l asculta.
— Atunci, pe cine au căzut bănuielile?
Șeful Sobek privi drept înainte, ca și când dialoga cu un personaj invizibil.
— Abry, administratorul principal al malului stâng, mi-a propus să renunț la postul meu și să devin responsabilul securității fluviale tebane.
— O promovare frumușică…
— Sunt mulți candidați mai calificați decât mine pentru această funcție și oferta lui Abry implică o recompensă.
Kenhir deveni și mai curios:
— O tentativă de corupție?
— După părerea mea, da. În schimbul serviciului pe care mi l-ar face Abry, ar trebui să mă angajez să-i spun tot ce știu despre satul artizanilor.
Scribul Mormântului ronțăi câțiva sâmburi de pepene, încercând să-și amintească discuția pe care o avusese cu același Abry. În lumina celor dezvăluite de Sobek, întrezărea o semnificație mai degrabă îngrijorătoare.
— Care a fost reacția ta, Sobek?
— M-am prefăcut interesat și cred că Abry a mușcat momeala. Măcar a avut inteligența să nu insiste, dar sunt sigur că va reveni să mă ia cu asalt.
— Te înșeli.
— De ce sunteți atât de categoric?
— Pentru că eu cunosc prea bine poziția prim-ministrului: îi dai satisfacție deplină, ca și faraonului în persoană. Dacă Abry te-a propus pentru o nouă funcție, a văzut și un refuz sec și

definitiv. În mod normal, n-ar fi trebuit să-ți dau această informație confidențială, dar date fiind circumstanțele…

— Eu sunt paznic și-mi iubesc meseria, afirmă Sobek, solemn. Garantarea protecției Locașului Adevărului nu e o povară, ci o onoare și aș vrea să credeți că propunerea lui Abry n-a trezit în mine niciun ecou.

Simțind că nubianul este pe punctul de a se supăra, Kenhir încercă să-l liniștească:

— Paza satului n-a fost niciodată mai bine organizată decât acum, șefule Sobek. Ai toată încrederea mea. Dar de ce legi tentativa de corupție a lui Abry de uciderea subalternului tău?

— Pentru că un personaj atât de important n-are de ce să se gândească la binele meu, doar dacă se gândește că sunt șeful pazei din Locașul Adevărului. Dacă vrea să mă promoveze, n-o face oare pentru a mă îndepărta de această poveste și pentru a o vedea uitată definitiv?

Raționamentul lui Sobek îl tulbură pe scribul Mormântului.

— Nu prea îl văd eu pe Abry fofilându-se în munți în toiul nopții și asasinându-l pe gardian…

— Nici eu, dar poate că el a comandat crima?

— Și de ce ar fi făcut-o? Ia explică-mi!

— Ar fi putut trimite un emisar a cărui misiune ar fi fost să-și noteze planul locului.

— Te gândești cumva… la o tentativă de prădare a mormintelor regale?

— Asta e pericolul permanent care ne paște. Mulți cred că ele conțin bogății fantastice și visează să și le însușească. Atâta timp cât protecția lor va fi asigurată, riscurile vor rămâne minime. Dar presupunând că sătenii ar fi suspecți și desconsiderați, și că s-ar pune capăt activității lor…

— Asta e imposibil, Sobek!

— Așa aș vrea să cred și eu, dar ar trebui să ne gândim totuși la ce e mai rău.

Pesimist de felul lui, Kenhir cel Ursuz deveni sensibil la argumentele paznicului.

— Așadar, presupui că se țese un complot periculos împotriva satului artizanilor și că administratorul principal al malului stâng este unul dintre participanți…

— Nu văd alt motiv pentru tentativa de corupție.

Kenhir regretă dispariția lui Ramose. El, scribul lui Maat, ar fi știut ce trebuie să facă pentru a salva confreria.

☥

Cu un mic decalaj, Paneb cel Zelos avusese dreptul la masa de sărbătoare, la care se adăugase un masaj îndelung și deosebit de plăcut oferit de Uabet cea Pură, îngrijorată pentru mușchii soțului ei.

În sfârșit, cuvintele șefului de echipă îi deschideau drumul! Nu va pleca la luptă neînarmat, ci bine echipat cu autorizația lui Neb cel Desăvârșit.

Precaut până la a se bănui pe sine însuși, tânărul colos ceruse părerea prietenului său Nefer, care îl lămurise pe loc: acel pumn în spate pe care i-l dăduse maestrul însemna că Paneb era autorizat să intre în clanul desenatorilor.

Trecuseră atâția ani grei până să ajungă aici... Și ăsta nu era decât începutul drumului! Entuziasmul Zelosului nu scăzuse, ba, dimpotrivă, sosise vremea să facă dovada talentului său.

Cu inima bătând frenetic, Paneb se duse la atelierul epurelor, acolo unde lucra Ched Salvatorul, patronul desenatorilor.

Cu părul său fin, mustăcioara îngrijită și ochii de un gri-deschis, disprețuitori și pătrunzători, Ched îi apărea tânărului ca un adversar de temut. Pictorul își pregătea culorile. Trecură câteva minute lungi și încordate până să catadicsească să observe prezența lui Paneb.

— Ce faci aici? Nu faci parte din echipa cioplitorilor în piatră?

— Aceea era doar o sarcină de moment... Acum, când lucrarea a luat sfârșit, vă stau la dispoziție.

— Eu n-am nevoie de nimeni, măi băiete. Ți-am mai spus-o!

— Șeful de echipă m-a lovit în spate ca să-mi dea de înțeles că de-acum sunt pregătit.

— Ah... Mă mir. Neb cel Desăvârșit în persoană?

— Chiar el.

— Ce știi tu să faci, de fapt?

— Să pregătesc o suprafață folosind ipsosul.

— Așa... Și atunci de ce nu continui? În satul ăsta, un bun ipsosar are un viitor mare.

— Dar eu vreau să fac mai mult.

— Ești în stare?

— O să vedeți.

— Nimeni nu poate să desconsidere ordinele șefului de echipă, recunoscu Ched Salvatorul. Va trebui deci să te dau pe mâna desenatorilor, care te vor învăța rudimentele tehnicii lor. Vei constata, precum mulți alții înaintea ta, că n-ai niciun pic de talent pentru această meserie. Asta ar trebui să fac, numai că mi-e imposibil.

Paneb fierbea:

— Pentru care motiv?

— E un caz de forță majoră. Peste câteva zile, satul va trăi un eveniment excepțional, iar noi suntem prinși în terminarea unor lucrări. Deci nu avem timp să ne ocupăm de instruirea unui ucenic.

Paneb era convins că pictorul râde de el.

— Și care e acest eveniment?

— Ramses cel Mare vine să-și inaugureze sanctuarul.

☥ Capitolul 64

Și dacă bătrânul rege ar avea un accident mortal? De când fusese informat, ca și celelalte notabilități tebane, de sosirea faraonului, acest gând seducător nu-l mai părăsea pe Mehy. El era, și nimeni altul, cel care îl menținea pe șeful Sobek în postul său, veghind asupra Locașului Adevărului, cu o vigilență niciodată dezmințită. Dacă Ramses ar dispărea, satul ar fi lipsit de protectorul său principal.

Forțele care asigură securitatea monarhului nu se vor lăsa ușor păcălite, iar Mehy nu va găsi niciun dement care să încerce să-l suprime pe Ramses cel Mare, devenit o legendă vie, atât în Egipt, cât și în alte țări.

În timp ce asculta, distrat, nimicurile guralivei sale soții, supuse și zâmbitoare, fostului căpitan de care îi veni o idee.

Cu puțin noroc, regele nu-i va mai sta mult timp în cale.

☥

Vizita lui Ramses stârnise un entuziasm fără margini. Pe malul stâng al Tebei, fiecare locuitor dorea să-l vadă trecând pe suveran, pe bărbatul care stabilise o pace durabilă în Orientul Apropiat, aducând totodată prosperitatea în cele Două Țări.

Garda de elită veghea asupra șefului de stat, dar îi putea trece cuiva prin minte să atenteze la persoana sa? Însoțit de

fidelul său secretar particular Ameni, aproape la fel de bătrân ca el, Ramses era purtat de un car condus de un ofițer experimentat și tras de doi cai puternici și domoli. La adăpostul unei umbrele mari, ilustrul călător contempla cu emoție culmea de miazănoapte și templele de mii de ani.

Ieșind din zona de culturi, dincolo de sanctuarul lui Amenhotep al III-lea, faraonul trase în piept aerul deșertului, în care găsise atât de des forța necesară funcției sale covârșitoare. Imensul sanctuar fusese construit în stilul celui de la Luxor și apoi mărit din ordinul lui Ramses, adăugându-i-se o curte străjuită de coloși, un pilon și două obeliscuri.

Când monarhul trecu de cele cinci forturi, urmat de o cohortă de demnitari printre care primarul Tebei, administratorul principal al malului stâng și trezorierul Mehy, paznicii lui Sobek, în uniformă de gală, formară o gardă de onoare.

Și toți se mirară văzând că Sobek intervine, obligându-i să se oprească la al cincilea fort.

Scos din minți, Abry coborî din carul său.

— Ce v-a apucat? Suntem cortegiul oficial!

— Din ordinul faraonului: nimeni nu merge mai departe.

— E de necrezut! Trebuia să asistăm la o ceremonie și…

— Inaugurarea templului are loc în incinta sacră a Locașului Adevărului, și acolo nu sunteți autorizați să pătrundeți.

Protestele încetară destul de repede. Afișând un calm perfect, comandantul Mehy se simți profund insultat de această confrerie blestemată; încă o dată se lovea de porțile sale închise, dar acest afront nu putea dura la infinit.

☥

Toți sătenii, conduși de Kenhir și de cei doi șefi de echipă, purtau straie de sărbătoare din in regal de cea mai bună calitate, purtau peruci și bijuterii minuțios lucrate de aurarii comunității.

Când Ramses înaintă pe ulița principală, bărbați, femei și copii, se prosternară cu toții. Chiar și Paneb cel Zelos a fost uimit de forța care emana din personalitatea acestui bătrân măreț.

Emoționată, dar zâmbitoare, o fetiță, încântătoare în rochia sa albastră cu franjuri, alergă spre suveran pentru a-i oferi un buchet de lotuși albi.

— Pentru *Ka*-ul vostru, Maiestate, spuse ea fără să se încurce, după ce repetase fraza de cel puțin o mie de ori.

Ramses o îmbrățișă cu dragostea unui tată sau a unui bunic care trăise doliul de atâtea ori și care vedea în acest copil viitorul satului.

Cu obrajii în flăcări, fetița se refugie în brațele mamei sale, soția unui tânăr cioplitor în piatră din echipa din stânga. Favoarea imensă pe care Ramses i-o făcuse se va revărsa asupra tuturor familiilor, protejate astfel prin dragostea regelui.

Neb cel Desăvârșit și colegul său Kaha îl însoțiră pe faraon până la sanctuarul terminat de curând. Sprijinindu-se în baston, monarhul mergea greu, dar cunoștea bine drumul pe care-l avea de parcurs. Știa totul despre Locașul Adevărului, sufletul secret al Egiptului, locul în care era creată lumina pentru a da viață materiei, oricare ar fi natura sau forma ei.

Oficiind ca superioară a preoteselor lui Hathor, femeia înțeleaptă îl întâmpină pe rege în pragul sanctuarului.

— Ușile templului sunt deschise, spuse ea, fumul de tămâie se înalță spre cer, Domnului i se oferă o mie de pâini, o mie de urcioare de bere și tot ce știm că-i place. Zeul să-l aibă în pază pe faraon și fie ca faraonul să dea viață acestui sanctuar!

Ramses cel Mare se întoarse cu fața către membrii confreriei. Vocea sa, departe de a fi cea a unui bătrân bolnav, exprima atâta autoritate, încât Paneb cel Zelos încremeni.

— Vă cunosc valoarea. Cunosc calitatea mâinilor voastre, care modelează atât piatra cea mai tare, cât și aurul cel mai fin. Munca voastră e pretențioasă și aspră, dar voi știți să comunicați cu materialele a căror frumusețe ascunsă o scoateți la iveală. Opera pe care o desăvârșiți e esențială pentru bunăstarea țării și voi aflați în ea o bucurie intensă, o bucurie care nu aparține acestei lumi. Respectați mai departe legea lui Maat, fiți fermi și utili, faceți totul urmând planul maestrului operei și vă veți bucura întotdeauna de sprijinul faraonului. Eu sunt protectorul meseriilor voastre și nu vă va lipsi niciodată nimic pentru a le putea practica. Pentru voi, alimentele vor putea fi comparate cu valurile inundației, iar lucrătorii auxiliari vor fi prompți să vă ajute. Dacă munciți cu inima plină de dragoste pentru fiecare lucrare, nicio nenorocire nu vă va putea frânge brațul. Iar eu voi fi alături de voi cu toată inima, căci sunteți fii și prieteni ai templului meu.

Kenhir, care primise bonul de livrare a binefacerilor regale, știa că Ramses nu se lăuda vorbind despre un val care va inunda satul în zilele următoare: treizeci și una de mii de pâini rotunde coapte în oale, treizeci și două de mii de pești uscați, șaizeci de blocuri de carne uscată și marinată, treizeci și trei de vite, două sute de bucăți de carne, patruzeci și trei de mii de snopuri de legume, două sute cincizeci de saci de fasole, o sută treizeci și doi de saci cu grăunțe diferite, bere și vin de calitate superioară. Ospețele se anunțau somptuoase, pe măsura *Ka*-ului lui Ramses!

Folosind o teslă mare din lemn aurit, cei doi șefi de echipă pronunțară formulele rituale de deschidere a gurii, urechilor și ochilor templului, căruia Ramses îi dădu numele său, *Khenu*, „Interiorul”. În sala boltită în care se adunaseră artizanii și preotesele lui Hathor, monarhul observă statuia *Ka*-ului său, dublura sa din piatră, prelucrată de către Neb cel Desăvârșit.

— Faraonul se naște o dată cu *Ka*-ul său, forța sa creatoare, spuse Ramses, crește o dată cu el și recreează lumea neîncetat, legat de zei și de strămoși. O ființă nu devine reală decât unindu-se cu *Ka*-ul său, cel care se hrănește din Maat. *Ka*-ul regal a luat naștere aici, în Locașul Adevărului.

Paneb cel Zelos era cu totul tulburat. În câteva cuvinte, Ramses cel Mare dezvăluise natura focului pe care-l simțea mistuindu-l.

Însuflețită de cuvântul faraonului, statuia *Ka*-ului era instalată în capela în care urma să trăiască de acum în mod autonom. Cioplitorii în piatră vor înălța un zid, în care va fi tăiată o deschizătură îngustă. Pe aici, privirea statuii va contempla lumea oamenilor, pentru a face să strălucească printre ei propria energie.

— Când un monument a fost astfel adus pe lume, spuse Ramses, forța rămâne în el pentru totdeauna.

Paneb i-ar fi pus cel puțin o mie de întrebări adevăratului stăpân al confreriei, ale cărui cuvinte îi rămăseseră vii în conștiință. Era convins că viitoarele sale desene nu vor avea nicio noimă decât dacă vor fi, și ele, animate de această energie misterioasă, al cărei secret îi era cunoscut confreriei.

La ordinul lui Neb cel Desăvârșit, artizanii așezară ultima piatră a sanctuarului, lintoul de ușă tăiat de Nefer cel Tăcut și ornat în culori catifelate de mâna lui Ched Salvatorul.

— Cine este autorul acestei opere? întrebă regele.

— Nefer, Maiestate, răspunse șeful de echipă.

Tăcutul se înclină:

— Eu n-am fost decât un executant, Maiestate. Scribul Ramose e cel care mi-a dictat tema și compoziția, iar pictorul Ched mi-a…

— Da, știu.

„Măcar o dată, gândi Paneb, Tăcutul a vorbit prea mult.”

— Știi tu, Nefer, ce înseamnă termenul *hem*?

— „A servi” și… „Maiestate”.

— Suntem cu toții Slujitorii Marii Opere care se desăvârșește în acest loc și trebuie să ne consacrăm cu totul ei. Dar a servi nu exclude ideea de a conduce; și, fără o bună conducere, nu există cu adevărat muncă în slujba Marii Opere. Acum, lăsați-mă să mă reculeg în acest templu!

Pai-Pâinică Bună îl trase de mânecă pe Paneb, amintindu-i că trebuie să iasă o dată cu ceilalți; fascinat de personalitatea lui Ramses, tânărul colos ar fi vrut să audă dialogul său cu *Ka*.

☥ Capitolul 65

Ramses cel Mare se pregătea să plece în Valea Regilor, să-și revadă locul de veci căruia, înaintea sosirii sale, Ched Salvatorul și asistenții săi îi făcuseră ultimele retușuri.

Paneb trebuia să ducă apă proaspătă cailor faraonului, trași la umbra unei prelate. Apropiindu-se de carul păzit de conducătorul său, tânărul aruncă o privire spre roți. O lucrare magnifică, solidă, care-l uimi pe fostul dulgher.

Caii își beau apa liniștiți. Paneb tocmai voia să se îndepărteze, când observă un amănunt fără importanță. Spițele roților erau pictate în galben-auriu, dar nuanța mai deschisă a uneia dintre ele îi atrăsese atenția viitorului desenator.

— S-a făcut recent vreo reparație la acest car? întrebă el.

— Habar n-am, nu eu mă ocup de asta.

— Cui aparține carul?

— Cazărmii principale din Teba. Este verificat de tehnicienii de acolo.

— N-ar fi rău să mai fie verificat o dată.

— Ce-ar fi să-ți vezi de ale tale, băiete?

Nu era mare lucru pentru Paneb să-i spargă capul soldatului și apoi să cerceteze roata, dar se gândi că era de preferat să urmeze calea ierarhică. Așa că îl anunță pe șeful de echipă și acesta, la rândul său, îl convocă îndată pe Didia, dulgherul.

Concluzia acestuia din urmă era categorică: una dintre spițe fusese înlocuită și vopsită în grabă. Această reparație făcută pe fugă era însoțită de o proastă montare a roții. Încet-încet, urma să nu mai meargă cum trebuie și, în cele din urmă, să provoace un accident. Carul s-ar fi răsturnat și, chiar dacă accidentul s-ar fi desfășurat cu încetineală, bătrânul monarh ar fi putut suferi un șoc mortal.

Un alt car, verificat de Didia, a fost pregătit pentru Ramses, pentru a se deplasa în compania celor doi șefi de echipă, a lui Ched Salvatorul și a câtorva artizani, printre care Nefer cel Tăcut.

Paneb înțelese că prietenul său mai urcase o treaptă în ierarhie și că va avea norocul imens de a pătrunde în mormântul regal. Dar Zelosul nu se gândea la faptul că vigilența sa tocmai salvase atât pe faraonul Egiptului, cât și Locașul Adevărului.

☥

Închis în biroul somptuoasei sale vile, Mehy rupea cu furie papirusuri vechi. De data aceasta, nu se mai putea îndoi: un noroc aproape supranatural îl proteja pe Ramses. Sabotajul fusese totuși organizat cu multă grijă de un bun specialist plătit bine și care, bineînțeles, nu știa cu ce scop făcuse totul. Apoi, roata fusese livrată la cazarmă, aici fusese montată de un soldat care nu remarcase nimic anormal, așa cum sperase Mehy.

Accidentul s-ar fi produs în mod inevitabil, dacă unul dintre artizani n-ar fi fost prea curios. Guvernatorul cazărmii ar fi fost blamat și serviciul său tehnic, sancționat; Mehy trebuia să se miște repede și să taie firul care i-ar putea conduce până la el pe cei îngrijorați de incident.

În sfârșit, se lăsa seara.

— Unde pleci la ora asta? se miră soția sa.

— Mă duc la birou să caut un act.

— Nu poți aștepta până mâine?

— Tu, Serketa, ocupă-te de cină! Vezi să-i reușească bucătarului mai bine ca ieri.

Dacă Ramses ar fi murit în accident, întregul Egipt s-ar fi mulțumit cu doliul ritual și nimănui nu i-ar fi păsat de roata

carului. Dar anomalia fusese constatată și asta ducea la desfășurarea unei anchete.

Comandantul sări pe cal și galopă către un boschet de cătină, de care își legă calul. Apoi se apropie cu pas nervos de atelierul tâmplarului, un văduv care, din fericire, își pierduse câinele.

Bărbatul era singur și mânca fasole caldă.

Mehy se apropie pe la spate, pe furiș. Cu un gest pe cât de brusc, pe atât de precis, îi trase pe cap un sac de pânză deasă și îl ținu strâns până când dulgherul încetă să mai respire.

Se va crede că inima a încetat brusc să-i bată. Comandantul n-avea de ce să se teamă de vreo bănuială.

☥

În calitatea sa de trezorier principal al Tebei, Mehy îl primi pe Dakter în mod oficial, pentru a examina bugetul prevăzut pentru serviciul său de cercetări. De azi înainte, nu mai erau obligați să se ascundă.

Foarte agitat, bărbatul cel rotofei își pipăia întruna barba.

— Situația mea devine de nesuportat, se plânse el; de doi ani încoace muncesc cu râvnă la o mașină hidraulică, menită să înlocuiască cumpenele puțurilor, precum și toate aparatele învechite. Și, în sfârșit, am reușit!

— Asta înseamnă că sunteți mulțumit, se miră Mehy.

— E drept, dar directorul laboratorului mi-a dat ordin să uit de această superbă invenție!

— De ce să uitați?

— Pentru că ar fi prea de folos și ar perfecționa munca celor ce se ocupă de irigații. Asta ar duce, după părerea lui, la rezultate dezastruoase. Pentru el, nu contează decât ritmurile naturale și respectarea tradițiilor. În aceste condiții, e imposibil ca știința să progreseze! Nu există decât un singur drum: supunerea naturii de către om. Atâta timp cât această țară nu va înțelege acest lucru, va fi o țară retrogradă.

— Nu vă pierdeți încrederea Dakter, și lăsați-mi răgaz să mă instalez în noua mea funcție. V-am promis că, într-o zi, vei fi liber să acționați. Eu obișnuiesc să-mi țin promisiunile!

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine... mai ales că am reușit să descopăr două piste interesante.

— În legătură cu satul artizanilor?

— Directorul laboratorului se arată deosebit de vigilent privind unele dosare. Cu viclenie, am obținut câteva informații demne

de luat în seamă. Există două expediții organizate cu o extremă discreție, pentru a transporta doi produși: galenă și bitum.

— Astea la ce folosesc?

— În mod oficial, au simple întrebuințări domestice sau rituale. Dacă ăsta e adevărul, atunci de ce atâtea precauții? Și de ce artizanii din sat s-au dus, în mai multe rânduri, la locurile de exploatare?

— Ați putea afla mai multe?

— Fără să-mi asum niște riscuri, nu. Eu nu sunt decât adjunctul directorului și sunt apreciat din ce în ce mai puțin. Totuși, sunt convins că suntem aproape de a ne atinge scopul. Galena și bitumul vor fi livrate artizanilor în secret. Dacă am ști unde se obțin acești produși, aș reuși să le aflu natura și la ce pot fi ei folosiți.

Mehy se gândea la fabricarea de noi arme și era posibil ca Dakter să se fi orientat bine. Era de ajuns ca bătrânul preot al lui Amon să dispară de la conducerea laboratorului, fiind apoi înlocuit cu Dakter care, la rândul lui, să facă parte din cele două expediții.

☥

Mehy o lăsă mai moale.

Directorul laboratorului central era un preot din Karnak, aparținând unei foarte vechi ierarhii, conduse de marele preot al lui Amon. Fusese numit cu asentimentul faraonului și plasat în fruntea unui domeniu de o bogăție fabuloasă. Nici primarul Tebei, nici alți conducători profani nu puteau interveni pentru a cere să fie schimbat din funcția sa.

Comandantul nu renunță și adună toate informațiile posibile despre acest preot devenit incomod. Era în vârstă de șaptezeci de ani, căsătorit, tată a două fiice, fără nicio grijă materială și fără să i se cunoască vreun viciu. Format la școala templului, trecea drept un savant experimentat și prudent, ale cărui sfaturi erau ascultate cu încredere.

Una dintre armele preferate de Mehy, calomnia, risca să fie inutilă. Cine ar fi putut crede că acest preot integru, cu o carieră fără cusur, întreținea amante sau trăgea la măsea? Bărbatul era prea corect pentru a deveni ținta unor atacuri eficiente. Niciun cap de acuzare n-ar fi fost luat în seamă.

Un nou asasinat nu-l speria pe comandantul Mehy, dar preotul avea o viață foarte ordonată și nu frecventa decât trei locuri:

casa, templul și laboratorul. Nu era ușor să fie înlăturat și o moarte suspectă ar fi dus la o anchetă amănunțită.

Rămânea o singură variantă: să fie criticat în legătură cu gestiunea, demonstrându-se că laboratorul său era deficitar și cerea prea multe cheltuieli, atât din partea templului, cât și din partea orașului; dar argumentul risca să se întoarcă asupra viitorului director, al cărui buget ar fi fost astfel restrâns.

Mehy căuta cu disperare o soluție, când iată că norocul îi zâmbi de trei ori. Mai întâi, bătrânul preot muri, într-o bună zi, de moarte bună; apoi, ierarhia din Karnak, preocupată de probleme interne, nu făcuse nicio propunere pentru înlocuirea lui; în al treilea rând, trezorierul principal al Tebei și complicele său, Dakter, avuseseră timp să-i falsifice dosarul, reieșind din el faptul că defunctul îl recomanda cu căldură pe adjunctul său ca viitor director al laboratorului.

Considerat competent și perfect integrat în societatea tebană, Dakter obținu funcția la care tânjea de multă vreme. Sfătuit de Mehy, nu manifestă decât o satisfacție discretă și, când se prezentă în fața prim-ministrului, insistă asupra acestei poveri greu de dus și asupra ambiției de a merge pe urmele înțeleptului său predecesor.

Mehy reuși, cu mare succes, o lovitură magistrală: transferarea laboratorului în noi clădiri situate lângă templul lui Ramses cel Mare, sub pretextul decongestionării administrației tebane și al realizării de economii.

Dakter avea să lucreze, astfel, în coasta satului secret, sub controlul teoretic al lui Abry, fidelul aliat al lui Mehy. Faptul că dușmanul era în apropiere și că exista perspectiva însușirii bogățiilor aveau să stimuleze ardoarea de cuceritor a savantului și setea sa de descoperiri.

Comandantul era convins că, pentru a ajunge la o putere stabilă, avea nevoie de sprijinul necondiționat al științei și al tehnicii. În procesul său ireversibil de cucerire, trecuse cu succes peste o etapă decisivă.

☥ Capitolul 66

În locuința sa, Paneb cel Zelos se învârtea ca un leu în cușcă.

— Ar trebui să stai jos și să mănânci, îi recomandă Uabet cea Pură. Turtele se vor răci.

— Nu mi-e foame.

— Ce te frământă atât de mult?

— Ramses cel Mare a plecat, la fel și șeful de echipă, iar pictorul și desenatorii nu mai sunt de găsit! Cât despre Nefer, pur și simplu a dispărut!

— Asta nu-i adevărat.

Paneb ridică din umeri.

— Poate că știi tu unde se ascunde!

— Prietenul tău nu se ascunde, doar că a fost admis în Casa Aurului.

Tânărul colos ridică privirea, uluit:

— Casa Aurului... Ce e asta?

— Partea cea mai secretă a satului.

— Ce se întâmplă acolo?

— Asta n-am de unde să știu.

— De unde ai aflat tu că acest loc și-a deschis porțile pentru Nefer?

— Ai uitat că sunt preoteasă a lui Hathor... o zeiță binevoitoare, care le face confidențe credincioaselor sale?

Paneb o săltă de la pământ pe Uabet, ușoară ca o pană, și își lipi obrazul de al său.

— Spune-mi tot ce știi!

— Sunt o soție bună și nu-i pot ascunde nimic soțului meu.

Cu sânii goi, Uabet cea Pură nu purta decât o *perizoma* de in aspru, pe care o făcu să alunece de-a lungul picioarelor. Lipită de soțul ei, îi oferi căldura trupului său fragil.

Cu mult timp în urmă, Paneb își promisese să reziste farmecelor soției sale, dar nu știa că tânăra era atât de frumoasă.

Când Uabet simți dorința bărbatului ei, își înnodă picioarele în jurul taliei sale și savură plăcerea intensă de a deveni, în sfârșit, femeia lui.

☥

Bătăi puternice în ușă o treziră pe Uabet. Cufundată încă în deliciile patului conjugal, puse repede ceva pe ea și se duse să deschidă.

Erau trei: Gau cel Exact, Unesh-Șacalul și Pai-Pâinică Bună. Chipurile lor încruntate nu anunțau nimic bun.

— Îl căutăm pe Paneb, spuse Gau pe un ton sec.

— Ce treabă aveți cu el?

— Ordin de la șeful de echipă. Să se grăbească!

Paneb sări în picioare. Uitase brusc jocurile iubirii și-i privea fix pe cei trei bărbați.

— Urmează-ne, îi ceru Gau, al cărui trup molatic se termina cu un chip auster și mai degrabă urât, ornat în mod nefericit de un nas prea lung.

— Unde mergem?

— Ai să vezi îndată.

— Și dacă refuz?

— Atunci vei părăsi satul. Poarta e larg deschisă pentru toți cei care doresc să plece; nu e greu de trecut pragul decât la intrare.

Paneb spera că Pai-Pâinică Bună îl va privi încurajator, dar acesta rămase la fel de sever ca și ceilalți doi tovarăși.

— Hai să mergem, dar vă previn: dacă trebuie, voi ști să mă apăr.

Gau cel Exact porni primul, urmat de Paneb, încadrat de Unesh-Șacalul și de Pai-Pâinică Bună. Mergea cu pasul său obișnuit, încet, dar regulat, și se îndreptau cu toții către locul de întâlnire al echipei din dreapta.

În prag, îi aștepta dulgherul Didia.

— Cum te cheamă?

— Paneb cel Zelos.

— Dorești să cunoști misterele șantierului naval?

„Șantierul naval”… Nefer fusese acolo! Era deci un alt nume dat locașului confreriei, cunoscut deja de Paneb.

— Da, aș dori.

— Șantierul naval[8] pe care noi îl desenăm pe zidurile unora dintre locurile de veci, preciză Didia, este în realitate atelierul în care se formează dulgherii, sculptorii, desenatorii și operele create de ei. Aici, totul e muncă de asamblare. Corabia comunitară desfăcută în bucăți se află în șantierul naval, iar artizanii din satul secret au sarcina de a aduna piesele risipite, dându-le un sens. Ia seama, Paneb, dacă nu ești un om hotărât, locul acesta nu-ți va oferi decât dezamăgiri. Te menții pe poziție?

— Da, merg mai departe.

[8] În egipteană, *ukher* (n.a.).

Didia și cei trei desenatori îl introduseră pe Paneb în sala purificărilor, în care Gau cel Exact îl măsură cu o sfoară.

— Dumnezeu a creat lumea folosindu-se de numere și urmând anumite proporții, preciză el. Intră și tu în acest joc al raporturilor armonice.

Pai-Pâinică Bună îi ceru lui Paneb să îngenuncheze în fața unei pietre cubice. Zelosul își puse mâinile pe ea și Unesh-Șacalul îi turnă apă purificatoare dintr-un vas în formă de semn *ankh*.

Apoi, Paneb se ridică. Pai-Pâinică Bună îi unse mâinile și-i desenă câte un ochi în fiecare palmă.

— Datorită acestei alifii, mâinile tale se vor pune cu adevărat pe treabă; iar datorită acestui ochi, vor vedea.

Într-un colț al sălii, se afla o cadă dreptunghiulară plină cu apă. Unesh-Șacalul îl dezbrăcă pe Paneb și îi dădu ordin să intre și să se cufunde în apă.

— Doar apa primordială te va ajuta să învingi obstacolele, îi spuse el. Fie ca ea să te purifice, așa cum purifică fără încetare forțele creatoare. Să te facă să simți energia originară, fără de care inimile și mâinile noastre ar fi lipsite de viață.

Paneb trecu prin senzații ciudate. Nu era decât apă rece, dar îl învăluia ca o haină protectoare și îi dădea o impresie de ușurare, plăcută și îngrijorătoare, totodată.

Trebui să iasă din această cadă matricială și, împins de cei trei desenatori, să treacă pragul locașului de întâlniri.

De o parte și de alta a ușii, stăteau Userhat-Leul, sculptorul-șef, și Ched Salvatorul, pictorul. Primul purta o mască de șoim, iar al doilea, una de ibis. Horus ținea o pană a lui Maat, Thot, semnul vieții.

Paneb îngenunche pe marginea unui bazin în formă de coșuleț, hieroglifa care însemna „măiestrie” și care îi dăduse numele.

Șeful de echipă ieși din penumbră și-i trecu în jurul gâtului un pandantiv, de care atârna o inimă.

Din partea de sus și din cea de jos a penei, din ovalul și din bara transversală a crucii arcuite țâșniră unde sub formă de linii frânte.

Când acestea îi atinseră trupul, Paneb se simți pătruns de o forță supranaturală, dar fără nicio durere. Era un foc blând, pătrunzător, asemenea unei raze de soare după o noapte rece.

În sala de întâlniri se făcu lumină. Paneb observă că erau prezenți toți membrii echipei, inclusiv Nefer.

Șeful de echipă se așeză în jilțul său.

— Confreria noastră e o corabie menită să traverseze apele cerești și să fraternizeze cu stelele. Tu ai fost chemat în această corabie și i-ai văzut lumina în sanctuar; să coboare asupra ta vraja călătoriilor. Fie să poți apuca odgonul de la prova în corabia nopții și cea de la pupa, în corabia zilei; să ți se dea iluminarea în cer, puterea creatoare pe pământ și vocea potrivită pentru regatul lumii de dincolo.

Sub privirea atentă a lui Paneb, Nefer cel Tăcut, Casa-Funie și Didia cel Generos asamblară, fără grabă, piesele unei machete de corabie din lemn, echipată cu o cabină în formă de capelă.

— Ține bine minte acest mister, Paneb, mai departe, în drumul tău, îi vei pătrunde poate semnificația.

Sus, pe umărul drept al Zelosului, Gau cel Exact desenă un vas simbolizând inima-conștiință, Unesh-Șacalul, sceptrul „Putere” și Pai-Pâinică Bună, pâinea de ofrandă însemnând „a da”.

— În calitatea mea de maestru al operei și de șef de echipaj, declară Neb cel Desăvârșit, cunosc secretul cuvintelor divine. Aici se dobândește măiestria formulelor magice, datorită cărora artizanii excelează în arta lor, știu să folosească proporțiile corecte și redau prin sculptură și pictură statura unui bărbat, grația unei femei, înălțarea în zbor a unei păsări, fuga leului, expresia de frică sau de bucurie. Pentru ca și tu, Paneb, să reușești la rândul tău, va trebui să muncești neobosit, să înveți să prepari pigmenții care se topesc fără foc, solubili în apă și inalterabili în aer. Sunt secrete ale meseriei, niciodată dezvăluite vreunui profan. Te angajezi să le păstrezi, orice s-ar întâmpla?

— Jur pe viața faraonului și pe cea a confreriei.

— Ched Salvatorul și desenatorii echipei din dreapta acceptă să te instruiască. Începând de azi, tu aparții clanului lor și te vei supune lucrărilor pe care ți le vor încredința.

☥ Capitolul 67

După inițierea lui Paneb cel Zelos la șantierul naval și după banchetul care urmă, lui Gau cel Exact i-ar fi făcut plăcere să se odihnească puțin. Se simțea adeseori obosit, mai ales după festivități, și femeia înțeleaptă îl salvase deja de două ori de o congestie a ficatului.

Dar ucenicul bătuse la ușa atelierului încă din dimineața următoare, cu hotărârea fermă de a nu pierde nicio clipă. Meșterul Pai-Pâinică Bună, trezit de chemările Zelosului, fusese nevoit să se ducă după Gau.

— Sunt gata, afirmă Paneb. Cu ce începem?

— Secretele meseriei noastre nu se transmit decât în clanul nostru de desenatori. Dacă purtarea ta nu se dovedește demnă sau dacă aptitudinile tale se dovedesc insuficiente, vei fi exclus definitiv. Înainte de sosirea ta printre noi, mulți tineri s-au lăsat păgubași, căci munca noastră e foarte spinoasă. Cere cunoașterea hieroglifelor, cuvinte ale zeilor, a artei trasării și a științei lui Thot. Dacă ți-ai închipuit că vei face totul după cum te taie capul, e bine să pleci chiar acum din acest atelier.

— Arată-mi materialul pe care îl am la dispoziție.

Ca și când pretențiile lui Paneb nu-i conveneau, Gau cel Exact își târî picioarele până la un coș dreptunghiular din care scoase o paletă de scrib, mojare, pistiluri, peneluri, perii și un cuțit.

— De acum încolo, paleta asta îți aparține; n-o împrumuta nimănui. În scobiturile ei, rotunde sau pătrate, îți vei pune pigmenții de care ai nevoie.

— Și pigmenții, cum se prepară?

— Asta o vei afla mult mai târziu. Pentru moment, te vei mulțumi cu pâinile de culoare[9] pe care ți le vom da și pe care le vei înmuia în castronele cu apă. Le vei pisa în mojare cu pistilul. Hai să încercăm!

Gau era convins că, înainte de a obține un rezultat satisfăcător, tânărul colos va strica mai multe pâini. Dar Paneb cel Zelos nu se grăbi; cântări din ochi conținutul vasului, pipăi pâinea de culoare roșie verificându-i calitatea, o dilua cu cantitatea de apă necesară și folosi pistilul cu îndemânare.

---

[9] Vopselele se păstrau sub formă solidă, ca de pâine, din care se rupea câte o bucățică și se dilua cu apă. (n.tr.).

Gau se feri să-și arate uimirea și continuă, pe același ton glacial:

— Vei aduna cioburi sau cochilii de scoici pentru prepararea nuanțelor sau pentru a le amesteca. Vei întinde culorile în mod uniform, fără nicio umbră. Cei mai mulți dintre ucenici se descurajează atunci când folosesc penelurile și periile, acestea fiind greu de mânuit.

Varietatea propusă îl uimea pe Paneb: stuf foarte fin, a cărui extremitate fusese curățată și despicată, altele mai pline, o pensulă mare din fibre de palmier îndoite și ligaturate, alta din nervuri de palmier strivite la un capăt și cu fibre separate, pentru a forma păr destul de lung, o alta foarte alungită și îngustă, alta mai lată, spatule... Cu unelte de atâtea diametre și cu vârfuri atât de diferite, puteai să desenezi universul și secretele sale!

De data asta, nu mai era un vis. Paneb avea în fața ochilor uneltele visate. Cu dragoste și respect, le încercă una după alta. Emoționat până la lacrimi, Zelosul trăia o fericire intensă.

Vocea răgușită a lui Gau îl smulse din extazul său:

— Strânge-ți materialul și urmează-l pe Pai-Pâinică Bună! Te va conduce la primul tău șantier.

Trăind parcă cel mai fantastic vis, Paneb porni după desenatorul mahmur, încă adormit.

— Am băut cam multă bere de-a faraonului, mărturisi Pai.

— Acum unde mergem?

— Având în vedere că primele tale încercări vor fi, fără nicio îndoială, mediocre, și cum Gau nu suportă să vadă stricată o suprafață bine pregătită, a ales chiar el cel mai potrivit teren de experiment: casa ta.

☥

Cu multă mândrie, Paneb își așeză pensulele și penelurile pe o masă joasă, în prima încăpere, sub privirea îngrijorată a lui Uabet cea Pură.

— Este, oare, necesar să ne imaginăm mai știu eu ce decor? Această austeritate îmi convine și...

— Eu îmi învăț meseria, spuse tăios Paneb.

— Ce culori preferi? întrebă Pai-Pâinică Bună.

— Roșu, galben și verde. O să le întind în lungi benzi orizontale și suprapuse.

— Ești sigur că zidul tău e bine pregătit?

— Fără nicio îndoială, m-am ocupat eu însumi de asta! Am astupat găurile cu argilă, pe care am făcut-o rezistentă, amestecând-o cu paie tocate, apoi am aplicat un strat de ipsos peste un altul de var.

Pai părea neîncrezător.

— Având în vedere că nu e vorba decât de o casă, eroarea pe care ai comis-o nu e gravă… Dar ea n-ar putea fi acceptată într-un templu sau într-un loc de veci.

— Și care e această eroare?

— Suprafața ta e moartă.

— Moartă… Ce vrei să spui?

— E prea netedă, deci îi lipsește viața. Orice perete trebuie să fie ușor ondulat, pentru a exprima și înregistra vibrațiile care, neîncetat, traversează spațiul. Alte forme ale morții sunt simetria absolută și rigiditatea. Mâna ta va trebui să le învingă.

Paneb își privi zidul cu alți ochi. Bănuia, desigur, că avea o mulțime de lucruri de învățat, dar inițierea sa la șantierul naval îi deschidea cu adevărat porțile unei alte lumi, în care totul avea un sens.

Neofitul își prepară culorile și, din instinct, trasă benzi late pe fundații.

Pai-Pâinică Bună a fost surprins de siguranța execuției lui Paneb, dar s-a ferit să-i arate pe față uimirea. Tânărul desenator își alesese bine penelul și orizontala sa abia mișca. Uabet cea Pură era la fel de fascinată, privindu-l lucrând. Paneb lua cu vârful fibrelor cantitatea exactă de vopsea și făcea să cânte un zid, până atunci inert. Apoi, folosi o pensulă groasă pentru a termina o bandă verde și se opri la a treia parte a suprafeței de decorat.

— Mai departe, estimă el, ar fi prea încărcat. Ce părere ai, Pai?

— Există o tehnică precisă pentru trasarea registrelor.

— De ce nu mi-ai dezvăluit-o?

— Am vrut să mă asigur mai întâi că ești în stare să ți-o însușești.

— Și?

— Va fi nevoie de alte probe…

Paneb înțelese că drumul său urma să fie presărat cu capcane, dar nu-i păsa. Va continua să se arunce cu capul drept

înainte. Dacă i se dădeau unelte, nu-i mai lipsea nimic; cu asemenea aliați, nu se temea de nimeni.

— Ai vrea să-ncerci câteva forme geometrice? îi propuse Pai.

— Hai, arată-mi!

Desenatorul se urcă pe un taburet solid cu trei picioare și, cu un penel foarte fin, schiță o jerbă de stuf pe partea de sus a zidului.

— Acest semn asigură protecția magică a peretelui, preciză el, dar e nevoie și de o friză, și asta nu e ușor de realizat.

Paneb încercă imediat să reproducă modelul, tentativa sa remarcându-se printr-o mare îndemânare. Doar câteva imperfecțiuni în trasarea curbelor, dar Pai le corectă fără să spună vreun cuvânt. Zelosul observă și nu mai repetă greșeala făcută din nepricepere.

— Ce i se potrivește unei case? îl întrebă el pe profesor.

— Motive florale și geometrice, care evocă bucuria calmă a unui cămin și buna rânduială a fiecărei zile.

În mintea lui Paneb se învălmășeau mii de figuri. Le desenase deja pe nisip sau pe cioburi de calcar, dar, până atunci, nu prinseseră cu adevărat viață.

— Îmi faci o favoare, Pai?

Desenatorul păru să refuze:

— Depinde...

— Poți s-o găzduiești pe soția mea până mâine-dimineața? Trebuie să încerc să-mi decorez locuința și am nevoie să fiu singur.

— Bine, dar... îți vor trebui mai multe săptămâni!

— Aș vrea să concep un plan de ansamblu și apoi să-ți cer părerea.

— Cum dorești... Atunci, pe mâine.

☥

Uabet cea Pură nu era deloc mulțumită să-și părăsească locuința, chiar și pentru o perioadă scurtă. Dar primirea făcută de nevasta lui Pai-Pâinică Bună o liniști. Totuși, încă din zori, ardea de nerăbdare să se întoarcă acasă.

Intrând împreună cu Pai, totul i se arătă ca o adevărată minune.

Paneb pictase friza de stuf protector în partea de sus a tuturor pereților, cu o precizie și o constanță surprinzătoare, dar nu se oprise aici: fiecare încăpere primise un decor de vrajă, compus

din rozete, flori de lotus stilizate, ciorchini de struguri, frunze de viță, flori galbene, maci de un roșu-brun, romburi și pătrate ca ale tablei de șah.

Uabet cea Pură închise ochii, temându-se că e prada vreunui miraj. Dar, când îi deschise, minunile rămăseseră la locul lor.

— Am cea mai frumoasă casă din sat… Dar unde e Paneb?

Alergă în dormitor și se aruncă asupra soțului său, care tocmai se întinsese puțin, după o noapte de muncă.

— E splendid, iubitule, splendid! Datorită ție, vom trăi într-un adevărat palat!

Uluit, Pai-Pâinică Bună căuta în zadar să găsească vreun cusur acestor frumoase ornamente. Înainte chiar de a avea acces la știința secretă a desenatorilor și a pictorilor, Paneb realizase un fel de capodoperă. Avea un înnăscut simț al proporțiilor și al culorilor. Dacă destinul sau vanitatea nu-i vor reduce talentul la neant, Paneb cel Zelos urma să devină unul dintre cei mai străluciți slujitori ai Locașului Adevărului.

☥ Capitolul 68

De când fusese numit în funcția de director al laboratorului central din vestul Tebei, Dakter își peria și își parfuma barba în fiecare dimineață. După cum promisese, își anunțase echipa de tehnicieni că urma tradiționalul program de cercetări al defunctului său predecesor, cel care fixase cu înțelepciune bornele științei. El, străinul recunoscut de acum ca aparținând notabilităților, își permitea o perioadă de răgaz, pentru a profita de vila sa de serviciu, de servitorii săi și de considerația de care, în sfârșit, se bucura.

Confortul călduț era gata să-l adoarmă, dar agitația intelectuală învinsese, Dakter interesându-se din nou de galenă și bitum, doi produși despre care nu exista nicio indicație precisă în dosarele puse la dispoziția sa.

Avea totuși o informație prețioasă: cam la fiecare doi ani, o expediție pornea să ia în primire acești produși, pentru a fi livrați confreriei. Ca nou director, Dakter era în măsură s-o organizeze. Încă cel puțin șase luni de răbdare până la următoarea expediție… În ciuda exasperării sale, nu trebuia să

nesocotească tradițiile. Nu mai era mult și avea să pătrundă unul dintre secretele confreriei.

Apropierea de sat îi înlesnea angajarea, ca spălător particular, a lucrătorului auxiliar căruia îi furniza praf de spălat. În seara aceea, informatorul său zâmbea satisfăcut.

— Cred că am vești... Comunitatea artizanilor primește corespondența printr-un mesager recunoscut, Uputy, și tot lui i se încredințează scrisorile care pleacă în exterior. Uputy e conștiincios, dar, uneori, guraliv, și-i place să stea de vorbă cu unul sau cu altul. Fiind un bun observator, a constatat că unul dintre artizani a scris multe scrisori în ultima vreme.

— Cui îi erau destinate?

— Nu știu, căci Uputy trebuie să păstreze secretul corespondenței. Ceea ce știu este că, în ultimele două luni, artizanul cu pricina și-a petrecut pe malul stâng fiecare zi de odihnă. Destul de ciudat ca obicei. Poate că nu e vorba decât de un client pentru care fabrică obiecte de lux, dar, de obicei, lucrurile nu se petrec astfel... Se face comandă și apoi se livrează obiectul.

— Cunoști, desigur, numele artizanului.

— Da, am acest noroc.

— Cât dorești pentru această informație?

— Praful de spălat nu e de ajuns... Îmi vor trebui lingouri de aramă.

— Ei, prietene, văd că devii foarte pretențios.

— O informație ca asta cântărește greu.

— Mai știu și alți lucrători auxiliari de acest obicei ciudat?

— Nu, eu sunt singurul. Uputy a regretat mult că mi-a șoptit acest nume și n-o va mai face a doua oară. Dacă vreți să-l cunoașteți, plătiți-mă!

Dakter se strâmbă, nemulțumit:

— Două lingouri?

— Patru.

— Trei?

— Patru... E, poate, șansa vieții mele și n-o voi lăsa să-mi scape.

— Trei mâine și al patrulea peste o săptămână, dacă informația se dovedește a fi interesantă.

— Atunci, trei și două.

— S-a făcut!

Spălătorul îi dezvălui lui Dakter numele artizanului, făcându-i și portretul acestui bărbat din echipa din dreapta.

☥

Pentru a-i transmite lui Mehy informația proaspăt cumpărată, Dakter trebui să aștepte sfârșitul recepției pe care acesta o dăduse, împreună cu Serketa, în onoarea primarului, confirmat în funcțiile sale de către prim-ministru. De îndată, trezorierul principal al Tebei simți că intră pe o pistă de cel mai mare interes; neputând obține direct informații despre activitatea secretă a artizanilor, s-ar putea folosi și mai bine de un spion!

— Cum trebuie să procedez cu spălătorul?

— Spune-i că va primi lingourile de cupru mâine, după apusul soarelui, la locul cu palmieri din nordul Tebei, lângă puțul părăsit.

— Dar cum vom face rost de ele?

— Stai liniștit, mă ocup eu de asta. Dacă te întreabă paznicul ceva despre acest spălător, explică-le că a venit la tine să se angajeze și condițiile ți s-au părut interesante. N-ați avut decât o singură întâlnire și nu știi nimic mai mult despre el.

— Pentru acest artizan...

— Mă ocup și de asta. Cu cât te arăți mai puțin, cu atât va fi mai bine. Gândește-te cum poate fi organizată expediția destinată procurării galenei și a bitumului pentru confrerie.

Picioarele spălătorului tremurau la ideea că ar putea deveni bogat. Desigur, viola jurămintele făcute la angajarea sa ca lucrător auxiliar, dar cum să ratezi o asemenea ocazie? Odată îmbogățit, va părăsi o meserie de care se săturase și-și va cumpăra o fermă în Egiptul de Mijloc, acolo unde terenurile costau mai puțin decât la Teba și va duce o viață liniștită.

Informația se dovedi interesantă, așa că Dakter acceptă să facă rost imediat de cele cinci lingouri de cupru. Informatorul regreta că n-a cerut mai mult.

De îndată ce spălătorul va intra în posesia averii sale, va dispărea pentru totdeauna, fără să mai revină prin împrejurimi.

„Sub cel mai înalt palmier, lângă puțul părăsit, spusese Dakter, lingourile se vor afla într-un sac îngropat la mică adâncime.”

Spălătorul se asigură că acest loc cu palmieri era pustiu. Nimeni nu venea aici în timpul nopții și nicio privire indiscretă nu-l va surprinde în timp ce-și dezgropa prada.

Dakter nu mințise. Sacul se afla în pământ, sub un palmier maiestuos. Spălătorului nu-i era prea greu să-l scoată la suprafață.

Tocmai se pregătea să deznoade legătura, când o voce gravă îi îngheță sângele în vine.

— Paza! Ridică-te, stai în picioare cu spatele lipit de palmier și nu încerca să te aperi!

Panicat, spălătorul își strânse comoara la piept și fugi.

— Stai!

Singura sa șansă era aceea de a alerga cât putea de repede, scăpând de urmăritorii săi. Dar se împiedică de un pândar, care își ridicase bâta în aer.

Spălătorul încercă să-l doboare cu sacul, dar, în timp ce o săgeată i se înfigea în gât, bâta îi sfărâmă capul.

Se prăbuși, mort pe loc.

Cei zece paznici care-i întinseseră această cursă se strânseră în jurul cadavrului, iar șeful lor îl examină cu atenție.

— Ciudat... Ni se spusese că tipul este un hoț periculos și că e bine înarmat.

— Ce are în sac?

Șeful deschise gura sacului și-l răsturnă.

— Pietre... Doar pietre.

— Folosit cu îndemânare, un sac atât de greu era o armă de temut. Am avut dreptate să ne apărăm.

☥

Fără să pară că dă vreo importanță veștii primite, Mehy află că un răufăcător fusese omorât pe sub palmieri, în partea de nord a Tebei. Paznicii îl somaseră, după regulament, dar bărbatul se arătase atât de agresiv, încât fuseseră nevoiți să-l doboare, în legitimă apărare.

În urma anchetei, fusese identificat unul dintre spălătorii care lucra în satul confreriei. Nu era apreciat de colegi și nimeni nu-i făcu vreun elogiu. Era chiar bănuit de mici găinării și se remarca prin aroganță și agresivitate.

Șeful Sobek confirmă aceste mărturii. Epilogul acestui caz era pe cât de tragic, pe atât de definitiv, așa că nu mai rămânea decât să fie clasat.

Mehy nu se mai mira de norocul care continua să-l urmărească; luând cele mai bune inițiative la momentul potrivit, toate acțiunile sale erau încununate de succes, consolidându-i

poziția. Era convins că acel spălător se va purta ca un prost și se va băga singur în gura lupului. Odată dispărut acest obstacol, Dakter era în afară de orice bănuială, iar comandantul avea să-și folosească liniștit informația primită.

N-avea voie să fie imprudent: de data asta, era imposibil să apelezi la autorități. Se adresă, deci soției sale, Serketa.

— Îți descriu un bărbat, iar tu vei încerca să-l reperezi atunci când va coborî de pe bac, venind dinspre malul stâng. Apoi, îl vei urmări și vei afla unde se duce.

— Dar în fiecare zi sosesc multe bacuri!

— Mulțumește-te cu cele de dimineață.

— Am oroare să mă scol de dimineață, iubitule!

— Nu-mi poți refuza, Serketa, acest serviciu!

— Și dacă asta va dura luni de zile?

— Este o misiune importantă, porumbița mea, și nu ți-o pot încredința decât ție.

— Și ce-mi oferi în schimb?

— Ce-ai zice de niște bijuterii noi?

— N-aș spune nu... Încep să mă plictisesc de cele vechi. Se pare că un bijutier din Memphis face niște coliere de turcoaze, dar e solicitat afară din cale.

— Stai liniștită, pentru tine nu va mai fi.

☥

În a optsprezecea zi de pândă, Serketa îl reperă pe artizan. Acesta sosise cu al doilea bac de dimineață.

Nu-i fusese deloc greu să-l urmărească și-l văzu intrând într-un antrepozit, în care erau îngrămădite mobile de diferite calități. Satisfăcută de reușita sa, Serketa își trecu arătătorul în jurul gâtului, ca o mângâiere, visând la excepționalul colier de turcoaze, pe care urma să-l primească.

☥ Capitolul 69

Când Paneb pătrunse în atelierul destinat trasării, în apropierea sălii de întrunire a echipei din dreapta, a fost mirat să-l întâlnească pe Nefer cel Tăcut în compania lui Gau cel Exact. Cei doi studiau un papirus al cărui titlu era: „Exemplu de calcul pentru a sonda realitatea și a cunoaște ceea ce e obscur”.

Era plin de semne matematice, pe care tânărul le vedea pentru prima oară.

— Acest papirus ar trebui să mă intereseze și pe mine?

— Arhitectul lumii a pus în ordine elementele vieții în funcție de proporție și de măsură, răspunse Gau, iar lumea noastră poate fi considerată ca un joc cu numere. Dacă ai să le consideri drept izvoare de energie, gândirea ta nu va fi niciodată statică. În tradiția noastră, gândirea geometrică predomină expresia matematică. Ea e fondată pe Unu, care se dezvoltă, se multiplică și se reîntoarce la el însuși. Arta trasării este scoaterea în evidență a prezenței unității în orice formă vie.

— Corpul tău există pentru că este un ansamblu de proporții, observă Nefer, și tu ai nevoie de această știință pentru a dobândi inteligența mâinii. Dar să nu practici geometria pentru geometrie și matematica pentru matematică; cei care au căzut în această greșeală au fost prinși în capcana unei științe sterile.

— Trasează un unghi! ordonă Gau.

Folosind un penel foarte fin, Paneb se execută.

— Iată unul din modurile cele mai simple de a reprezenta în mod abstract lumina solară, preciză profesorul său, și noi vom plasa învățătura trasării sub protecția sa. Oamenii din vechime afirmă că această învățătură permite pătrunderea secretelor cerului, ale pământului și ale apelor, înțelegerea limbajului păsărilor și al peștilor, obținerea tuturor formelor dorite.

— Atunci, la treabă!

Nefer constată că prietenul său avea o sete de învățătură ce nu putea fi stinsă vreodată și că făcuse bine venind să-i dea o mână de ajutor lui Gau cel Exact, care nu avea energia necesară predării, când aceasta se prelungea timp de ore în șir.

Paneb stăpâni repede cele patru operații de bază, descoperi puterile și rădăcinile, rezolvă cu ușurință ecuații, fără să se îndepărteze de vreo aplicație practică, cum ar fi fabricarea unei perechi de sandale sau pânza unei corăbii. Înțelese, astfel, că niciuna dintre lucrările produse de artizanii acestui loc nu era făcută la întâmplare.

Că era vorba de împărțiri, de înmulțiri sau de extrageri de rădăcini, Zelosul a fost invitat să le readucă la procesul prim al adunării. În sistemul zecimal, folosea fracții unitare, cu un numărător egal cu unitatea, cu excepția de 2/3 și se descurca

de minune cu tablele care i se încredințaseră pentru a verifica rezultatul exercițiilor sale.

— Hieroglifa gurii simbolizează fracția primordială, spuse Gau, căci toate formele au ieșit din gura protectorului nostru, zeul Ptah, cel care a creat lumea prin Cuvânt. Acum, trasează un cerc.

Mâna lui Paneb nu tremură.

— Iată cum se calculează suprafața acestui cerc: scoate din diametru a noua parte; ce rămâne se ridică la pătrat și apoi afli suprafața, ceea ce ne este util pentru a calcula, de exemplu, volumul unui hambar cu grâu, de formă cilindrică. Toate astea îți vor fi de folos atunci când te vei afla în fața unui perete, căci va trebui să-ți organizezi spațiul în funcție de legile armoniei.

Nefer cel Tăcut desfășură un alt papirus, care-l lăsă pe Paneb mut de admirație.

Desenul reprezenta o grilă de pătrate, trasată cu cerneală roșie, în care fusese inclus un om, în picioare, desenat cu negru. Fiecare parte a trupului său corespundea unui număr precis de pătrate.

— Această reprezentare e fondată pe modulul de optsprezece unități: șase pătrate de la talpa piciorului la genunchi, nouă până la fese, douăsprezece până la coate, paisprezece și jumătate până la subsuori, șaisprezece până la gât, optsprezece până la păr. Astfel este descifrată armonia unui corp omenesc și așa poți s-o desenezi fără să dai greș. Dar nu e decât un exemplu; nu este un sistem fix; maestrul lucrării are capacitatea să adopte alte grile, care să scoată la iveală alte jocuri ale proporțiilor.

☥

Paneb cel Zelos și Nefer cel Tăcut stăteau alături, sub bolta înstelată.

— Nu bănuiam că este atât de extraordinar… Sau poate că știam. Instinctul meu o știa dintotdeauna și am avut dreptate să ascult de el! De ce-oi fi pierdut atâta timp?

— Fii liniștit, Paneb, n-ai pierdut nicio secundă. Încercările te-au pregătit să trăiești cu intensitate momente ca acesta și să înveți cu zelul care te caracterizează. Dar ăsta e doar începutul; de îndată ce va fi posibil, vei merge să studiezi piramidele. Asta va fi o nouă etapă din drumul tău.

— Vii și tu cu mine?

— Numai dacă îmi îngăduie șeful de echipă.

— Am auzit că ai fost admis în Casa Aurului, e adevărat?

Nefer ezită.

— Mi-a spus Uabet cea Pură.

— Nu te-a mințit. Așa e!

— Știu că nu trebuie s-o spun la nimeni, dar aș vrea să știu măcar dacă ai revăzut lumina aceea care traversează materia.

— Pot să-ți spun că există, Paneb. O vei descoperi și tu, dacă te desăvârșești în arta pe care ți-ai ales-o.

— În satul ăsta, când deschizi o ușă, în spatele ei te mai așteaptă încă zece… Dar mie îmi place așa. Spune-mi, ai intrat în locul de veci al lui Ramses cel Mare?

— Dacă ajungi în Valea Regilor nu vei fi dezamăgit. Vei afla multe…

— Crezi că voi lucra și eu acolo?

— Dar care crezi că e destinul oricărui desenator din satul secret?

— Abia aștept să vină vremea aceea.

— Trebuie să mai ai răbdare, Paneb! N-ai adus liniște ochiului.

— Nu înțeleg ce vrei să spui…

— Universul este un ochi gigantic, ale cărui părticele sunt împrăștiate prin privirea noastră. Totuși, el e cel care ne conduce mâna și ne inspiră lucrările. Avem datoria să refacem ochiul, dar, mai înainte, trebuie să-l liniștim, să nu se îndepărteze de noi.

Paneb continua să nu înțeleagă, dar simțea că prietenul său îi deschidea o nouă ușă. Contemplând bolta înstelată, simți prezența ochiului complet, pe care, într-o bună zi, va ști să-l întregească prin desen.

☥

Îndesat, cu părul negru lipit de capul său rotund, cu pieptul lat, cu degetele de la mâini și picioare durdulii ca acelea ale unui bebeluș, Tran-Bel bea și mânca, lacom și cu plăcere. De origine libiană, nu reușise să facă avere în țara sa de origine și se stabilise la Teba, unde norocul îi zâmbise. Suflet de negustor, lipsit de orice morală, nu-i plăcea decât să strângă și iar să strângă, prin metode care, uneori, nu erau tocmai cinstite. Prudent și viclean, Tran-Bel nu trezise încă bănuielile autorităților și se bucura chiar de o bună reputație.

— Stăpâne, sunteți căutat, îl anunță unul dintre lucrători.

— N-am timp.

— Ar trebui totuși să vedeți despre ce e vorba... Îmi face impresia că e o persoană importantă.

„Încă un prăpădit de ambulant”, își spuse Tran-Bel, cu gândul să scape de intrus, adresându-i câteva vorbe de bun-simț.

Nu mică i-a fost surpriza.

Bărbatul care apăruse în pragul antrepozitului său avea un chip care-i semăna. Nu o sosie, dar aceleași trăsături, ca și când îi era frate.

— Ce vânt te-aduce la mine, prietene?

— Tu ești Tran-Bel?

— Aici, sunt stăpân și sunt foarte ocupat.

— Aș dori să stăm de vorbă într-un loc liniștit.

— Ia te uită! Crezi că-mi poți da ordine?

— Sunt chiar convins, în calitatea mea de trezorier principal al Tebei și de comandant al forțelor armate.

Tran-Bel înghiți în sec.

Ca mulți alții, auzise vorbindu-se de acest Mehy, cunoscut ca un gestionar necruțător, cu care era bine să nu ai de a face. Dar, oare, de ce un demnitar atât de sus-pus avea ceva să-i spună tocmai lui?

— Poftiți pe aici... Am un colțișor în care îmi țin arhiva.

Tran-Bel simți că vântul își schimbase direcția. Cu ce greșise oare pentru a-l stârni pe acest personaj de temut?

Magazia ințesată cu tăblițe scrise era întunecată și ferită de agitația atelierului.

— Doriți să-mi vedeți conturile, nu-i așa?

— Că ești un găinar care-și fură clienții și fiscul, puțin îmi pasă, dar faptul că te folosești în mod ilegal de serviciile unui artizan din Locașul Adevărului este un delict grav, pasibil de o condamnare drastică.

Înnebunit, Tran-Bel nici măcar nu încercă să nege faptele de care era acuzat.

— Nu mi-am dat seama ce fac... Ne-am întâlnit la târg. El mi-a spus că unul dintre taburetele mele nu era solid lucrat, apoi am stat de vorbă, și mi-a propus să fabric altele de mai bună calitate, cu condiția să împărțim beneficiile. De atunci, vine aici și face niște scaune foarte frumoase.

— Iar tu le vinzi foarte scump, dar fără să le declari autorităților.

— Doar o scăpare, pe care promit s-o remediez!

— Ba, deloc!

Tran-Bel nu-și credea urechilor.

— Cred că tu ești cel care i-ai făcut artizanului propuneri necinstite, dar ceea ce contează este rezultatul. Voi putea uita acest trafic, cu condiția să-mi aduci la cunoștință sosirile și plecările complicelui tău, natura lucrărilor clandestine pe care le face pentru tine, precum și valoarea acestor venituri ilicite.

— La ordinele dumneavoastră, spuse libianul, ceva mai relaxat. V-am putea oferi și… un mic comision din câștig.

Privirea de gheață a lui Mehy îl pironi locului.

— Când e vorba să iau, preciză comandantul, iau cu totul. Încearcă să nu uiți și străduiește-te să-mi dai informații exacte. Și încă ceva: nimănui nicio vorbă despre înțelegerea noastră. La cea mai mică greșeală, ești terminat.

☥ Capitolul 70

Uabet cea Pură nu-i lăsa niciun răgaz dușmanului său de moarte: praful. În fiecare zi, făcea curățenie generală, care nu cruța niciun colțișor al casei, afumată în întregime o dată pe săptămână. Ca orice gospodină, știa că o curățenie foarte strictă stă la baza unei sănătăți de fier. La aceasta, adăuga și un simț al ordinii ieșit din comun, pe care Paneb îl găsea exagerat, dar cu care renunțase să mai lupte.

Așa că i se păru ciudat când, într-o zi, revenind de la atelierul în care își perfecționa cunoștințele de geometrie, constată că un scaun nu mai era la locul lui obișnuit și că una dintre rochiile soției sale zăcea, aruncată pe un taburet. Nu se putea înșela: Uabet cea Pură fusese tulburată de un eveniment de primă importanță.

— Unde ești?

— În dormitor, răspunse o voce subțirică.

Paneb o găsi pe soția sa culcată pe spate, cu o pernă sub cap.

— Ești bolnavă?

— Știi că, de la inimă, pleacă niște canale care ajung la toate organele. Asta mi-a spus-o Clara, atunci când m-am dus să mă consulte. În inimă se formează semințele vitale, printre care

sperma; tot ea m-a învățat că procreația înseamnă unirea a două inimi.

— Ce vrei să spui? Nu cumva...

— Aștept un copil, Paneb. Copilul tău. Turcoaza are grijă să se păzească, eu însă nu.

Tânărul colos era năuc. Asta era o încercare la care nu se gândise niciodată.

— Nu trebuie să te sperii, mă voi ocupa tot eu de el, așa cum mă ocup de gospodărie. Nu ești curios să vezi cât de mult îți seamănă?

Zelosul zâmbi și, cu blândețe, îi luă mâinile între ale sale.

— Trebuie să mărturisesc că mă cam faci curios... Dar acum, e bine să te odihnești.

— Când voi simți că sunt mult prea obosită, voi cere ajutorul preoteselor lui Hathor. La nevoie, obișnuim să ne ajutăm între noi.

Uabet cea Pură se temuse de un refuz din partea lui Paneb, dar viitorul tată părea a fi în stare de șoc. Va ști ea să-l vindece și de acest rău.

☥

Mehy detesta dreptul egiptean. În aproape toate țările, ar fi putut renega fără probleme o femeie care nu aducea pe lume decât fete; dar pe pământul faraonilor, era imposibil. Ba mai mult, în ciuda falsurilor sale juridice la limita extremă a legalității, trezorierul principal al Tebei nu avea dreptul să-i ia averea Serketei. Cum Mehy nu accepta în ruptul capului să fie lipsit de cea mai mică parte din tot ce agonisise, trebuia să-și suporte soția până la moarte. Un divorț ar fi însemnat o catastrofă financiară, dar, pe de altă parte, o moarte subită ar fi părut suspectă și i-ar fi atras pierderea reputației.

Și pe urmă, Serketa cunoștea secrete de o mare importanță, pe care, într-un moment de rătăcire, guralivă cum era, ar fi putut să le dezvăluie. Nu-i mai rămânea lui Mehy decât o singură posibilitate: să facă din soția sa o complice ideală.

După ce îi oferi colierul mult visat, o invită la o lungă plimbare pe Nil, așa cum fac îndrăgostiții. O mică servitoare nubiană le oferi prăjituri și suc de fructe, încântată că fusese angajată de niște personaje atât de importante.

— De multă vreme n-ai mai fost atât de atent cu mine, se miră Serketa.

— Ce spui? Îți place colierul?
— Nu e chiar de lepădat… Dar ce ai să-mi propui în schimb?
— Să lucrăm împreună.
— De la egal la egal?
— Eu sunt bărbat, iar tu ești femeie. Deci eu sunt cel care conduce. Dar am nevoie de o colaboratoare foarte activă.
Serketa păru interesată. În sfârșit, scăpa de plictiseala care începuse din nou s-o sufoce! Iar fermecătorul ei soț nu va ști niciodată pericolul din care tocmai scăpase.
După ce trecuse printr-o mare spaimă, Serketa hotărâse să scape de soțul ei. Și iată că, tocmai când căuta cea mai bună cale de a-și duce hotărârea la îndeplinire, el venea să-i ofere o alianță, care promitea să fie pasionantă.
— De ce nu, cu condiția să nu-mi ascunzi nimic.
— Se-nțelege de la sine, draga mea.
— Să începem cu seara în care ai plecat să cauți un dosar.
— Ce ți s-a părut ciudat în asta?
— Te-ai reîntors fără dosarul pe care te arătai atât de dornic să-l consulți.
— Ai un simț al observației cu totul deosebit, Serketa.
— Unde ai fost în seara aceea?
— Vrei să știi chiar tot?
— E dorința mea cea mai arzătoare!
— Ia seama, porumbițo! Îmi vei fi aliată, dar și complice, și nu voi accepta nici cea mai mică indiscreție.
Serketa se simțea minunat la ideea unei vieți trăite sub semnul pericolului.
— Accept jocul. Dar care îi este regula?
Mehy vorbi îndelung, fără să uite vreun amănunt. În privirea soției sale descoperea admirație și dorință.
— La început, va trebui să lucrăm pe ascuns, trase ea concluzia, pentru ca, mai apoi, succesul nostru să fie răsunător. Crezi, într-adevăr, că te poți baza pe Dakter?
— Are niște calități care ne sunt de folos: e josnic, perfid, competent, lacom de avere și de putere… Abry mi se pare mai puțin demn de încredere, dar el nu e decât o legătură de moment. Spune-mi, ești gata să-ți duci la îndeplinire prima misiune?
Serketa sări de gâtul lui Mehy:
— Spune repede!

— Te previn, e foarte important.

— Cu atât mai bine, nu te voi dezamăgi.

Mehy îi explică nevestei sale care îi erau pretențiile, apoi se retraseră în cabina centrală a vasului și o posedă, cu brutalitatea lui obișnuită.

☥

După ritualul de dimineață, Clara o asista pe femeia înțeleaptă care-i primea pe săteni, îngrijindu-le trupul și sufletul. Soția lui Nefer învățase să-i asculte pe pacienți, să domolească plânsul copiilor, să împrăștie spaimele și să redea optimismul celor în nevoie.

Înzestrată cu un puternic magnetism, femeia înțeleaptă își punea palmele pe locul dureros, făcând să dispară suferința. Clara avea grijă ca infirmeria să nu ducă lipsă de leacuri, preparate de ea în mare parte, celelalte fiind oferite de departamentul sănătății publice, căruia faraonii în persoană îi acordaseră cea mai mare importanță. Femeia înțeleaptă vorbea puțin, dar, în fiecare zi, contribuia la instruirea Clarei. Îi transmitea propria experiență, insistând mai mult asupra eșecurilor, pentru ca acestea să-i servească drept învățătură în viitor.

De când fusese primit în Casa Aurului, Nefer muncea fără încetare la opera dorită de el. Devenise și mai tăcut ca de obicei. Clara îi simțea fiecare vibrație a sufletului și se mulțumea cu o privire complice pentru a-i da de înțeles că era cu totul alături de el.

Ziua fusese istovitoare. Nu se ivise nicio boală gravă, doar o mulțime de alte necazuri, care umpluseră ziua mai mult ca de obicei. Clara abia aștepta să ajungă acasă și să doarmă.

— Vino cu mine, îi ceru femeia înțeleaptă.

Clara își adună ultimele puteri pentru a o urma în afara orașului, sus, pe culme, la apusul soarelui.

Era momentul ieșirii șerpilor și a scorpionilor din ascunzătoarea lor, dar cele două femei nu se temeau.

De fiecare dată când urca potecile sinuoase ale muntelui, femeia înțeleaptă părea să-și regăsească tinerețea pierdută. În ciuda oboselii, Clara o urma cu mai multă ușurință decât de obicei. Frumosul păr alb al femeii înțelepte strălucea ca soarele și ilumina panta din ce în ce mai abruptă, care ducea la un oratoriu scobit în stâncă.

De pe acest promontoriu, privirea domina Locașul Adevărului, văile secrete în care înviau faraonii și soțiile lor, și templele de mii de ani, în care viețuia, etern, *Ka*-ul lor.

În fața oratoriului, femeia înțeleaptă și-a înălțat mâinile în semn de rugă.

— Oamenii sunt lacrimile Zeului, spuse ea, și doar zeii s-au născut din zâmbetul său. Oamenii, turma Zeului, au fost, totuși, bine înzestrați, căci el a creat cerul și pământul pentru inimile lor, și respirația, pentru nările lor. Pentru ei, creați după chipul și asemănarea Sa, a inventat tot ce înseamnă hrană. Dar ei s-au revoltat împotriva Lui și au preferat dezordinea în locul armoniei. Când specia umană se va stinge, tumultul va înceta și liniștea va coborî din nou pe acest pământ. Iar tu, zeița Sa, vei crea din nou frumusețea originară.

Din oratoriu ieși o enormă cobră regală, înălțându-și capul cu mândrie. Ochii săi roșii păreau să arunce săgeți de foc.

— Venereaz-o pe Meresger, Cea care iubește liniștea crestei muntelui și e protectoarea Locașului Adevărului, îi spuse femeia înțeleaptă Clarei. Când eu voi fi pe muntele de la miazănoapte, doresc ca Meresger să devină călăuza și privirea ta.

☥ Capitolul 71

Nefer cel Tăcut trebuia să exprime ceea ce simțise în Casa Aurului. Trăise ritualul cel mai secret al confreriei și descoperise primele mistere pe care acest loc era menit să le transmită. Dar era el, oare, demn de toate astea?

Pentru a o dovedi, confreria cerea de la el o operă care să-i dezvăluie îndemânarea, dar și de câtă sensibilitate e capabil. Nu i se dăduse nicio recomandare, nu i se impusese niciun criteriu. Era de datoria lui Nefer să facă bilanțul anilor petrecuți în sat, să tragă o concluzie asupra învățămintelor majore și să finiseze obiectul care va obține aprobarea șefilor de echipă și a celorlalți inițiați de rang înalt.

După cum îi era obiceiul, Tăcutul a rămas vreme îndelungată pe gânduri. În mintea sa, se învălmășeau o mulțime de proiecte, dar el nu alegea decât cu inima. După ce s-a asigurat de părerea favorabilă a Clarei, s-a prezentat la Neb cel Desăvârșit

care, chiar în acea seară, l-a dus la capela lui Hathor, construită de faraonul Sethi, tatăl lui Ramses.

Nefer a urcat scara către pilonul de la intrare, a trecut pragul, traversase o curte interioară neacoperită, apoi a ales o alee cu dale, care ducea la o a doua curte. Aici, a fost purificat și s-a recules în fața unei mese de ofrandă.

Apoi a fost lăsat să intre într-o sală acoperită, cu podeaua făcută din dale și al cărei plafon plat era susținut de două coloane. De-a lungul pereților, banchete din piatră, ocupate de judecători. În partea din spate a sălii, o ușă încadrată de stele reprezentându-l pe faraon față în față cu Hathor; pe aici, se trecea în sanctuarul în care divinitatea strălucea în taină.

Nefer știa că acest tribunal nu va fi indulgent și se temea de verdictul său. Dacă s-ar înșela, toate eforturile depuse de la admiterea sa în confrerie s-ar dovedi zadarnice.

— Ce-ai învățat de la divinități? întrebă șeful echipei din stânga.

— Am încercat să pătrund sclipirea lui Ra, creația lui Ptah și dragostea lui Hathor.

— Care sunt calitățile necesare pentru a duce o lucrare la bun sfârșit? îl întrebă șeful echipei din dreapta.

— Conștiința vieții sub toate formele sale, generozitatea inimii, coerența ființei, capacitatea de stăpânire și puterea de concretizare. Dar toate acestea nu au nicio valoare decât dacă duc la plenitudine și la pace, și niciun artizan n-a atins vreodată limitele artei.

— Arată-ne ce-ai lucrat!

Nefer cel Tăcut trase pânza ce acoperea o statuetă din lemn aurit. Nu era mai mare de un cot[10] și o reprezenta pe zeița Maat stând jos și ținând în mână semnul vieții.

☥

Unesh-Șacalul nu-și făcuse numele de râs. Chipul său prelung și delicat te ducea cu mintea la animalul său protector. Și apoi, desenatorul se deplasa cu supletea și iuțeala șacalului, a cărui menire era aceea de a face să dispară cadavrele din deșert. Introvertit, tot timpul la pândă, cu o privire acuzatoare, Unesh părea să fie de o violență greu de stăpânit.

Paneb nu-l iubea deloc și nu se aștepta la nimic bun din partea lui. Chiar și acum, când îl găsi cu brațele încrucișate, în

---

[10] 0,52 metri (n.tr).

fața ușii închise a atelierului destinat trasării, se pregăti în sinea lui pentru un conflict inevitabil.

— Îmi ții calea, Unesh?

— Crezi că aș fi în stare?

— Acum, fac parte din clanul tău! Trebuie să mă lași să intru.

— N-ai vrea să afli mai multe despre secretele meseriei?

Paneb îl măsură pe Unesh-Șacalul cu neîncredere, dar și cu interes.

— Unii învață meseria în atelier, eu prefer locurile mai periculoase. Urmează-mă, dacă ai curaj.

Zelosul nu ezită. Fără să alerge, Unesh se deplasa cu o rapiditate uimitoare. Traversă zona deșertului, intră într-un lan de grâu și pătrunse într-un boschet de stuf, pe marginea unui canal.

— Pe burtă! ordonă el.

Sâcâit de țânțari, Paneb se cufundă în noroi. Culcat la dreapta desenatorului, văzu trecând un șarpe de apă.

— Privește cu atenție, îl sfătui Unesh.

Paneb admiră un ibis mișcându-se cu eleganță, ca și când ar fi executat un dans.

— Ce observi?

— Regularitatea mersului său... Pașii îi sunt egali.

— Pasul unui ibis este echivalent cu lungimea de un cot. El, încarnarea lui Thot, ne revelează această măsură fundamentală, care se înscrie și în antebrațul zeului. Denumirea cotului, *meh*, este sinonimul termenilor care înseamnă „a gândi”, „a medita”, „a termina”, „a fi complet, plin”, căci cunoașterea cotului îți va permite să înțelegi regula universului. Acum, te poți întoarce la atelier.

☥

Pentru Zelos, descoperirea cotului pe care zeul Thot îl folosea la măsurarea pământului avea să rămână un moment de neuitat. Învăță repede împărțirea sa în șapte palme și în douăzeci și opt de degete și, atunci când primi din partea meșterului un mic cot pliant, pe care să-l folosească în munca sa, Paneb simți că devenea depozitarul unei comori de o valoare inestimabilă.

Astfel, unul dintre principalele secrete ale artei era prezent în corpul ibisului, pe care tânărul colos îl privise de atâtea ori, fără să-l vadă. Înțelese că divinitățile se exprimau doar prin

intermediul naturii și că va trebui să deschidă mai mult ochii și urechile, pentru a prinde acest mesaj.

Atitudinea desenatorilor se schimbase. Gau cel Exact preda cu ceva mai puțină răceală, Pai-Pâinică Bună ghida cu plăcere mâna noului său coleg, Unesh-Șacalul insista asupra jocului de culori. Îndrumat de acești trei artizani experimentați, Paneb asimila cu ușurință imperativele tehnice pe care firea sa clocotitoare le-ar fi respins, de altfel, cu plăcere.

În fiecare seară, făcea curat în atelier, fără să i se spună. Înainte de a se reîntoarce acasă, desena pe o bucată de calcar câini, care sau oameni în mers, apoi își spărgea încercările în mii de bucățele. Într-o zi, va ști să creeze figuri, fără să aibă cea mai mică remușcare. Era sigur de asta.

La căderea nopții, ieși din atelier și se lovi de șeful Sobek.

— Devii un adevărat profesionist, Paneb.

— Și ce nu-ți convine?

— Ai rămas la fel de agresiv, băiete. Asta o să-ți joace feste în viață.

— Și, de fapt, ce treabă are cu mine șeful pazei?

Paneb se opri în fața nubianului. Înfruntarea părea inevitabilă.

— Noi doi nu ne prea iubim, constată paznicul. Dar sunt sigur că nu ești un mincinos.

— Dacă mă faci mincinos, ai putea s-o regreți.

— Atunci, spune-mi adevărul: ai asasinat pe unul dintre oamenii mei, sus, pe munte?

— Ai înnebunit!

— Deci pretinzi că ești nevinovat.

— Bineînțeles că da!

— Te-am bănuit, dar înclin să te cred.

— Numai să îndrăznești să mă bănuiești… Îți zdrobesc capul, Sobek!

— Și pentru asta ai fi arestat și condamnat… Mai bine încearcă să te spetești muncind.

„Nu e el vinovatul”, gândi Sobek îndepărtându-se. Șeful pazei nu regreta că-l întărâtase pe Zelos. Se lămurise în privința acestuia și revenea la pista pe care încercase s-o uite: cea a lui Abry, administratorul principal al malului stâng.

Dacă ar fi încercat să progreseze în această direcție, nubianul ar fi riscat să-și vadă cariera distrusă. Dar conștiința îi interzicea să se comporte ca un laș.

Nefer și Clara râmaseră îmbrățișați pe terasa casei lor până când arșița soarelui deveni insuportabilă. După ce se iubiseră, dormiseră unul în brațele celuilalt, visând la acea seară memorabilă, când Tăcutul aflase, chiar din gura meșterului, că statueta sa reprezentând-o pe Maat fusese recunoscută unanim de tribunalul confreriei. Pentru calitatea execuției, va intra în tezaurul templului.

Maestru în Casa Aurului, Nefer urma să se consacre de acum înainte sculptării statuilor, care vor face legătura cu puterea creatoare răspândită în univers.

Dând viață pietrei, va pune în aplicare învățătura primită și va participa, astfel, la transmiterea misterioasei lumini, pe care niciun material n-o putea opri. Va începe prin a aduce pe lume o statuie a lui Ramose în postura de scrib, pentru a servi drept model școlarilor care învață hieroglifele.

Femeia înțeleaptă stătea așezată în fața casei ei, în plin soare. Această atitudine neobișnuită o îngrijoră pe Clara. Se temea să nu fi fost victima vreunei boli. Dar femeia înțeleaptă îi vorbi cu o voce liniștită:

— Astăzi nu voi îngriji pe nimeni. Te simți în stare să mă înlocuiești?

— Îmi voi da toată silința… Vă este rău cumva?

— Trebuie să-mi petrec ziua la templu, să încerc s-o liniștesc pe Sehmet, implacabila zeiță-leoaică.

— Satul e cumva în pericol?

— Da, Clara. În mare pericol.

☥ Capitolul 72

Nefer era tulburat.

„Un mare pericol…” Femeia înțeleaptă n-a mai spus nimic altceva?

— Nu, răspunse Clara. A plecat la templu, asta e tot.

— Femeia înțeleaptă nu obișnuiește să vorbească fără rost… Din moment ce a pomenit de înspăimântătoarea zeiță-leoaică, înseamnă că amenințarea este dintre cele mai reale.

— Te gândești la ceva anume?

— Nu înțeleg… Nu înțeleg chiar nimic. Satul se află sub protecția lui Ramses cel Mare și nimeni n-ar îndrăzni să-i conteste autoritatea.

Clara n-avea de emis nicio ipoteză serioasă, dar constatase că femeia înțeleaptă era o clarvăzătoare autentică. Prezicerea sa nu trebuia tratată cu indiferentă, dar cum să lupți împotriva unui pericol căruia nu-i cunoști cauza?

Karo cel Posac bătu la ușă:

— Șeful de echipă vrea să-l vadă pe Nefer… E foarte urgent.

Mai mulți membri ai echipei din dreapta erau adunați în fața locuinței lui Neb cel Desăvârșit. Tăcutul intră în clipa în care femeia înțeleaptă ieșea din dormitorul maestrului de lucrări.

— Își trăiește ultimele clipe, anunță ea. Grăbește-te!

Realitatea pe care echipa din dreapta o ascundea era evidentă: Neb cel Desăvârșit era un om în vârstă și bătrânețea încetase, deodată, să-l mai cruțe. Robustețea sa părea veșnică, dar rezistența îi cedase brusc, făcându-l aproape de nerecunoscut.

Maestrul de lucrări era așezat într-un fotoliu cu picioare în forma de labe de leu. Purta o robă de ceremonie care-i accentua demnitatea. Respira sacadat și avea privirea pierdută.

— Anii mi s-au scurs cu bucurie în suflet, îi spuse el lui Nefer. N-am încălcat legea confreriei și n-am săvârșit niciun act incorect. Tu ai devenit un sculptor desăvârșit, apreciat de toți, dar va trebui să înveți să conduci. Caută ocazia în care să te faci util, astfel încât felul tău de a guverna să fie ireproșabil. Să fii respectat după talentele tale și după calmul vorbirii tale și să nu dai ordine decât atunci când e nevoie. Să nu lași pe niciun om mediocru să ia hotărâri sau să dea ordine, căci astfel va strica opera și va semăna discordie. Amintește-ți că mare este cel mare, și venerabil este cel care e înconjurat de oameni cu spirit nobil. Sarcina ta nu va fi ușoară, dar mor liniștit, căci știu că nicio povară nu va fi prea grea pentru umerii tăi.

Capul lui Neb cel Desăvârșit se înclină încet, ca și când își saluta urmașul.

☥

— Nu pot accepta, îi spuse Nefer lui Kenhir. Neb cel Desăvârșit era pentru mine un maestru și un model; iată de ce refuz să-i fiu urmaș. Singurul meu scop este să slujesc confreria și echipa din dreapta, și nu s-o conduc. Încrederea lui Neb cel

Desăvârșit mă emoționează până-n străfunduri, dar el mi-a supraestimat capacitățile.

— Nu tu ești în măsură să te apreciezi, protestă scribul Mormântului. Iar Neb cel Desăvârșit, sigur pe experiența și pe luciditatea sa, n-a făcut decât să dea viață hotărârii luate de Ramose. Erai deja recunoscut de scribul lui Maat drept viitorul șef al echipei din dreapta și maestru de lucrări al confreriei. Locașul Adevărului ți-a transmis știința sa. Ai văzut lumina în Casa Aurului. Dacă vrei să rămâi fidel cuvântului dat și s-o respecți pe Maat, va trebui să primești funcția căreia îi ești destinat.

Nefer căuta argumente pentru a-l convinge pe Kenhir să-și schimbe punctul de vedere. Dar cum să te opui lui Ramose, ridicat la rangul de „strămoș cu spiritul luminos și folositor"? Rămânea totuși o singură portiță.

— Numirea mea n-ar trebui aprobată în unanimitate de membrii echipei din dreapta?

— Într-adevăr, așa se procedează în mod corect, căci nimeni nu va reuși să conducă fără să fie iubit și recunoscut de inima celor pe care îi conduce. Li se va cere părerea chiar astăzi.

☥

Paneb cel Zelos detesta funeraliile. Turcoaza va refuza să facă dragoste, Uabet cea Pură va sta ore în șir la templu cu preotesele lui Hathor, munca va fi întreruptă, atelierele închise... Și pentru că era vorba de decesul unui șef de echipă, funeraliile aveau să fie grandioase și perioada de doliu interminabilă! Își va omorî timpul desenând caricaturi ale unora și ale altora, pentru a continua să-și exerseze mâna care începea să prindă liniile și proporțiile.

Pentru Zelos, Neb cel Desăvârșit rămăsese un bărbat misterios și îndepărtat, cu care nu avusese de-a face de multe ori; era sigur că nu-și va pierde vremea cu văicăreli ipocrite. Cu toate astea, îi purtase respect cu adevărat maestrului de lucrări defunct care, după ce îl trecuse prin tot felul de încercări, îi deschisese ușa clanului desenatorilor.

Paneb ronțăia pește uscat, când Nefer sosi vizibil tulburat.

— Stai jos și hai să bem ceva... Văd că ai nevoie.

— Te consider prietenul meu, Paneb, și sper că acest sentiment e reciproc.

— Spune-mi ce necazuri ai și ți le rezolv pe dată.

— Mi-ai salvat deja viața… Ai fi de acord s-o mai faci o dată?

— Pe toți demonii deșertului! Ce-ai pățit?

Nefer se așeză pe o rogojină:

— Scribul lui Maat, Ramose, maestrul de lucrări Neb cel Desăvârșit și scribul Mormântului, Kenhir, m-au ales să fiu noul șef de echipă.

Chipul lui Paneb se lumină într-un zâmbet larg:

— Așa trebuia să se întâmple și asta nu va surprinde pe nimeni! Ce veste nemaipomenită… Uite, cu rigoarea ta înnăscută și cu gustul tău pentru perfecțiune, viața de zi cu zi nu va fi o distracție. Dar, dacă ne gândim bine, nu pentru distracție suntem noi aici. Ridică-te, să te îmbrățișez!

— Trebuie să votezi împotriva mea, Paneb!

— Ce tot spui?

— Nu doresc această funcție. Ultima treaptă pe care o am de urcat este recunoștința unanimă a membrilor echipei. Dacă îmi ești cu adevărat prieten…

— Îți aprob numirea de zece ori, nu o dată! Și dacă unul dintre noi ar face greșeala s-o conteste, am avea o discuție scurtă, dar serioasă. Tu ești născut să trăiești în acest sat, Tăcutule; el ți-a dat totul și, astăzi, tu îi vei dovedi recunoștința ta, fiindu-i conducător.

☥

Folosind alte cuvinte, Clara îi ținuse același discurs, aprobând hotărârile lui Ramose, ale lui Neb cel Desăvârșit și ale lui Kenhir. Dar ea adăugase și faptul că defunctul scrib al lui Maat o consultase și pe femeia înțeleaptă, a cărei viziune corespundea cu a sa.

Nefer nu primise nicio încurajare, nici măcar din partea soției sale. Spera ca membrii cei mai vârstnici ai echipei din dreapta să emită păreri negative, să critice lipsa lui de experiență sau caracterul său și să provoace o deliberare, care să-l forțeze pe Kenhir să propună un alt nume.

Dar nimeni nu contestă desemnarea lui Nefer cel Tăcut ca succesor al lui Neb cel Desăvârșit ci, dimpotrivă, fiecare se bucură de această alegere. Noul șef de echipă trecuse de toate treptele ierarhiei, fără să se laude vreodată, nu manifesta nicio pornire către autoritarism și dispunea de calitățile necesare desăvârșirii operei.

În mai puțin de o oră, urma să aibă loc ceremonia de învestitură, căreia Nefer nu mai avea nicio șansă să-i scape, doar dacă nu cumva dădea bir cu fugiții, părăsind satul pentru totdeauna.

Clara își puse capul, cu tandrețe, pe umărul soțului său.

— Uneori, ne trec prin minte tot felul de idei năstrușnice, dar astea nu sunt decât iluzii... Unele lupte sunt zadarnice, nu trebuie să ne risipim energia purtându-le. Intră în adevărata luptă pe care o ai de dus, de a proteja și de a transmite comorile noastre.

— Nu doream decât să trăiesc în satul ăsta, liniștit, cu tine.

— A fost o zi când ai auzit chemarea și i-ai răspuns. Credeai că această chemare nu se va reînnoi? Nu mai ești chemat să devii pur și simplu tu însuți, ci să îndeplinești o funcție în slujba altora și a spiritului confreriei. Este foarte bine așa. Nici n-ar trebui să fie altfel.

☥

La încheierea perioadei de doliu care onorase existența terestră și cerească a lui Neb cel Desăvârșit, Nefer cel Tăcut fusese ridicat, în secret, la demnitatea de șef al echipei din dreapta, în templul dedicat zeițelor Maat și Hathor.

Avea treizeci și șase de ani și trebuia să ducă mai departe arta maeștrilor de lucrări, care creaseră în Valea Regilor locurile de veci ale iluștrilor faraoni. Avea în minte numeroase alte capodopere, înălțate grație numeroaselor talente ale confreriei.

Când a apărut în pragul templului, Nefer cel Tăcut a fost primit cu ovații din partea tuturor sătenilor.

Cu ochii în lacrimi, a înțeles cât de atotcuprinzătoare îi erau responsabilitățile și timpul magic al uceniciei, când, la nevoie, putea cere ajutorul unui artizan mai calificat decât el. De acum încolo, el va fi cel pe care-l vor consulta și lui îi venise rândul să dea ordine, evitând greșelile cu consecințe grave.

Kenhir, scribul Mormântului, i-a transmis cotul din aur, care, conform tradiției, trecea de la un șef de echipă la altul. Fiecare dintre cele douăzeci și opt de diviziuni ale sale purta numele unei divinități și cel al provinciei pe care o proteja. Inscripția hieroglifică spunea: „Cot util pentru a deveni o ființă de lumină, puternică, cu vocea potrivită, marcată cu sigiliul vieții și al stabilității”.

După cuvântul lui Ra, lumina creatoare, cotul maestrului de lucrări simboliza legea universului, căreia Nefer trebuia să i se conformeze.

Clara a fost prima care l-a sărutat pe noul șef de echipă, iar el a strâns-o îndelung la piept.

☥ Capitolul 73

Când artizanul din Locașul Adevărului a sosit la antrepozitul lui Tran-Bel, și-a spus că viața era mai degrabă plăcută. În sat, primise o educație excepțională și dobândise o îndemânare care, astăzi, îi permitea să-și vândă talentul celui care-i oferea mai mult.

De când intrase în legătură cu negustorul, își realiza visul secret: îmbogățirea. Și era dreptul său să-și folosească timpul liber după bunul său plac.

În timpul perioadei de doliu de după moartea lui Neb cel Desăvârșit, artizanul rămăsese în sat și-i scrisese o scrisoare lui Tran-Bel, pentru a-i fixa o întâlnire. Acesta din urmă trebuia să aștepte cu răbdare noi obiecte de lux destinate unei clientele de cunoscători și de buni platnici.

— Am venit să-l văd pe stăpânul tău, îi spuse artizanul unui funcționar.

— Îl găsiți la el în birou.

Artizanul traversă antrepozitul și ajunse în încăperea izolată și liniștită în care Tran-Bel își aranja arhiva. Împinse ușa și încremeni, zărind o femeie cu o perucă neagră și bogată, și cu ochii foarte fardați.

— Îmi cer scuze, am intrat greșit.

— Ba ai intrat acolo unde trebuia, spuse Serketa. Știu cine ești și de ce ai venit. Închide ușa și vino să stăm de vorbă.

— Nu vă cunosc, eu...

— Modul în care colaborezi cu Tran-Bel nu e deloc corect. Te transformă într-un complice la escrocherii și ești pasibil de o condamnare severă, care ar putea fi dublată de excluderea definitivă din Locașul Adevărului.

Artizanul păli:

— Știți că...

— Nu mi-a scăpat niciun amănunt. Alege: ori mi te supui, ori cariera ta s-a încheiat.

Bărbatul se făcu mic într-un colț al magaziei. Serketa trânti ușa.

— Ce… Ce doriți?

— Accept să nu suflu o vorbă despre traficul tău. Vei putea continua fără grijă, dar cu o condiție: vreau să știu totul despre ceea ce se petrece în sat.

— Asta nu e posibil! Am jurat să păstrez secretul.

— Bine, atunci, cu atât mai rău pentru tine. Chiar de mâine vei fi denunțat prim-ministrului.

— Nu faceți asta, vă implor!

— Dacă vrei să eviți niște necazuri grave, nu-ți rămâne decât o posibilitate: să vorbești.

Să asculte de acest demon de femeie însemna să trădeze legea confreriei, să încalce un jurământ și să-și piardă sufletul…

— Pot să știu cine sunteți? întrebă artizanul.

Serketa îi aruncă un zâmbet feroce:

— Nu tu ești cel care pune întrebările, dar îți voi răspunde totuși, ca să înțelegi că n-ai de ales… Sunt soția unui om important, din ce în ce mai influent, și care știe să-i răsplătească pe cei care-i sunt alături, ajutându-i să urce tot mai sus.

Pentru artizan, precizarea nu era de neglijat. Cel care ar fi trebuit să fie numit șef de echipă era el, și nu Nefer. Servind un stăpân cu multiple puteri, ar putea avea în același timp bogăție și postul pe care și-l dorea.

— Mi-ați putea da timp de gândire?

— Vreau să-mi dai răspunsul pe loc, acum.

Artizanul lucrase în slujba lui Maat, a satului secret și a confreriei, pentru un salariu de nimic… N-ar fi, oare, momentul să se gândească și la propriile beneficii?

☥

Comandantul Mehy trăgea cu arcul în grădina luxoasei sale proprietăți. Înfigea săgeată după săgeată într-un trunchi de palmier, nereușind să-și regăsească liniștea interioară.

De ce întârzia nevastă-sa? Poate că omul nu se dusese la întâlnirea fixată cu Tran-Bel… Sau poate că, și mai rău, Serketa nu reușise să obțină acceptul artizanului și acum nu îndrăznea să apară, temându-se de palma soțului ei.

Mehy mai trase o săgeată, dar nu nimeri și, turbat, își călcă arcul în picioare.

— Oricum nu era un arc demn de valoarea ta, îi șopti o voce dulce ca mierea, vei putea avea altul mai bun.

— Serketa! Cum a fost?

Femeia îngenunche, înlănțuind cu brațele picioarele soțului și stăpânului său.

— Reușita a fost deplină!

— Acceptă să colaboreze?

— Suntem foarte norocoși: este un om înăcrit, lacom, viclean și fățarnic. Nici că se putea un aliat mai potrivit. Ești mulțumit de mine?

Mehy o ridică pe Serketa cu brutalitate, îi smulse peruca și-i luă obrajii între palme.

— Păsăruica mea, vom câștiga împreună mari victorii! Câți artizani sunt în acel sat blestemat?

— Vreo treizeci. Condițiile de admitere sunt foarte riguroase și trebuie respectată legea lui Maat.

Serketa îi relată soțului ei principalele taine divulgate de artizan.

— Nimic important, spuse Mehy. Doar vechi principii de morală care, în curând, nu vor mai funcționa. Dar cine conduce confreria?

— Șeful suprem este faraonul. El este cel care veghează asupra prosperității satului și nu îngăduie niciun atac împotriva lui.

— Știu, știu… Dar Ramses nu trăiește în sat!

— Acolo, trei persoane își împart puterea: scribul Mormântului, șeful echipei din dreapta și cel al echipei din stânga. Artizanii își compară confreria cu o corabie. De aici, împărțirea lor în cei de la tribord și cei de la babord. Scribul Mormântului, Kenhir, este în același timp reprezentantul puterii centrale și gestionarul satului; e mult mai puțin iubit decât predecesorul său, Ramose, căci are un caracter dificil și ursuz.

— Ce vârstă are?

— Șaizeci și doi de ani.

— Deci acest Kenhir se apropie de sfârșitul carierei. În scurtă vreme, va fi mort sau înlocuit. Dar o fi coruptibil?

— După cum crede informatorul nostru, s-ar putea să fie. Dar nu e sigur că știe toate secretele locului.

— Șefii de echipă le cunosc în mod sigur!

— Se înțelege de la sine, căci au fost primiți în Casa Aurului.

Nerăbdarea lui Mehy creștea cu fiecare gând.

— Oare, ce se întâmplă acolo?

— Informatorul nostru nu e la curent.

— Minte!

— Nu cred, spuse Serketa, ferindu-se de palma la care se aștepta. Vechimea nu este de ajuns pentru a fi admis. Artizanul nostru n-a aflat încă procedeul prin care să forțeze ușa acestui loc misterios. Dar de ce să disperăm?

— Ce ți-a destăinuit în legătură cu șefii de echipă?

— Kaha, șeful echipei din stânga, este un bărbat în vârstă, auster, specialist în cioplirea pietrei. Nu iese niciodată din sat și nu se poate ajunge la el. Șeful echipei din dreapta, Neb cel Desăvârșit, a murit de curând, fiind înlocuit cu Nefer cel Tăcut, un bărbat tânăr și lipsit de experiență.

— Atunci, de ce l-au ales?

— Îl alesese scribul Ramose, iar responsabilii confreriei nu s-au opus acestei hotărâri.

— Capriciul unui bătrân… Care e părerea informatorului despre Nefer?

— Este un bun sculptor, un artizan de o adâncă spiritualitate, foarte credincios satului în care a fost educat, dar care va avea mult de tras în noua funcție. Nu va ști nici să conducă, nici să dea ordine, și asta îi va atrage retrogradarea.

— Decepția l-ar putea face să devină un individ fragil, animat de dorința de răzbunare… Ai obținut, cumva, o listă exactă a artizanilor?

— Iat-o!

Serketa îi arătă cu mândrie o bucată de papirus. Erau, acum, posesorii unui secret de stat.

Comandantul citi documentul și nu se opri decât asupra unui nume, celelalte fiindu-i necunoscute.

— Paneb cel Zelos…

— Informatorul nostru crede că nu se va integra niciodată în viața confreriei și că, într-o bună zi, va fi exclus disciplinar.

— Deci și ăsta ne va cădea în brațe! Datorită ție, Serketa, facem progrese cu pași de uriaș. Și unde pui că este doar prima ta misiune.

Soția lui Mehy gânguri de plăcere. Lăcomia și dorința de a face rău celorlalți i-au redat din nou pofta de viață.

☥ Capitolul 74

Deși sfârșitul sezonului uscat și începutul inundației se apropiau, căldura nu era atât de mare ca de obicei, iar de mai bine de o săptămână, cerul rămânea schimbător.

Femeia înțeleaptă nu mai dădea consultații, lăsându-și pacienții în grija Clarei.

După sărbătorirea numirii sale, Nefer, noul șef de echipă, de comun acord cu scribul Mormântului, le dăduse artizanilor câteva zile de odihnă.

Perioada de festivități lua sfârșit și Tăcutul se pregătea să lanseze un program de restaurare a celor mai vechi morminte ale satului. Dar, dis-de-dimineață, Nakht cel Puternic sosi ca o furtună.

— La poarta cea mare se află un mesager al prim-ministrului… Vrea să vadă, cât mai repede, pe unul dintre șefi.

Kenhir dormea încă, iar Kaha, șeful echipei din stânga, era bolnav. Îngrijorat, Nefer grăbi pasul. Nakht îi deschise poarta, în spatele căreia mesagerul aștepta, reținut de paznic.

— Ești maestru de lucrări?

— Sunt șeful echipei din dreapta.

— Iată mesajul pe care-l vei face cunoscut sătenilor: șoimul și-a luat zborul către cer, un altul s-a înălțat în locul său, pe tronul luminii divine.

Bărbatul sări pe cal și plecă, imediat, în galop.

Livid, Nefer era gata să leșine.

— Ce se întâmplă? întrebă Nakht cel Puternic.

— Trezește-i pe săteni, de la mic la mare, iar cei bolnavi să fie ajutați să meargă. Cu toții, să se adune pe esplanada templului.

Nefer trecu să-și ia soția, care tocmai se pregătea de plecare.

— Femeia înțeleaptă nu s-a înșelat. Protectorul nostru a plecat dintre noi. Suntem în mare pericol.

În câteva minute, comunitatea se adunase la templu. Cu ochii umflați de somn, Kenhir era gata să dea sancțiuni celor care-l treziseră, poate, pentru vreun fleac.

Cu un simplu gest, Nefer ceru liniște.

— După cei șaizeci și șapte de ani de domnie, declară el, sufocat de emoție, Ramses cel Mare a părăsit acest pământ, pentru a se reîntoarce la soarele din care a luat naștere.

Sătenii erau năuciți.

Nu, Ramses cel Mare nu putea dispărea. Trăise atât de mult, încât moartea îl uitase și, de acum, îi era interzis să-l răpească dragostei întregului popor, care, fără el, s-ar simți părăsit și pierdut.

Kenhir îl trase pe Nefer deoparte.

— În timpul perioadei de mumificare de șaptezeci de zile, tu și desenatorii veți munci în locul de veci al lui Ramses, la ultimele lucrări, după dorințele monarhului, consemnate în papirusul sigilat, pe care ți-l voi încredința și pe care doar tu ai dreptul să-l citești.

— De ce nu mă poate însoți și colegul meu, Kaha?

— Starea lui de sănătate nu i-o permite și va trebui să iei asupra ta și sarcinile lui. Tu, Nefer, ești maestrul de lucrări al confreriei; fiindcă ai cunoscut secretul Casei Aurului, ești în stare să transformi un mormânt în locaș de înviere.

Tăcutul nu și-ar fi putut închipui vreodată că lui îi va reveni cea mai înaltă responsabilitate care ar putea apăsa pe umerii unui artizan. Oricât de înspăimântătoare ar fi fost teama pe care o simțea strângându-i stomacul și luându-i glasul, lui și numai lui îi revenea cinstea de a așeza ultima piatră la edificiul destinat nemuririi lui Ramses cel Mare.

☥

Cei mai mulți dintre înalții demnitari tebani se adunaseră la Mehy, care îi invitase la o gustare, în așteptarea ultimelor vești oficiale venite din capitala Pi-Ramses.

În cele din urmă, comandantul apăru.

— Noul nostru faraon este Merenptah, „cel iubit de zeul Ptah”, anunță el. S-a urcat pe tronul celor vii și, în aclamațiile supușilor, a fost recunoscut ca stăpân al celor Două Țări. El este cel care, în calitate de preot, va oficia în timpul funeraliilor lui Ramses, la sfârșitul cărora își va asuma puterea supremă.

— Viață lungă noului nostru faraon! strigă Abry și întreaga asistență îl imită.

„Dat fiind faptul că Merenptah are șaizeci și cinci de ani, gândi comandantul, domnia sa nu va ține mult.”

Mehy adunase cât de multe informații putuse despre urmașul lui Ramses: se spunea că este autoritar, exigent, greu de abordat, intransigent privind principiile spirituale care construiseră Egiptul, ostil inovațiilor, singuratic din fire, indiferent la solicitările curtenilor. Pe scurt, exact opusul șefului de stat pe care și l-ar fi dorit trezorierul principal al Tebei.

Dar acest portret era cel al unei mari personalități care trăise în umbra lui Ramses; exercitarea puterii îl va schimba; vor apărea și părțile slabe. Cea mai puțin plăcută era devoțiunea sa pentru Ptah, zeul constructorilor și al Locașului Adevărului… Merenptah va urma, oare, în această privință, politica lui Ramses?

Dacă era așa, lupta se anunța fierbinte. Dar Mehy se simțea mai puternic ca oricând: doar avea, printre adversari, aliați folositori și un spion. Ba mai mult, Merenptah era departe de a fi la fel de popular ca Ramses. Probabil, un complot contra lui nu va fi imposibil.

După o domnie atât de lungă și atât de bine consolidată cum fusese cea a lui Ramses cel Mare, Egiptul va trece printr-o perioadă de decădere, iar Merenptah nu va avea dinamismul necesar redresării lui. Copleșit de griji majore, constrâns să reziste loviturilor primite din toate direcțiile, noul suveran își va petrece timpul mai mult la Pi-Ramses, în deltă, departe de Locașul Adevărului, pe care îl va lăsa, încet-încet, în voia sorții.

De ce n-ar avea încredere acest faraon în autoritățile tebane, neștiind că ele erau supuse lui Mehy?

Ramses își construise capitala în nord, pentru a apăra mai bine Egiptul împotriva cotropitorilor; Mehy era convins că ocuparea țării ar începe cu cea a Tebei și cu aflarea secretelor atât de bine păzite ale Locașului Adevărului.

Artizanii nu se așteptau să le iasă înainte un dușman hotărât și determinat, și nici nu erau pregătiți pentru luptă.

Vremea lui Mehy se apropia.

☥

— Nu sunt sigur că e cea mai bună alegere, spuse pictorul Ched Salvatorul, stăpânindu-și nervozitatea. Pentru a lucra repede și cu folos în locul de veci al lui Ramses, avem nevoie de desenatori cu experiență deci nu poate fi vorba despre Paneb.

— Dacă e să ne luăm după rapoartele instructorilor săi, obiectă Nefer, Paneb e bine pregătit să-i asiste.

— Nu vreau să te jignesc, dar nu cumva ești orbit de legătura de prietenie care vă unește?

Chipul lui Nefer deveni sever, așa cum pictorul nu-l văzuse niciodată.

— Rolul meu de șef de echipă îmi interzice să fiu parțial și niciuna dintre deciziile mele nu va fi luată în funcție de prietenii sau de dușmănii. Dacă l-aș fi crezut pe Paneb incompetent, l-aș fi îndepărtat de acest sat. Și consider că niciunul dintre noi nu are o poziție stabilită definitiv.

Ched Salvatorul zâmbi enigmatic:

— Contrar părerilor unora, pari să ai cu adevărat un temperament de șef... Cu atât mai bine pentru confrerie. Dacă îmi ordoni, mă voi supune. Paneb ne va da, de bună seamă, o mână de ajutor.

— Cel care-l va anunța, vei fi tu. Plecăm în Valea Regilor încă din această seară, cu tot echipamentul necesar.

— Mă ocup eu de asta, nu ne va lipsi nimic.

Cu mersul său falnic, Ched Salvatorul se îndepărtă.

Deodată, Nefer își dădu seama că nu-l mai privea pe pictor cu aceiași ochi ca altădată. Și această schimbare nu-l privea numai pe Ched, ci pe toți artizanii. Nu mai departe de ieri, era colegul lor, astăzi însă trebuia să-i îndrume în muncă și să fie în stare să rezolve cele o mie și una de probleme care nu vor întârzia să apară.

La vestea înscăunării noului faraon, Merenptah, îngrijorarea cuprinsese Întregul sat. Unii gândeau că va fi tot atât de dibaci ca tatăl său, alții, că va adopta o politică diferită. Se găseau și dintre cei care credeau că tulburările sociale și criza economică erau inevitabile. Dar Nefer îi liniștise, asigurându-i că nimic nu putea modifica viața confreriei și că ea va pregăti, ca de obicei, locul de veci al suveranului, în vederea funeraliilor.

Dar cum avea el să știe ce urma să se întâmple în perioada dintre moartea lui Ramses cel Mare și înmormântarea sa și, apoi, după întronarea oficială a noului rege?

Dar ce să facă? Trebuia să-și stăpânească temerile și să ducă la bun sfârșit sarcina care i se încredințase, găsind totodată puterea de a-i liniști pe săteni.

Înaintea plecării spre Valea Regilor, Nefer trecu s-o vadă pe femeia înțeleaptă.

— Moartea lui Ramses ne lasă dezorientați, constată el, dar voi încerca să mențin unitatea de până acum.

— Ei, Nefer, pericolul n-a dispărut, ba dimpotrivă.

— Vor încerca, oare, să ne atace, poate chiar să ne distrugă?

— După câte observ, Nefer, și tu începi să vezi în viitor. Demonii dau târcoale și îți va trebui mult curaj și multă luciditate să-i învingi. Să nu uiți vreodată că Locașul Adevărului nu va supraviețui decât urmând un singur drum: cel al Luminii.

CHRISTIAN JACQ

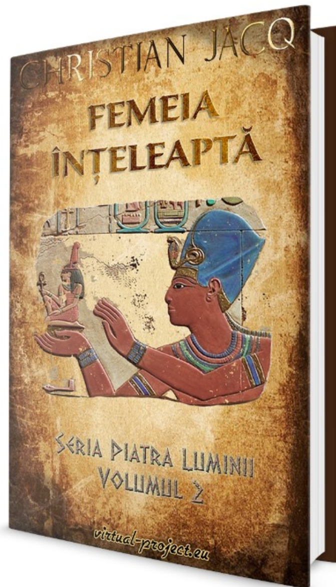
Într-un sat secret din Egiptul de Sus trăieşte o confrerie de artizani şi artişti a căror misiune este aceea de a săpa şi decora mormintele din Valea Regilor. Acest sat misterios, aflat sub protecţia unor gărzi de temut, poartă un nume evocator: Locaşul Adevărului. Nimeni nu ştie ce se petrece acolo şi nimeni nu are dreptul să pătrundă în acel loc... Locuitorii săi nu respectă decât propriile legi şi nu depind decât de un singur stăpân, faraonul Ramses cel Mare. Dar unul dintre paznici este asasinat şi bănuiala cade asupra Locaşului Adevărului. Cine vrea să-l distrugă? Se află oare un trădător în interiorul satului?

PIATRA LUMINII

1

Va urma:

Volumul 2 – Femeia Înțeleaptă

virtual-project.eu

